

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LILY CROZIER

VOW OF ETERNAL NIGHT

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

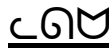
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Kitap Hakkında

Clara Wagner, canavarların gerçek olduğunu ve en kötüsünün Rostenburg Prensi Raleigh olduğunu her zaman biliyordu.Prens, yıllarca halkına kan susuzluğunu gidermek için hayvan sürüsü gibi davranmıştı.Ancak evlenmeye karar verdiğinde, Clara istemeden kendini onun ilgi odağı olarak bulur.

Kaırılıp isteği dışında nişanlanmaya zorlanan Clara, kaderinden kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırdır.Bu yüzden ona bir ültimatom verilir: Yıl sonundan önce Raleigh'nin vampir lanetini kaldır ya da sonsuza dek onun gelini ol.

Sonsuz Gece Yemini, 'Güzel ve çirkin'den esinlenilmiş, gotik, yavaş gelişen, düşmanlıktan aşka dönüşen bir romantik hikaye olup, insanların aşk için ne kadar ileri gidebileceğini ve canavarların ne kadar farklı yüze b r nebileceğini anlatıyor.

Penguin
Random House
Australia

VOW OF ETERNAL NIGHT

LILY CROZIER

*Alex'e,
Başından beri her anlamda yanımızda olan kim?*

İçindekiler

[Kapak](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz](#)

[Bir](#)

[İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir](#)

[On iki](#)

[On üç](#)

[On dört](#)

[On beş](#)

[On altı](#)

[On yedi](#)

[On sekiz](#)

[On dokuz](#)

[Yirmi](#)

[Yirmi Bir](#)

[Yirmi iki](#)

[Yirmiüç](#)

[Yirmidört](#)

[Yirmi Beş](#)

[Yirmi Altı](#)

[Yirmi Yedi](#)

[Yirmi sekiz](#)

[Yirmi Dokuz](#)

[Otuz](#)

[Otuz Bir](#)

[Otuz İki](#)

[Otuz üç](#)

[Otuz Dört](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kitap Kulübü Notları](#)

[Künye](#)

[Penguin tarafından desteklenmektedir.](#)

Önsöz

Orlfen çocukları , Rostenburg Prensi'nin bir gün geri dönmesi durumunda neler olabileceğine dair hikayeler anlatırlardı. Bunlar hayal ürünü, romantik hikayelerdi; köyümüzü pırıl pırıl bir şehre dönüştüren ve dağdaki heybetli, mezar taşı gibi kaleyi imparatorluk sarayına yükselten hikayelerdi. Saçma olduğunu söyledim onlara. Bir yerlerde hâlâ bir prens vardı, onu hiç görmemiş olsak bile. İmparatoru da hiç görmemiştik ve o kayıp değildi, Viyana'daydı.

Ben popüler bir çocuk değildim.

Yetişkinler başka hikayeler anlattılar; vergilerden, ordulardan ve uzak diyarlardaki huzursuzluk fısıltılarından.Ama ben anlamayacak kadar küçüktüm.Bu yüzden prensin döndüğü gün, geleceğimizin barındırdığı dehşetlerden habersizdim.On yaşındaydım ve henüz yas tutmanın ne olduğunu öğrenmemiştim.On iki yaşıma geldiğimde ise artık hissizleşmişim.

Prens, tepelerin Rostenburg'un adını aldığı pasın alevleriyle aydınlandığı Erntedankfest gecesinde geri döndü.Yılın en sevdiğim zamanıydı.Kutlanacak çok şey vardı: başarılı bir hasat daha, iyi beslenmiş bir kış daha.Ve tüm bunlar, tırnaklarından kiri temizlemeye gerek duymadan her şeyi denetleyen Babam sayesindeydi.

Kasabanın çoğu meydana doluşmuştu, ama Yann ve ben babasının tezgahından çaldığı bir demet krapfenle gizlice uzaklaşmıştık.Ana caddedeki kapalı fırının karanlık bir girintisine saklandık, kendi kendimize kıkırdayarak kendimizi çok büyümüş hissediyorduk.Ellerimi önlüğüme silerken Yann omzumun üzerinden bir şey fark etti.Gülümsemesi kayboldu.

'Kim bu?'

Bir yabancı pazar meydanına doğru yürüyordu.Bu kendi başına anormal bir durum değildi; sonuçta festival gecesi idi.Ama vadide yeri olmadığını anlayabiliyorduk: koyu renk saçları kusursuzca şekillendirilmişti ve kıyafetleri o kadar şıktı ki babamın en iyilerini bile gölgede bırakıyordu.Yetişkinliğin belirsiz eşiğinin ötesinde kaç yaşında olduğunu bilmiyordum, ama teyzemin 'evlilik çağı' dediği yaş aralığına uyuyor gibiydi.Kısa bir an için ben de o yaşta olmayı diledim.

Güneş ışığı altında duruyor olsaydı, yüzüğündeki armayı görebilir veya ceketinin tam kırmızı tonunu tanıyabilirdim.Ama elbette o asla güneş ışığı altında durmazdı.Ve öyle de oldu, onu tanımak için yüzüğe ihtiyacım yoktu.Bu kadar güzel bir adam ancak bir prens olabilirdi.

'Bu, Rostenburg Prensi.'

Bu, bir çocuğun kusurlu mantığıydı, sadece tesadüf eseri doğrudu, ama Yann bunu sorgulamadı.Akranlarımız arasında özel öğretmenle ders almaya zorlanan tek kişi bendim ve o, en uçuk hikayelerimi bile asla sorgulamadı.

'Atı nerede?' diye sordu Yann.

'Muhtemelen köprünün yanına bırakmıştır.'

'Dağ yolundan gelmediyse tabii.' Şaka amaçlı söylenmişti ama Yann bunu söyler söylemez ikimiz de yabancıнын izlediği yola baktık . Çok kötü kaybolmadığı sürece köprüden gelmemiştir.

Orlfen, kuzey tarafı hariç her tarafı dağlarla çevrili Orlfen Vadisi'nin en güney ucunda yer alıyordu; kuzeyde ise Lin Nehri, hepimizi besleyen tarlaların ve tarım arazilerinin arasından akıyordu.Rostenburg Kalesi ile Orlfen'i birbirine bağlayan tek yol, kasabanın kenarındaki köprüden nehri geçiyordu.Teorik olarak, kalenin zirvesindeki buzulun üzerinden geçip dağları aşarak Orlfen'e ulaşmak mümkündü, ancak köprü çökse bile, köprüyü onarmak daha hızlı, daha kolay ve daha güvenli olurdu.

'Belki de yolunu kaybetmiştir,' dedim, yanlış bir sonuca varmış olma ihtimalini kabul etmek istemeyerek.Ayağa kalktım ve eteklerimi silkeledim.'Geri dönelim.Belki onunla karşılaşabiliriz.'

Yann reçel bulaşmış ellerine baktı, sonra da yamalı, unla kaplı pantolonuna silerek temizlemeye çalıştı. Elleri daha az yapışkandı ama eskisi kadar kirliydi. "Sanırım bizimle görüşmek istemez," dedi, ellerini ceplerine sokup gözden uzaklaştırırken.

'Babam bizi tanıştıracak,' dedim, oysa babamın bile hkmdarımızla tanışmadığını biliyordum.

Sonuç olarak, Peder'in yardımına ihtiyacımız olmadı. Köşeyi döndüğümüzde, yabancı hâlâ meydanın kenarındaki gölgelerde gizlenmiş, sessizce şenlikleri izliyordu. Görüş alanımıza girdiğimize gözleri bize doğru kaydı ve bu sefer yüzünde hafif bir ilgi parıltısı belirdi.

'Hanginiz bir kuruş kazanmak istiyor?'

O seste bir şey beni durdurdu. Soğuk bir tını vardı, sonradan tanımayı öğreneceğim zehirli bir damlama. Dudakları, gülümseme yi alaya alan bir şekilde kıvrılmıştı ve cüzdanından bir bozuk para çıkardığında, tırnaklarının çok uzamış ve çok sivri olduğunu fark ettim. Yann'ın parayı almasını bekledim. İhtiyacım yoktu ve istediğimi de sanmıyordum.

Ama o bir prensti, değil mi? Annemin öğrettiği gibi reverans yaptım. 'Size nasıl yardımcı olabiliriz?'

'İş görürsün.' Bana parayı fırlattı ve yakaladığım parayı dşrmemi izlemeden bakışlarını tekrar pazar meydanına çevirdi. 'Belediye başkanıyla işim var. Hangisi o?'

Parayı nlğmn cebine iyice soktum. 'Babam,' dedim gururla.

'Ne kadar uygun,' dedi yabancı, hâlâ bana bakmadan. Sıkılmış gibiydi.

'İsterseniz sizi tanıştırebilirim. şurada, çeşmenin yanında.' Annem onunla birlikteydi, taşa ağır ağır yaslanmış, günün yarısını yatakta geçirmesine rağmen çoktan bitkin düşmüştü. Bana şenliklerin tadını onsuz çıkarmamı söylemişti ama ben onu sürükleyerek getirmiştim. Gelmesi için onu zorlamıştım. Belki onu geride bıraksaydım, bir sonrakini görebilirdi.

Yabancınn gözleri kısıldı, sonra bana döndü ve derin bir reverans yaparak beni meydana doğru çağırdı. 'önden gidin.'

Gururum pişmanlığa dönüştü. Bir şeyler ters gidiyordu. Ama Orlfen halkının önünde ne yapabilirdi ki? Yutkunarak omuzlarımı dikleştirdim

ve kurdu geyiğe doğru yönlendirdim.

Her adımla kararımdan daha çok pişman oldum, ama prens son derece rahattı, kalabalığın arasından geçerken bizi takip eden fısıltılara aldırmış etmiyordu; soğuk elini enseme koyduğunda fısıltılar daha da yükseldi.

Babam beni görür görmez öne atıldı, kolumu yakaladı ve beni arkasından sürükledi.Yabancı adamın eli hızla çekildi ve sanki dokunuşu dikkatsiz bir kazadan ibaretmiş gibi, sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

'Size yardımcı olabilir miyim?' diye sordu baba.

"Kızınız beni tanıştırmayı teklif etti," dedi yabancı."Ona hiçbir zarar vermek niyetinde değilim."

Baba, yabancıyı gözleriyle süzdü, üzerindeki süsleri tek tek inceledi.Kaşlarının arasındaki şüphe düğümü çözüldü, yerini huzursuzluğa bıraktı.'Kimsiniz?'

Yabancı zarif bir şekilde elini göğsüne koydu ve eğildi."Ben Rostenburg'un onuncu prensi ve Triz Kontu Fürst Raleigh Linford von Rostenburg'um."Bir prens gibi konuşuyordu: cilalı, kusursuz.Ona itaat etmeniz gerektiğini biliyordunuz, ancak sanki hiç çaba sarf etmeden konuşuyormuş gibi görünmesi için büyük özen gösteriyordu."Memnuniyetle karşılıyorum derdim ama aslında bir süredir yurt dışında kaldıktan sonra topraklarıma dönüyorum ve"—dudağı seğirdi—"onların tahrip edildiğini gördüm."

Baba gerildi, sonra derin bir şekilde eğildi.'Eve hoş geldiniz, Yüce Majesteleri.Ben Juri Wagner'ım—'

'Kim olduğunuzu biliyorum,' diye araya girdi Prens Raleigh.'Baraja ne yaptınız?'

'Bu... Ne?'

Prens başını yana eğerek babamı dikkatle inceledi.'Baraj,' diye tekrarladı.'Orlfen'in güneyindeki dağlarda bir baraj vardı.Neden onu yıktınız?'

"Burada yüzlerce yıldır baraj yok," dedi babam."Efendim," diye ekledi hemen.

Prens cevap vermedi.Yavaşça döndü ve kasaba halkının geri kalanını, sanki içlerinden biri alternatif bir gerçeği ortaya çıkarabilirmiş gibi, süzdü.

Babam yalan söylemiyordu.Dağlar, yüzyıllar önce çöken bir barajın izlerini taşıyordu, ama atalarımızın neden böyle bir baraj inşa ettiğini asla anlamamıştık.Dağların bu tarafında yağmur az yağıyordu ve her şey için buzul nehrine bağımlıydık: içme suyu, temizlik, aşağılardaki çiftliklerin sulanması.Bir baraj inşa etmek, yaşam kaynağımızı kesmek anlamına gelirdi.Bu bir intihar olurdu.

Prens babama döndü, parmaklarını birbirine bastırarak tırnaklarını birleştirdi. Bu tırnaklar,çalışmaya alışmış ellere ait olamayacak kadar uzundu . Hayatta kalmak için öldürmeyen hiçbir şeye ait olamayacak kadar uzundu.'Öyleyse yenisini yap,' dedi, sözleri sakın ve ölçülüydü.Gülümsemesi kayboldu.'Yolda bir nehir varken topraklarıma ulaşamıyorum.'

Babamın üşüyüp üşümediğini merak ettim.Daha önce onu hiç böyle titrerken görmemiştim.'Prensım, tüm saygımla söylüyorum, bu imkansız.Biz—'

Prens elini kaldırdı ve babam sustu.Bir an babama uzun uzun, düşünceli bir şekilde baktı, sonra yaklaştı, neredeyse burun buruna geldiler.'Beni reddetmeye kimsin sen?'

"Ben sadece halkımızın iyiliğini düşünüyorum," dedi Peder, gözlerini onlardan ayırmadan."Hizmet etmek için yaşıyorum."

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum.Babam, çoğumuzun tanıdığı tek liderdi.Orlfen onun önderliğinde gelişirken, Rostenburg'un geri kalanı uzun süredir ortada olmayan bir hükümdarın ihmali altında acı çekiyordu.Onun sadakati Orlfen'eydi, onu çürümeye terk eden prensler silsilesine değil.

'Muhteşem,' dedi Prens Raleigh.'Önümde diz çökün.'

Baba gerildi.'Affedersiniz?'

'Diz çökün.'Prens'in yüz ifadesi okunamazdı.'Yoksa diz çökmeyi mi tercih etmezsiniz?Eminim burada Belediye Başkanı unvanını seve seve üstlenecek birçok sadık adam vardır.Seçim elbette sizin.'

Bugüne kadar babamın o anki yüzünü görmediğime sevindim.Omuzlarındaki titreme her şeyi anlatıyordu.Bir dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi.Prens Raleigh belini bükerek çenesini bir eliyle kavradı ve babamı kendisine bakmaya zorladı.

'Bu kasaba benim,' dedi.'Ve içindeki her şey.Ekinler.Evler.Hayvanlar.'Gözleri kalabalığı taradı, sanki birinin öne

çıkıp ona meydan okumasını bekliyormuş gibi.'Arazime ulaşmak için bir baraj inşa ettiğimde, onun bakımının yapılmasını beklerim.Sen belediye başkanısin.'Elini daha da sıktı, tırnakları babamın yanağına saplandı.'Sen sorumlusun.'

'Bizim zamanımızdan önceydi...'

Prens onu bıraktı ve gösterişli bir hareketle geriye itti.Komşularımızın gözlerini kaçırdığını fark ettim ve onun aşağılanması, sanki kendi aşağılanmamış gibi içimi yaktı.

'Neden köprüyü kullanamıyorsunuz?' diye bağırdım.

Sessizliğin de ötesinde, daha derin bir sessizlik vardır.Rüzgar dindiğinde, böcekler cıvılamayı kestiğinde ve tüm dünya en ince iplikler üzerinde dengede duruyormuş gibi hissettirdiğinde...Sözlerim işte bu sessizliği çağırmıştı, ama ben bunu anlayamayacak kadar küçüktüm.Annem beni zorla uzaklaştırdı, dudaklarından telaşlı bir özür döküldü, ama ben çenemi öne doğru uzattım ve kollarından sıyrıldım.

Prens aklında iki karar arasında gidip geliyordu.Bugüne kadar, beni bağışladığı için rahatlamış olup olmadığını bilmiyorum.Hayatta kalmak pek de bir lütuf sayılmazdı.

Benim seviyemde konuşabilmek için iyice eğildi.Yetişkinlerin saygılı olmaya çalışırken yaptıkları o küçümseyici tavırlardan biriydi ama tam olarak ne yaptığını bildiğini hissettim.'Bir köprünün bana ne faydası var?'

O zaman onun ne olduğunu anlamalıydık.Anlamış olsaydık, pek çok insanın hayatını kurtarmak için yeterince erken harekete geçebilirdik.

Prens Raleigh, cevap beklemeden doğruldu.Annesine doğru ilerledi; annesi o kadar hızlı geri çekildi ki, kaldırım taşlarında tökezleyeceğini sandım.Prens onun bileğini yakaladı ve elini öpmek istercesine başını eğdi.Dudakları tenine çok yaklaştığında, göz göze geldiler.

"Böyle yaşamak zorunda değilsiniz," dedi prens.

Babam aralarına girdi.Annem geriye doğru sendeledi, ama prens olduğu yerde kaldı, babamın öfkesinden hiç etkilenmedi, babamın öfkesi yüzünün sadece birkaç santim uzağındaydı.

'Bu benim karım.'

'Başsağılığı dileklerimle.'

O ana kadar bir gülümsemenin de bir tür zulüm olabileceğini hiç fark etmemiştim.

Prens geri çekildi."Barajı yeniden inşa edin," dedi."Bir daha sormayacağım."

'Suyumuzu keseceksiniz.'

'Daha kötüsünü kesmediğim için şükret.'Bir adım daha attı.Sonra geri döndü, gözleri yine annemdeydi.'Çok yakında tekrar görüşeceğiz.'

Elimi ne kadar sıkı sıktığını asla unutmayacağım.

Bu, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağı son sefer olacaktı.

O, meydandan sıyrılıp karanlık sokaklarda gözden kaybolana kadar kimse nefes almadı.Şenlikli atmosfer tamamen buharlaşmıştı.Biz çocuklar bile artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorduk.

Annem iki gün sonra öldü, damarlarındaki kan çekilmişti, boğazında iki kusursuz delik izi vardı.

Cesedini yaktık, ama hiçbir yetişkin bana nedenini söylemedi.Bu sefer cevabı bilen Yann'dı, ama o da ancak yalnız kaldığımızda, ateşin alevlerinden uzakta olduğumuzda fısıldayarak söyledi.

'Ceset yoksa geri dönemez.'

Babam barajı yeniden inşa ettirdi ve dağlardaki göl büyüdüğü vadi kurumaya başladı.Prens hakkında anlattığımız hikayeler artık masal değildi, sadece fısıltılarla anlatılırdı.

Prensi tekrar görmem on yıldan fazla sürdü.Orlfen'i sık sık ziyaret ederdi, ama asla gündüz vakti gelmezdi.Kimse onu görmedi, ancak bir eve gittiğini bilirdik.Hepimiz yanmış cesetlerin kokusuna alışmıştık; kimse onun geride bıraktığı ölüleri gömmeyi göze alamadı.

Ama bir gün onunla tekrar karşılaşacaktım.

Bir gün onunla evleneceğim.

Bir

On dört yıl sonra, Orlfen yok olma eşiğindeydi ve bundan daha güzel bir gün hayal edemezdim .

Güneş ışığında uzanıp, baharın tüm ihtişamıyla açmış dağ güllerini hayranlıkla izledim.Artık sürekli büyüyen tek şey oydu; ufalanmış toprağı delip geçiyor, toplanabilecek her türlü yenilebilir bitkiyi boğuyor, buruşuk güzelliğı kurumuş manzaraya karşı belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.Vadimiz onunla zehirlenmişti ve ben her bir korkunç yaprağını seviyordum.

İçimde bir korku kırıntısı yuttum.Sonra heyecan.Sonra tekrar korku.Aklım sürekli o sabah eski hizmetçimiz Johanna ile yaptığım konuşmaya gidiyordu; Johanna, Yann'ın babamı ziyaret etmek için evde olduğunu neredeyse hiç kaza eseri ağzından kaçırmıştı.Yann'ın babamı isteyerek ziyaret etmesinin tek bir sebebi olabileceğini düşünebiliyordum.

Saçımı milyonuncu kez düzelttikten sonra, Yann nihayet ağaçların kenarında, kolunda bir sepetle belirdi.Işıltılı gülümsemesi beni bir an için büyüledi.

'Doğum günün kutlu olsun, Clara,' dedi.Her zamanki gibi beni öptüve yanıma oturdu.Sepetin içinde o sabah mükemmel bir şekilde pişirilmiş minik bir pasta vardı.Kapağı açtığı anda o tatlı kokuyu alabildim.

'Bunu nasıl başardınız...?'

'Juri'nin son seyahatinden kalan biraz şekerim vardı.'

Babam zaman zaman, dağların öbür tarafındaki Triz şehrine at arabasıyla gider, ellerinde ne varsa onunla takas yapardı.

Çoğuzaman, bir çuval un, bir kasa patates ve dolu bir cüzdandan

başka bir şeyle geri dönmezdi.Babama göre, Rostenburg'un her yeri Orlfen Vadisi kadar çoraktı.Triz barajdan etkilenmemişti, ancak kuraklık başlayınca bölgenin geri kalanı da kurudu.Sonra, imparator Fransa'dan sızan devrimin yayılmasını durdurmak için asker gönderdiğinde, Rostenburg'a ulaşmış olabilecek az miktardaki yiyecek cepheye yönlendirildi.İmparatorluğun unutulmuş köşesi açlığa terk edildi.

Yann pastayı ikiye böldü ve bana daha büyük olan dilimi uzattı.Küçük olabilir ama mükemmel derecede nemliydi ve en son ne zaman bu kadar tatlı bir şey yediğimi hatırlayamıyordum.Bitirdikten sonra beni çiçeklerin üzerine yatırdı ve dudaklarını benimkine bastırdı.

Sonrasında neler olduğunu ayrıntılarıyla bilmenize gerek yok.Evli değildik, evet, ama ergenlik çağımız boyunca, her an hayatımızı alabilecek bir kıtlık döneminde flört ediyorduk.Orlfen Viyana değildi – aristokrat değerlere önem vermiyorduk.Ve Tanrı'ya gelince, O'nun bizi çoktan terk ettiğinden oldukça emindim.Fikrine önem verdiğim tek adam kollarımda olan adamdı ve garanti ederim ki, birkaç yıldır onun aklında bile iffetli kalmak yoktu.

Babamın*umurundaydı*.Ebe bana çeyiz gerekeceğini söylediğinden beri benim için para biriktiriyordu.Çok uzun zaman önce, benimle yabancı bir soylu arasında bir evlilik ayarlama konusunda büyük hayalleri vardı.Söylentilere göre biriktirdiği çeyiz,herhangi bir Habsburg kuzeniyle -her ne kadar pek olası olmasa da- rekabet edebilecek kadar büyüktü.Ama söz konusu kuzenimin, yerel fırıncıyla tekrarlanan, dikkatsiz kaçamaklarımı görmezden gelebilecek kadar büyük değildi.

Babam bunu öğrenince o kadar öfkelenmişti ki, bir ay boyunca kasabanın kenarındaki bekar teyzemin harap kulübesinde saklanmak zorunda kaldım.Aynı yatağı paylaştık ve gecenin soğukunu ciğerlerinden koruyacak cam yoktu pencerelerde, ama Yann'la birlikte olabilmek için sonsuza kadar orada kalırdım. Öyle de yapmayı planlıyordum, ta ki bir sabah uyandığımda onu yanımda soğuk bir şekilde bulana kadar.

Hiç doktor çağırmadım; daha önce de kanı çekilmiş cesetler görmüştüm.

Uyurken neler olduğunu hayal etmemeye çalıştım.Ölümün gölgesinin yatağa düştüğünü gözümde canlandırmamaya çalıştım.Gözlerimi açsaydım neler olabileceğini merak etmemeye çalıştım.

Babam, yanmış saç kokusu daha yerleşmeden beni eve karşıladı ve Yann hakkında bir daha hiç konuşmadı.Meğerse kızınızın yatağında bela olabilecek daha kötü şeyler de varmış. Hâlâadını bile duymadığım bölgelerdeki beylere ardı ardına mektuplar yazıyordu ve Johanna bana teklifini ikiye katladığını fısıldadı.Ama hiç kimse cevap vermedi.

Babam Yann'a hiçbir zaman ısınmadı, ama kız kardeşinin öldüğü gün bana bir söz verdi.Yirmi beşinci yaş gününe kadar bana daha iyi bir eş bulamazsa, Yann'a onayını verecekti.Böylece bekar hayatı kucakladım, babam ise kaçamaklarımıza göz yumdu; bu sayede evlilik umutlarımı daha da mahvetmek için bu تنها zaman dilimlerini bulabildik.

Sonrasında birlikte uzandık, parmakları kolumun üzerinde gezindi.Ona sokuldum, konuşmasını bekledim, ne söyleyeceğini anlamayı umdum.

"Böyle gizlice kaçmak zorunda kalmamak çok daha güzel olmaz mıydı?"dedi sonunda."Düşünsenize, birilerinin bizi bulmasından endişe etmeden, düzgün bir yatakta böyle uzanabilseydik."

"Bunun için benimle evlenmen gerekecek." diye mırıldandım.

Yann bir an bana baktı, sonra iki eliyle yüzünü kapatarak otların arasına geri düştü.'Johanna sana söyledi.'diye inledi.

'Özür dilerim,' dedim.'Şaşırmış gibi mi yapmalıyım?'

Yann tekrar ayağa kalktı.'Hayır, bu daha kötü olurdu.'Sepette tekrar bir şeyler aradı ve küçük, parıldayan bir nesne çıkardı.Hemen tanıdım, annesinin taktığı yüzüktü.Prens annemi aldıktan kısa bir süre sonra ölmüştü, boğazındaki delikler neredeyse ıslanmamıştı bile, kan kaybından dolayı. Babamınaksine, o ağzını kapatıp kederini Orlfen'i hayatta tutmaya adanmıştı, Yann ise bir grup adam toplayıp Rostenburg Kalesi'ne doğru tepeye çıkmış ve hepimizin şüphelendiği şeyi kanıtlamıştı.Ve belki de bir bakıma bunu başarmışlardı.Ertesi sabah kanları çekilmiş bedenleri şehir meydanında asılı halde bulunduğunda, sorumlunun kim olduğunu hepimiz biliyorduk.

'Clara.'Yann iki elimi de tuttu.'Hazırladığım bir konuşma vardı ama yüzünden anlıyorum ki hepsini söylememe izin vermeyeceksin.O yüzden sadece şunu söyleyeyim.'Derin bir nefes aldı.'Seni sevmenin ne demek olduğunu bildiğimden beri seviyorum ve biliyorsun ki bunu yıllar önce sana sorabilseydim sorardım.'

Yüzü gözyaşlarım yüzünden bulanık görünse de gülümsemeyi bırakamadım.

'Benimle evlen, Clara.'

'Elbette yapacağım,' diye bağırdım, kollarımı ona dolayarak.Ben boynuna yaslanıp hıçkırarak ağlarken o da beni tuttu, kız gibi duygularım yüzünden nazıkçe benimle alay etti, ta ki onu itip öpene kadar.

Nişanlım.

Müstakbel eşim.

Saatlerce vadide uzanıp, birlikte paylaşacağımız geleceğin hayallerini kurduk.Babam çeyizimi Yann'a verirse, parayla Salzburg'da bir ev alabilirdik.Yann iyi bir pastacının yanında çıraklık bulur, biz de ayakta duramayacak kadar şişmanlayana kadar sadece kek ve tatlı yerdik.Bu düşünce bizi kıkırdattı.

Düğünden sonra uzun süre yaşayacağımızın, hatta düğüne kadar hayatta kalacağımızın hiçbir garantisi olmadığını biliyorduk. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Gün bize aitti, *ona değil* . *Yine de gözlerim, doğu tepesine tutunmuş Rostenburg Kalesi'ne kaydı.*

Yann bakışlarımı kaleye doğru takip etti, sonra tekrar yüzümü ona çevirmek için çenemi kaldırdı.'Gün batımına daha çok zaman var.'

Fakat etrafımızdaki gölgeler çoktan uzamaya başlamıştı ve ormanda daha fazla oyalanmak güvenli olmayacaktı.Karanlıkta bekleyen kurtlardan daha kötü şeyler de vardı.

Yann ayağa kalkmama yardım etti.Kurumuş nehir yatağı boyunca Orlfen'e doğru o kadar yavaş ilerledik ki, batıdaki zirvenin gölgesi bizi geçmekle tehdit ediyordu.Sinirlerim gerilmişti ve Yann beni kendine çekmek için elimi sıktığında bile midemdeki düğümü çözemedim.

'Bu konuda başka biriyle konuştun mu?'Yirmi beş yaşına kadar evlenmeden yaşamaya o kadar odaklanmışım ki, eski gelenekler hakkında hiç düşünmemiştim.Çocukken aşıkların komşularından

evlilik için izin istediklerini görmüştüm, ama bugünlerde düğünler çok nadir oluyordu.

'Sadece Büyükbaba.'Yann bir çakıl taşına tekme attı.Taş tozun içinde sertçe sekti ve bir zamanlar çalı olan, kıvrımlı dallardan oluşan bir yuvaya saplandı.'Diğer herkese yarın sorabiliriz diye düşündüm.Bugün kutlama günü.'

'Ya biri itiraz ederse?'

'Neden böyle bir şey yapsınlar ki?'

"Çünkü herkes seni seviyor," dedim."Ve herkes Orlfen'in bensiz daha iyi olacağını biliyor."

'Saçmalıyorsun.'Parmaklarımızı birbirine kenetledi, sonra da parmaklarımı nazikçe öptü.'Kimse böyle düşünmez.'

Yann beni yatıştırmak için istediğini söyleyebilirdi, ama bunlar temelsiz endişeler değildi.Odaya girdiğimde kimse sesini kısmaya zahmet etmedi.Çocukları ölmüşken, belediye başkanının beceriksiz kızı neden yemek yiyebilsin ki?Ben etek dikemezdim ya da tarla ekemezdim.Annemin kütüphanesi sayesinde sahip olduğum tek gerçek beceri üç dilde okuyabilmektir, ama Orlfen henüz İngilizceyi Almancaya çevirerek çözülebilecek bir krizle karşılaşmamıştı.Birileri açlıktan, kan kaybından veya her ikisinden de uyanamadığında, bunun ben olmam gerektiğini biliyordum.Orlfen'in en büyük yükü bendim.

Sonunda evime vardığımızda babam bizi bekliyordu.Kapının önünde kaskatı durmuş, önce beni, sonra da Yann'ı süzerek korktuğu şeyin doğruluğunu teyit etmeye çalışıyordu.

'Evet dedim,' diye yanıtladım ona.

Kendini toparladı, sonra bana sarıldı.'Umarım seni mutlu eder,' diye fısıldadı.Sonra, büyük bir sürprizle, Yann'ın elini sıktı.'Akşam yemeğine kalacaksın.'

Yann kıpırdandı.Akşamı babamla geçirmektense Rostenburg Şatosu'nda geçirmeyi tercih edeceğini biliyordum.'Çok isterdim,' dedi, 'ama Büyükbabam haber bekliyor olacak.'Soluklaşan ışığa bir bakış attı.'Ve karanlık çökmeden evde olmalıyım.'

Babam rahatlamasını gizlemeye çalışmadı.'İçeride bekleyeceğim,' dedi bana.Başını Yann'a doğru eğdi ve bize son bir anlık yalnız kalma fırsatı verdi.

Kapı kapanırken, "Eninde sonunda babana alışmak zorunda kalacaksın," dedim.

'İnan bana, seninle birlikte kutlamaktan başka bir şey istemiyorum, ama Büyükbaba öksürüyor ve ben...' Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Prens, karşılık verebilecek kadar güçlü birini asla yanına almazdı. Klaus'un sadece bir soğuk algınlığı geçirmiş olması bile, Yann'ın bu gece uyuyamayacağı anlamına geliyordu. Başka bir ölümü engelleyebilecekken, onu burada tutma riskini göze alamazdım.

Parmak uçlarıma yükseldim ve onun pürüzlü yanağını öptüm. 'Anlıyorum.'

Yann ellerimi kendi ellerine aldı. 'Babanı mümkün olan en kısa sürede evlilik tarihi belirlemeye ikna etmeye çalış. Ona ne kadar erken evlenirsek, o kadar erken ilk torununa kavuşabileceğini söyle.' Bu ihtimalden dolayı sevinçli görünmeye çalıştım ama bu düşünce midemi bulandırdı. Derslerim bir yıldan fazla süredir gelmemiştii ve bir gün gelseler bile, bu dünyaya nasıl bir çocuk getirebileceğimi bilmiyordum. Orfen'de bu günlerde çok az çocuk olmasının bir nedeni vardı.

Ama bunu Yann'a söylemedim. En son istediğim şey bu yüzden nişanımızın bozulmasıydı. Onun benim yıkılmış biri olduğumu düşünmesini istemedim.

"Ya da bir torun," dedim bunun yerine, çünkü söylenmesi gereken doğru şey bu gibi geldi.

Yann, bunun doğru olduğunu ima eden küçümseyici bir şekilde başını salladı. Ah, kadınlar ve kız çocuklarının erkek çocukları kadar değerli olduğuna dair saçma inançları. Hayatımızın bu aşamasında herhangi bir çocuğun mucize olacağı gerçeğini bir kenara bırakalım.

Son bir öpücükle Yann beni bıraktı ve yoluna devam etti. Yolun yarısına geldiğinde arkasına döndü, beni hâlâ ön basamaktan onu izlerken gördü ve neşeli, şakacı bir şekilde eğildi. Gülerek ben de reverans yaptım ve alaycı bir şekilde el salladım. Onu yarın göreceğimi biliyordum, yine de gitmesini hiç istemiyordum.

Belki de içimin bir kısmı olacakları zaten biliyordu.

Ben tek başıma içeri girdiğimde babam çoktan yemek odasında oturmuştu. Akşam yemeği için bize bir ziyafet hazırlamıştı. 'Nişanımızı kutlamak için,' dedi zoraki bir gülümsemeyle. Johanna güzel bir çorba

hazırlamış ve Yann'ın daha önce pişirdiği yumuşak beyaz ekmekle servis etmişti; tadından anlaşıldığı kadarıyla ekmek tamamen gerçek unla yapılmıştı, içinde talaş veya şap izine rastlanmıyordu.

Babam şaşkın yüz ifademi görünce, "Özel günler için biraz un sakladım," diye açıkladı. "Geri kalanını düğün yemeğiniz için kullanacağız."

Düğün ziyafeti. Bu düşünce bile içimi burktu. O günü sadece bir formalite olarak hayal ettim. Komşularımız ölürken bir ziyafet için yeterli yiyecek ayırmak hiç de kutlanacak bir şey değildi.

Karanlık çökene kadar masada kaldık, sonra hep birlikte salona çekildik ve yıllardır yapmadığımız kadar derin bir sohbe daldık. Sonunda Yann ile ilişkimizi resmileştirmek, babamla aramda sıkışmış olan her neyse onu ortadan kaldırmış gibiydi. Kendimi yeniden küçük bir kız çocuğu gibi hissettim, bacaklarımı altına kıvrarak kanepede kıvrılmış, babama Yann ile paylaştığımız tüm hayalleri anlatıyordum. Tüm korkularımıza, yaşadığımız her şeye rağmen, o gece geleceğe her şeyden daha çok inanıyorduk.

Babama iyi geceler dilemek için ayağa kalktığımda, Johanna kapıyı çaldı ve cevap beklemeden içeri girdi. Mum ışığında solgun bir halde, incecik elleriyle önlüğünü ovuşturuyordu. 'Bir misafiriniz var efendim.'

'Bu saatte mi? Ona çoktan yattığımı söyleyin.'

Johanna titreyerek yana doğru baktı. 'Artık çok geç efendim. İçeri girmekte ısrar etti.'

'Pekala.' Babam koltuğuna geri yaslandı. 'Kim o? Klaus mu? Ona yarın sabah plan yapabileceğimizi söyle.'

"Klaus değil," diye alçak bir ses geldi köşeden. İki uzun parmaklı el Johanna'nın omuzlarına uzandı. Bayılacak gibi görünüyordu. Yeni gelen genişçe gülümsedi ve iki sıra bembeyaz, düzgün dişini gösterdi.

'Çok uzun zaman oldu, Juri.'

Ve on dört yıl sonra ilk kez Rostenburg Prensi Raleigh ile yüz yüze geldim.

İki

Prens, hatırladığımdan daha kısaydı

Hafızamda herkesten daha uzun boylu ve heybetli bir dev olarak yer alırdı.Şimdi büyüdüğümde ise normal bir adamın boyunda, hayatında hiç çalışmamış birinin incecik fiziğine sahip biriydi.Ama yine de baskınlığı azalmamıştı; varlığı odadaki tüm sıcaklığı söndürürdü.

'Umarım bu kadar geç saatte ziyaret etmemde bir sakınca yoktur, ama pencerenizdeki ışığı gördüm ve uyanık olacağınızı biliyordum.'Prens Raleigh, Johanna'yı kenara itti ve davet edilmeden salona girdi.Gözlerime baktı, ifadesi duygusuzdu, sonra göz temasını hiç kesmeden derin bir şekilde eğildi.'Sanırım daha önce tanışmadık.'

'Bir keresinde yapmıştık,' dedim.

Babam Johanna'yı gönderdi ve bana uyarıcı bir bakış attı.

'Prensim,' diye ekledim alaycı bir ifadeyle, ki bu ifadeden hemen pişman oldum.

Prens eğlenmiş bir ifadeyle,"Saygı gösterme şekliniz ilginç," dedi.

'Özür dilerim, Majesteleri,' dedim kuru bir sesle.'Annembana görgü kurallarını öğretmeye başladı ama aramızdan ayrılmadan önce dersini tamamlayamadı.'

Babam, prens cevap veremedi ayağa fırladı ve aramızda durdu.'Kızımı affetmelisiniz.Ne söylediğinin farkında değil.'

'Ne dediğini tam olarak bildiğinden hiç şüphem yok.'Prens Raleigh bir an daha bana baktı, sonra odanın içine doğru ilerledi.Babam ona bir şeyler ikram etmedi veya oturmaya davet etmedi, kendisi de etmedi.Sahip olduğu tek avantaj boyuydu.

'Burada neden bulunduğumu merak ediyor olmalısınız.'

'Buraya her zaman hoş geldiniz, Yüce Majesteleri.'

Raleigh başını geriye doğru eğdi, yüzü eğlenceyle parlıyordu.'Juri, lütfen.Beni burada hiç istemedin ve ikimiz de bunu biliyoruz.Buraya bir iş için geldim.Yoksa bu şehre karşı sorumluluğunu mu unuttun?'

'Ne ima ettiğinizi anlamıyorum.'

Prens başını yana eğdi.'Görmüyor musun?'Bir an duraksadı.'Halkınızın aklıktan kırıldığını gayet iyi görüyorum.'

Babamın yüzüne bir gölge düştü. " *Sizin* halkınız," diye düzeltti. "Suyumuzu kestiniz ve sonbahardan beri yağmur yağmadı. O barajı inşa ederken ne olmasını bekliyordunuz?"

Raleigh ellerini yana açarak,"Sonuçtan fazlasıyla memnun kaldım," dedi.

Annemin evinde böyle böbürlenmeye nasıl cüret eder?

'Anlaşmamızın hepinizi doyurmaya yeteceğini düşünmüştüm.Ama'—her sessiz harfi son derece hassas bir şekilde telaffuz etti— 'tehlikeli bir duruma geldiğimizi görüyorum.Bir şeyler çok kötü yönetilmiş.'

Babam bana şöyle bir baktı.Gitmemi istediğini anladım ama gitmeye hiç niyetim yoktu.Annemi zaten bu adama kaybetmişim, babamı da onun insafına bırakmayacaktım.

"Bu korkunç bir kıtlık," dedi babam dikkatle.

'Evet, öyle.Keşke vadinin dışından yiyecek getirmenin bir yolu olsaydı.'Prens duraksadı, bir yanıt bekledi ama yanıt gelmedi.Devam etti:'Müdahale olmazsa, Orlfen çok uzun süre var olamayacak ve ben bu kasabanın yok olmasını izlemek istemiyorum.'

'Bunu sana yıllardır söylüyorum.'

'Öyleyse kabul ediyorsun?'İnce bir gülümseme.Şimdi babasına dönük, sehpaye yaslanmıştı.Tembel, zarif.'Burada olanlardan dolayı birilerinin sorumluluk üstlenmesi gerekiyor.'

Baba irkildi.

'Seni öldürüp öldürmemeyi uzun uzun düşündüm ama bunun hiçbir şeyi çözeceğini sanmıyorum, değil mi?Sana güveniyorlar.Ve kaleye bir baskından daha kaçınmayı tercih ederim.Bir para cezası uygun olurdu ama yeterli gibi görünmüyor, değil mi?Kan kanla ödenmelidir.'

Babam omuzlarını dikleştirdi.'Neyden bahsediyorsun?'

'Açıkça söyleyeyim mi?'Prens'in gülümsemesi daha da kötü, vahşi bir şeye dönüştü.'Hizmetçi de dinliyor, biliyor muydun?Herkes anlatabiliriz—'

'Dur,' dedi babam.'Ne istiyorsun?'

Prensın üzerine ölümcül bir sükunet çöktü.Arkasındaki duvarda asılı duran sanat eserleri kümesini incelemek için döndü.Çoğu annemin eseri idi, ancak aralarında çocukken boyadığım birkaç beceriksiz minyatür de vardı.Hepsinin ortasında tek bir ayna asılıydı.Paslanmış ve bulanıktı, izleyiciyi zar zor yansıtıyordu, ama babam soylu evlerin aynalarla dolu olduğunu ve bizim evimizin de öyle olması gerektiğini ısrarla söylüyordu.En azından dikkatlice bakarsanız saçınızı düzeltebileceğiniz kadar netti.Prens için de yeterince netti, öyle görünüyordu; yaklaştı ve belinden eğilerek aynada kendini inceledi.

Hiç düşünme yeteneği yoktu.

Birden bire idrak ettim.Kabusların gerçek olduğunu düşünmek başka, bunu doğrulamak bambaşka bir şey.

Aynanın ardında beni izlediğini hissedebiliyordum.Pençe gibi bir çivinin aynanın kenarına, tam yansımanın üzerine çarpmasıyla hafif bir tıkırtı sesi geldi.Aniden vücudum titredi.

'Kızınızın kendine eş aradığını duydum.'

Babam bembeyaz kesilmiş bir halde bana doğru döndü.'Yanılıyorsunuz.'

'Avrupa'daki her aristokrat bekara mektup gönderdiniz.Haberin sonunda bana ulaşmayacağını mı sandınız?'Prens dikkatini tekrar babasına çevirdi.'Sanırım mektubum postada kayboldu.'

'Başka bir teklifi zaten kabul etti.'

Raleigh'nin dudaklarından keskin bir alay patlamasıyla dolu, abartılı bir kahkaha döküldü.'Buna inanmamı mı bekliyorsun?'Ses tonundaki neşeyi gizlemeye bile zahmet etmedi.'Rostenburg'dan nadiren ayrılırim ve senin aristokrasinin alay konusu olduğunu ben bile biliyorum.Kimse sosyal statü peşinde koşan bir hiç kimsenin kan parasını istemez.'

'Sen hariç mi?'

'Ah, parayı istemiyorum,' dedi prens hafifçe.'Bunu isterseniz siyasi bir anlaşma olarak düşünün.İki hanedanımız arasında görkemli bir birlik.'Konuşurken kollarını genişçe açtı.'İstedığınız buydu, değil mi? Kızınızı soylu birine gelin etmek?'

'Hayır—'*Sana göre değil*,diyecekti.Bana çok açık görünüyordu ve bu tepkilerden cesaret alan Raleigh'e de açık göründüğünü biliyordum.

'Belki de ona sormalıyız.Sözünüzün ne kadar değerli olduğunu çok iyi biliyorum.'

Prens odanın karşısına geçip çok yakınımaya kadar geldi.Sanki beni vals yapmaya davet edercesine bir elini bana uzattı.Bu hoş bir jest olmalıydı, ama hayal edebildiğim tek şey pençelerinin etime saplanmasıydı.'Clara, öyle mi?Babanın uydurduğu yalanları duyuyor musun?'

Titrediğimi gizlemek umuduyla başımı öne eğdim.'Yalan söylemiyor.Zaten başkasıyla nişanlıyım.'

'Ah.'Sıkılmış bir ses tonuyla,'Sanırım bu, sizin geleceğinizi mahveden fırıncı?Onu her zaman öldürebiliriz.' dedi.

'Yapamazsın!'Tamamen refleks olarak uzattığı elini kavradım.Oda şömineden gelen ısıyla sıcaktı ama teni dokunulduğunda buz gibiydi.'Sakin ona zarar vermeye kalkma.'

'Sadece şaka yapıyorum.'Elini elimden hızla çekti ve parmaklarını oynattı, ifadesi okunamazdı.'Nişan kolayca bozulur.'

'Onu seviyorum.'

Yüzü karardı.'Ne yazık.'Elimden birini tuttu ve parmak boğumuma masum, centilmen bir öpücük kondurdu.Dudakları eli kadar soğuktu ama Yann'inkinden daha yumuşaktı.Tekrar konuştuğunda, sözleri bana yönelik değildi.'Bu bir rica değil.Yaptığın her şeyin karşılığı olarak kızının elini istiyorum.'

'Ben yapmadım—'

'Sessiz ol, Juri,' diye çıkıştı prens.Elimdeki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı.'Sana hak etmediğin bir çıkış yolu veriyorum.Bunun senin için çok daha kötü olabileceğini biliyorsun.Ben bir gelin arıyorum.'Tutuşu gevşedi, sesi yumuşadı.'Ve senin çok güzel bir kızın var.'

'Bu konuda benim de söz hakkım yok mu?'diye sordum.

Raleigh ilk defa hazırlıksız yakalandı.Babamla ilgili neye işaret ettiğini bilmiyordum; gerçekten bir şey yapmış mıydı yoksa Raleigh onu kendi suçunun günah keçisi mi ilan ediyordu.Ama burada oturup geleceğimin anlamadığım bir şeyin bedeli olarak pazarlık konusu olmasına izin vermeyecektim.

'Elbette sizin de söz hakkınız var,' dedi prens.'İsteyerek benimle gelebilirsiniz, ki bence hepimiz bunu tercih ederiz, ya da sizi bilinçli veya bilinçsiz olarak kendim kaleye sürükleyebilirim.'

Çenemi yukarı kaldırdım.'Babamın yaptıklarının bedelini neden ben ödemek zorunda kalayım?'

Prens, "Sizi acı çektirmek niyetinde değilim," dedi."Bu bir ceza sayılmaz.İkiniz de minnettar olmalısınız."

'Hiçbir suç buna değmez,' dedim.

'Hayır mı?'Elimden bıraktı ve doğrulup lekesiz kürkünü düzeltti.'Aslında bence ucuz atlattı.Ona söyleyelim mi Juri?Bilmesi gerekiyor, değil mi?'

Babam koltuğun arkasını o kadar sıkı kavradı ki, kumaşın parmaklarının altında yırtılmaması mucizeydi.'Böyle olması en iyisi, Clara.'Bana bakmak istemedi.

Ne?Sözler, üzerime düşen buz gibi bir acı verdi.Bacaklarım güçsüzleşti, sanki artık ağırlığımı taşıyamaz hale geldiler.Prens'in dudaklarında korkunç bir sırıtış belirdi.

'Bunu gerçekten kastediyor olamazsın,' dedim.Yann ile nişanlıydım.Bunu biliyordu, onayını vermişti.Sadece itibarını kurtarmak için kendi kızını gerçekten feda eder miydi?

Babam konuşmaya devam etti, bu karşılaşmanın neden avantajlı olacağını sıraladı, ama ben dinlemiyordum.

Dinleyemezdim.Kulaklarım çınlıyordu, içimde dehşet ve öfke alevleniyordu.Bütün bu süre boyunca prens başımda duruyordu, korkunç sırıtışı görüş alanımın kenarında belirliyordu.

Sonunda babam konuşmasını bitirdi.Öne sürdüğü her şeye katılmam gerektiğini anladım.Hiçbir şey söylemedim.

'Pekala, bunu evet olarak kabul ediyorum,' dedi Prens Raleigh.'Juri, atlarını hazırlayabilir misin?Maalesef ben atsız geldim.'

"Bana bir gün ver," diye patladım.Prens kaşını kaldırdı."Ben... seninle evleneceğim... Sadece... Yarım kalmış işler var.Zamana

ihtiyacım var.Veda etmek için sadece bir gün.Lütfen."Bakışlarının altında sessizliğe gömüldüm.

Prens'in gözleri bana dik dik baktı, zihnimin derinliklerine kadar okuyordu.Nefes almadan, yalanı ortaya çıkarmasını bekledim.Ama sadece iç çekti.'Pekala.Vedalaşmak için bir gününüz olabilir ve yarın gün batımında sizi almaya geleceğim.Nasıl geliyor kulağa?'

Korkunç.Kulağa korkunç geliyordu.Hiçbir yanımda bununla evlenmek istemiyordu... ona erkek diyebilir miydim?Yine de, babamın bir pazarlığın sonunda yapacağı gibi, titreyen elimi ona uzattım.Çünkü bu gerçekten de sadecebir işlem,bir iş anlaşmasıydı.'O zaman yarın gün batımında.'

Prens tokalaşması sıkıydı, avucu soğuktu.'Saniyeleri sayacağım, tatlı gelinim.'

Üç

Prens fazla oyalanmadı. Pencereden dışarıya doğru giderken onu izledim; sadece bana baktığını fark ettiğinde şakacı bir şekilde el salladı. Sonra yaya olarak köprüye doğru ilerledi ve karanlığın içinde kayboldu.

"Beni ona sattın," dedim, hâlâ karanlığa bakarak.

'Seni satmadım Clara. Yine aceleci davranıp yanlış sonuçlara vardın.'

Ona dik dik baktım. 'Prens senin sırrını saklasın diye evliliğimize razı oldun. Bence bu bir satış sayılır, değil mi?'

'Eğer bilseydin—'

'Öyleyse söyle bana,' dedim, gerçi zaten asla söylemeyeceğini biliyordum. Eğer gerçeği açıklamaya ikna edilebilseydi, sırrını saklamak için tek kızını annesinin katiline satmayı asla kabul etmezdi. Hiçbir şey bunu haklı çıkaramazdı. Nefesimi tutmak için mücadele ettim. Kanım o kadar sıcaktı ki doğru düzgün düşünemiyordum, ihanet duygusu kollarımı ve bacaklarımı kurdeleler gibi sarıyor ve her kelimeyle daha da sıkılaşıyordu.

Kanın bedeli kanla ödenmelidir.

Babam bana hiçbir zaman cinayet işleyebilecek biri gibi gelmemişti, ama varabildiğim tek diğer sonuç, sonunda prensi devirmeye çalıştığıydı. Eğer durum böyle olsaydı, Yann'ın babası gibi gizemli koşullar altında ölü bulunurdu. Peki babam ne yapmıştı da bu kadar korkunçtu?

Aklımda son bir cevap daha belirdi, düşünmek bile çok korkunçtu.

Ya hiçbir şey yoksa? Ya tüm bunlar çeyizimi iyi bir şekilde kullanmak için son bir bahane ise? Babam sonunda her zaman

istediğini elde ederdi ve mütevazı bir belediye başkanının kızı için tahtta oturan prensten daha iyi bir eş kim olabilir ki?

Daha soylu bir açıklama olmalıydı.Sonuçta bu benim babamdı.

'Şunu söyle bana.' Derinbir nefes aldım.'Bunu planladın mı?'

'Elbette yapmadım,' dedi babam.

Ona inanmayı seçtim.

Odanın diğer ucuna doğru hızla koştum, kapıyı ardına kadar açtım ve Johanna'nın diğer tarafta beni dinlediğini gördüm.Yüzü bembeyaz oldu, ama onu orada bulmayı bekliyordum zaten.'Lütfen atları eyerler misin?' diye sordum.

Hiç soru sormadan hızla uzaklaştı.

'Nereye gidiyorsun?' diye sordu babam.

'Önce fırına,' dedim, 'Yann'ı almak için.Sonra...

bilmiyorum.Herhangi bir yere.Buradan nehrin öte tarafında herhangi bir yere.'

'Clara, lütfen sakın ol.'

'Prensle evlenmeyeceğim!' diye bağırdım.Bütün vücudum titremeye başladı, kalbimi pençelerine alan bir dehşetle nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum.'Ben senin malın değilim ve bu konuda sana itaat etmeyeceğim.Onunla aramıza olabildiğince mesafe koymak için bir günüm var ve gerekenden bir saniye bile fazla beklemeyeceğim.Sen de gelebilirsin, ama beni durdurmaya çalışma.'

'Lütfen bunu iyice düşünün.'

'Beni öldürecek,' dedim.'Bir şekilde,bunu biliyorsun.'

İtiraz etmedi.İtiraz edemezdi.Sonuçta kabul ettiği şey buydu.Bunun yerine, 'Burada bekleyin,' dedi.'Bir dakika.'Ve gitti.

Kanım donarken saate baktım, ödünç aldığım zamandan harcadığı her saniyeyi saydım.Yann için Salzburg'da tanıdığı bir fırıncıya hitaben yazılmış bir referans mektubu ve bize daha fazla para gönderene kadar yetecek kadar paranın gizlendiği bir çantayla hemen geri döndü.

'Sonuçta'—kendini topladı—'ikinizin de payına düşen epey bir meblağ var.'

O an birbirimizi bir daha asla göremeyebileceğimizi anladım.Öfkem bir an için yatışmış bir şekilde kollarımı ona doladım.'Bizimle gel.'Onu bırakamazdım.Prens ertesi gece döndüğünde beni bulamayacaktı.

'Sadece iki atımız var,' dedi babam.Çocukken yaptığı gibi saçlarımı okşadı.'Artık dizginleri Yann'ın eline alma zamanı geldi.'

Fırının önünde atları durdurduğumda Yann'ın penceresinde hâlâ mum ışığı titriyordu.Sovereign'den indim ve Yann sinirli bir şekilde kapıyı açana kadar kapıyı yumrukladım.

'Planlar değişti,' dedim.'Gizlice evleniyoruz.'

Bana dik dik baktı, şakayı arıyordu.'Sakin olalım,' dedi, sanki bir çocukmuşum gibi.'Ne oldu?'

Açıklamaya çalıştım ama bunu yapmak, beklemediğim kadar gerçekçi hissettirdi. Gözlerimdenistemsizce yaşlar süzölmeye başladı, sanki histerik bir şekilde saçmalıyormuşum gibi hissettim.

Yann beni kollarına çekti.'Sorun yok,' dedi.'Seninle geliyorum.Seni her zaman takip edeceğim.Bunu biliyorsun.'

O, durumu dedesine açıklarken ben içeride bekledim.Sonra omuzlarında bir çantayla dışarı çıktı ve bunun gerçekten yaşandığına dair korkunç bir netlikle karşılaştım.

Yann, babasının atına binerken, "Harita getirdin mi?" diye sordu.

Ayrılma telaşında aklıma gelmemişti.Ağzım tatlı bir tatla doldu ve bir an kendimi su altında gibi hissettim.Sonra, bu ihtimal saçma geldi.Haritaya ihtiyacımız olmayacaktı.Çocukken çevredeki çiftliklerin haritalarını ezberlemekle yeterince zaman geçirmiştim, Avusturya sınırına yardımsız ulaşabilirdik.Orlfen'den ayrıldıktan sonra, kuzeye giden yol bizi vadinin büyük bir kısmından çıkaracaktı.Bir sonraki köprüye şafak sökmeden hemen önce ulaşacaktık ve bu köprü bizi doğrudan sınırın ötesine götürecek bir yola bağlanacaktı.Atları Orlfen'den çıkarırken tüm bunları Yann'a anlattım, ancak sadece bir saat sonra, başka bir köprü görüldüğünde, Yann atını karşıya geçmeye zorladı.

Sovereign'i onun önüne sürdüm, yolunu kestim.'Nereye gidiyorsun?'

'Bir sonraki köprüyü geçmemiz gerektiğini söylemiştin.'

'Yarım günlük mesafede.Bu kesinlikle haritada işaretlenmemeli.'

Yann bana baktı, sonra köprüye.'Keşke kontrol edebileceğimiz bir köprü olsaydı,' diye mırıldandı.

Ona dik dik baktım.'Kontrol etmemize gerek yok.'

'Elbette hayır,' dedi.'Bu, bir konuda yanılıyor olabileceğinizi kabul etmek anlamına gelir.'

'Yanıldığımı kabul edebilirim,' diye çıktım.'Babamın asla kutsama vermeyeceğini söylediğimde yanılmıştım, değil mi?'

'Öyle miydin?'

Midem yağlı bir kasılma geçirdi.'Ne demek istiyorsun?'

Yann gözlerini kaçırdı.'Şaka gibi bir zamanlama, değil mi?Her zaman soylu biriyle evlenmeni istemişti.'Atını öne doğru dürttü.'Bugün olması garip.'

'Babam bunu ayarlamadı.'Sözlerim boş ve anlamsız geldi.

'Sanırım haklısın,' dedi Yann.Köprüye doğru ilerledi ve benim de peşinden koşmaktan başka çarem yoktu.Karanlıkta ayrı düşmenin hiçbir faydası olmazdı.

Gecenin sessizliğinde, herkesten kilometrelerce uzakta, yalnız olmadığımız hissinden kurtulamıyordum.Köprünün diğer tarafındaki patika ormana doğru kıvrılıyordu, ama haritayı hatırlamak için beynimi ne kadar zorlasam da, vadinin bu kadar aşağısında ormanlık alan işaretlendiğini hatırlamıyordum.Orlfen'in bu tarafında sadece tarlalar olması gerekiyordu.

Sıçradım ve Sovereign'i geri çevirdim.Nehir yatağı çoktan ağaçların arasında kalmıştı.Gittiğimiz karanlık yolu taradım, ilk başta neden döndüğümü anlamak için dağınık düşüncelerimi aradım ama onları yakalayamadan kayıp gidiyorlardı.Nehir gitmişti.Bu doğru hissettirdi.Nehri terk etmeliydik.Ama daha önce bunu düşünmemiştim, değil mi?

Hayır.Harita.

O anıyı, beni tekrar terk etmeden önce, sıkıca tuttum.Neden yanımda bir tane getirmemişim?Cevabı hatırlayamadan bu düşünce aklımdan uçup gitti.'Nehre geri dönmeliyiz,' dedim.'Vadiden çıkış yolu o.'

'Clara, lütfen bana güven.Ben senin kocan olacağım.'

Sözlerinde bıraktığı ima beni bir türlü aklımdan çıkaramadı.Nişanlım olarak Yann benden ona güvenmemi istiyordu.Eğer eşim olsaydı,

başka seçeneğim olmazdı.O garip, bulanık his geri döndü.

İleriye doğru ilerledik.İçimden bir ses bunun bizi gitmemiz gereken yere götüreceğini biliyordu.Nehrin izini sürmemiz gerektiğini neden düşündüğümü hatırlayamıyordum.Bu bizi sadece vadiden çıkarırdı.Vadiden ayrılmamamız gerekiyordu.Bir düşünce aklıma geldi ama sonra kayboldu.

Yol daraldı.Çok geçmeden atları yaya olarak yönlendirmek zorunda kaldık.Eteğim,yolumuzu çevreleyen her alçak dikenli çalıya ve dikene takıldı ve üzerimdeki her dal örgülerimi koparmaya çalıştı.Her seste irkiliyordum, bunun prensin beni ihanetimin kefareti için eve sürüklemeye hazır olduğunu düşünüyordum.Ama her döndüğümde karanlıktan başka bir şey bulamıyordum.Kalbimde her an pençelerinin boğazımda olacağını bildiğim halde, kendimi devam etmeye zorlamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Sovereign ayaklarını sürüklemeye başlamış, her dizgin çekişinde homurdanıyordu.Yann'ın kısırağı da pek iyi durumda değildi.Onları karanlıkta daha fazla zorlayamazdık.

'Yann, dur.Kaybolduk.Bu karanlıkta daha fazla ilerlersek, birimiz uçurumdan aşağı yuvarlanacak.Kamp kurup sabah nerede olduğumuzu bulmalıyız.'

'Burada mı?Ormanın tam ortasındayız.'

'Atların dinlenmeye ihtiyacı var.'*Senin de öyle*, diye ekledim sessizce.Hepimiz birkaç saatlik uykudan fayda görürdük.

Atları yolun kenarına bağladık ve kendimizi mümkün olan en düz zemine yerleştirdik.Soğuk bir geceydi, ancak çalılıklar çok sık ve çok kuru olduğu için ateş yakmayı göze alamadık.Acı bir sessizlik içinde birbirimize sokulmaktan başka çaremiz yoktu.

Hâlâ çok öfkeliydim.Keşke Yann o köprüden geçmeseydi.Keşke babam prensi küçümsemeseydi.Ve içten içe kendime de çok kızgındım.Yann'ı, bize yol gösterecek hiçbir şey olmadan, sadece kötü hatırladığım bir haritayla vahşi doğaya sürükleyen bendim.Bu benim hatamdı.

İçim boşalmış bir halde, Yann'ın omzuna yaslandım.'Özür dilerim,' diye mırıldandım.

'Ne için?'Sesindeki şaşkınlığı duyunca rahatlardım.

'Bunun için.Her şey için.'Kolumu onun koluna doladım, tutunacak tanıdık bir şeye duyduğum umutsuzlukla.'Benim için hayatını feda etmene gerek yoktu.'

'Seninle gelmeseydim hayatımı mahvetmiş olurdu.'

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.Sanırım beni mutlu etti.Soğuktan ve yorgunluktan bitkin düşmüş, ormanda kaybolmuş olsak da, sevgili nişanlığımın koşulsuz sevgisinden daha mutlu ne olabilirdi ki?Bunu hissedemeyecek kadar yorgun olmam üzücüydü.

Yatağa uzandık ve ben yüzümü onun göğsüne gömdüm.Doğru olanın bu olduğunu hissettim.Derin bir nefes verdi, sonra parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek uzun zamandır bozulmuş örgülerimi düzeltti.Bu sıradan dokunuş rahatlatıcıydı.Gözlerimin kapanmaya başladığını hissedebiliyordum bile.

Eli aşağıya doğru kaydı ve aniden vücudunun sıcaklığı boğucu hale geldi.Onu itip, oturur pozisyona geri döndüm ve bunun neden uygun bir an olduğunu düşündüğünü merak ettim.'Birimizin tetikte kalması gerekiyor,' dedim.'Sen uyu, ben ilk nöbeti tutacağım.'

Yann kaşlarını çatı."Bu benim işim olmalı," dedi ama doğrulmak için hiçbir hareket yapmadı.

'Henüz uyumaya hazır değilim,' diye yalan söyledim.Yann itiraz etmedi.Yerine uzandı ve yarı çürümüş yapraklardan oluşan bir yatakta yatan biri için mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde uykuya daldı.Ona imrenmeden edemedim.

Uzaktan bir kurt uludu.Daha fazla yaklaşmaması için dizlerimi göğsüme çektim.Babamın bana kendimi savunmayı öğretmek için harcadığı onca yıla rağmen, yanımızda getirdiğimiz yarı paslı hançerler, bir insanı bile savuşturmaya yetmiyordu, hele ki yarı aç kurt sürüsünü hiç.Yann'ı uyandırma isteğine karşı koydum.Ona önce uyuyakaldığı için, ki bunu ben söylemişim, kendime kızıyordum; ona kızdığım için de kendime kızıyordum.

Zaman akıp gitti.Çok geçmeden her rüzgar esintisinde, her böcek uçuşunda irkilmeye başladım.Yann'ın yakınındaki çalılıklar hışırdamaya başlayınca, bıçağımı sıkıca kavrayarak hemen ayağa fırladım.Hışırtılar yoğunlaşırken nefesimi tuttum.Sonra çalılıkların arasından bir gölge belirdi ve tüm korkularım gerçek oldu.

Devasa bir kurttu, neredeyse Sovereign kadar uzun ve onun yarısı kadar yüksekti.Kalbim gümbür gümbür atarken hançerimi hazırladım.İlk başta beni fark etmedi, bunun yerine atların kokusuyla meşguldü.Donakalmış bir şekilde kaldım, dönmemesi için dua ettim.Tamamen hareketsiz kaldığım sürece belki de beni fark etmezdi.

Atlar paniğe kapılmasaydı belki de işe yarardı.Hepsi birden şaha kalktı, iplerine karşı direndiler.Sovereign'in ipi koptu ve at hızla ağaçların arasına fırladı.Yann irkilerek uyandı, tam zamanında yuvarlanarak babasının korkmuş atına kurt havlamaya başlarken ezilmekten kurtuldu.

'Koşun!'diye bağırdım.

Bu bir hataydı.Kurt beni daha önce fark etmemiş olsa bile, şimdi kesinlikle fark etmişti.Tekrar havladı, bu sefer bana.Sonra burnunu aşağı indirdi ve hırladı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye kekeledim bir adım geri çekilerek."Lütfen, biz bir tehdit değiliz.Biz sadece yolcuyuz."Beni anlayamıyordu.Neden anlasın ki?

Yann bir şeyler bağırmaya başladı ama kurt aldırış etmedi.Bu yaratık bu akşam yemeğinin ben olacağıma karar vermişti.

Böyle mi ölecektim?Prens'in eliyle değil, basit bir yanlış dönüş ve meraklı bir köpeğin yüzünden mi?Bu kadar trajik olmasaydı gülerdim.

'Sizi buraya getirdiğim için çok üzgünüm,' diye kekeledim.

Yann hızla bana doğru koştu.Atı çığlık attı.Ve kurt üzerine atıldı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, ölümü bekledim.

Ama hiç gelmedi.

Bir köpek uluması duyuldu, ardından yanağımda sıcak kan sıçraması.Bir an kurtun hançerime saplandığını sandım, ama hiçbir darbe olmamıştı.Donakalmıştım, gözlerimi açtığımda ne bulacağımdan korkuyordum.Yann'ın kanı mı olacaktı?Kurtun mu? Yoksa daha kötü bir şey mi aramıza katılmıştı?

Kendimi bakmaya zorladım.

Kurt ayaklarımın dibinde yatıyordu, son nefeslerini hırıltılı bir şekilde alıyordu, boğazı paramparça olmuştu.

Yann, korkudan donakalmış, adımlarını olduğu yerde kalmıştı.

Aramızda ise Prens Raleigh duruyordu, kan lekeli mendiliyle elini temizliyordu.Kılıcını bile çekmemiştii.

'Merhaba, sevgili müstakbel gelinim.'Prens Raleigh, sanki pazarda birbirimizin yanından geçiyormuşuz gibi geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.'Evden bu kadar uzakta, burada ne işin var?'

'Nasıl...' Zar zor konuşabiliyordum.Bizi bu kadar çabuk nasıl bulabilmişti?Gittiğimizi nasıl bilmişti?

'*'Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim, Raleigh,' dedi.*

'Buraya nasıl geldiniz?'diye sordum.

Sinirli görünüyordu."Gerçekten de vedalaşmak için koca bir güne ihtiyacın olduğuna inanmadığımı mı düşünüyorsun?Bütün bu süre boyunca hep arkandaydım."Kendinden garip bir şekilde memnun görünüyordu."Daireler çizerek dolaşman da işe yarıyor."

Midem alt üst oldu.'Ne demek istiyorsun?'

'Geceleyin ormanın bu kısmında dikkatli olmalısın.'Soğuk parmağını alnıma dokundurdu.'Zihninin sana oyunlar oynaması çok kolay.'

O an da aynı kaygan hissi yaşadım, bütün gece beni rahatsız eden o hissi.Düşüncelerim bulanıklaştı, inancım eriyip gitti.Bıçağımın yere düştüğünü duydum ama bıraktığımın farkında değildim.

'Ona dokunma!'

Raleigh, Yann'a doğru döndü ve bilincim birden yerine geldi.'Öyleyse sen benim rakibim olmalısın.'

'Ben onun nişanlısıyım,' dedi Yann.

'Bakın, bununla ilgili komik bir hikayem var.'

Yann ona yumruk attı, ama Raleigh darbe isabet etmeden önce yakaladı.'Ah.'O sırtış geri gelmişti.O korkunç, kötü niyetli sırtış.'Yani fırıncının köpeği havlayabiliyor.'

Yann kurtulmaya çalıştı ama prensin tutuşu çok sıkıydı."Bırakın bizi!" diye bağırdı.

'Seni serbest mi bırakayım?'Raleigh'nin sesi alaycı bir tondaydı.'Oğlum, benden hırsızlık yaptın.Bence bu bir cezayı hak ediyor, değil mi?Buralarda hırsızlarla nasıl başa çıkılır?Ben her zaman asılmayı tercih etmişimdir.'

Bana hitap ettiğini anlamam biraz zaman aldı.

'Yapamazsın!'

'Son zamanlarda görevlerimi ihmal etmiş olabilirim, ama bu bölgenin kanun koyucusu benim.Hırsızları istediğim gibi cezalandırabilirim.'Yann'ın elini daha sıkı kavradı, bu da uzun bir acı iniltisine neden oldu.'Ve bana çok değerli bir şeyi çaldı.'

Artık bana ne olacağı umurumda değildi.Eğer Yann burada ölürse, kendimi asla affetmeyecektim.Kararımın ağırlığı beni alt etmeye çalışırken boğazımda bir acı hissi yükseldi.Ona karşı koydum.Bu Yann içindi.

İkinci bir düşünceye bile fırsat vermeden, iki nişanlıma doğru yaklaştım.Yaklaştığımda prens hareketsizdi, kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.Koluna elimi koydum.'Lütfen onu bağışlayın.'

Raleigh hiçbir şey söylemedi.Sanki ona vurmamı bekliyormuş gibi elimi izledi.

'*Lütfen*.Benim için.'İçimi yakıp kavuran tüm duyguları yutarak diğer elimi soğuk yanağına koydum.'Birinin düğün arifesinde ölmesi kötü bir alamettir.'

Prens dokunuşumun altında donakalmıştı.Hazırlıksız yakalanmış, neredeyse ölümlü gibi görünüyordu.'Sanırım böyle bir şeyin birliğimizi lekelemesine izin vermemeliyim,' dedi sonunda.Sonsuz bir an daha bana baktı, sonra Yann'a döndü.Başımı eğik tuttum; yüz ifadesini görmeye kendimi zorlayamadım.'Duydun mu evlat?Gelinim seni yaşatmam için beni ikna etti.'

'O değil—'

Prens Raleigh, ses tonundaki keskinlik beni şaşırtarak, "Sevgili Clara," dedi, "bu fırıncıya kiminle nişanlı olduğunu söyle."

Yann.Yann ile nişanlıydım.Hayatımda her zaman sadece Yann olacaktı.

"Siz, Yüce Majesteleri," dedim titrek bir reveransla.Yann'ın bunun bir oyun olduğunu bildiğini umuyordum.İkimiz de hayatta olduğumuz sürece, onunla yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulacaktım.Bu son değildi.Bu sadece başka bir engeldi. "*Beni bekle*,"diye fısıldadım.Karanlıkta beni görüp görmediğini söyleyemezdim.

'İşte bu kadar,' dedi prens hafifçe.'Eminim yakında başka birini bulursunuz.Triz'e bakmalısınız.Oradaki belediye başkanı mali açıdan daha sorumluluk sahibi.Bu arada, bir şeyi açıklığa

kavuşturayım.'Gözleri sertleşti ve yumruğunu sıkarak Yann'ın elini sıkıca kavradı.

Yann, kemiklerinin kırılma sesi gece havasını yarıp geçmeden önce çığlık atmaya başladı.Hilemi unutup, sevgilimi nişanlımdan ayırmak için canla başla onlara doğru atıldım, ama Raleigh boşta kalan eliyle beni zahmetsizce geri itti.

Prens Yann'ı serbest bırakana kadar sonsuzluk gibi bir süre geçti; Yann, paramparça olmuş kemiklerini kucaklayarak tozun ve kuru yaprakların arasına yığıldı.Ben Yann'ın yanına düşmeden önce Raleigh kolumdan tuttu.

'Onu bağışlayacağını söylemiştin.'

"Onu öldürmeyeceğimi söyledim," diye düzeltti kolumu bırakırken."Bunlar sadece kemikler.İyileşirler."

Keşke zamanında ayarlanabilselerdi.Eğer hiç ayarlanabilselerdi.Yann acı içinde inledi, çaresizce ayaklarımızın dibinde kıvranıyordu.Ne kadar acı çektiğini ancak hayal edebiliyordum.

'Gel bakalım.'

'Hayır.'Kendimi Yann'ın yanına yere attım.'Onu burada bırakamam.'

Raleigh burnunu sıktı ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.'Bunun için vaktim yok.'Gözlerini gökyüzüne çevirdi, sanki zifiri karanlıkta görme umudum olmayan bir şey arıyormuş gibi.'Güneş doğmadan önce geri dönmeliyiz.'

Gözyaşlarımdan arasından soğuk bir kahkaha attım.'Güneş ışığıyla ilgili sorunların mı var senin?'

'Bir çeşit alerji.'Kolumu tekrar yakaladı ve gücünü dizginlemeye zahmet etmeden beni ayağa kaldırdı.Sıkıca tuttuğu kollar altında etim anında morardı.'Gitmemiz gerek.'

'Yann olmadan olmaz.'

'Aman Tanrım!'Prens beni kendine doğru çevirdi ve ellerini omuzlarıma koydu, parmakları o kadar sert bastırıyordu ki kıpırdamaya cesaret edemedim.Yüzümü çevirdim, gözlerinden kaçındım.'Bana bak,' diye emretti.

O garip his yeniden içimden geçti, tatlı, sıcak ve korkunç derecede yanlışı.Düşünmeden itaat ettim ve aniden bedenim hafif, havadar hissetti.Nişanlımın gözlerinin etrafında dünya soldu.Dudakları

kıpırdadı ama onu duyamadım.Her şey paramparça oluyordu.Gözlerimi kapattım ve bu da doğru geldi.İstediği buydu, yani mükemmeldi.

Hatırladığım son şey, Prens Raleigh'in beni kollarına almasının verdiği o hoş histi, sonra da hiçbir şey yoktu.

Dört

Hayatımda hiç bu kadar yumuşak bir yatakta uyumamıştım , uyandığımda çok rahat ettim.

Başka bir gün olsa belki bir an daha orada uzanıp, temiz çarşafların tenime değmesinin keyfini çıkarabilirdim.Ama düşüncelerim birbirine çarpıp dün gecenin olayları zihnimde yankılanınca, korkuyla yorganı üzerimden çektim.

Yann.

Neredeydi?Güvende miydi?Hayatta *miydi* ? Hatırlayabildiğim son şey prensin soğuk bakışları ve beni saran kollarıydı. Yann'ın toprağa terk edilmiş, parçalanmış bedeni ve ağgözlü, çorak toprağa sızan kanının görüntüsünden kurtulamıyordum.Raleigh bana onu öldürmeyeceğine dair söz vermişti, ama bu Yann'ın daha fazla kurt tarafından bulunmayacağı anlamına gelmiyordu.Tabii önce açlıktan ölmezse, ormanda daireler çizerek dolaşabilirdi.Tek umudum hayatta kalmış olması ve nerede olursa olsun güvende olmasıydı.

Ama ben de pek daha iyi bir durumda değildim.Etrafıma isteksiz bir hayranlıkla baktım.Oda zengin bir şekilde döşenmişti.Ağır, koyu kırmızı perdeler yatağı çerçeveliyordu; duvardaki perdelerle aynı kumaştan yapılmışlardı ve muhtemelen bir pencereyi gizliyorlardı.Bacaklarımı yataktan sarkıttım , ayak parmaklarım kürk bir kilime gömüldü. Uyurken biri ayakkabılarımı çıkarmıştı.Hayır.Sırtımın alt kısmından yayılan bir ürperti hissederek kıyafetlerime baktım.Yıpranmış seyahat kıyafetlerim gitmişti, derim kandan temizlenmişti.Biri beni yıkamıştı.

Raleigh'nin ellerinin bilinçsiz bedenimde dolaştığı düşüncesi, sorgulamak istemediğim bir sürü duyguyu içimde hızla

yaydı.Hizmetkarlarının olmasını diledim.Erkek, kadın, genç, yaşlı, fark etmezdi.Ondan başka herkes olabilirdi.

Üzerimde muhtemelen bir gecelik vardı, ama böyle gösterişli bir şeyi uyumak için giymeyi asla hayal etmezdim.Melek gibi beyazdı, bileklerini ve etek ucunu zarifçe işlenmiş danteller süslüyordu.Ellerimi üzerinde gezdirince muhtemelen ipek olduğunu fark ettim.Daha önce ipek bir mendilden başka bir şeyim olmamıştı ve o bile yeterince lükstü.

Odada ayna yoktu, bu hayal kırıklığıydı ama şaşırtıcı da değildi; nerede olduğum konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı ve ev sahibinin aynaya ihtiyacı olmadığını biliyordum.Raleigh von Rostenburg insan değildi, bundan emindim.Kaçma şansım varsa, ancak güneş varken olabilirdi.

Pencereye doğru ilerledim ve perdeleri hızla açtım, içeriye dolan sert ışık huzmelerine karşı gözlerimi kırıştırdım.Öğle vakti olmalıydı ve gökyüzü o kadar berraktı ki sanki benimle alay ediyordu.Gözlerim alışınca, uzaktaki herhangi bir belirgin yer işaretini görmek için ufku taradım.Bu açıdan dağdan başka bir şey göremiyordum, ama cesaret edebildiğim kadar dışarı baktığımda, Orlfen olduğunu bildiğim bir çatı kümesi seçebildim.

Bulunabileceğim tek bir yer vardı.

Büyürken, Rostenburg Kalesi'nin dağın yamacına eski, inatçı bir ejderha gibi tutunarak tehlikeli bir şekilde asılı durduğunu düşünürdüm hep; bunun yapısal olarak imkansız olduğunu bilmeme rağmen.Şimdi haklı olduğumu anladım.Sadece birkaç kat yukarıda olduğumu tahmin etsem de, bu pencereden düşmek beni vadinin çok daha derinlerine yuvarlayacaktı.Ağaçlara aşağıdan bakma düşüncesi bile kollarımda ter damlacıklarına neden oluyor ve ayaklarım sanki havaya uçmuş gibiydi.O zaman pencereden kaçamayacaktım.Kalenin içine girmek zorunda kalacaktım.

Odanın kilidi açıktı, bu da sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.Belli ki Raleigh beni içeride tutmak için bir kilidin gerekli olduğunu düşünmüyordu.Hatta anahtarı bile benim için makyaj masasına bırakmıştı.Koridorda pencere yoktu ve duvar lambaları yanmıyordu.Yanıma alabileceğim bir ışık bulmak için odama

çekildim. *Oda*, diye hatırlattım kendime. Henüz benim değildi. Burada bir gece daha kalmaya hiç niyetim yoktu.

Pratik bir şamdan bulmak çok fazla bir beklentiydi. Bunun yerine, yatağımın yanındaki sehpanın üzerinde üç taze mum ve onları yakmak için altın renkli bir vazodolusu tahta parçasıyla bir şamdan buldum. Tahta parçalarından birini şöminedeki közlere batırdım ve her bir mumu tek tek yaktım. Sonra karanlığa geri döndüm, rastgele bir dönüş yaptım ve koridorlarda dolaşmaya başladım. Atmosfer ağır ve davetsizdi. Daha iyi bilmeseydim, burada kimsenin yaşamadığını düşünürdüm. Geçtiğim her yüzey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ve ne kadar yürürsem yürüyeyim, duvar lambaları yanmamış, kullanılmamaktan örümcek ağlarıyla kaplıydı. Mum ışığım, uzun zaman önce ölmüş Linford'ların portrelerinin üzerine gölgeler düşürüyordu; karanlıkta beni takip eden, isimleri zaman içinde kaybolmuş gözleri.

Yaşam belirtisi yoktu. Ne bir koşuşturma, ne bir gıcırtı. Tozlu kaplamalarının altında örümcek bile yoktu. Yine de yalnız olmadığım hissinden kurtulamıyordum.

Koridor, kalenin içinde sığabileceğini düşündüğümünden çok daha uzundu ve sonunda bir merdivenle karşılaştım. İlk başta umutluydum, ama merdivenler kıvrılıyordu ve o kadar çokaynı koridora çıkıyordu ki, yukarıda olduğum kadar yere de yaklaştığımı hissetmedim. İki kez geri dönmekten başka çarem kalmadı ve bir keresinde kendimi aynı merdivenlerin tepesinde buldum, üstelik yukarı çıktığının farkına bile varmadan.

Ne kadar zamandır yürüdüğümü anlayamadım. Saatler olmalıydı. Bacaklarım ve sırtım mola vermem için çığlık atarken, midem de ilgi istiyordu. Hepsini görmezden geldim, bu korkunç labirentten çıkmak için bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım, ta ki mumlarımın erimiş kalıntıları birer birer sönene kadar.

Karanlık o kadar yoğundu ki neredeyse tadını alabiliyordum. Duvara yaslandım ve yere çöktüm, bacaklarım dinlenme fırsatına kavuşmanın verdiği rahatlamayla inledi. Burada bir büyü vardı, bu çok açıktı, ama ormandaki büyüden farklıydı. Bu sefer zihnim tamamen bütünleşmiş gibiydi, sanki büyülü olan ben değil, kaleydi, ama bunun mümkün

olup olmadığını bilmiyordum.Gerçi çoğu insan Raleigh'in varlığını imkansız bulurdu.

Başka bir plan düşünmeye çalıştım ama midem izin vermedi.Bir önceki geceden beri hiçbir şey yememiştım ve daha uzun süre aç kalmış olsam da, şeytani prenslerden kaçmak için bu kadar enerji harcamaya alışkın değildim.Raleigh'in kalede bir yerlerde yiyecek saklayıp saklamadığını merak ettim.Bizimle aynı yemeği mi yiyordu? Sanmıyordum.Ama bu büyüklükteki bir kalenin tarihinde bir dönem mutlaka bir mutfağı olmuştur.Belki, ihtimal ne kadar düşük olsa da, içinde yenilebilir bir şeyler vardır.

Artık gözlerim karanlığa yeterince alışmıştı, en azından etrafımdaki gölgeleri seçebiliyordum.İşe yaramaz şamdanımı bıraktım ve koridorda el yordamıyla ilerledim, pes etme isteğimi bastırmak için aklımı mutfaklarda tutmaya çalıştım.Mutfaklar, yemekler, ocaklar ve temiz su.Kaçış daha sonra olabilirdi, sadece bir şeyler yemem gerekiyordu.Bir köşeyi daha döndüm ve bir sonraki koridorda beliren ışık parıltısını görünce kalbim yerinden fırladı.

Koşmaya başladım.Karanlıkta tek bir kapının etrafındaki çatlaklardan ışık sızıyordu.Oraya vardığımda durdum ve derin bir nefes alarak kendimi toparladım.O kapının ardında her şey olabilirdi – yiyecek, özgürlük ya da huzursuz gelini bekleyen Prens Raleigh'nin kendisi.Ama geri dönmek için çok uzaklara gitmiştim.Riski göze almalıydım.

Kapıyı çaldım, cevap gelmeyince yavaşça kapıyı açtım.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yatak odasıındaydım; başladığım yere geri dönmüştüm.Ama ben ayrıldıktan beri birileri oradaydı.Şömineye yeni odunlar atılmış, ateş harlanmış ve masa bana günlerce yetecek kadar yemekle donatılmıştı. Bolcaet parçası ve sebzeyle dolu, zengin bir yahni tabağın önüne konmuştu.Arkasında, acemice pişirilmiş olsa da, taze bir somun ekmek ve yanında bir kalıp gerçek tereyağı duruyordu.Birileri onu düzensiz dilimler halinde kesmişti – bana tereyağı bıçağından daha keskin bir şey verme riskini almamışlardı.

Tereddüt ettim.Bu kesinlikle bir hile kokuyordu.Gün ışığı varken kaleden kaçmam gerekiyordu ve bu açıkça dikkatimi dağıtmak içindi, ama sonra midem guruldadı ve tüm mantığım beni terk etti.Güneş

tekrar dođacaktır, diye dūřundūm.Burası yeraltı dūnyası deđildi; koca bir nar kaderimi deđiřtiremezdi.Ayrıca, her řeyi bırakmak israf olurdu.Prensin bununla ilgilenmediđinden řūpheleniyordum.

Suđluluk duygusuyla sandalyeye oturdum ve bir kařık dolusu yemeđi ađzıma attım.Yemek çoktan sođumuřtu ve ařçı tuzun dikkatlice ölçölmesi gereken bir lūks olduđunu henūz öđrenmemiřti, ama böylesine nefis bir řeyi yemenin verdiđi o harika hissi dūřününce neredeyse ađlayacaktım.Kaseyi ancak yarısını bitirebildim, tıka basa doydum.Harika bir histi.

Karnım doyduktan ve su ihtiyacımı giderdikten sonra, aklım yavaş yavaş yerine gelmeye başladı. Ayaklarım çok ağrıyordu. Eskimiş terliklerimi çıkardım ve ayak tabanlarımda kabarcıklar olduğunu görünce şaşırmadım. Labirenti tekrar geçmeye kalkışırsam, ayaklarım bu halde beni fazla taşıyamayacaktı. Pencereye baktım. Gökyüzünün donuk grisi, güneş işığının sadece bir saat kadar daha süreceğini gösteriyordu. Gerçekten de saatlerdir yürüyordum. Güneş batmadan önce at olmadan Orlfen'e dönmek için artık yeterli zaman yoktu. Taktik değiştirmem gerekiyordu.

Prensten kaçamazdım ama yine de kendimi savunabilirdim.

Prens Raleigh'nin damarlarında hangi tür kötölüğün dolaştığı konusunda artık hiçbir řūphem yoktu.Orlfen'deki herkes biliyordu, ancak gerçeği asla yüksek sesle dile getirmedik.şeytandan bahsetmek onu çağırarak demekti ve kimse istemedenden prensi evine davet etmek istemezdi.

Ama bazı şeylerin söylenmesine gerek yoktu.

On dört yıl önce popülerliği patlayan sarımsak çelenklerini görmüştüm.Yaslı ailelerin birer birer kiliseye sırtlarını dönüp sevdiklerinin geri dönme riskini göze almak yerine onları yakmalarını izlemiştim.Onun ne olduğunu biliyordum.şimdi sorunum, güneş battıktan sonra prene karşı kendimizi güvenilir bir şekilde savunmanın bir yolunu bulamamış olmamızdı.

Okuduğum veya duyuduğum her efsane ve söylenti aklımdan geçti.Bunları eleyip, işime yarayacak pratik bir şey aradım.Güneşi şişeye hapsedemezdim, hapsetsem bile ne olacağından emin değildim ve önümüzdeki bir saat içinde tam işlevli bir su kemeri inşa etmediğim sürece, beni koruyacak herhangi bir akan suyu

kullanabileceğimden şüpheliydim.Şömine, odunlardan fazlasını yakacak kadar büyük değildi ve akşam yemeğinden kalan tereyağı bıçağıyla kimsenin kafasını kesemezdim.Bu da beni, istemeyerek de olsa, dine yöneltti.Tanrı benim kurtarıcım olmalıydı ve eğer O benim varlığımı biliyorsa, karşılık veremezdim.Ama başka seçeneğim kalmamıştı.

Odanın içinde dolanıp durdum, kendi kendime uydurma dualar mırıldandım, kırılabilir, esnek mobilyalar aradım.Bunların hiçbirini doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim.Rahibimiz birkaç yıl önce ölmüştü, garip bir hastalık hareket kabiliyetini elinden aldıktan sonra kanı çekilmişti, ama ondan önce bile ayini Latince'mi geliştirmekten başka bir şey olarak görmemiştim.Rahip bunun çok fazla okuduğum için olduğunu söylemişti ve belki de doğrudu.Ama belki de bu çabalar yeterli olurdu.O'nun için değilse bile, daha hayırsever bir ruh için.

Makyaj masasının yanındaki eski tabure, seçtiğim kurban oldu.Onu yan yatırdım ve ayaklarının üzerine atladım.Neşe içinde, tahta ilk denemede kırıldı, kıymıklar etrafımda uçtu.En ince parçaları bir araya topladım ve perdeleri tutmak için kullanılan ipi kullanarak, onları haça benzeyen bir şeye bağladım.

Taburenin ayaklarından kalan en büyük parçayı başka bir amaç için sakladım.Akşam yemeğinden kalan bıçağı kullanarak ucunu olabildiğince sivri hale getirmeye çalıştım, sonra elimde tartıp ağırlığını test ettim.Kullanması beceriksizceydi.Babam bana gerekirse kendimi bir hançerle nasıl koruyacağımı öğretmişti, ama asla tahta bir kazıkla değil.İçgüdümün elimi yönlendirmeye yeteceğine inanmam gerekecekti.

Yorgunluktan bitmiş bir halde, masadaki sürahidenden uzun bir yudum aldım, sonra kalan yudumları düşündüm.Ruhbanlık rütbesi olmadan suyu kutsal kılmak mümkün müydü?Bilmiyordum ve ne olursa olsun bunu başaracak kadar inancım kaldığından şüphe ediyordum.Ama denemem gerekiyordu.Düşünmeden söylenen sözler cennete gitmeyebilir, ama sadece sürahiye kadar gitmeleri yeterliydi.Sürahiyi kucağıma aldım ve bildiğim tüm duaları suya mırıldanmaya başladım.

Hiçbir şeyin değiştiğine dair bir işaret yoktu, ama kelimelerin tüm anlamını yitirene ve duadan ölümüne sıkılana kadar devam

ettim.Eğer bu suyu kutsal kılmak için yeterli değilse, hiçbir şey yeterli olmazdı.Parmaklarımı suya batırdım ve odanın etrafına, kapının yanına, pencereye ve yatağımın etrafına bir daire şeklinde serpmeye başladım.

'Allah aşkına, ne yapıyorsun?'

Dehşet damarlarımda zehir gibi dolaşırken, hızla arkamı döndüm.Orada, pencerenin kenarına yaslanmış, prens duruyordu.Duruşu rahattı, şık takım elbisesinin üzerinde kolları kavuşturmuştu, sanki bir süredir beni fark etmemi bekliyormuş gibiydi.Hayatımı bir anda sonlandırabilirdi ve orada olduğunu asla bilemezdim.

El yapımı haçımı kaptım ve titreyen kollarımı lanetleyerek önümde tuttum.Raleigh ona yorgun gözlerle baktı, ama yorgunluğunun Tanrı korkusundan mı yoksa onu uyarmaya yönelik fanatik girişimlerimden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha.Sonunda Raleigh'nin gözleri haçtan ayrılıp tekrar bana döndü.Yüzü ifadesiz, okunamaz haldeydi.'Eh, epey meşgulmüşsün.'

'Benden uzak dur.'

'Kımıldamadım.'Bir an daha bana baktı, sonra bakışlarını odanın geri kalanına gezdirdi ve kanepede bıraktığım derme çatma silaha takıldı.'Bu kazık mı demek oluyor?'

Cevap vermedim.

'Sevgilim, eğer biraz bahçe işleriyle uğraşmak istersen, eminim Moira'nın sana yetecek kadar malzemesi vardır.Mobilyaları parçalamana gerek yok.'Sesi yumuşaktı, eğlenceyle doluydu.'Yoksa beni öldürebileceğini mi sandın?'

Kendimi zorlayarak dimdik durmaya çalıştım, tek odak noktam haç havada tutmaktı.Uzun zamandır tüm korkularım ondan ve yalnızca ondan kaynaklanıyordu.Şimdi onun kalesinde yalnızdık ve tek savunma hattım paramparça olmuş bir haç ve bir bardak suydı.

"Şunu biraz daha indirebilir misiniz?" diye sordu.

Ben yapmadım.

'Pekala,' dedi, bana değil de daha çok kendi kendine.'Ben sadece...' Sözüünü yarım bıraktı, sonra sağa doğru bir adım attı.Bir.İki.

Onun arkasından pas atarak ilerledim ve arkadan saldıramamasını sağlamak için yön değiştirdim.

'Allah aşkına, onu yere bırak.'

'Beni aptal mı sanıyorsun?' diye sordum.

'Daha önce böyle düşünmüyordum ama beni fikrimi değiştirmeye teşvik ediyorsunuz.Lütfen onu bir kenara bırakın da normal şekilde konuşalım.'

'HAYIR.'

'Bırak şu konuyu, Clara.'

'Yapmayacağım!'Kutsal suyu ona fırlattım.Mum ışığı kristal damlacıkların üzerinde dans ederken, su yavaş çekimde bir yay çizerek etrafa saçıldı.

Raleigh, Tanrı'nın gücünün giysilerine dokunuşunu kayıtsızca izledi.Ve sonra ortadan kayboldu.

Su, halının üzerine sıçrayarak döküldü, bardak ise az önce durduğu taşa yuvarlandı.Soğuk bir şey bileğimi kavradı, o kadar sert sıktı ki kendimi kurtarmaya çalışırken haçı düşürdüm.Haç yere çarparak ses çıkarırken elim öyle bir açıyla büküldü ki kemiklerimin kırılmasını önlemek için dönmek zorunda kaldım.Ve işte, bir kez daha, Raleigh oradaydı.Parmaklarında nabzımın titremesini hissedip hissedemediğini merak ettim.Yapabildiğim tek şey dudaklarına bakmak ve sakladıkları dişlerin körelmiş olmasını dilemekti.

"Bu yeni bir takım elbise," dedi."Bunu bu kadar çabuk mahvetmeni istemem."

'Takım elbisenizi hedef almıyordum,' diye tükürdüm.

'Peki tam olarak neyi başarmayı umuyordunuz?'Sesi tenime yerleşti, gözeneklerime işledi.'Kutsal su yapmak için birkaç dua yetmez.'

'Bunu nasıl başardın—'

'Şanslı tahmin.'Dudakları iğrenç bir sırıtışla kıvrıldı.'Diğer, eee,*eşyalarınıza* bakılırsa , onu da denediğinizi varsayabilirim.'

Göğsümde utanç duygusu kıvranıyordu. Elimle kurtulmaya tekrar çalıştım ve şaşırtıcı bir şekilde beni bıraktı. İtme kuvveti beni birkaç adım geriye savurdu. Kendimi dengelemeye çalışırken, Raleigh, ölü bir yılanın canını kontrol eder gibi, haçı botunun ucuyla dürttü, sonra

da yatağın altına, gözden uzak bir yere, ulaşamayacağım bir yere tekmeledi .

'Söyleyin bakalım.Daha önce hiç evlenmedim, bu yüzden her şey benim için yeni.Bu tür amatör marangozluk işleri yeni evli bir gelin için normal mi?'

'Elbette ki değil.'

'Öyleyse neden bütün bunları yaptınız?'

'Nedenini biliyorsun.'

'Hayır, hayır,' dedi Raleigh, bir kez daha bana doğru yaklaşıp.'Bana söylemeni istiyorum.Bütün bunlarla ne demek istiyorsun?'

Bu sözleri düşünmek bile yeterince saçmaydı.Onları yüksek sesle söylemek ise kendimi yatağa atıp bir daha asla çıkmak istememe neden oldu.

'Sen bir vampirsin.'

Bir an sessiz kaldı, uzun parmakları düşünceli bir şekilde yatağımın perdesinin kalın kadifesi üzerinde gezindi.'Neyi ele verdin?'

Şüphelerimin doğrulanması beni şaşırtmadı; daha çok sessiz bir kabullenişti.Mantıklı bir açıklaması olabileceğini ummuştum, ama sanırım bu da diğerleri kadar mantıksızdı.'Bunu gizli tutmaya hiç zahmet ettin mi?'

Raleigh tereddüt etti.İlk defa, kibirli kabuğunun altında bir duygu potansiyeli olduğunu fark ettim.Bunu hızla tekrar gizledi, ama ben zaten çatlağı görmüştüm ve oradan itibaren her yerde ortaya çıkmaya başladılar.

'Buna ihtiyacım olduğunu düşünmedim.'

Şaka yapıp yapmadığını anlayamadım.Ses tonu şaka yaptığını düşündürüyordu, ama duruşundaki hafif gerginlik değişimi bana başka bir şey söylüyordu.

'Bunu ele veren neydi?' diye tekrarladı.

'Senin yansıman yok.'

'Ah.Bunu gördün, değil mi?'

'Sadece geceleri ortaya çıkıyorsunuz,' diye devam ettim.'Kurbanlarınızın kanını akıtıyorsunuz ve biz de onların bedenlerini yakıyoruz ki bir daha dirilemesinler.Akan suyu geçemezsiniz ve her şeyden önemlisi, üç yüz yıldır

prenssiniz.'Gözlerinin içine baktım, meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırdım.'Soy ağacınızı gördüm.Orlfen'de birilerinin geçmişinizi araştırabileceği hiç aklınıza gelmedi mi?'

'Ne kadar akıllıca,' diye mırıldandı soruyu geçirterek.'Öyleyse, lütfen söyleyin, o el yapımı süs eşyalarınızın beni durdurmaya yeteceğini neden düşündünüz?Beni öldürmeye yeteceğini gerçekten düşünmediniz herhalde.'

'Senin oyuncağın olarak yaşamaktansa, şerefli bir şekilde ölmeyi tercih ederim.'

Onun tepkisini anlamakta zorlandım.Yüz ifadesi soğuktu, eğlencesi hızla kayboluyordu.

'Sevgilim, iyi ve sadık bir koca olmaya tamamen kararlı olduğumu bilmeni umuyorum.'

'İyi ve sadık mı?'Koltuğa, ona doğru yaklaştım.Bu onu memnun etmiş gibiydi.Gözleri beni süzdü, eli dirseğimi kavramak istercesine kalktı ama ben etrafından dolaşarak yürüdüm.'Yann iyi ve sadık olurdu.'Tekrar koltuğa yaklaştım.Dikkatim hep koltuğa odaklanmıştı.'Ona sunamayacağın neyi sunabilirsin ki?'

'Belki de soyluluk?'Etrafını işaret etti.'Bir kale? Yiyecek?'Duraksadı.'Ebedi hayat?'

Parmaklarım kanepenin kadife minderlerine dokunurken diğer elimi göğsüne koydum ve dikkatini asıl amacımdan uzaklaştırdım. Sankibir terzi mankenine dokunuyormuş gibi hissettim.Parmaklarımın altında hiçbir sıcaklık yoktu, hayatta olabileceğini düşündürecek hiçbir kalp atışı da yoktu.

'Peki ya aşk?'diye sordum.

'Umarım bu da zamanla, fırsat verilirse, gerçekleşir,' dedi Raleigh.Beklemediğim bir yumuşaklıkla konuştu, ama eğer benim onun nasıl hissettiğimi önemseyeceğini düşünecek kadar masum olduğumu sanıyorsa yanılıyordu.

Parmak uçlarıma yükseldim, yüzlerimiz artık inanılmaz derecede yakındı.Gözleri dudaklarımdaydı, neyse ki beceriksiz parmaklarımda değildi.'Bir canavar sevgi hissedebilir mi?'

Soru onu irkiltti.Geri çekildi, ama yeterince hızlı değildi.O sırada kanepede bıraktığım kazığı ele geçirmiştım ve tamamen geri çekilemeden, onu göğsüne sapladım.

Eğer daha önce bir tahta parçasını bilemeye çalıştıysanız, eti delemek kadar keskin bir uç elde etmenin ne kadar zor olduğunu bilirsiniz, hele ki birkaç kat kalın giysiyi delemek kadar keskin bir uç elde etmekten bahsetmiyorum bile. Raleigh'nin derisinin yıllarca yeryüzünde yaşayan bir ceset olarak dolaşmaktan çürümüş olabileceği, etinin basınç altında eriyip ellerimde toz haline gelebileceği izlenimine kapılmışım. Yanılmışım.

Hedefim tam isabet etti: kazık tam kalbinin üzerine saplandı. Ama orada durdu. Ucu basınç altında kırıldı ve elimde kırık bir sopadan başka bir şey kalmadı; Raleigh'nin ceketindeki nakışları bile delemek kadar keskin değildi. Şok içinde kazığa baktı, sonra elimden çekip odanın diğer tarafına fırlattı. Yüzündeki soğuk öfke dalgalanarak içimde yeni bir dehşet dalgası yarattı.

'Daha iyi bilmeseydim, bunun hayatıma yönelik ciddi bir suikast girişimi olduğunu söylerdim.'

'Demek ki daha iyisini bilmiyorsun.'

Bir an daha bana baktı, sonra içini çekti ve sırtını duvara yaslayarak kapıya doğru ilerledi. 'Sanırım senden bir düşmanlık seziyorum.'

'Bazıları mı?' diye alay ettim. 'Açıklama yapmam mı gerekiyor? Yaptığınız her şeyden tamamen habersiz olamazsınız herhalde.'

Raleigh'nin dudakları büzüldü. 'Kesinlikle hayır.'

'Güzel,' dedim. 'Öyleyse bana Yann'a ne yaptığını anlat. Nerede o?'

'Fırıncı mı?' diye sordu Raleigh. Umursayacağıma şaşırmış gibiydi. 'Hiçbir şey.' Dün geceki olayları hatırlayarak duraksadı, sonra kendini düzeltti. 'Her şeyi gördün. Ona dokunmayacağımı söylemiştim ve sözümün eriyim. Ayrıca, gün doğmadan önce seni buraya geri getirmekle o kadar meşguldüm ki onunla daha fazla uğraşacak vaktim yoktu.'

Bu pek de teselli edici değildi. 'Onu ormanda eli kırık halde mi bıraktınız?'

'Eliyle, ayağıyla değil. Eve yürüyerek dönebilecek durumdaydı – çok da uzak bir yere gitmemiştiniz zaten. Eminim şu anda akşam yemeğini yiyordur.'

Ona inanmadım. 'Onu göreyim.'

Raleigh kahkahayla güldü."Aman Tanrım, hayır.Bana inanmıyorsan ona yaz, ama bu halde Orlfen'e geri dönmeyeceksin."

Onun beni *herhangi bir halde Orlfen'e geri bırakacağını düşünecek kadar saf değildim , ama eve mektup gönderebileceğim fikri beni şaşkınlığa uğrattı. Bu dağda kapana kısılmış olsam da, tamamen yalnız olmak zorunda olmayabilirdim.*

İçini çekti.'Gördüğüm kadarıyla hiçbir ilerleme kaydedemiyoruz.Yeni yerinize alışmanız için size biraz zaman vereceğim.Belki yarın akşam daha cana yakın olursunuz.'

Ona dik dik baktım.Koridorlarda dolaşırken nasıl bir an bile rahat edebileceğimi anlamıyordum.Ama sonunda gitmeye hazırlanırken onunla tartışmayacaktım.Kapıya vardığında eğilip kazığı aldı ve parmaklarının arasında yuvarladı, kapalı gözleri hiçbir şey ele vermiyordu. Sankibakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi, kazığı bana doğru doğrulttu.

'Bu arada Clara,' dedi hafif bir gülümsemeyle, 'bir vampiri öldürmek için gümüşe ihtiyacın var.'

Bunun üzerine o gitti ve ben bir kez daha kendimi savunma konusunda güçsüz kaldım.

Beş

Gecenin geri kalanını huzursuz bir halde, tam anlamıyla uyuyamayarak ama uyanık kalacak kadar da tetikte olmadan geçirdim. Kabuslarıma musallat olan canavarın beni barındıran aynı duvarların içinde dolaştığını bilmek rahatlamayı imkansız kılıyordu ve kapımdaki kilit bile onun istediği her şeyi almasını engelleyemiyordu.

Annem hayatının son gecesinde böyle mi hissetmişti? Babam beni ölümünün ayrıntılarından korumak için elinden geleni yapmıştı, ama son günlerini haritalandıracak kadar bilgi edinmiştim. Bildiğim kadarıyla Raleigh onu üç kez ziyaret etmişti. Her gece daha da zayıflamış ve üçüncü gece işi bitirmişti. Onun geleceğini bilerek, kendini kurtarmak için hiçbir şey yapamadan nasıl hissetmiş olabileceğini hep merak etmişimdir. Yatak odasına girdiğinde uyanık mıydı? Dudaklarını boğazına dayadığında?

Babam da olan biteni biliyor olmalıydı. Peki neden onu kurtarmak için daha fazlasını yapmamıştı? Festivalden sonraki günlerde onu görmeme izin vermedi. Zamanımı kütüphanesinde, okuma seviyemin çok üstündeki tarih kitaplarını Hiçbirinde son üç yüz yılda hüküm süren bir prensin kaydı yoktu. İmparatorluk kayıtlarında şüpheli bir şekilde eşit aralıklarla yerleştirilmiş Leopold'lar ve Hubert'lerle dolu, eksik bir soyağacı vardı, ancak Triz'deki katedralde buna karşılık gelen hiçbir kayıt yoktu. Vaftiz törenleri, tahta çıkışlar, cenazeler olmamıştı. Onların onuruna sipariş edilen portreler veya inşa edilen saraylar yoktu. Tarihte iz bırakan son prens, Prens Raleigh Linford von Rostenburg'du. The last prince to leave any mark on history was Prince Raleigh Linford von Rostenburg.

Kaybolan prens.

Uykuya dalmış olmalıyım, çünkü o günün anısı birdenbire çocukken yaşadığım kadar gerçek geldi – tarih kitabını hızla kapatıp okuduklarım karşısında kalbimin hızla çarpması.Pencerenin dışında fırtına kopuyordu, beni içeride hapsediyordu ve keşfimi kimseyle paylaşamıyordum.Babam, kafamı tatsız kitaplardaki fikirlerle doldurduğum için beni yine azarlayacaktı ve Johanna da hemen babama rapor verecekti.Annemin başka bir açıklaması olabilirdi – sonuçta bunlar onun kitaplarıydı – ama üst üste ikinci gün odasından çıkmamıştı ve babam onu rahatsız etmemi yasaklamıştı.

Onu görmezden geldim, gizlice odasına girdim ve onu perdeleri çekili yatakta, şöminede çok sıcak yanan ateşin yanında buldum.Annem zaten solgundu; Raleigh'nin dönüşünden önceki aylarda evden çıkacak enerjisi nadiren olurdu.Ama bir gün içinde yanaklarında kalan azıcık renk de kaybolmuştu ve şömine ışığının yüzüne düşen dans eden gölgeler onu boş ve cansız gösteriyordu.Gözlerini zar zor açtığında, gözleri kan çanağı gibiydi ve odaklanmamıştı.

"Clara," diye fısıldadı sesi kısık bir şekilde."Burada olmaman gerek."

'Neden olmasın?' diye sormuştum.'Hasta mısın?'

Keşke sadece hasta olsaydı.Sadece hasta olsaydı, iyileşebilirdi belki.

Annem derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı.Bir an uyuyakaldığını sandım.'Baban... açıklayacak.'

'Neyi açıklayacaksın?'

'Bu onun hatası değil.'

'Ne değil ki?'

Eli yanağımdan aşağı kaydı.Titriyordu.'Çok üzgünüm Clara.Bir gün anlayacaksın.Onu affet.'

'Babamı ne için affedeyim?'Ama ondan başka bir şey öğrenemedim.Annemin enerjisi tükenmişti.Boynunda öfkeyle açılan iki yarayı kaşıdı, sonra başını yastığa yaslayıp ağır ağır nefes aldı.O sırada Raleigh'nin mektubunu görmedim.Belki babam çoktan saklamıştı.Ya da belki de son ziyaretinden sonra bırakmıştı.

'Yakında iyileşecek misin?' diye sordum.

Derin bir nefes al. Derinbir nefes ver.

'Seni seviyorum,' diye hırıltılı bir sesle söyledi.

Kendimi cevap vermeye, bu sefer işlerin farklı sonuçlanmasını sağlamaya zorladım.Ama yapamadım – yapmamıştım.Hiçbir zorluk çekmemiş bir çocuğun acı öfkesiyle dolu olarak, cevap vermeden oradan ayrılmıştım.Bunun karşılık verme şansımın sonuncusu olacağını hiç hayal etmemiştim.

Bir dahaki görüşmemizde, kaskatı, soğuk ve kanı çekilmiş olacaktı.

Aynı pişmanlık duygusuyla irkilerek uyandım, son on dört yıldır içimi kemiriyordu."Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım karanlığa.Ama beni duyabilecek tek kişi, onun asla duymayacak olmasının sebebiydi.

Bir daha asla odamdan çıkmamaya karar verdim.Kaçışın imkansız olduğu artık benim için açıktı.Labirent geçilmezdi, uçurumtırmanılmazdı.Bu yüzden Raleigh, asi ve huysuz rehinesinden sıkılıp beni serbest bırakana kadar ya da ben ölene kadar burada yalnız başıma çürüyecektim.

Orlfen, her halükarda bensiz daha iyi olurdu.Babamın yurt dışından bir soyluyla evlenmem yönündeki isteklerini kabullenmeyi düşündüğüm birkaç durumda da aklıma gelmişti.Eğer burada, kalede ölürsem, beslenecek bir ağız daha az olurdu, kalan azıcık kaynaklarımızı tüketen bir yük daha az olurdu.Kasabadaki insanların bana karşı hiçbir sevgisi olmadığını ve fedakarlığımı hak edenlerin sayısını bir elin parmaklarıyla sayabileceğimi biliyordum, ama Orlfen bildiğim tek yuvaydı.Sürekli değişen karla kaplı zirveleri ve dükkan vitrinlerindeki parlak renkli duvar resimlerini her zaman sevecektim.Eğer burada ölmek, Orlfen'i Orlfen yapan insanlardan sadece birini bile koruyacaksa, belki de bu kabullenmeye değer bir kaderdi.

Ertesi sabah lazımlığımı kullanmak zorunda kalınca ve onu temizlemenin bir yolunu bulamayınca azmim azalmaya başladı, sonra da midem guruldamaya başlayınca tekrar azaldı.Ama açlığa nasıl dayanacağımı biliyordum ve bu fırsat penceresi sonuçta bir işe yarayacaktı.Azmimi gerçekten zorlayan şey susuzluğumdu.Bir önceki

günkü yemeğimden beri hiçbir şey içmemiştim ve bana bırakılan sürahi, Raleigh'i öldürme girişimim başarısız olduktan sonra paramparça olmuştu.Yatağıma uzandım, dün geceki kavgadan kalan kalıntılar hala etrafımdaydı.Ağzım kuruduğu için pes etmeyi düşünecek kadar gerçekten zayıf mıydım?

Bu yüzden o öğleden sonra biri kapımı çaldığında korkmak aklıma gelmedi.Kaderimle yaklaşan randevum öne alınmış olsaydı bile, en azından rahatsızlığa tahammül etme konusunda ne kadar yetersiz olduğumu itiraf etmekten kurtulmuş olacaktım.

'Uyanık mısın?'

Bir kadının sesiydi.Yanlış duymuş olup olmadığımı merak ederek hızla doğruldum.Güneş hala bulutsuz bir gökyüzünde parlıyordu,bu da arayan kişinin insan olması gerektiği anlamına geliyordu.Ya da en azından vampir değildi ve daha fazla olasılık olabileceğini düşünmek istemiyordum.

'On saniye içinde cevap vermezsen içeri gireceğim.'

Hızla ayağa kalktım ve önceki gece bulduğum sabahlığı aceleyle gecelik elbisemin üzerine geçirdim.Kemerini sıkarken kapı açıldı ve benden belki beş yaş büyük, açık renk saçları özensizce yüzünden uzaklaştırılmış bir kadın göründü.Giysileri sade ama kaliteliydi.Önlüğü, yeni bir lekeyi ovma girişiminden dolayı nemli olsa da, kumaşı daha önce sahip olduğum hiçbir beyazdan daha beyaz ve pırıl pırıldı.Bir elinde tehlikeli bir şekilde yana doğru sallanan bir tepsi tutuyordu.

'Demek uyanıksın.'Kaşlarını çattı.'Neden cevap vermedin?'

Ne diyeceğimi bilemedim.Bu kadın kimdi?Benim gibi bir mahkum muydu, yoksa buraya kendi isteğiyle mi gelmişti?'Affedersiniz, siz kimsiniz?'

'Raleigh'nin hizmetçisi,' dedi kadın, hiç de bir hizmetçi gibi değil.'Moira.'

'Prens'in bir hizmetçisi olduğunu sanmıyordum.'

'Neden yapmasın ki?'

Kimseyi incitmeyecek bir cevap aradım ve cevap vermekte çok gecikince Moira sinirlendi.

"Sadece ben varım," diye tersledi."Ve bu kocaman bir kale.Onun o sakın ve işe yaramaz haline bakmakla bir de her bir yüzeyi tozdan

arındırmaya vaktim yok."

' Ona *bakmak derken neyi kastediyorsunuz...* ' diye sözümü yarım bıraktım, bu zavallı kadının ne tür dehşetlere katlanmak zorunda kaldığından emin değildim.

"Şunlar ve bunlar," dedi kaçamaklı bir şekilde."Çoğunlukla kişisel bakım.Hiç... olmayan biri için aşırı derecede kendini beğenmiş..." Son kelimeyi söyleyemedi.

'Düşünce mi?' diye sordum.

Moira nefes verdi, gözle görülür şekilde rahatlamıştı.'Öyleyse zaten biliyorsun, değil mi?'

'Bunu düşünmeyen var mı?'

Burnundan homurdandı, sonra ayaklarının altında cam kırıkları çıkırtıdayarak yanımdan hızla geçti ve tepsisini masaya koydu.

'Tanrım.'Gözleri yere attığım kazığa takıldı.'Onu gerçekten öldürmeye mi çalıştın?Ben onun bunu uydurduğunu sanıyordum.'

'Siz olsaydınız ne yapardınız?'

'On üç yıldır buradayım.İnanın bana, eğer ölmesini isteseydim ölmüş olurdu.'

*On üç yıl.*Orlfen, Raleigh'in barajını inşa etmeyi bitirdikten kısa bir süre sonra buraya gelmiş olmalı.

'Ama eğer onu gerçekten öldürmek isteseydim, uyurken yatak odasının panjurlarını açardım.'Yüz ifadem beni ele vermiş olmalı, çünkü Moira devam etti.'Sakin aklından bir şey geçirme Theseus.Ona ulaşmadan önce labirente ölürsün.'

Mitolojiye bu kadar kolaylıkla başvurabilen pek çok hizmetçi tanı mıyordum.'Zaten önemli değil,' dedim.'Bana özgürlüğümü verene kadar bu odadan bir daha çıkmayacağım.'

Moira burnunun köprüsünü sıktı."Sana sürekli yemek getirmeyeceğim.Zaten yeterince işim var."

'O zaman açlıktan ölürüm,' dedim, ikimizin de bildiği ama aslında sahip olmadığım bir kararlılığı vurgulamak için çenemi öne doğru uzatarak.

'Peki bunun ne faydası olacak?'Yeterince hızlı cevap vermeyince devam etti.'Hayır, gerçekten, bunun ne faydası olacak?İstediğin kadar kendine eziyet edebilirsin, ama ölürsen Raleigh başka bir eş bulacak.'

Sözleri üzerine midem alt üst oldu.Elbette haklıydı.Her ne sebeple olursa olsun, Raleigh bir gelin istiyordu.Ölümüm beni şehit yapmazdı; sadece başkasının yerime geçmesine neden olurdu.Ne olursa olsun, bunu başkasına zorla yaptıramazdım.'Ben öyle düşünmemiştim...'

'Anlaşıldı.Hadi, ye.'Moira tepsiyi tekrar aldı ve zorla ellerime tutuşturdu, sürahinin içindekileri de döktü.'Şurada ye.Ben de senin yaptığın bu karmaşayı düzeltmeye çalışacağım.'

İstediyini yaptım ve önlüğünü çözüp yere serip cam parçalarını toplamaya başlarken yolundan çekildim.O çalışırken, bıçağın peynirden ne kadar kolayca geçtiğine hayran kalarak peyniri kestim.İçi yapışkan, neredeyse sıvıydı ve ekmeğin üzerine kalın tereyağı gibi yayıldı."Bu çok güzel bir bıçak," dedim, ses tonumu rahat tutarak.Yalan değildi.Rostenburg arması tabanına oyulmuştu.Yaprakların üzerindeki detaylar o kadar incelikliydi ki, ancak uzman bir el tarafından dövülmüş olabilirdi."Gümüş mü?"

'Kalede gümüş bulundurmuyoruz.Bunun bariz nedenleri var,' dedi Moira başını kaldırmadan.'Elbette, bazı istisnalar var.'Elbisesinin içinden gizli bir kolye ucu çıkardı.Ortasından tek bir yakutla delinmiş sade bir haçtı.

'Ona güvenmiyor musun?'

'Güven ile pragmatizm arasında bir fark var.Raleigh'nin türünün düzenli olarak beslenmesi gerekiyor, aksi takdirde kendilerini kontrol edemez hale gelirler.Henüz böyle bir durum olmadı ama her zaman tedbirli olmak daha iyidir.'Ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti, sonra yüz ifademi fark etti.'Endişelenmeyin.Yakında açlıktan ölme tehlikesi yok.'

Bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Moira, bardağın kalanını temizlemek için uygun bir süpürge aramaya gitti. Ben deonun dönüşünü beklerken yemek yedim.Sürahinin, susuzluğumu zar zor gideren ama uzun zamandır yediğim her şeyden daha besleyici hissettiren koyu kıvamlı bir birayla dolu olduğunu keşfettim.Mutfakta beceriksizliğini, bira yapma yeteneğiyle fazlasıyla telafi ediyordu.

Moira elinde faraş ve fırçayla geri döndüğünde tabağım çoktan boşalmıştı. Okalan döküntüleri süpürürken ben sessizce onu izledim, Raleigh'in hizmetçisi olmaya onu neyin teşvik ettiğini merak ettim ama sormaya cesaret edemedim.İşini bitirdikten sonra beni tekrar

aşağı inmeye ikna etmeye çalıştı. Bu odada ölme konusundaki kararlılığım giderek zayıflasa da reddettim.

'Öyleyse bununla iyi eğlen,' dedi ve beni kendi halime bıraktı.

Öğleden sonrayı uyuklayarak geçirdim.Güneşin parladığı ve karnımın tok olduğu bir anda uykuya dalmak inanılmaz derecede keyifliydi.Uyandığımda gökyüzü çoktan kararmaya başlamıştı.Uyuşuk uzuvlarımı zorlayarak yataktan kalktım, şömineye bir odun daha attım ve odamdaki mumları yaktım; oysa tek istediğim yorganımın kollarına geri dönüp tekrar uyumaktı.

Güneş battıktan sonra Raleigh beni tekrar almaya gelecek miydi? Bu düşünce midemi bulandırdı.Tam olarak ne zaman benimle evlenmeyi planlıyordu?Bu gece mi?Yarın gece mi?Kaçma umutlarım azalmış olsa da, henüz evlenmemiş olmamız son bir kıvılcımı canlı tutmaya yetiyordu.Evlendiğimizde, o son kor da sönecekti.Çünkü o zaman, kaçmayı başarsam da başaramasam da, her açıdan sonsuza dek ona bağlı kalacaktım.

Kapı çalınca hiç şaşırmadım ama yine de kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İçeride sadece Moira olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.Kollarında ise cömertçe getirilmiş bir yemek değil, sadece kötü haberler içerebilecek büyük bir kutu vardı.

'Raleigh, akşam yemeğinde kendisine katılmanızı istiyor.'

Kapıdan geri çekildim.'Kesinlikle hayır.'

'Ona böyle diyeceğini söylemiştim.'Moira içeri daldı ve kutuyu yatağımın üzerine bıraktı.'Bunun fikrini değiştirebileceğini söyledi.'Kutunun içine uzandı ve eşi benzeri olmayan bir elbise çıkardı.Kumaşın bu kadar koyu kırmızıya boyanabileceğini, tek bir parçaya bu kadar çok süslemenin dikilebileceğini hiç bilmiyordum.En güzel dirndl elbisembunun yanında paçavra gibi kalıyordu.Kraliçeler bile bu elbiseye imrenirdi.

Raleigh'nin bir elbise yüzünden kendimi tehlikeye atacağımı düşünebileceğine gücenmemek için kendimi zorlamam gerekti.Sadece bana güzel bir elbise teklif etti diye onun kollarına atılacak değildim.'Bu fiyata bir elbise için birkaç inek alabilirsin,' dedim Moira'ya.

'O zaman ondan sana inek almasını iste.'

Bana kalırsa kasten benim demek istediğimi anlamamaya çalışıyordu.

'Dinle,' diye devam etti.'Raleigh beni seni giydirmek ve akşam yemeğine getirmek için buraya gönderdi.Onun istediğini yapabilirsin ya da burada kalıp açlıktan ölebilirsin.'

'O zaman açlıktan öleceğim.'

"Pekala," dedi, ama yüz ifadesinden bunun hiç de öyle olmadığını anlayabiliyordum."Ama yine de kendin dene.İstiyorsun, değil mi?"

Şüpheyle baktım ama denemek istiyordum. Bu kadar güzel bir şey hayal bile edememiştim ve giymenin nasıl bir his olacağını öğrenmek için can atıyordum.

Moira beklentiyle uzattı. Karşı koymanın pek bir anlamı yoktu. Zafer dolu sırtışını görmezden gelerek kutuyu elinden kaptım.

Perdenin arkasına geçtim ve elbisenin her parçasının amacını çözmeye çalıştım.Dış giysinin altında, yeni ve sert bir korse de dahil olmak üzere, temiz bir iç çamaşırı takımı olduğu ortaya çıkan çeşitli beyaz kumaşlar vardı; hepsi o kadar ince ve gereksiz yere şıktı ki nereden başlayacağımı bilemedim.İsteksizce perdenin arkasından çıktım ve kendimi Moira'ya sundum.

"Daha önce hiç korse giydin mi?"diye sordu, bağcıkları daha da sıkılaştırmaya başlarken.

'Sence Orlfen'de iç çamaşırımız bile olmayacak kadar medeniyetsiz miyiz?'Ona, her zamanki korselerimin o kadar eski olduğunu ve artık neredeyse hiç sıkılaştırmadığını söylemedim.Babam bir keresindeTriz'den bana modern bir korse getirmişti, ama o kadar rahatsız ediciydi ki, mümkün olduğunca giymekten kaçınıyordum.

Moira'nın tepkisizliği yeterince doğruladı.Sessizce işine devam etti, bağcıkları çekti ve sonunda sırtıma hafifçe vurarak, "İşte, o kadar da sert değildi, değil mi?" dedi.

Elimle karnıma dokundum ve nefes almanın hala ne kadar kolay olduğuna hayret ettim.'Daha sıkı olmasını bekliyordum.'

'Viyan'a da son moda bu.İnan bana, böyle daha iyi.'Dış giysiyi giymeme yardım etti; giysi, gardırobunun geri kalanının ağırlığı kadar ağırdı.Kırmızı kumaş yumuşak ve inceydi, fırfırlı bir yakası ve küçük bir odayı andıran bir eteği vardı.Keşke Yann beni görebilseydi.Beni kollarına alıp odanın içinde döndürmesini istedim.

'Güzel, değil mi?'

Günlerdir ilk defa gülümsediğimi fark ettim.'Raleigh böyle bir şeyi nereden buldu acaba?'

Moira homurdandı.'Öyle yapmadı.Bunu senin için yaptırdı.'

Sevincimin süt gibi tatlılığı bir anda ekşi bir tada dönüştü.Usta bir terzi bile bu kadar uzun nakışı mükemmelleştirmek için haftalarca zamana ihtiyaç duyardı ve en iyimser tahminime göre Raleigh evliliğimizi sadece birkaç gündür planlıyordu.Elbisede gördüğüm güzellik birdenbire gösterişliliğe, kızıl renk ise kan rengine dönüştü.Ölüm, yozlaşma, günah.

Rostenburg kırmızısı.

Zorlukla yutkundum.'Bu bir gelinlik mi?'

Rahatlamış bir şekilde Moira başını salladı."Bu sadece bir hediye.Raleigh senin için güzel bir şey yapmak istedi."

'Güzel mi?' İnanamadım. 'Yaptığı herhangi bir şeyin *güzel* olduğunu nasıl düşünebilirsin ? Beni kaçırdı.

Eğer güzel bir şey yapmak istiyorsa, beni gerçek nişanlımın yanına eve gönderebilir.'

Moira o kadar uzun süre cevap vermedi kibeni görmezden geldiğini sandım, ama sonra beni kanepeye doğru yönlendirdi ve saçımı tararken garip bir açıyla oturmamı söyledi.Sonra saçımı toplamaya başladı, bir yandan da tel tokalarla tutturuyordu, ben de onun bu uğraşları karşısında öfkeyle köpürüyordum.Sonunda tekrar konuştuğunda neredeyse patlamamı unutmuştum.'Raleigh'den daha kötü erkekler var.Bunu en iyi sen bilmelisin.'

Ne demek istediğini anlamadım ve ima ettiği şeyden rahatsız oldum.'Ondan daha kötü ne olabilir ki?'

'Belki akşam yemeğine gelersen anlatırım.'Son bir iğneyi yerine taktıktan sonra, şifonyerin çekmecelerinden birinde bana bir el aynası buldu.

Raleigh'nin yansıması olmamasına rağmen neden her zaman bu kadar bakımlı görüldüğünü şimdi anladım.Moira, sadece bir tarak ve birkaç tel toka kullanarak asi saçlarıma adeta sihir katmıştı.Tamamen değişmiştim.

'Bu konuda oldukça iyisin.'

'Geçimimi bir şekilde sağlamalıyım.'

Aynayı etrafımda döndürerek kendime her açıdan hayran kaldım.Moira'nın emeğini boşa çıkarmak için yatağa geri dönmek gerçekten de bir israf gibi görünüyordu.Böyle bir kıyafet giyilmeli, kutlanmalıydı, ama bunu düşündüğüm için kendimden nefret ettim.

Bir akşam yemeği zarar vermezdi.Raleigh için değil; mümkün olsa onu görmezden gelirdim, ama Moira için.Güvenemeyeceğim bir müttefikim olması, hiç kimsem olmamasından daha iyidir.

'Aşağı ineceğim.'

Çok şaşırmadan önce kendini toparladı."Bunu yapacağını biliyordum," dedi, ki bunun bir yalan olduğundan hiç şüphem yoktu.

Moira yanımda olunca, koridor artık önceki günkü gibi bir labirent değildi, ama garip bir şekilde, gözümü ondan ayırdığım anda koridorun yer değiştireceği hissine kapılıyordum.Duvarlar sanki karanlığın içinden bizi izliyordu.Başımı öne eğdim ve Moira'ya ayak uydurmaya odaklandım.Şu an için tek bir canavarla başa çıkmak fazlasıyla yeterliydi.

Biz geldiğimizde Raleigh, masanın başındaki koltuğuna yaslanmış, parmaklarının arasında gümüş bir kadehe benzeyen bir şeyin sapını gelişigüzel çeviriyordu.Ama tabii ki gümüş olamazdı.Bugünkü takım elbisesi koyu kırmızı yerine bordo rengindeydi ama nakışındaki ince detaylar dışında, önceki gece giydiğiyle neredeyse aynıydı.İçeri girerken gözleri beni süzdü, dudakları yana kıvrılmıştı.'Beklediğim kadar büyüleyici görünüyorsun.'

Onu duymamış gibi yaptım.Sağ tarafındaki yere cam fanuslu tabaklar dizilmişti, bu yüzden oraya oturdum, oysa kollarının uzanamayacağı en uçtaki yere oturmayı tercih ederdim. Raleigh'inönünde hiç tabak yoktu.

'Üzerinize tam oturuyor mu?'diye sordu Raleigh.'Ölçülerinizi tahmin etmek zorunda kaldım, bu yüzden biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim.'

Moira, önümde duran kapakları tek tek kaldırarak o akşam için beceriksizce hazırlanmış yemek çeşitlerini ortaya çıkardı. Hiçbiri iştah açıcı görünmüyordu. Aylardır sürekli açlık sancısından kurtulamıyordum. Şimdi, masaya yayılmış olan bunca yemeğe bakınca, artık hiçbir şey yiyemeyeceğimi hissettim. Yanımda o varken asla

'Ye,' diye emretti Raleigh.'Hepsi senin için.'

Yapamadım.Onun aurası üzerime bir pelerin gibi çökmüş, zaten az olan iştahımı boğuyordu.Çiğnemek için bile gardımı indirme riskini göze alamadım.'Fikrimi değiştirdim,' dedim Moira'ya.'Odamda yemek yemek istiyorum.'

Gözleri başımın üzerinde gezindi ve işvereniyle özel bir bakışma paylaştığını anladım.

'Moira, neden aşağı inmiyorsun?' dedi Raleigh.'Yemeğin soğumadan önce yemelisin.'Bu, işlerin doğru yolundan çok uzaktı.Moira tek hizmetçi olabilir, ama Johannada öyleydi ve her zaman evde hazır bulunur, yemek yerken bir şeye ihtiyacımız olursa yardım eli uzatmaya hazırdı.

'Lütfen kal,' diye fısıldadım.

Onun ikilemde kaldığını anlayabiliyordum ve bu yüzden minnettardım, ama o on üç yıldır Raleigh'deydi ve ben onu sadece bir öğleden sonra tanımıştım.Sadakati bana ait değildi.

"İyileşeceksin," dedi ve kanımda yeni bir soğukluk dalgası yayıldı.Geri çekilirken parmağını Raleigh'e doğru uzattı."İşin bittiğinde ciddi bir konuşma yapacağız."

'Bu hiç hoşuma gitmedi,' dedi.

'Hayır, gerek yok.'Sanırım beni rahatlatmak amacıyla şöyle bir göz gezdirdikten sonra Moira oradan ayrıldı.

Kısa bir süreliğine de olsa bir müttefikim olduğunu düşünmek güzeldi.

'Çalışanlarınız size bu şekilde mi hitap ediyor?'diye sordu Raleigh.

Solumdaki yaratığı görmezden gelerek, kendimi zorlayıp bir çatal kaldırdım ve önümdeki şüpheli beyazımsı yemeği didiklemeye başladım.Hiçbir zaman seçici bir yiyici olma ayrıcalığına sahip olmamıştım, ama bugünkü akşam yemeği bana tereddüt yaşattı.

'Clara?'

Biraz tereddütle bir lokma aldım ve Ölü Deniz'in sosunu andıran bir sosla kaplı bir çeşit balık olduğunu fark ettim.Kenara ittim.Orlfen'in en güçsüz insanı bile bunu yiyemezdi.

'Fark ettim ki bu akşam henüz beni öldürmeye kalkışmadın.Bu bir gelişme, söylemeliyim.'

Bir yudum şarap içtim, sonra yemeye devam ettim. Sebzeli garnitür çok daha lezzetliydi, ama yine de fazla baharatlıydı. En azından şarap iyiydi. Ona ihtiyacım olacağını tahmin ediyordum.

'Clara, dün gecedен beri ciddi bir yaralanma geçirmediysen beni duyabildiğini biliyorum. En azından konuşmak için biraz çaba gösteremez misin? Hayatımızı sessizlik içinde geçiremeyiz.'

Çatal bıçak takımını gürültüyle yere fırlattım. 'Konuşacak ne var ki? Aramızda ortak bir nokta ne olabilir ki?'

'İkimizin de ev hizmetlisi var,' diye pek yardımcı olmayan bir şekilde önerdi.

'Johanna ailemizin bir parçası gibi.'

'Ah, bakın, ortak bir noktamız bile var.' Raleigh sandalyesine yaslandı, belli ki memnundu. 'Moira benim için bir kız kardeş gibi.'

'Bodruma göndereceğin bir kız kardeş mi?'

'Belki de daha çok teyze gibi. İtiraf etmeliyim ki bazen beni korkutuyor. Belki zamanla sana da teyze gibi gelecektir.'

'Teyzeler konusunda pek tecrübem yok. Benim teyzem yıllar önce vefat etti.'

'Bak! Bu konuda da ortak noktamız var.'

'Seninkini sen mi öldürdün?' diye alay ettim. 'Çünkü bu da ortak noktalarımızdan biri olabilir.'

'Teyzeni sen mi öldürdün?'

'

Teyzemi sen öldürdün.

Raleigh gözlerini ovuşturdu. 'Bu işler hiç de umduğum gibi gitmiyor.'

'Benden ne istiyorsunuz?' diye sordum. 'Gerçekten. Bütün bunları zorlamanın amacı ne?' Masayı işaret ettim.

Kadehinden uzun bir yudum aldı. "Beni bir esir alan olarak düşünmeni istemiyorum. Bunun seni beni kocan olarak düşünmeye ikna edebileceğini düşündüm."

Beni ikna mı edecek? Beni ikna edebileceğini nasıl düşünebilir ki?

'Ne içiyorsun?' diye sordum.

'Üzgünüm?'

'Ne içiyorsun?' Elindeki kadehi işaret ederek, 'Şurada,' diye sordum.

Parmaklarında yavaşça çevirdi.'Bunun ne olduğunu çok iyi bildiğinizi düşünüyorum.'

'Haklısın.'Sandalye yere sürtünerek gıcırdadı, ayağa kalktım.'İşte sorunuzun cevabı.Siz, Yüce Majesteleri,bir canavarsınız.Beni esir aldınız ve şimdi burada oturup başka bir insanın kanını içerken neden size koca gibi davranmadığımı merak ediyorsunuz.Eğer sorunumu göremiyorsanız, beni size o şekilde düşünmeye ikna etmek için hiçbir şey yapamazsınız.'

Arkamı dönüp geldiğim yoldan geri yürümeye başladım.Raleigh itiraz edercesine seslendi ve sonra yanımda belirdi. Aradanneredeyse bir saniye bile geçmemişti, aramızdaki mesafeyi herhangi bir ölümlünün kat etmesi için yeterli bir süre değildi.Tepki vermemeye çalıştım ama titrediğimi biliyordum.

'Lütfen bekleyin.'

'Odamıza gidiyorum.'

'Bunu anlıyorum,' dedi soğuk bir şekilde, 'ama size bir refakatçi lazım.Bu halde koridorda ilerleyemezsiniz.'

Ne demek istediğini anlamadım.Kale bir labirent gibiydi belki ama zihinsel durumum ne olursa olsun Moira'nın izini sürebileceğime emindim.Bilmemenin, sormaktan ve daha fazla konuşmayı teşvik etmekten daha iyi olduğuna karar verdim.Bana kolunu uzattı, tutmadım ama yanımda yürümesini engelleyemedim.Koridorlar yine farklı hissettiriyordu.Aşağı inerken Moira'nın örümcek ağlarını temizlediğini sanmıştım ama şimdi her zamankinden daha kalın bir şekilde koridoru boğuyorlardı.Duvarlardan kötülük sızıyordu.

Merdivenlerin tepesine vardığımda, Moira ile daha önce geldiğimiz yöne döndüm, ama Raleigh kolumu yakalayıp beni geri çevirdi.'O yöne değil.'

'İşte bu yoldan aşağı indim.'

'Odan bu tarafta.'Raleigh beni ters yöne doğru çekmeye çalıştı, ben de kolumu onun kavrayışından kurtardım.

'Bana dokunma,' diye tısladım.

'Öyleyse ne istersen yap,' dedi Raleigh.'Bekleyeceğim.'

Ona öfkeyle baktım ve koridorda tek başıma hızla ilerledim. Köşeyi döndüğüm anda ışık azaldı ve yolumu aydınlatmak için son yanan mumu yanımda taşımak zorunda kaldım. Son geldiğimden beri

mumlar sönmüş müydü ? Yoksa Moira yanında ışık mı getirmişti? Hatırlayamadım. Her iki seçenek de üçüncü seçenekten çok daha iyiydi: Raleigh haklı olabilirdi.

Bir süre sonra tanımadığım kıvrımlı bir merdivene geldim.Burası geldiğim yol değildi, ama tek seçeneğim geri dönüp yanlış yaptığımı kabul etmektir, bu yüzden devam ettim.Yukarı çıktıkça ışık daha da güçlendi ve mumum gereksiz hale geldi.Eşik göründü, ardından tanıdık bir çift topuklu bot ve ardından küstah, alaycı bir sırıtış belirdi.

'Tekrar hoş geldiniz,' dedi Raleigh.

Ona tek kelime etmeden, geçen sefer beni yönlendirmeye çalıştığı yöne doğru onu ittim.

'Hayır, hayır,' dedi.'Şimdi tekrar bu tarafta.'

"Ben o tarafa gittim işte," diye tersledim, arkamı dönüp ona bakarak.

'Bu tavırla asla yolunu bulamazsın,' dedi Raleigh, geldiğim yöne doğru yürümeye başlarken.'Hem de kelimenin tam anlamıyla.'

Büyük bir sinirle, ona yetişmek için koşmaya başladığımı fark ettim.'Bunun anlamı ne?'

Raleigh'in yüzü aydınlandı."Salonlar efendilerine sadıktır.Bana zarar vermek isteyen yabancılara hiç de iyi davranmazlar."

Burnumu çektim.'İstesem bile sana zarar veremezdim.'

'Ama istiyorsun.Yani, istiyorsun.'Duraksadı.'Yine de küçümsemen beni çok yaralıyor.Ah, işte buradayız.'Bir beyefendiye yakışır bir reveransla, şeytani bir süslü kıyafet giymiş birine değil, Raleigh bir kapıyı iterek açtı ve odamı ortaya çıkardı.Tam olarak yürüdüğüm yoldu, ama hiçbir şey aynı değildi.Çok öfkeliydim.

'Şimdi, seni koridorlarda tek başına dolaşmaya bırakamayacağım için sana yardım ettim.Yolunu bulman saatler sürebilirdi.En azından iyiliğinin karşılığını verip müstakbel eşimle medeni bir şekilde konuşmama izin verir misin?'

Öfkemden köpürüyordum, haklı olmasına, beni haberim olmadan kendisine borçlu hale getirmesine çok kızıyordum.'Önce biraz ortalığı toplamama izin verir misiniz?'

'Sanırım buna izin verebilirim,' dedi Raleigh nazikçe.

Sahte bir saygı gösterisiyle başımı eğerek, yanından sıyrılıp odaya girdim.Sözünde duran Raleigh ise koridorda kaldı.

'Size bir tavsiye, majesteleri,' diye tısladım.'Eğer sizinle konuşacak bir eş istiyorsanız, belki önce kaçırmanız gerekmeyen birini bulmalısınız.'Sonra kapıyı arkamdan sertçe kapatıp kilidi sürgüledim.

Eğer gerçekten kararlıysa, bu onu uzun süre dışarıda tutamazdı, ama en azından bana birkaç değerli saniye kazandırabilirdi.En kötüye hazırlanmak için kullanabileceğim birkaç değerli saniye.

En azından ben öyle sanıyordum, ta ki arkamı dönüp Raleigh'nin çoktan pencere pervazına yaslanmış olduğunu görene kadar.

'Henüz işim bitmemiştir.'

Nefesim kesilerek kapıya doğru döndüm ve kilidi açmaya çalıştım, ama aniden Raleigh yanımda belirdi ve anahtarı çevirmeden önce bileğimi yakaladı.Köşeye sıkışmışım, eli elimdeydi, sırtım göğsüne yaslanmıştı.Ölüm her yandan beni kuşatmıştı ve başka kaçış yolum yoktu.

'Bana güvenmen için seni nasıl ikna edebilirim?'diye mırıldandı.

"İyi bir başlangıç noktası, beni bırakman olurdu," demek istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Ağzımdansadece, acınası, boğuk bir fısıltıyla, "Beni bırak," kelimeleri çıktı.

Raleigh bir an duraksadı, sonra itaat etti ve aramızda saygılı bir mesafe bırakmak için birkaç adım geri çekildi.'Özür dilerim.'Neredeyse gerçekten de öyle diyordu.'En son birini etkilemeye çalıştığımдан beri çok uzun yıllar geçti ve fena halde başarısız oluyorum gibi görünüyor.Seni benimle evlenmeye zorlamaktan zevk almıyorum, bu yüzden eğer gelinim olacaksan, yaşadığımız bu ilk sorunların üstesinden gelmeliyiz.'

'Senin gelinin olmak istemiyorum.'

'Evet, bakın, tam olarak bunu kastediyorum.'

'Senin *gelinin* olmak

istemiyorum . ' Neden bu kadar anlayışsız davrandığını anlamadım.

'Birliğimize katılmayı kabul ettiğinizi hatırlatmama gerek var mı?'

Yüzüm kızardı.'Benim yerimde olsaydın ne yapardın?Nişanlının ölümünü mü izlerdin?'Anlayış için yanlış kişiye soruyordum.Sevdiğim adamı koruma ihtiyacımı nasıl anlayabilirdi ki, oysa ben onu tam da kendisinden koruduğum kişiydi?

İçini çekti.'İnsanların duygularından o kadar da uzak değilim ki, senin tereddüt ettiğini göremeyeyim.Eğer bir çıkış yolu istiyorsan,

seninle bir anlaşma yapmaya hazırım.'

Gözlerimi kısıtım.Doğrudan kabul etmek aptallık olurdu.Şeytanla yapılan pazarlıklar, sonuç ne olursa olsun, her zaman onun lehine sonuçlanır.'Neden?'

'Çünkü senin beni istemeni istiyorum.'Yaklaştı ve elini boğazıma götürdü.Buz gibi bir parmağı atardamarım boyunca yukarı doğru ilerledi.Nabzım dokunuşuna karşı gümbür gümbür atıyordu.'İsteksiz bir gelinin ne anlamı var ki?'

'Seni asla istemeyeceğim.'

'Zaman ver.'Bir an beni öpeceğini sandım, ama etrafımdan dolanıp ellerini omuzlarıma dayadı.Başını eğdiğini hissettim, dudakları boynuma bir kıl kadar yakındı.Nefesi tenimi gıdıkladı.Nefes almasını beklemiyordum.Ölülerin nefes almaması gerekiyordu.'Zamanımız bol.'Sonra beni öptü, dudaklarının boğazımın kenarına hafif, masum bir dokunuşu.Tutku yoktu, ama bedenim alev alev yanıyordu.Öfke, tiksinti, tecavüz.Eğer her şeyimi ona teslim edersem, o öpücüğün vaat ettiği şeyin dehşeti.

'Ölmeyi tercih ederim.'

'Evet, teklif bu.'

Kalbim durdu, sözleri yerli yerine oturdu.'Şunu planlıyorsun...'
Söyleyemedim. Anlayamadım. Söyleyemedim—o da söylemezdi—

Evlilik onun için işte bu anlama geliyordu.Birdenbire her şey çok açık hale geldi.Bir vampir insan bir gelin almazdı.Neden ihtiyaç duysunlar ki?Yaşlanmanın kaçınılmaz zorluklarıyla uğraşmak zorunda kalmadan gençliğin geçici güzelliğinin tadını çıkarmak için bir ilişki yeterli olurdu.Ben bunca zamandır hayatımın sona ermek üzere olduğundan endişelenirken, o sonsuz bir karanlık için planlar yapıyordu.

Raleigh uzun süre beni inceledi.'Bilmiyordun.'Sonunda beni bıraktı, ben de geri çekilip aramızda olabildiğince mesafe koyarken bunu fark etmemiş gibiydi.

'Bundan daha kötü bir şey hayal edemiyorum.'

'Sen de öyle yapmamalısın.Ama hâlâ genç ve güzelsin.Bu güzelliğin kaybolmaya başladığında nasıl hissedeceğini göreceğiz.'

Öyle umursamazca söyledi ki, hazırlıksız yakalandım.Kendimi hiç güzel olarak düşünmemiştim.Bana güzel olduğumu söyleyen tek kişi

Yann'dı, ama o da bunu sadece doğru zamanda söylemişti. Zaman yavaş akarken ve sadece biz ve tüm mantığı tüketen ezici bir aşk varken. Raleigh bunu iltifat olsun diye söylemedi. Romantik davranmıyordu ya da beni yatağa atmaya çalışmıyordu. Bunu bir gerçekmiş gibi, açık ve net bir şekilde söyledi. Ve – ifadesinden de anlaşıldığı gibi – bunun bende bir etki yaratabileceğini hiç düşünmemişti. Ama ben kaskatı kesildim.

Tekrar konuştu. 'Elbette, tereddütünüzü anlıyorum. Bu da bizi anlaşmamıza getiriyor.'

'Seninle bir anlaşma yapmıyorum.'

"Önce teklifimi dinlemelisin," dedi gözleri parlayarak. "Yoksa yarın benimle evlenmeyi mi tercih edersin?"

Dişlerimi sıktım. 'Ne öneriyorsun?'

Raleigh cevap vermekte uzun süre tereddüt etti. Dudaklarından dökülen kelimeler, istediği doğru şekli bulana kadar tekrar tekrar tekrarlandı: 'Lanetimin getirdiği kısıtlamalardan bıktım.'

Kaşlarımı çattım. 'Vampir olmak istemiyor musun?'

'Bana ne faydası var? Güç bir asker için erdemdir, ama savaşlar gündüz yapılır. Ölümsüz bir hayatım var, ama güneşin sıcaklığını hissedersen yanarım. Güzelim, ama yansımamı göremiyorum. O suratı yapma. İnkâr mı ediyorsun?'

Yapamadım. Çok *yakışıklıydı*. Bir erkeğin kendini bu şekilde tanımladığını daha önce hiç duymamıştım.

'Maalesef benim durumumdaki biri için uygulanabilir bir çözüm bilmiyorum. Bu yüzden teklifim şu: Yıl bitmeden bir çözüm bulmama yardım edin, ben de size özgürlüğünüzü vereceğim. Ancak, yeni yılın arifesinde hala bu rahatsızlıktan muzdarip olursam, evlenip sonsuza dek birleşeceğiz.'

'Neden güneşe çıkıp ikimizin de zahmetinden kurtarmayalım?'

"Ölmek istemiyorum," dedi. "Zamanı gelince ölsem bile yaşamak istiyorum. Lanetlendiğim sürece asla gerçekten özgür olamam."

'İstediğin gibi yaşama özgürlüğüne sahip olmak mı istiyorsun?' diye sordum alaycı bir şekilde. 'Aman Tanrım, *bunun nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyorum*.'

Şaşırtıcı bir şekilde Raleigh durdu. İlk defa bana gerçekten baktığını hissettim, bir ipin ucundaki fare gibi değil, bir kadın olarak. 'Özür

dilerim,' dedi ve bu sözlerinde prensin ardındaki adamın bir anlık görüntüsünü yakaladım.Son hece dudaklarından çıkar çıkmaz kayboldu ve sonra tanıdığım Raleigh geri döndü.'Bunun sizin için karşılığını vermeme izin verin.'

'Yapamazsın,' dedim. 'Seninle bir yıl, hatta bir hafta *bile birlikte yaşarsam* , rezil olurum.'

'Lütfen, Clara,' diye alay etti Raleigh, 'yıllardır rezil oldun zaten.'

Yüzüm kızardı.'Bir canavarla aynı yatağı paylaşmak bambaşka bir rezalet.'

'Benimle aynı yatağı paylaşmayacaksın.'Onun bu tiksintisine minnettar mı olmalıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemedim.'Ama fırıncının umurunda olur mu sence?'

Hayır, yapmadım.Ya da yapmamasını umdum.Yann, ne olursa olsun yanımda olacağını yeterince açık bir şekilde belirtmişti, ama onu yetim bırakan şeytanla -ona göre- neredeyse bir yıl geçirerek onu sınamak istemedim.

Raleigh sessizliğimi onay olarak algıladı.'Eğer gerçekten bu kadar kararsızsa, ona bir fırıncı olduğunu, dük olmadığını hatırlatmak gerekir.Ama endişelenmenize gerek yok.Bu iş bittiğinde, kocanız olsun ya da olmasın, rahat bir yaşam sürmeniz için ihtiyacınız olan her şeyi size sağlayacağım.'

'Bu imkanlar artık vadide mevcut değil.'

'Ulaşım alanım vadinin ötesine uzanıyor.'Bir an gözlerime baktı, sonra bakışlarımı kaçırdı.'Yılda beş bin gulden.'

Gözlerimi kırptırdım.'Ne?'

'Eğer beni bu lanetten kurtarırsan ödülün bu olacak.Fırıncı ırağı beklemezse umutlarını mahvettiğimi biliyorum, ama belki bu yardımcı olur.Burada kalmak zorunda değilsin. İstedğinherhangi bir yerde kendine bir yer edinmen yeterli.'

Beş bin gulden.Bu parayla bir saray alamazdım ama bu parayla fazlasıyla rahat ederdim.Salzburg'da hayalini kurduğum evi kiralayabilirdim ve istersem kitaplara da yetecek kadar param kalırdı – tabii babamın çeyizimi ödeyeceği bir koca olmazsa.

'Bunlar benim şartlarım,' dedi Raleigh.'Yıl sonundan önce beni lanetimden kurtarırsan, sadece özgür olmakla kalmayacak, hayatının geri kalanında hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın.Başarısız

olursan, benim gelinim olacaksın ve sonsuza dek bana bağı kalacaksın.Kabul ediyor musun?'

Ölümsüzlük teklifinin bir hediye olacağı konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.Herkes sonsuz gençliğin hayalini kurardı, ama karşımda duran ölümsüz kişi bunu bir lanet olarak nitelendirdi.Bir daha asla aç kalmayacaktım, yüzümzaman içinde donmuş kalacaktı ve bir daha asla güneşin altında yürüyemeyecektim.Kaybettiklerimle bir daha asla bir araya gelemeyecektim.

Daha önce olduğu gibi bana seçim hakkı vermiyordu.Her şeye rağmen beni ele geçirmişti.Peki tüm bunların amacı neydi?Gerçekten özgürlük mü sunuyordu, yoksa bu sadece beni yatıştırmak için uydurulmuş bir oyalama taktiği miydi?

'Neden tam bir yıl olmasın?'Kalan ayları parmaklarımla saydım.'Sekiz ay neredeyse hiç zaman değil.'

'Bu yılın sonu, vadiye dönüşümün üzerinden on beş yıl geçmesini işaret ediyor, ama daha da önemlisi yüzyılın sonunu ve bu da... anlamınızı beklemediğim bazı yükümlülükleri beraberinde getiriyor.'Gerçeğin tamamını anlatmaya çalışmadığını anladım.'O zaman geldiğinde yanımda bir gelin olmasını çok isterim.'

'Sadece "bir geline çok ihtiyacın var" diye benden sonsuza dek seninle birlikte olmayı kabul etmemi mi bekliyorsun?Beni tanı mıyorsun bile.'

Raleigh, yapmacık ve çekici olmaktan çok uzak bir gülümsemeyle, "Bana bir çare bulmanızı bekliyorum," dedi."Başarılı olup olmamanız size kalmış."

Kendini daha fazla açıklama niyeti olmadığı çok açıktı.Rostenburg'a dönüşünün yıldönümünde bana sonsuz yaşamı zorla kabul ettirmeyi haklı çıkaracak ne olabileceğini düşünemiyordum.Belki de bu sadece bir bahaneydi.Başından beri, 'nişanlanmamızın' babam için bir tür ceza olduğunu anlamıştım.Belki de her şey bundan ibaretti ve yıldönümünde kolunda bir gelin olması, Raleigh'in faydalanmak istediği mutlu bir tesadüftü.

Hayır.O benden daha zekiydi.*Bende* ondan daha zekiydim.Bütün bunlar bir şekilde birbirine bağlıydı, ama o bana uçların birleşmesi için yeterince fırsat vermeyecekti.

Önemli miydi?Sekiz ay, gerçek bir plan düşünmem için yeterli bir süreydi.Şansım ne kadar az olsa da, eğer onu gerçekten iyileştirebilirim, başka hiç kimse Raleigh'in eliyle ölmek zorunda kalmayacaktı.Bir daha asla tepedeki prens için endişelenmemize gerek kalmayacaktı.

Ama bu, sevdiğim insanları kurtarmaya yetmezdi.

Orlfen'de son on dört yıldır kimsenin kendini içinde bulmadığı bir durumdaydım.İlk defa, Raleigh von Rostenburg'un her şeyini vereceği bir şeye sahiptim.Neden bir gelin için bu kadar çaresiz olduğu benim için önemli değildi.Önemli olan, beni elde etmek için her şeyi takas etmeye hazır görünmesiydi.Yılda beş bin gulden cazip geliyordu, ama babamın parası vardı.İhtiyacımız olan şey suyd.

'Bunu kabul edersem, senden şimdi bir şey istiyorum.'

'Her şey,' dedi Raleigh.

Derin bir nefes aldım.'Barajı yıkın.Bunu şimdi yaparsanız, yaz gelmeden önce toprağı ekmek için hâlâ zaman olabilir.'

Raleigh tereddüt etti.'Baraj olmadan Orlfen'e ulaşamam.Dağ yolundan gitmem gerekecek, ama eğer buzul eriyorsa...'

'Umurumda değil.Şartım bu.Barajı yıkarsan seni kurtarmak için elimden geleni yapacağım, başaramazsam da sana söz veriyorum ki gelinin olacağım.Ama bunu yapmadığın sürece seni asla kocam olarak kabul etmeyeceğim.'

Raleigh gözlerini sıkıca kapattı.Kendi sözlerine acıyarak, "Pekala," dedi."Barajı yıkacağım.Ve yılın son gününde ya evleneceğiz ya da insan olacağım."

Kendime çok kızarak elimi ona uzattım.'Anlaştık.'

Altı

Ertesi sabah labirenti tek başıma denedim

. Bu sefer duvar lambaları yanıyordu ve koridorları, ayaklarımın altındaki halının kızıl ihtişamını ve ortaçağ portrelerindeki solmuş renkleri görebileceğim kadar aydınlatıyordu. Moira'nın bu kadar mumu yakmasının ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştım ve bunun imkansız olduğunu fark ettim. Kale bunları kendi kendine mi yakıyordu? Bunu düşündüğüm için kendimden utandım, ama koridorlarda bir büyü olduğunu zaten biliyordum; bu büyüün bu kadar geniş bir alana yayılmış olması da aynı derecede saçmaydı. Raleigh'in benim için yolumu aydınlatmak gibi düşünceli bir şey yapacağını kesinlikle düşünmemiştim. Ve eğer benim için bir şeyi yakacaksa, kendisini yakmasını tercih ederdim.

Mumlar titriyordu. İlk köşeyi döndüm, sonra odamda olduğumu fark edince küfrettim. Aptal, sinir bozucu lanet olası kale.

Dün gece Raleigh'in büyü hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Acaba bana zarar vermek istediğim için koridorların yer değiştirdiğini mi ima ediyordu? Kalenin böyle bir şeyi nasıl bilebileceğini anlayamadım. Ayrıca, bana ve aileme yaptıklarından sonra, onun ölümünü istemekte tamamen haklı değil miydim?

Mumlar söndü.

Pekala. En azından teorim doğrulandı. Karanlıkta ellerimi duvarda gezdirerek kapımı bulmaya çalıştım, Raleigh'e lanetler yağdırdım çünkü elbette efsanevi bir şeytani yaratık olması yetmiyordu, bir de ikinci bir psişik kalede yaşıyordu. Soğuk taş hiçbir şey göstermedi ve birkaç dakika aradıktan sonra kapımın olmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

Alnımı duvara yaslayarak iç çektim.'Onu öldürmek istemiyorum,' dedim yüksek sesle.Hiçbir şey olmadı.'Pekala.İkimiz de onun ölmesini istediğimi biliyoruz, ama tekrar denemeyeceğim ve bunun yalan olmadığını anlayabiliyorsun.'

Tek bir mum birden canlandı.Çok fazla şey görmeye yetmiyordu ama yolumu aydınlatmaya yetiyordu.Ona yaklaştım ve yanımdaki sönünce koridorun ilerisinde bir başkası belirdi.Zihnimi kahvaltıyla ilgili düşüncelerden uzak tuttuğum sürece, mumlar yolum boyunca yanmaya devam etti ve sonunda kendimi büyük merdivenin tepesinde buldum.Koridorlara isteksizce teşekkür ettim.Kaleyi yöneten büyüünün görgü kurallarını anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama doğru olan buydu.

Sessiz bir kahvaltı hayalim, yemek salonuna girdiğim anda suya düştü.Ne yazık ki, Raleigh dün gecekiyle aynı koltukta oturmuş, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, bir elinde de romanı tutuyordu.Önünde hazırlanmış bir tabak yoktu, sadece gümüş gibi parlatılmış bir çelik kadeh daha vardı.İçinde ne olduğunu tahmin etmek çok da zor değildi.

'Burada ne yapıyorsun?' diyesordum, kendimden şüphe etmeden önce.

Raleigh kitabının sayfalarının üzerinden başını kaldırdı.'Akşam yemeği yiyorum.'

'Ama güneş çıktı.'

'Güneş batar batmaz mı uyuyorsun?' diye sordu.Cevap vermeyince de ekledi: 'Öyle tahmin ediyordum.Ben yatana kadar perdeleri kapalı tutar mısın lütfen?'

Kahvaltıda yine Moira'nın tereyağlı, topaklı ekmeklerinden biri ve bir kavanoz kırmızı reçel vardı.Kanı andıran herhangi bir şeyden şüphelenerek, şüpheyile kokladım.Aşırı tatlıydı ve tanımadığım bir koku taşıyordu.

"Merak ediyorsanız," dedi Raleigh başını kaldırmadan.

Daha önce bir yerde bu kadar çok çilek bir arada görüp reçel yapmayı hiç düşünmemiştim, bu yüzden tereyağımın üzerine ince bir tabaka sürerken biraz tereddüt ettim. Amaç çok lezzetliydi: tatlı ve meyveliydi.Bolca sürdükten sonra adeta cennete daldım.

Raleigh'nin beni izlediğini fark ettim. Kitabı hâlâ önünde duruyordu ama ben ona dönene kadar gözleri sayfaya kayana kadar hiç kıpırdamadı. Sıkılmış gibi yapmaya çalıştı ve sayfayı yavaşça çevirdi.

'Nasıl?' diye sordu, sanki beni izlediğini fark etmemişim gibi.

'İster misiniz?'

Hafifçe gülümsedi. 'Yapamam. Benim... rahatsızlığım normal yemeklerden yememe izin vermiyor.' Reçele bir kez daha özlemle baktı. 'Maalesef hâlâ kokusunu alabiliyorum, bu da kendimi tutmayı daha da zorlaştırıyor. Tadı kokusu gibi mi?'

Reçeli burnuma yaklaştırdım. 'Biraz daha tatlı.'

'Ah.' Raleigh ağzını açtığında beyaz dişlerinin parıltısı belirdi. Gözlerini kapattı, sonra kadehini dudaklarına götürüp derin bir yudum aldı.

Sandalyemi masanın biraz daha önüne çektim. 'Bu...' Gözlerimi kaçırdım ama başımı Raleigh'nin yemeğine doğru eğdim. 'İnsan mı?'

Raleigh, elinde aniden belirmiş gibi bardağına baktı. "Domuz. Ben dönüşümlü içiyorum. Hayvan kanı açlığımı dindirebilir ama sadece onu içersem yine de açlıktan ölürüm."

'Ölür müydün?' Raleigh'i birkaç hafta bodruma kilitleyip bu durumdan tamamen kurtulabilseydim hayatım çok daha kolay olurdu.

'Hayır. Kan arzusuna kapılıp aklımı kaybeder ve gördüğüm ilk insanın kanını emerdim.' Birdenbire insan olduğumu hatırlamış gibiydi ve hızla ekledi, 'Ama endişelenme. Bodrumda bol miktarda stoğum var. Beni besleyecek kadar bol miktarda.'

'Birstok mu?' Kahvaltımın üzerine bulaşmış pıhtılaşmış kırmızı macuna baktım. Bir lokma daha alma fikri birdenbire midemi bulandırdı. 'O zaman hiç endişelenecek bir şey yok,' dedim öfkeyle.

Raleigh gözlerini kısarak, "Eğer ima ettiğiniz buysa, kurbanlarımı öldürmüyorum. Sadece ölmeye hazır olanların kanını emiyorum." dedi.

'Kendine bunu mu söylüyorsun?'

'Onlar benim tebaam, Clara. Beni geçindirmek için ölmelerini istemem. Zaten şu anda da yeterince tebaam ölüyor.'

O halde, onun gelişyle birlikte herkesin ölmeye başlaması onun için mutlu bir tesadüf olmalıydı. Bize kıtlığı dayatmasına

şaşmamalı.Kurbanları zaten açlıktan ölmüş olsaydı, onları öldürmekten dolayı suçluluk duymasına gerek kalmazdı.

Raleigh, yüzündeki giderek artan kaş çatmasını umursamadan konuşmaya devam etti.'Gerçek bir lider, böylesine bencil nedenlerle halkını öldürmez.'Bunu bir an düşündü, ifadesi karardı.'Bu mesajı babana iletmelisin.'

Babamın önünde prensi savunmak gibi bir niyetim yoktu, ama Moira'nın aşağıdan bir kolunun altında temiz çarşaflarla dolu bir sepetle aniden çıkması beni bunu söylemekten kurtardı.İkimizi de orada görür görmez geldiği yöne geri dönmek için arkasını döndü, ama kaçmadan önce Raleigh seslendi.

'Moira!Umarım bana bir iyilik yaparsın.'

Moira, ona iyilik yapmaktan duyduğu memnuniyeti gizlemedi, ancak Raleigh, onun kaşlarını çatmasının aslında yapmacık bir kıkırdama olduğunu düşünmüş gibi tepki verdi.Acaba her zaman insan duygularına karşı bilerek mi duyarsızdı yoksa o kadar uzun zamandır lanetlenmişti ki gerçekten onları okuyamıyor muydu diye merak ettim.

'Hayır,' dedi Moira.

'Henüz hiçbir şey sormadım.'

'Meşgulüm.'Sepetini düzeltti.'Kendin yap.'

'Sadece bir dakika sürecekt.'

'Belki de mahkumunuz için yemek pişirmesi için başka birini işe aldığınızda bende bir tane yedek yemek olur, ama anlaşılan o ki başka birini işe alacak kadar paranız yok, bu yüzden bütün bir evin işini ben yapmak zorundayım.'

'Ben yoksul değilim.'

'Öyleyse bir aşçı tutun.Eminim Clara size teşekkür edecektir.'

Dikkatlerinin birdenbire bana yönelmesinden kaçınmak için çenemi göğsüme doğru eğdim.'Yemekleriniz çok lezzetli,' diye yalan söyledim.

Raleigh, her zamanki gibi, Moira'nın reddine aldırmadan düşüncesine devam etti."Umarım Clara'ya kütüphanenin bugün nerede olduğunu gösterirsiniz."

Moira ona öfkeyle baktı.Onun isteksizliğinin beni sürüklemek zorunda kalmaktan mı yoksa genel olarak çalışmak zorunda olmaktan

mı kaynaklandığını anlayamadım.'Ayaklarını masadan indir.'

Şaşırtıcı bir şekilde Raleigh itaat etti.Ayaklarını aşağı indirdi, sonra dirseklerini masaya dayadı.'Yani onu alacaksın, öyle mi?'

Bu sefer Moira'nın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama fark etmemiş gibi davranarak çayımı yudumladım.

'Okuma yazma biliyor mu?'

"İşte buradayım ve evet, okuyabiliyorum," dedim kaşlarımı çatarak."Annem bana Raleigh onu öldürmeden önce öğretti."

Birkaç saniye boyunca kimse tek kelime etmedi.Raleigh kadehinden uzun bir yudum aldı; eminim ki kadeh artık boşalmıştı.Sonunda kadehi yere koydu, muhtemelen gözlerinin bana bakmaktan başka bir şeyle meşgul olmasını sağlamak için, kadehin tam olarak doğru açıda durduğundan emin olmak için büyük özen gösterdi.'Onu ben öldürmedim.'

'Bunu nasıl iddia edebilirsiniz?'Titreyen ellerimi dizlerimde sıktım.'Babam bana mektubunuzu gösterdi.'

Annem öldüğü gün, onu komodinin üzerinde bulmuştu.O zamanlar bundan haberim yoktu, ancak prensin tehdidine dair söylentiler, annemin cenazesi yakılmadan önce bana ulaşmıştı.Babam bunu bana ancak birkaç yıl sonra, Raleigh konusu her açıldığında beni susturma ihtiyacı konusunda onu tekrar sorguladığımda açıkladı.Mektup sadece üç kelimedenden oluşuyordu, ardından tek harfli, kıvrımlı bir imza geliyordu.

Barajı yeniden inşa edin.

-R

Mesaj açıktı.Babamın annesinden daha çok değer verdiği tek bir şey vardı ve bu tehdit, onu da elinden almak için kasabasını felakete sürüklemeye yetecek kadar güçlüydü.

Raleigh bana o kadar uzun süre baktı ki, cevap verip vermeyeceğini merak ettim.'Hangi mektup?'

Öfkem o kadar şiddetliydi ki, ondan korkmam gerektiğini unuttum.'Nasıl cüret edersin?Hatırlamıyor musun?'Artık yeter demiştim.Kahvaltımı bırakıp ayağa kalktım ve odadan öfkeyle çıktım.

Merdivenlerden yukarı doğru ağır ağır çıkarken, tartışma sesleri peşimden geliyordu.Nereye gittiğimi bilmiyordum.Belki de yok edebileceğim pahalı eserlerle dolu bir oda bulabilirdim.Koridora girdiğimde herhangi bir kapı olsaydı muhtemelen yapardım, ama etrafta çürüyen bir portre ya da yıkılan bir heykel yoktu.Duvarlar ürkütücü derecede boştu.

'Clara, bekle.'Raleigh o kadar aniden önümde belirdi ki şoktan çılgık attım.'Lütfen dinle.Annenin başına gelenler için çok üzgünüm.En derin özürlerimi sunuyorum.'

Kanım o kadar kaynamaya yakındı ki, derimden buhar çıkmaması mucizeydi.'Bunun için özür dileyemezsin.'

'Hayır,öyle değil.'

'Öyleyse beni yalnız bırak.'İçimde yanan öfkeyle, bitmek bilmeyen koridorda ondan uzaklaşmaya çalıştım.Aramıza mesafe koyabilmeliydim, ama Raleigh tekrar konuştuğunda, başladığım zamanki kadar yakınımdaydı.

'Benimle evlenmek ister misin?'

Yüzüm kıpkırmızı olmuş, nefes nefese arkamı döndüm.'Elbette hayır.'

'Öyleyse sizden nefretinizi bir anlığına bir kenara bırakmanızı rica ediyorum.Eğer o kadar uzun süre varlığıma katlanabilerseniz sizi kütüphaneye götüreyim.'

Cevap vermedim, ama arkamı dönüp diğer yöne gitmemem ikimiz için de yeterli bir kabuldü.Raleigh, peşimden geleceğimi fark edince neredeyse koridorda koşarak uzaklaştı.O lanet olası sırtışı yüzünden silmek için ne kadar uğraşmam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım ki, birdenbire normal bir koridor olamayacak kadar uzun olan yolun sonunda küçücük bir nokta haline geldi.

'Beklemek!'

Çılgık attığım anda kaşları kalkık bir şekilde yanıma geri döndü.'On iki saniye bile olsa ölümümü planlamadan durmaya çalışabilir misin? El ele tutuşmamız gerekiyor mu?'Bana bir elini uzattı ve hayal gücüm, pençelerinin elimi nasıl keseceğinin korkunç hissini canlandırdı.

Topu savuşturdum.'Üstesinden gelebilirim.'

Raleigh önden giderken, kütüphane bir sonraki virajın ardındaydı.Dün odam da aynı yerdeydi.Kapının görüntüsünü zihnime kazımaya çalıştım ki tekrar bulabileyim.

Raleigh kapıyı açtı ve gereksiz bir gösterişle kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi.Raleigh beni takip ederek içeri girdiğimde içerideki mumlar birden yandı ve odayı ışıklarıyla doldurdu.

Sonunda merakım ağır bastı.'Vampirlerin çoğu sihirli kalelerde mi yaşıyor?'

'Sadece bazıları.Qu—*bir* bana kaleye savunma amaçlı hipnotik tetikleyiciler yerleştirmeyi gösterdi, ama bu şeyler çok uzun süre yerinde bırakılırsa kontrolden çıkıyor.Üç yüz yıl sonra... işte gördün.Bu yüzden koridorlarda yalnız başına dolaşmana izin vermiyor.'Bana suçlayıcı bir parmak uzattı.'Beni öldürmek istiyorsun.'

'Abartma,' dedim.'Kendi isteğinle ölüp gitmenden hiç memnun olmazdım.'

'Umarım sizi mutlu etmenin başka bir yolunu bulabiliriz.'Raleigh kollarını açtı ve raflara doğru döndü.'Böyle.Ne düşünüyorsunuz?'

Duygularımı belli etmemeye çalışarak raflara baktım.'Kütüphanemden bile daha büyük,' dedim.

'Pek romantik biri değilsin, değil mi?'

Burası benim kütüphanemden daha büyüktü. Eski kitaplar rafların her santimetrekaresini doldurmuştu, mobilyaların etrafına da yığın yığın kitaplar birikmişti.

Binlerce tozlu kitabın birleşmiş kokusu bayat havayı kirletmişti ve avizeler örümcek ağlarıyla kaplıydı. Kitapların yüzyıllardır burada çürümüş olsaydı ne halde olacağını düşünmek bile beni ürpertti. Yarı kurtçuk yemiş ve küflenmiş olmalıydı. Diğer yarısının da muhtemelen ciltlerinde örümcekler yuva yapmıştı. Hapşırmamak için burnumu çektim.

'Çok güzel,' diyebildim zar zor.

'Bundan nefret ediyorsun.'Şaşırmış gibiydi.

'Hayır, çok güzel.'

'Bunda ne sorun var?'

'Hiçbir şey.Çok güzel.'Kütüphanesiyle açıkça gurur duyuyordu ve ona hakaret edersem ne olacağını öğrenmek istemiyordum.Hele ki

her tarafımı aşırı koruyucu sihirli kalesi çevrelemişken.Mumlar, şüphelerimi doğrularcasına titriyordu.

'Senin için birkaç kitap ayırmıştım.'Raleigh, yerde dağınık halde duran kitap yığınlarının arasından, ağırlığı altında gıcırdayan bir başka ayırt edilemez kitap yığınının bulunduğu yakındaki bir masaya doğru ilerledi.'Çoğunlukla başlaman için bağlamla ilgili eserler.'

'Neyle başladı?'

"Araştırma," dedi sanki çok açık bir şeymiş gibi."Laneti kırmak için."

Şaşkına döndüm.Onu nasıl iyileştireceğim konusunda pek düşünmemiştim, ama onun bana yardım edeceğini hiç tahmin etmemiştim.

'Hala sahip olduğunuz kitapları kullanarak rahatsızlığınız hakkında araştırma yapmamı mı istiyorsunuz?'

"Elbette hepsini okumadım," dedi."Mahkemeye gitmeden önce kimse benim türüm hakkında gerçekten bir şey bilmiyordu ve benden on yılda üç yüz yıllık akademik birikimi okumamı bekleyemezsiniz."Uzak duvardaki yığın yığın kitaplardan birini işaret etti."Yarısını bile ayıklamadım.Genellikle tam koleksiyonlar alıp en iyisini umuyorum.Benim türümden hiç bahsetmeyen ne kadar çok okült kitap olduğuna inanamazsınız.Ama bunlar"—ellerini kendisine en yakın rafa doğru salladı, bildiğim kadarıyla toz içinde olmayan tek raftı—"Moira'nın ailesinden geldi.Bu yüzden onları aslında güvenilir buluyorum."

'Moira'nın ailesi mi?'Ailesi kendi kütüphanesine sahip olacak kadar zenginken, Moira neden münzevi bir vampirin hizmetçisiydi?Bu kitaplardan sadece biri bile bir hizmetçinin bir yıllık maaşını karşılayabilirdi.

'Merak etmeyin, kimse onların geri getirilmesini talep etmeyecek.Hepsi çoktan öldü.'

Bu hiç de iç rahatlatıcı değildi.

'Hangi dilleri okuyabiliyorsun?'diye sordu Raleigh aniden.

'Ne?'Bu soruyu beklemiyordum.Raleigh kendini tekrarlamaya başladı ama sözünü kestim.'Hayır, duydum.Başka dilleri okuyabildiğimi neden varsayıyorsun?'

'Ah.' Utanmış görünüyordu. 'Baban... Bazen mektuplaştığım bir Macar kontu var. Viyana'da tanıştık. İmparatoru hipnotize edip üç yüz yaşında olduğumu unutturmak için birkaç yılda bir oraya gitmem gerekiyor. Beni kendi büyük büyük yeğenim falan sanıyor. 'Duraksadı. 'Neyden bahsediyordum?'

'Diller.'

'Doğru. Bana babanızın Avrupa'daki her bekar erkeğe gönderdiği mektubun bir kopyasını gönderdi. Neredeyse her bekar erkeğe. Mektupta diğer yeteneklerinizden çok dil becerilerinizi vurgulamış.'

Kitadaki tüm soyluların ailemle bu kadar açıkça alay ettikleri gerçeğini aklımdan çıkarmamaya çalıştım. 'Başka yeteneğim yok.'

'Kendini küçümseme. Geçen akşam marangozluğa doğal bir yeteneğin olduğunu gösterdin.'

Bu bir şaka mıydı? Raleigh von Rostenburg gerçekten beni güldürmeye mi çalışıyordu? Ona bir an fazla uzun süre bakmış olmalıyım, çünkü gözlerini indirdi ve yığınları özenle düzeltmeye başladı. Sessizlik uzadı ve artık uygun bir şekilde tepki vermem için çok geç oldu. Bunun yerine, ben de ona doğru bir adım attım.

'Çoğunlukla Almanca ve Latince okuyorum,' dedim. 'Sözlük varsa İngilizceyi de yeterince iyi okuyabilirim, ama konuşabileceğimi sanmıyorum.'

Raleigh'in gözleri aydınlandı. "Mükemmel. Neredeyse Latinceyle büyüdüm ve sarayda çoğunlukla Fransızca konuşurduk, ama İngilizce'den zar zor iki kelime biliyorum ve bunlar"— ortasındatahtaların çöktüğü, üst üste yığılmış çok sayıda kitabın bulunduğu masalardan birini işaret etti—"hepsi İngilizce."

'Saray mı?' diye sordum. Bunu ikinci kez söylüyordu. İlk seferinde Viyana'yı kastettiğini sanmıştım, ama İmparatoru ziyaret etmekten bahsederkenki tavrından başka bir yeri kastetmiş olmalıydı.

Yalan söyleyebilirdi. İlgi alanımı söndürmek için dünyanın herhangi bir mahkemesinin adını verebilirdi. Bunun yerine hareketsiz kaldı. Öyle korkunç bir şekilde hareketsiz kaldı ki, hiçbir canlı onu taklit etmeyi umamazdı. Sonra, sanki birdenbire nerede olduğunu fark etmiş gibi irkildi ve arkasını döndü. 'Uzun bir süre yurt dışında yaşadım.'

'Fransa'da mıydınız?' diye sordum, ilgim artıyordu. Dünyanın bizim ücra köşemiz bile devrimi duymuştu. Kral, Raleigh'nin Orlfen Vadisi'ne dönmesinden birkaç yıl sonra devrilmişti, ama onun kadar uzun yaşamış birinin işaretleri okuyup aristokrasi kellesini kaybetmeden önce kaçabileceğini hayal ediyordum. Bu teoriyi her zaman sevmiştim çünkü yokluğu ve dönüşü için mantıklı bir açıklamaydı. Yann'ın Raleigh'nin yüzyıllarca bir mezarda kış uykusunda kaldığı hikayesinden veya arkadaşı Kay'ın cehennemi gezdiği fikrinden daha iyiydi.

'Hayır. Raleigh, aynı kitap yığınını düzeltmeye ve tekrar düzeltmeye odaklanmış haldeydi. Ziyaret etme fırsatım hiç olmadı. Sanırım bir süre daha olmayacağım.'

'Peki, hangi mahkemeydi?'

"Önemsiz," diye tersledi. "Bunu bilmene gerek yok." Elleri titriyordu. "Sadece şuna odaklan," dedi ve kitapları işaret etti, "şuna."

Ona daha fazla soru sormanın doğru olmadığını biliyordum. Bunun yerine, konuyu değiştirerek, 'Nereden başlayayım?' diye sordum.

Raleigh rahatlamış görünüyordu. Saçlarını gözlerinden çekti ve içinden bir iç çekti. "Şu yığın orada." Sağımda duran bir yığını işaret etti.

Ona doğru ilerledim. 'Bu mu?'

'Hayır, yanındaki. Şu değil. Evet, işte orada. İçlerinde çığır açıcı bir şey yok, ama size benim türüm hakkında genel bir fikir verecekler. En üstteki kitap, başlamanız gereken yer.'

Yeniden ciltlenmeye çok ihtiyacı olan bir kitabın üzerine elimi koyarak onayladım ve Raleigh başını salladı.

'Başlamak için ihtiyacınız olan neredeyse her şey burada. Efsanelerden daha fazlası yani. Sonra...' Bir masadaki kitapları karıştırıp aradığını bulana kadar devam etti. 'Bunlar benim araştırma notlarım – Moira ile birlikte denediğimiz her şey.' Bana tek bir defter uzattı, sonra odadaki tek boş yüzeye ulaşmak için bir kitap yığınının üzerinden atladı. 'Burası senin çalışma masan olabilir. Burada tuttuğun kitapların üzerinde çalıştığını varsayacağım ve dokunmayacağım. Not almak için ihtiyacın olan her şey içeride olmalı.'

En yakın rafa doğru yürüdüm ve ortaçağ kitaplarının sırtlarına elimi sürdüm. Kalın bir toz tabakası kalktı, ciğerlerime dolup beni

boğdu. Belli ki yıllardır, belki de yaşayanların hafızasında, kimse onlara dokunmamıştı. Burada bulunanlar hariç.

'Şimdi, yanlışlıkla bir pencerenin önünden geçmeden önce yatağa gitmeliyim.' Bunu sanki gülmemi bekliyormuş gibi söyledi. Gülmedim. Onu rahatlatmak ve konuşmayı uzatmak gibi bir niyetim yoktu. 'İhtiyacın olan her şeye sahip misin?'

'Yeterince var, teşekkür ederim,' dedim, parmaklarımdaki tozu silmeye çalışırken.

'Güzel.' Konuşmamız tamamen bitmişti, ama Raleigh hâlâ oyalanmaya devam etti. 'Pekala... iyi geceler o zaman.'

'Sabah oldu,' diye sert bir şekilde yanıtladım.

'Doğru, evet.' Bir an daha kapı eşliğinde durdu. 'Öyleyse günaydın.' Ve sonunda ayrıldı.

Ondan kurtulduğum an odanın bir ucundan diğer ucuna koştum ve pencereleri ardıma kadar açtım, ardımda toz zerrecikleri bulutları yükseldi. Bir bulantı dalgası beni sardı ve durdum. Odaya sızan onaylamayan havayı hayal mi ediyordum acaba?

"Raleigh uyanmadan perdeleri kapatacağım," dedim yüksek sesle, kendimi aptal hissederek. İşe yaradı gibi görünüyordu. Varlık dağıldı ve kütüphane daha az düşmanca hissettirdi, en azından birkaç dakika sonra raflardan birinde özellikle şişman bir örümcek görene kadar. Yann'ın yanımda olmamasını ilk kez dileyerek aceleyle uzaklaştım. Vampirlerle başa çıkabilirdim. Örümcekler kıyafetlerinizin içine girip sizi gıdıklayabiliyordu, bu da kelimelerle ifade edilemeyecek kadar korkunçtu.

Kütüphanenin yanında, muhtemelen Raleigh'nin çalışma odası olan bir oda vardı. Oda, çeşitli renklerde parşömenlerle doluydu, ait oldukları çekmeceler dışında her yere saçılmışlardı. Rastgele bir kağıdı aldım ve iki yüz yıl öncesine ait bir vergi kaydı olduğunu gördüm. Çalışma odasında işime yarayacak bir şey varsa, onu bulabileceğimi sanmıyordum. Kaydı tiksinierek yere fırlattım ve tekrar dışarı çıktım.

Ana kütüphanede, bir sonraki görevim Raleigh'nin benim için ayırdığı kitapları ayıklamaktı.Sadece bu yığını bile bitirmek günlerimi alırdı, ama bu en küçük endişemdi.İtiraf ediyorum, İngilizce yeteneğimi abartmıştım.Annemin kütüphanesinde sadece birkaç İngilizce kitap vardı, bunlardan ikisi Johnson'ın sözlüğünün ciltleriydi.Romanları tam olarak anlamadan önce özel derslerim bitmişti ve Almanca çevirisine bakmadan Shakespeare'in eski koleksiyonundan hala çok az şey anlıyordum.Şimdi çalışmaya başlamazsam, kitap listesini bile zar zor bitirebilirdim, bırakın bir çare bulmayı – böyle bir şeyin var olduğunu varsayarsak.

Raleigh'nin benim için seçtiği ilk kitaba başlamaya çalıştım.Neyse ki Almancaydı ama belli ki birkaçkez okunmuştu; sayfaları sararmış ve kırılğanlaşmış, yer yer katlanıp durmaktan köşeleri kopmuştu.Kenarlarda da, tahmin ettiğim kadarıyla Raleigh'nin el yazısıyla yazılmış notlar vardı.Burada zaten bilmediği hiçbir şey yoktu.

Gözlerim sürekli olarak eninde sonunda okumak zorunda kalacağım İngilizce kitap yığınınına kayıyordu.Birkaç sayfa okuduktan sonra içimden bir ah çektim ve kaldığım yeri işaretledim.Bu zaman kaybıydı.Rostenburg'un folkloru vampir efsaneleriyle doluydu.Bu kitaplarda zaten bilmediğim daha ne kadar şey olacaktı acaba?Eğer bir çare etrafımdaki binlerce sayfanın arasında bir yerde yatıyorsa, o da ancak Raleigh'in okumadığı kitaplardan birinde olabilirdi.İngilizcemî geliştirmem gerekiyordu.

Sonunda Moira'nın koleksiyonunda bir İngilizce sözlük buldum, ancak kötü durumdaydı ve Raleigh'nin karalamaları da kenarlarını bozmuştu; bu, son on dört yılda bir ara dili öğrenme girişiminin kısa süreli bir sonucu olmalıydı.Kitabın kendisi yüz yıldan fazla eskiydi ve cilti bir nefeste dağılacak gibiydi, ama Raleigh'yi bana yeni bir tane almaya ikna edene kadar idare etmek zorundaydım. Kitabımasama geri taşıdım, rastgele bir İngilizce metin seçtim ve çalışmaya koyuldum.

Öğleden sonra ancak on sayfa okuyabilmiş ve İngilizceden ve İngilizce konuşan herkesten nefret ettiğime karar vermiştim.Bu gidişle, Raleigh'nin lanetini kaldırmanın bir yolunu bulmayı bırakın, bu kitabı da ömrüm bitmeden bitirebilsem şanslı olurdum.Bu yüzden

Moira'nın çay arabasıyla içeri dalıp bir şeyler yemem konusunda ısrar ederek sarmalayan krizimi kesmesine minnettar kaldım.

Ben sandviç tabağımdan bir şeyler yerken, Moira Raleigh'nin benim için bıraktığı kitap yığınlarını karıştırıp, onun seçimlerini eleştirip, daha uygun olduğunu düşündüğü bazılarını ekledi."Bunu okudun mu?"diye sordu, okumaya başladığım kitabı göstererek.

'Raleigh bunu zaten okudu.'

'Ben de okudum. Yine de okumalısın.çok iyi.'

'Bunun asıl amacı, senin zaten bilmediğin bir şeyi bulmam değil mi?'

'Ama temelleri öğrenmeden sanat yapamazsın,' dedi Moira, sanki çok bilgece bir tavsiye vermiş gibi kendi kendine başını sallayarak.

'Öyleyse bana temelleri öğretin.'

'Tavsiyemi ister misin?'diye sordu Moira.'Bu işe bulaşma.Herhangi bir çözümün ödeyemeyeceğin bir bedeli olacak.Eğer bu dünyaya bulaşacaksan, Raleigh'den daha kötü insanlarla birlikte olmak zorundasın.'

Bundan şüphe ettim.'Öyleyse bir çaresi var mı?'

Moira uzun bir süre bana baktı.'Kral katli içermeyen bir kitap mı? Umarım.Her neyse, Canterbury ile başlamanın bir anlamı yok.'Önümde açık olan kitaba işaret etti.'Gerçekten bir vampirle tanışıp tanışmadığı konusunda tartışmalar var.Eğer Bergman'ın her şeyini gerçekten biliyorsan'—bıraktığım kitaba işaret etti—'Harenberg ile başla ve bana sonra teşekkür et.'

'Bunu okudun mu?'diye sordum, birdenbire tüm sabahımı boşa harcadığımı hissetmiştim.

'Hayır, ama büyükbabam onun bir sahtekar olduğuna yemin ederdi.'

Büyükbabası mı?Raleigh'nin söylediklerini hatırladım.Açlık, hastalık veya gizemli kan kaybı nedeniyle tüm ailelerin yok olması alışılmadık bir durum değildi, ancak Moira'nın hikayesinde bundan daha fazlası vardı gibi görünüyordu.

'Raleigh bu kitapların çoğunun sizin olduğunu söyledi,' dedim.

Moira göz temasından kaçınarak elinde tuttuğu başlık üzerindeki kabartmaları inceledi."Diyelim ki ailemin okültizmle özel bir ilgisi vardı."

'Onunla böyle mi tanıştınız?'

'Öyle diyebilirsin,' dedi, sonra kitabı açıp okuyormuş gibi yaptı. Daha fazla ayrıntı sormadım; kendi ailemden de yeterince kayıp yaşamıştım, bu yüzden onun suskunluğunu anlayabiliyordum.

Moira gidene kadar bekledim ve onun tavsiye ettiği kitabı çıkardım. Haklıydı; Canterbury'den daha bilgilendiriciydi ve Almanca yazıldığı için okuması çok daha kolaydı. Moira yemek zili çalmadan önce tam yüz sayfa okumuştum, ki bu da fena bir başarı değildi diye düşündüm, ta ki önümde ne kadar çok kitap yığını olduğunu görünceye kadar.

Zamanım tükenmeden önce gerçekten kaç kitap bitirebilirdim? İçimde hissettiğim tüm coşku yok olmuştu. Hayır. Bunun üzerinde durmayacaktım. Raleigh'nin rahatsızlığının çaresi herhangi bir sayfada olabilirdi. Tek yapmam gereken doğru sayfayı bulmaktı.

Yedi

Günlergeçtikçekendimi kalenin diğer odalarından çok kütüphanede buldum.

Her zamanki uyku düzenime sadık kaldım, güneşle birlikte kalkıp güneşle birlikte uyudum, bu yüzden Raleigh'i yemekler dışında pek görmedim. Her akşam birlikte yemek yememiz konusunda ısrar etti – onun kahvaltısı, benim akşam yemeğim – ama herhangi bir konuşma en iyi ihtimalle gergin geçiyordu. Masanın zıt uçlarında, birbirimizden yeterince uzakta oturuyorduk ki, eğer bir gün kadehinin onu doyurmaya yetmediğine karar verirse, yerinden kalkmadan bana ulaşması mümkün değildi. Ve ben de dikkatimi tamamen yemeğime vermeye çalıştım.

İçki içerken ona bakmakta bile zorlanıyordum. Domuz eti mi insan eti mi, kadehinin içinde ne olduğu fark etmiyordu. Bir yudum aldıktan hemen sonra konuşursa, kan dişlerini kaplayıp kıpkırmızıya boyuyordu. Bu, en güçlü mideyi bile en lezzetli yemeklerden tiksindirecek kadar kötüydü ve benim yutmak zorunda kaldığım tek şey Moira'nın sulu yemeğiydi. Yiyecek bol olduğunda ne kadar seçici olduğumuza inanamıyorum.

Raleigh, nişanımızın kutlanacak bir şeymiş gibi davranmayı bırakmıştı ve buna minnettardım. Zamanla, odaya her girdiğinde irkilme alışkanlığım azaldı ve artık uyanık olduğum saatlerimi onun bir sonraki gelişinden korkarak geçirmiyordum. Fiziksel temastan kaçınmak için büyük çaba sarf etmeye başlamış gibiydi. Koridorlarda beklenmedik bir şekilde karşılaştığımızda donakalırdı ve yemin ederim ki duvarlar ona etrafımdan geçmesi için ekstra alan sağlamak

üzere uzardı, sadece başını sallayıp gece boyunca nereye gittiye oraya doğru hızla uzaklaşırdı.

Moira'yı daha çok gördüm, ama ilk haftamdan sonra Raleigh'nin saatlerine uyarak gececi bir düzene geri döndü. Erken uyandığında kütüphanede bana katılırdı, vampirler hakkında benden çok daha fazla şey bildiğini hatırlatmak dışında pek bir yardımda bulunmazdı; ama etrafımda başka bir insan olduğu için minnettardım ve onun da aynı şeyi hissettiğinden şüpheleniyordum. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu ölümsüz bir prensin hizmetçisi olmaya iten şeyin ne olduğunu o kadar çok merak ettim. Bir keresinde, olabildiğince nazıkçe, onu sevip sevmediğini sordum ve o kadar çok güldü ki bayılacağını sandım.

'Bana güven,' dedi, 'sen benim tipime çok daha uygunsun.'

Bazı günler hiç kimseyi görmezdim. Kendimi, öleceğim koridorlarda şimdiden dolaşan bir hayalet gibi hissedirdim.

Yann'ın akıbeti hakkında, ilk geldiğim zamankiyle aynıydı. Raleigh'in önerdiği gibi ona mektup yazdım, ama hiçbir cevap gelmedi. Sadece Yann da değildi. Her gün babama, Johanna'ya, hatta yıllardır arkadaş olarak görmediğim insanlara bile mektuplar yazıyordum. Kendi durumumdan hiç bahsetmiyordum ama güvende olduğuma dair güvence veriyor ve onlardan haber istiyordum. Yann hayatta mıydı? Neden hiç cevap vermemişti? Baraj yıkılmış mıydı? Her gün mektup yığınınını Moira'ya veriyordum, o da onları gönderdiğine yemin ediyordu, ama babam bile yalvarışlarıma cevap vermiyordu.

Nedenini kısa süre sonra keşfettim. Bir sabah, Moira'nın semmel yapma girişiminin en iyisini yapmaya çalışırken, süpürülmemiş şöminede parıldayan kırmızı bir leke gördüm. Ekmeğimi bırakıp incelemeye koyuldum, küllerin arasında çömelerek maşayı kullanarak o şeyi kendime doğru çektim. Dokunulduğunda hala yapışkandı, külle kaplıydı, ama şekli bozulmuş ve yeniden şekillenmiş olsa da, şüphesiz ki mühür mumuydu.

Raleigh. İçimde kızgınlık kabarmaya başladı. Mektuplarımı yakıyordu, o tam bir alçak. Beni zaten isteğim dışında buraya getirmiş, ailemden izole etmiş ve o korkunç örümcek yuvası gibi kütüphanesinde köle gibi çalışmaya zorlamıştı ve bana bu lüksü bile tanımamıştı.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmiş halde duvara yaslandım ve çaresiz bir hayal kırıklığıyla bir avuç külü Raleigh'nin her zamanki oturduğu yere fırlattım.

Gerçekten burada ölecektim.Raleigh zaten dış dünyayla bağlarımı koparıyordu.Babam ve Yann bana ne olduğunu asla gerçekten bilemeyeceklerdi.Burada kalacaktım, toz, kan ve vampirlerle ilgili sıkıcı kitaplardan oluşan bu sonsuz döngüde sıkışıp kalacaktım.Annemin yüzünü bir daha asla göremeyecektim.Sadece Raleigh'in yüzünü.Bir süreliğine Moira'ninkini de, ama en azından o unutulmaya doğru yol alabilirdi.

Sahip olduğum tek şey sonsuzluktu. Onunla birlikte sonsuzluk.

Kül ve balmumunu parmaklarım arasında yuvarladım, koyu bordo bir renk alana kadar.Alevlerden nasıl kurtulmuştu?Balmumu ve ateş pek de iyi bir ikili değildi.Fok, alev almadan önce ızgaradan kayıp gitmiş olmalıydı, ama yine de şaşırtıcı derecede iyi dayanmıştı.

'Bunu bulmamı mı istediniz?'diye sordum boş odaya.

Her zamanki gibi cevap gelmedi.Ama arkama baktığımda şömine boştu.

O gece geç saatlere kadar ayakta kaldım, mumum tamamen yanıp kül olana kadar çalışmayı bırakmamaya kararlıydım. Bugeceki kitapfaydalıdan çok hayal ürünüydü, ama yazarın Bavyera dağlarındaki aristokrat bir cadılar meclisi hakkında anlattığı büyüleyici hikaye beni çok etkiledi.Öyle güzel bir kraliçeden bahsediyorlardı ki, en saf bakireler bile onun cazibesine kapılırdı.*Şanslı bakireler*, diye düşündüm.Eğer hangi vampir aristokrat tarafından kaçırılacağımı seçme lüksüne sahip olsaydım, dağların öbür tarafındaki baştan çıkarıcı kraliçeyi çok daha fazla tercih ederdim.

Raleigh'nin içeri girdiğini duydum ama sayfayı çevirene kadar hâlâ orada olduğumu fark etmedi.Adımını attığı anda donakaldı.İpucunu anlayıp gideceğini umarak onu görmezden geldim, ama bakışlarına daha fazla dayanamazdım.

Gözlerimi sayfanın aşağısına doğru kaydırmaya zorladım.'Ne istiyorsun?'

Raleigh kapıya doğru hafifçe kaydı.'Şu lanet koridor.Buranın kuleme giden yol olduğunu sanıyordum.'

Ona dik dik baktım.Koridorlara yaptığı lanetin ona hiçbir etkisi olmadığını ikimiz de biliyorduk.Elbette ben de onunla vakit geçirmek istemiyordum, ama en azından beni izole etme planları konusunda biraz daha incelikli olmasını dilerdim.Bu yüzden, 'Benim yüzümden gitmek zorunda değilsin,' dediğimde kendimi şaşırttım.

'Sadece bir kitap almaya geldim.'Yanımdan geçti ve masamdan çok uzak olmayan, dikkatimi dağıtmayacak kadar yakın bir rafa durdu.Sayfada kaldığım yeri tekrar bulmaya çalıştım ve ancak bir paragraf okuyabildim ki Raleigh, 'Önerebileceğiniz bir şey var mı?' diye sordu.

Sandalyede dönerek ona baktım.'Ne?'

Raleigh, *Gulliver'in Seyahatleri* ve *Somnium* adlı iki kitabı göstererek,

"Bunlardan herhangi birini okudunuz mu?" diye sordu.

'Bunlar roman.'İkisini de okumuştum ama bu konunun dışındaydı.

'Evet.'

Ona dik dik baktım.'Okunmamış vampir akademik eserlerinden oluşan dağını unuttun mu?'

Raleigh, sanki üzgün olduğumu yeni fark etmiş gibi beni inceledi.'Ama zaten bunun için buradasın.'

Ellerimi masaya sertçe vurdum."En azından iyileşmek istiyormuş gibi yapabilir misin?"diye bağırdım."Çünkü yılın geri kalanı böyle geçecekse, beni şimdi öldürsen ve bu işten kurtulsak daha iyi."

Raleigh bana dik dik baktı.'Bu nereden çıktı?'

Dudaklarımdan tiz bir kahkaha koptu.Bu kahkahadan hep nefret etmiştim.Sadece Yann veya babamla tartışırken ortaya çıkardı ve dudaklarımdan çıktığı anda kavgayı kaybettiğimi bilirdim.Raleigh'in bana daha önce defalarca söylendiği gibi histerik davrandığımı söylemesini bekledim.Bunun yerine kitapları yere koydu, bir sandalye buldu ve konuşmamı bekledi, bir kolunun dantel kenarını iki parmağı arasında yuvarladı.

Onu izlerken öfkem önce kafa karışıklığına, sonra da sinirliliğe dönüştü.'Beni böyle dünyadan kopuk tutamazsın,' dedim.'Çıldırırım.'

Raleigh kaşlarını çatı. 'Neyden bahsediyorsun?'

'Mektuplarım nerede?'

Duraksadı.Keşfettiğim şeyi bildiğine dair yüzünde herhangi bir iz bulmaya çalıştım, ama istediği zaman yüz ifadesini değiştirme konusunda ustaydı.'Hangi harfler?'

Yani hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranacaktı.'Evden.'

'Juri sana yazmadı mı?'

'Kimse yapmadı,' diye mırıldandım.

Kendi kendine, hiçbir hanımefendinin duymaması gereken bir şeyler mırıldandı, sonra normal bir ses tonuyla konuştu:"Kaç kişiye mektup yazdınız?"

Çaresizlik içinde ellerimi gözlerime götürdüm.'Bilmiyormuş gibi yapma,' dedim.'Şöminede mühür mumu buldum.'

Omuz silkti ama omuzlarındaki gerginlik hiç de kayıtsızca değildi.'Ne olmuş yani?Bu kalede üçümüz yaşıyoruz Clara.Mektup yazan tek kişi sen değilsin.'

'Ama tek tutsak benim.'

'Sen bir mahkum değilsin.'

'Öyleyse eve gidebilir miyim?'

Mumum titredi.Raleigh masasından yeni bir mum aldı, yanıma geldi ve alev sönerken benim mumumla yaktı.Mumluğu mumluğa yerleştirdi, sıcak mum kenarlardan aktı.Sonra bana döndü.Sandalyemi geriye doğru kaydırdım, birden ne kadar yakınımda olduğunu, üzerime nasıl çöktüğünü fark ettim.Sanki kendisi de fark etmiş gibi irkildi, sonra oturduğu yere geri döndü.

'Gönderiyle ilgili sorunu inceleyeceğim.'

Cevap vermedim.Sorum aramızdaki boşlukta, karşılık görmeden ama tam olarak yanıtlanmış bir şekilde asılı kaldı.Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışırken beni görmesin diye başımı aşığıya eğdim, saçlarımin yüzüme düşmesine izin verdim.

O çok sinir bozucuydu.Onunla tartışmak, sanki satranç oynuyormuşuz gibiydi, sadece o taşlarından hiçbirini hareket ettirmeyi reddediyordu.Eğer benim onun tutsağı olduğumu kabul etseydi, içimdeki giderek büyüyen çaresizliğin yarısını bile hissetmezdim, ama herhangi bir yanlış yaptığını kabul etmeyi reddetmesi beni çığlık atmaya itiyordu.

Raleigh sözlerine şöyle devam etti: "Peki ya araştırmalarınız? Bu konuda nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona kendi araştırmasını yapmasını söylemek istedim ama elimde kaçırmamam gereken bir fırsat olduğunu biliyordum. Yanımda duran ve açmaya cesaret edemediğim kitaplardan birinin kapağını parmaklarımla okşadım, kabartma harfleri somurtkan bir şekilde takip ettim. 'Bir İngilizce sözlüğe ihtiyacım var.'

'Ah.' Raleigh'nin gözleri aydınlandı. 'Bir tane daha var. Bir tane daha —'

'Onu zaten buldum. Yüz yıllık ve üzerinde çalışacak kadar kelime bile yok.'

'İdare edemez misin?'

'İngilizce konuşamıyorum!' diye bağırdım. 'Yavaş yavaş çevirebilirim ama bu neredeyse sözlük bile değil. Bunları okumamı istiyorsanız, ya gerçek bir çevirmen tutun ya da bana düzgün bir sözlük bulun.'

'Pekala, tamam,' dedi Raleigh. 'Bir tane bulurum. Başka ne?' Gözleri, bunca haftadır hâlâ dokunulmamış olan, benim için seçtiği kitap yığınının takıldı. 'Bunların hepsini okudun mu?'

O ilk kitaba ya da seçtiği diğer kitaplara bir daha hiç dönmedim. Orlfen'de büyümek beni yeterince hazırlamıştı. Başka ne okursam okuyayım, ilerlemeye devam ettiğim için bağlamı kaçırdığımı hiç hissetmedim. Sınırlı zamanımı Raleigh ve Moira'nın zaten bildiklerini okuyarak harcamaya niyetim yoktu. 'Evet,' diye yalan söyledim.

Raleigh'nin daha fazlasını beklediğini anlayabiliyordum. 'Ve sen... bana hiç soru sormak istemiyor musun?'

Tam olarak ne sorduğundan emin olamadan gözlerimi kırptırdım. 'Neyi soruyor?'

'Okuduğun ilginç bir şey var mı?' Dudak kenarı seğirdi. 'Vampirizm hakkında bir iki şey biliyorum, biliyorsun.'

Acaba gerçekten bana yardım etmek mi istiyordu, yoksa bu da beni yatıştırmak için verilmiş boş bir vaat miydi diye merak ettim. Yine de bir şey sormam gerekiyordu. Yalan söyleyip beni yanıltması durumunda araştırmamı engellemeyecek, bariz bir cevabı olmayan bir soru bulmak için beynimi zorladım. Raleigh ayağını yere vurmaya başladı – bunu yaptığının farkında olduğundan emin değilim – ve her

vuruş, bu fırsatı elimden kaçırdığım gerçeğini bana iyice hatırlatıyormuş gibiydi.

Notlarıma şöyle bir göz attım.Raleigh başka vampirlerle mi takılıyordu?Daha önce onlardan bahsettiğini hatırlamıyordum.Belli ki başka vampirler de vardı ve buraya çok uzak değillerdi.Dağların öbür tarafında koca bir vampir topluluğu varsa, belki içlerinden biri çoktan bir tedavi yöntemi biliyordur.

Sonunda önümdeki kitaba işaret ederek, "Bavyera'daki bu kraliçe hakkında bir şey biliyor musunuz?" diye sordum.

Raleigh aniden ayağa kalktı, sandalyesi taş zemine sürtünerek gürültü çıkardı."Az önce gitmem gereken bir yer olduğunu hatırladım."

Ne? Başka gidecek yeri olmadığını biliyordum, yoksa *roman* aramak için kütüphaneye gelmezdi . Öfkem yeniden yükseldi. Beni sabote ediyordu, değil mi? Elbette bir tedavi yöntemi biliyorlardı, artık daha emindim. Bilmeseler bile, kısa bir ziyaretle insanların yazdığı kitaplardan öğrenebileceğimden çok daha fazlasını öğrenebilirdik. Benimle bu konuda konuşmayı reddetmesi beni çıldırttı.

Ama hepsi bu kadardı.Anlaşmamız, bana bir seçeneğim varmış gibi hissettirme şekliydi.Eğer beni araştırma ortağı olarak isteseydi, önce bunu söylerdi, ama o bir gelin istiyordu.Nedenini bilmiyordum, ama bana yardım etme niyetinin olmadığını biliyordum.

'Elbette,' diye kendi kendime söylendim, bunu söylerken içimden kendime bağıırıyordum.

Çıkarken kaskatı bir şekilde başını eğdi, samimiyetten eser yoktu, tam bir zarafet ve resmiyet sergiliyordu.Kapıyı kapattıktan sonra bir an bekledim, aramızda biraz mesafe bıraktığından emin olana kadar, sonra sözlüğü yere fırlattım ve bağırdım.

Dayanamıyordum.Kendi isteğimle seçtiğim hayat buydu: sonsuza dek birbirimizin etrafında sessizce dolaşmak, yemekleri garip bir sessizlik içinde yemek ve doğru dürüst tartışamamak.

Sanki nefret edilmesi zor biri olmaya çalışıyordu, bu da onu daha da sinir bozucu hale getiriyordu.Bana düşündürmek istediği kadar nazik veya sabırlı değildi, ne kadar öfkemin yersiz olduğunu göstermeye çalışsa da durum değişmiyordu.Neredeyse bana

acımasızca davranmasını diledim, böylece nasıl açıklayacağımı bilmediğim bu garip suçluluk duygusuyla boğuşmak zorunda kalmazdım.

"Anneni o öldürdü," diye kendi kendime hatırlattım. *"Ondan nefret etmeye hakkın var."*

Bu işten ne elde etmeye çalıştığını merak ettim. Bu, sapıkça ve acımasız bir baştan çıkarma yöntemi miydi? Eğer amacı buysa, onun gibi birinin yatağını ısıtacak birini bulmakta zorlanacağını hayal edemiyordum. Neden evlilik oyunu oynamak zorundaydık? Ve neden bunca insan arasından ben olmak zorundaydım?

Ertesi akşam Raleigh ile yemek yemeyi reddettim – kısmen inat olsun diye, kısmen de utançtan – ve ertesi akşam gelmeyince, her şeyin bittiğini, benden bıktığını varsaydım. Bu dasorun değildi, çünkü ben de ondan nefret ediyordum. İlişkimiz, zamanımız dolana kadar tamamen ticari bir ilişki olarak kalacaktı.

Ve bunun beni etkilemesinin imkanı yoktu. Umurumda değildi. *Umurumda değildi.* Beni hayatımdan koparıp birkaç hafta içinde benden bıkmaması benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Benden nefret etmesinin ne önemi vardı? Ben de ondan nefret ediyordum. Artık eşittik ve ben dünyadan tamamen ve bütünüyle kopmuştum.

Dolayısıyla bir hafta sonra ilk mektubu aldığımda şaşırdım.

Her zamanki gibi kütüphanedeydim, tüm sabahı çıkmaz bir yolda geçirmekten sinirliydim. Çevirmeye çalıştığım bir İngilizce kitapta, bir vampiri öldürmekten daha karmaşık bir konuyu ele alıyor gibi görünen bir bölüme gelmişim, ancak sınırlı sözlüğüm doğru bir şekilde çevirmeme engel oluyordu. Sürekli olarak ya bir kral için kullanılan bir unvan ya da at soylarıyla ilgili bir şey olduğunu söylediği bir kelimeye takılıyordum, ama eğer ikisi de doğruysa, geri kalanını yanlış çevirmiş olmalıydım, çünkü bölüm anlamsız hale geliyordu. En azından artık Britanya'da olursak insanların Raleigh'e 'efendim' diyeceklerini biliyordum. Onunla tatile çıkma niyetim de yoktu zaten.

Pes ettim, kitabı ve sözlüğü başka bir güne bıraktım ve kafamı dağıtmak için Almanca bir şeyler aramak üzere yığına geri döndüm . AP Waltersheim adlı birinin yazdığı, özellikle küflü görünen "

Avrupa Canavarları ve Perileri" baskısı ilk başta umut verici görünse de kısa sürede işe yaramaz olduğunu kanıtladı. Yaşlı şarlatan gerçeği kurgudan ayırt edemiyordu ve açıkça kurguyu tercih ediyordu. Sonunda vampirlerle ilgili maddeyi bulduğumda ise, acı verici derecede kısaydı.

Vampirler hakkında, akli başında herkes arasında yaygın olarak bilinen ve tekrar etmeye gerek olmayan birçok şey vardır.

Kitabı sertçe kapattım ve uykulu gözlerimi ovdum. Bu yıl bittiğinde, sonuç ne olursa olsun, özellikle bu AP Waltersheim'a inat olsun diye, herkesin bildiğini sandığım her şeyi bir kitapta yazacaktım, ne kadar ölmüş olursa olsun.

'En son ne zaman dışarı çıktınız?'

Moira'nın geldiğini duymamıştım. Her zamankinden daha erken kalkmıştı; daha öğleden sonra bile olmamıştı. Kolunun altında ağır, kumaşa sarılı bir paket taşıyor, diğer elinde ise bir tepsi tutuyordu.

'Vaktimi dışarıda harcayacak lüksüm yok,' diye tersledim. 'Bana yardım etmeyi teklif etmediğiniz sürece?'

'Bana benden daha az boş zamanınız olduğunu daha ayrıntılı anlatın lütfen.' Çay ve dilimlenmiş şeftaliyle dolu tepsiyi masaya bıraktı, sonra önümdeki masaya başka bir şey fırlattı. 'Sizin için bir mektup.'

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bir mektup mu? Rüyamdan uyandırmamak için ona dokunmaya bile cesaret edemedim. Moira tepkimi fark etmemiş gibiydi. Paketi yanıma fırlattı, tüm masa sallandı.

'Bu ne?' diye sordum.

'Önce mektup.' Nefesi kesilmişti.

Mektubu çevirdim ve tüm sevincim yok oldu. Rostenburg arması, balmumu kılıfından bana göz kırptıyordu. Onu atma isteğime karşı koydum. 'Benimle alay mı ediyor?'

"Sanırım sadece mektup yazabileceği başka birinin olmasından hoşlanıyor," dedi Moira. Önüme dumanı tüten bir çay fincanı koydu. Ona teşekkür ettim, sonra da fincanın kapağını açtım.

"Sevgili Clara'm, "diye başlıyordu mektup. "Biliyorum, beklediğin mektup bu değil, ama umarım bu, acını bir anlığına da olsa hafifletir."

Mektubu yere fırlattım. Benimle alay ediyordu .

'Bu çok hızlı oldu,' diye belirtti Moira.

'Bana söylemek istediği bir şey varsa, bunu yüz yüze söyleyebilir.'

Moira kaşlarını kaldırdı, yüzündeki şaşkınlık ifadesi sadece ona ait olabilirdi.'O yapmadı mı...?'

'Ne yapmadı ki?'

'Hiçbir şey.'Moria iç çekti.'Sadece hediye aç.'

Pek de güzel bir hediye gibi görünmüyordu.Paket şüpheli bir şekilde kitap şeklindeydi ve iki ay önce kitap almaktan çok mutlu olurdum ama şimdi daha fazla kitapla uğraşmak zorunda kalma fikri beni rahatsız ediyordu.Ve her neyse, bunun sadece Raleigh'nin kulesinden gönderildiğinden hiç şüphem yoktu; orada kendinden oldukça memnun olduğunu tahmin ediyordum.

Kumaşı isteksizce açtım, ama içindekileri görünce itirazım boğazımda düğümlendi: iki ciltlik bir İngilizce sözlük.Johnson'ınki – annemin de sahip olduğu – ama bu baskı çok daha yeni ve çok daha görkemliydi.Raleigh, ciltleme için küçük bir servet ödemiş olmalıydı.Sayfalar incecikti, yazı modern yazı tipinin düzgün ve tekdüze tarzında basılmıştı.Pürüzsüz deri kapağın üzerinde elimi gezdirdim.Muhteşemdi.

Başım hafifledi.Parmaklarımı ses seviyesine bastırdım, bu hissi yok etmeye çalıştım.O şerefsiz gerçekten de beni dinlemişti.

"Lütfen ona benim adıma teşekkür edin," dedim acı bir şekilde.

'Cevap yazamıyorum, nerede olduğunu bilmiyorum,' dedi Moira.'Döndüğünde ona kendin teşekkür etmelisin.'

Donakaldım, sözleri tekrar tekrar kafamda yankılandı.'Moira,' dedim yavaşça, "'Döndüğünde" derken ne demek istiyorsun?'

'Dürüst olmak gerekirse, ikiniz de...' Sesi bıkkınlık doluydu.'Raleigh'i en son ne zaman gördünüz?'

Bilmiyordum.Zaman anlamını yitirmeye başlamıştı.Kütüphanede ne kadar çok zaman geçirsem, günler o kadar birbirine karışıyordu.'Dünden önceki gün,' dedim, birdenbire kendimden daha az emin olarak.Mektuplar yüzünden ona bağırdığımdan beri onu görmüştüm.Değil miydi?

'Geçen haftayı deneyin.Salı gününden beri seyahatte.'

Salı gününün üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; günlerin nasıl geçtiğini çoktan unutmuştum.'O burada değil mi?'

'Sana söylemedi mi?'

'Aslında pek konuşmuyoruz,' diye mırıldandım, yüz ifadesini görmemek için gözlerimi mektuba çevirdim.Mektupta derinlikten eser yoktu, sadece hava durumu ve yolların durumu hakkında iki sayfalık uzun ve yüzeysel bir yazıydı.Haftalardır bana söylediğinden daha fazlasını yazmıştı, ama yine de hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.Gerçekten de sırf sonunda bir mektup alabileceğim için bana mektup yazmıştı.Eğer amacı küçümsemekse, kesinlikle başarmıştı.

Ama Raleigh uzakta olsaydı...

'Ne zaman dönecek?' diye sordum.

Moira omuz silkti.'Bilmiyorum.Bugün ya da yarın.Mektuplarına tarih atmıyor ama küçük arabayı almış, yani gece yolculuk etmek zorunda kalacak.'Gözlerini kısarak,'Ne düşünüyorsan, bırak artık.' dedi.

'Hiçbir şey düşünmüyordum,' diye yalan söyledim.Sonra, yüz ifadesini görünce, 'Orlfen'e gitmek istiyorum,' dedim.

Kaçış planlarımdan vazgeçtikten sonra, Orlfen'e gününbirlik bir gezi yapma fikriyle oynamıştım, ancak atım olmadığı için Raleigh'in haberi olmadan oraya gidip geri dönebileceğimin garantisini veremezdim.Uyanık olduğu saatler tahmin edilemezdi.Günler artık uzundu, akşamlar geceye doğru uzuyordu ve Raleigh genelliklegün batımından çok önce uyanırdı; kalktığında kütüphanenin perdelerinin kendiliğinden çığlık atarak kapanmasıyla sık sık çalışmalarımı yarıda keserdim.Erken uyanıp beni orada bulmazsa ne yapacağını düşünmekten ürperiyordum.Bunun sadece bir ziyaret olduğunu asla inanmazdı.Bu yüzden bu fikri bir kenara bırakmıştım.Belki bir atım olsaydı daha cesur olurdu, ama Raleigh atları ve arabayı dağın aşağısındaki bir ahırda tutuyordu ve orada Moira'ya göre kaleye daha fazla yaklaşmayı reddeden bir ahır görevlisi tarafından düzgün bir şekilde bakılıyorlardı.

Ama Raleigh seyahatteyse, benim vaktim vardı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, parmaklarım aylardır hissetmediğim bir hafiflikle karıncalanıyordu.Bu işe yarayabilirdi.Eğer Raleigh bu gece dönerse, en az sekiz saatim daha vardı.Kısa sürecekti ama babamı görebilirdim.

Ve Yann...

Karnım karmaşık bir duygu düğümüyle burkuluyordu.Hâlâ onun durumu hakkında hiçbir haber alamamıştım, ölü mü yoksa sağ mı olduğu konusunda hiçbir teyit yoktu.Onu son gördüğümde orman zemininde kırık bir elini tutarak yere yığılmıştı.Raleigh'nin onun Orlfen'e sağ salim döneceğine dair güvenini paylaşmıyordum.Ve dönmediğini öğrenmekten çok korkuyordum.

Bu hissi bir kenara bıraktım.Gitmek için daha da büyük bir sebepti bu.Raleigh mektuplarımı ele geçirebilirdi belki ama bunu engelleyemezdi.Yann'ı görmeliydim.Bilmeliydim.

'Kaçmana yardım etmeyeceğim.'

"Kaçmak istemiyorum," dedim, bunun yalan olmadığını fark edince şok olmuşum.Kabul etmekten nefret etsem de, Raleigh sınırlarına takdire şayan bir şekilde bağlı kalıyordu ve o anlaşmanın kendi tarafını yerine getirdiği sürece, ben de kendi tarafımı yerine getirmeye niyetliydim.Ayrıca, kırık bir elden daha kötü şeyler de vardı.Gerçekten kaçmaya kalkışırsam aileme ne yapacağını hayal bile etmek istemiyordum.

'Babamı ziyaret edip herkesin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.'Yann'dan bahsetmedim.Bu sadece durumu daha da karmaşıktırıldı.

'Ve benden buna inanmamı mı bekliyorsunuz?'

'Evet, öyleyim.'Gözlerine baktım, samimiyetimi olabildiğince iyi ifade etmeye çalıştım.Önce arkasını döndü, sonra da omuzlarını düşürerek teslim oldu.'Lütfen, Moira.Sadece başka yöne bakmanı istiyorum.'

'Dışarı çıkmak için yeterli boş zamanımızın olmaması ne oldu?'

'Bu bana enerji verecek,' dedim.'Raleigh'nin bunu bilmesine gerek yok ve senden bir daha asla böyle bir şey istemeyeceğim.'

Moira inledi, sonra masaya yaslandı.'Pekala.*Pekala*.Yeter ki gün batmadan geri dön.'

'Zamanında geri dönebilmek için bir ata ihtiyacım olacak,' dedim.

'Zaten bir atınız var,' dedi.

Ona bakakaldım, tam olarak anlamamıştım.'Atım olduğunu mu söylüyorsun?'

Moira başını salladı, sonra benim şeftalimden bir dilim yedi.'*Gerçektendi* dışarı çıkmak gerekiyor.'

Raleigh şatosunun, tepenin aşağısındaki ana ahıra ek olarak küçük bir ahır daha olduğunu biliyordum – Moira beni bahçelere zorla soktuğu birkaç seferde uzaktan görmüştüm – ama hep kullanılmadığını varsaymışım.Şimdi keşke içine baksaydım diye düşünüyorum.

Ahır neredeyse boştu, ancak uzak köşede koyu renkli bir kısrak duruyordu.Moira kapıyı iterek açtığında, at beklentiyle dörtnala geldi ve şaşkınlıkla onu iyi tanıdığımı fark ettim.

'Egemen!'diye bağırdım.

Sovereign homurdandı ve burnuyla omzuma çarptı.Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.Raleigh'nin beni yakaladığında onu ormanda başıboş dolaşmaya bıraktığını vekurtlar ya da benzer şekilde aç bir şey onu bulmadan önce evine yolunu bulduğunu ummuştum.Raleigh'nin, kendisine hiçbir faydası olmayacakken, yarı aç bir atı bulup kaleye geri getirmekle uğraşacağını hiç aklıma gelmemişti.

Sovereign artık yarı aç değildi.Tüyleri parlaktı, yelesi yeni taranmıştı.Burnunu okşadım, bunca zamandır burada olmasına rağmen onu aramayı hiç düşünmediğim için kendimi suçlu hissettim.Olan biteni anlayıp anlamadığını merak ettim.Belki de kendini çok daha iyi yiyeceklerin olduğu daha güzel bir ahırda bulduğu için mutluydu.

"Gittiğini sanıyordum," dedim ona, ama beni anlayacağını beklemiyordum.

'Raleigh seni bulduktan bir gün sonra onu geri getirdi,' dedi Moira, büyüü bozarak.'O zamandan beri ona bakıyor.'

'Raleigh'de mi var?'diye sordum şaşkınlıkla.

'Hayvanlarla arası benden çok daha iyi.Hayvanlar bana hiç güvenmiyor gibi görünüyor.O, iyileşene kadar onu diğer atların yanına koymak istemedi, bu yüzden sen buraya geldiğinden beri ona bakıyor.'

Elimi tüylerinin üzerinde gezdirdim, Raleigh'nin yelesindeki dikenleri taramak, burnunu okşamak, samanını değiştirmek için

zaman ayırdığını hayal ettim.Bu, onunla ilgili hayalimdekiyle hiç uyuşmuyordu.'Neden bana söylemedi?'

'O adamın akli nasıl çalışıyor, kim bilebilir ki?'

Ne demek istediğini anlayamadım.'Onu bulması inanılmaz.'

"Mükemmel bir iz sürücü," dedi Moira, "bu yüzden tam zamanında geri dönmeniz gerekiyor.Kaçmaya çalışırsanız, sizi tekrar bulacaktır."

'Biliyorum, biliyorum.'Sovereign'in eski eyerini ahır duvarından indirdim ve beline takmaya başladım.'Evimin nerede olduğunu biliyor.Eğer zamanında dönmezsem, oradan beni alabileceğini söyleyin.'

'Sadece geri gel.'

'Yapacağım.'Bunun tutması zor bir söz olduğunu biliyordum.Orlfen'e vardığımda, sevdiğim her şeyden uzaklaşarak dağa geri dönmek için tüm irademi kullanmam gerekecekti.Eve dönmenin heyecanına rağmen, tekrar ayrılmak zorunda kalacağım gerçeğine şimdiden üzülyordum.'Gün batımından önce döneceğim,' diye kabul ettim.'Söz veriyorum.'

Sekiz

Dağdan aşağı inen yol çok tehlikeliydi. Birinin arkasında at arabasıyla bu yolculuğa çıkmaya nasıl cesaret ettiğini anlayamıyordum. Sovereign uçuşuma çok yaklaştığında dizginleri sıkmaktan parmaklarım ağrıyordu. Uçuşumun kenarında yürümekten zevk alıyor gibiydi, ama tek bir yanlış adım bizi aşağıdaki vadiye yuvarlayabilirdi.

Patika tekrar ormana doğru kıvrılınca içimden bir rahatlama dalgası geçti. Daha tanıdık bir zemine vardığımızda Sovereign'i biraz koşturmaya teşvik ettim, ama birdenbire ne kadar yabancı geldiğine şaşırdım. Bir yabancıнын gözü asla hayatın mikroskobik kıpırdanmalarını yakalayamazdı, ama ölü ve ölmekte olan yaprakların keskin kahverengisine o kadar alışmıştım ki, değişim çarpıcıydı. Orman artık mezar sessizliğine bürünmüş değildi. Hayat sessiz değildir; en küçük canlılar bile hışırdar, cıvıldar ve nefes alır. Kayın ağaçları sürekli sonbahar renklerinden sıyrılmış ve şimdi yemyeşil bir şekilde parlıyordu. Yüksükotu çiçeklerinin filizleri topraktan fışkırıyordu. Hayat vadiye geri dönmüştü.

Ve kısa süre sonra sebebi buldum. Yıllarca manzarayı tahrip eden nehir yatağı, yeniden bir nehir olmuştu. Güçlü bir nehir değildi – kimse coşkun akıntılar hakkında şiir yazmazdı – ama akıntı, yaşamın yeşeremediği yerde yeniden canlanmasını sağlayacak kadar yeterliydi. Raleigh sözünü tutmuştu. Baraj yıkılmıştı.

Eskiden nehir yatağını geçip doğruca eve giderdim ama köprüden uzun yoldan geçmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Köprününyarisına geldiğimde diğer tarafta Lina ve Katya'nın tanıdık yüzlerini gördüm. İki kız da benim yaşıtımdı ama hiç yakın olmamıştık. Katya ile yıllar önce belli bir fırıncının oğlu yüzünden

aramız bozulmuştu ve ikimiz de bu uçurumu kapatamayacak kadar inatçıydık.Ama iki tanıdık yüzü görmek beni beklemediğim bir duyguyla doldurdu.Sevincimin yankısını bekleyerek onlara seslendim ama sadece dehşet yüzlerine kazınmış bir şekilde geri çekildiler.Sovereign'in dizginlerini geri çektim, midemin derinliklerinde kötü bir boşluk oluştu.

Aptal değildim: Akranlarım tarafından pek sevilmediğimi biliyordum, ama genellikle sırtımı döndüğümü düşünene kadar gülümseyip iyi davranırlardı.Şimdi ise bana verdikleri bakışı tanıdım.Babamın yüzünde, Johanna'nın yüzünde ve on dört yıl önce Orlfen'deki her erkek ve kadının yüzünde görmüştüm.Bu, her zaman Raleigh için sakladığımız bir korku ifadesiydi.

Başımı eğdim ve Sovereign'i kasabaya doğru yönlendirdim.Ana yol sonunda beni eve götürecekti, ama fırının yanından geçmeden olmazdı.Yann ile yıllar önce birlikte krapfen yediğimiz eski dükkanın önüne yaklaşırken yavaşladım.İçeride miydi?İyi olup olmadığını öğrenmeyi çok istiyordum.Ama iyi olmayabileceği düşüncesi beni doğrudan Rostenburg Şatosu'na geri dönmeye itti.Hayatımın aşkına ne olduğunu öğrenmeye hazır mıydım?Ölüme terk ettiğim adama?

Babam her halükarda bana gerçeği söyleyecekti, ama bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Sovereign'i fırının yakınına güvenli bir şekilde bağlayabileceğim bir yer buldum.Midem bulanırken içeri girdim, taze ekmeğin nostaljik kokusu neredeyse beni devirecekti.

Tezgahın arkasında tanıdık bir sarı saç yığını vardı ve tüm endişelerim unutuldu.'Hayattasın!'

Yann başını kaldırdı, yüzü tanıma duygusuyla aydınlandı.Bir anda tezgahın arkasından çıktı.Sağ kolu göğsüne bağlanmıştı, ama bana doğru atılıp tek koluyla beni kucaklamadan önce yorum yapma fırsatım olmadı.Birdenbire son haftalar hiç yaşanmamış gibi hissettim.Kısa bir an için evimdeydim.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi birbirimize sarıldık, ama o çok çabuk ayrıldı.Beni kollarının arasına alıp, gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.'Aman Tanrım, çok... iyi *görünüyorsun*.'

'Prens Raleigh bana nazik davranıyor,' diye kaçamak bir şekilde cevap verdim.

'Sana zarar vermedi mi?'

'Asla,' dedim, bunun doğru olduğunu fark edince kendim de şaşırdım.'O... katlanılabilir biri.'

'Katlanılabilir mi?' Yann'ın sesi bir oktav yükseldi. 'Anne babamı öldüren adam tarafından kaçırıldın ve şimdi bana onun *katlanılabilir* olduğunu mu söylüyorsun ? Senin hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum, Clara!'

Kalbim sızladı.Ona ne olduğunu o kadar uzun zamandır merak ediyordum ki, onun da benim hakkımda aynı şeyi merak edeceğini hiç düşünmemiştim.Ama elbette merak edecekti; kaleden hiçbir haber almamıştı.'Mektuplarımı hiç almadın mı?'Cevabı zaten biliyordum, ama Raleigh'in yaktığı mektupların onun cevapları olduğuna dair en ufak bir umut ışığına tutunmuştum.Moira'nın dış dünyayla olan tek bağlantımı ona yakması için teslim etmediğine dair bir umut.

Yann'ın yüzünde kısa bir belirsizlik belirdi.'Sen mi yazdın?'

Artık bana çok tanıdık gelen o hayal kırıklığı dalgası yeniden yükseldi.Burnumun üst kısmını sıkıştırıp aşağı doğru bastırdım.'Denemeye çalıştım.'Yann,ona gerçeği söylersem daha çok endişelenirdi.'Dağda postayla ilgili sorunlarımız var.Kuryeler... batıl inançlılar.'

'Batıl inançlısın.'diye homurdandı, bağlı kolu seğiriyordu.'Neden birdenbire ikimizin de onun ne olduğunu tam olarak bilmediğimizi iddia ediyorsun?'

Tabii ki.Bunu herkesten daha iyi biliyordu.Çocukluğumuzdaki sık sık yaptığımız tahminleri bir kenara bırakırsak, Raleigh'in kurdu öldürüşünü izlemişti.Kemiklerinin Raleigh'in insanüstü gücüyle ezildiğini görmüştü.'Bizi hipnotize ettiğini biliyor muydun?'diye sordu Yann.'Rostenburg Kalesi'ne yarı yolda gelmiştik ki bizi buldu.'

Başımı öne eğdim.'Biliyorum,' diye itiraf ettim.

Yann iç çekti.Elini omzuma koydu ve ben gözlerimi kapatıp dokunuşuna doğru eğildim.Başparmağı boğazımın kıvrımını okşadı, bluzumun yüksek yakasını kenara itti.Sevgi dolu, nazikti.Ta ki iz aradığını fark edene kadar.Fark etmemiş gibi davrandım ama güvensizliği kalbime derinden işledi.

Ona en masum gülümsememi verdim."Burada işler nasıl gidiyor?"diye sordum, iyi bir haber olabileceği umuduyla konuyu değiştirerek.

'Aslında daha iyi,' dedi Yann.'Baban sen gittikten kısa süre sonra Triz'de yeterli malzeme temin etmeyi başardı ve tarlaları tekrar sulayabildiler.Kimse yakın zamanda ziyafet çekmeyecek ama sonbahar hasadının yıllardır en iyisi olacağını düşünüyoruz.'

'Ve hiç kimse...' Nasıl soracağımı bilmiyordum, cevabı da istediğimi sanmıyordum.

Yann'ın yüzü bulutlandı.

'Clarence'ı hatırlıyor musun?'

Kalbim acı bir şekilde çarptı.Clarence bizden bir yaş küçüktü ve çocukken birkaç kapı ötede oturuyordu.Orlfen'de bizim yaşımızda çok fazla çocuk yoktu, bu yüzden Yann ve ben onunla sık sık oynardık.İki ablası vardı ve Yannonunla dalga geçse de, bana tüm çiçeklerin isimlerini ve onları saçlarıma nasıl öreceğimi öğretmişti.Babası, Yann'ın babasının da öldüğü Rostenburg Kalesi'ne yapılan aynı baskında öldükten sonra, Clarence ve annesi vadinin daha aşağısına, hayatta kalan büyükbabasının yanına taşındılar.Orlfen'deki kız kardeşlerini ziyaret ettiğinde onu zaman zaman görüyorduk, ama çoğu zaman Yann onunla yalnız görüşüyordu.

'Clarence değil mi?'diye fısıldadım.

Yann başını salladı.'Eşi.'

Clarence'ın evlendiğini bilmiyordum.Yann bunu sanki bilmem gerekiyormuş gibi söyledi ama kimse bana söyleme zahmetine girmemişti.Yann veya Johanna söylemedikçe kasabada dolaşan haberleri çoğu zaman kaçırdım ama onun bana bu gibi şeyleri söylemeyi hiç ihmal ettiğini düşünmemiştim; her zaman bildiğimi sandığını söylerdi.

'Bu nasıl oldu?'diye sordum.

'Geçen yıl oğulları doğduğundan beri sürekli hastaydı.'Demek Clarence'ın da bir oğlu varmış.Bunu bilmek güzel olurdu.'Clarence onun iyileştiğini düşünüyordu ama iki hafta önce uyandığında onu ölü buldu.'

Kalp atışlarım hızlandı.Hikayenin geri kalanını zaten biliyordum.

'Kanı tamamen çekilmişti.Son damlasına kadar.Birisi gece evlerine girip onu tamamen kanından arındırmıştı.*Birisi* onu öldürmüştü.'

Yann'ın hırıltısı gözlerimin önünde belirdi, ama tek gördüğüm Raleigh'nin gece gece kadehinden içki içmesiydi.Her gece kendimi kanın nereden geldiğini düşünmemeye zorluyordum.Şimdi bir adı, bir çocuğu, bir kocası vardı.Raleigh'nin Clarence'ın karısının kalıntılarını dişlerinden yaladığını görmüştüm ve tek yaptığım gözlerimi kaçırmaktı.

Lüks içinde, yapmacık nezaketine bürünmüş halde, tahammül etmeye başladığım Raleigh'in bize bu kadar çok acı getiren aynı Raleigh olduğunu unutmak kolaydı.Barajı inşa eden oydu.Sevdiklerimizi tüketen oydu.Orlfen'i yok eden oydu.

Beni asla aldatmamıştı, yine de garip bir şekilde ihanete uğramış gibi hissettim.Sadece sahne arkasından izlemiş olmama rağmen, oyununa kanmışım.Evim buradaydı, Yann'la, diğer insanlarla birlikte.Bir canavarın yuvasında değil.

'Hâlâ kocanın katlanılabilir olduğunu düşünüyor musun?'Yann'ın sözleri kör bir bıçak gibi içime işledi.

'O benim kocam değil,' diye mırıldandım.

Yann şaşkınlıkla göz kırptı.'Evlenmedin mi?'

Başımı çevirdim.'Nişanlandık sanırım.Ama o kadar da basit değil.Bir anlaşma yaptık ve detaylarını söyleyemem, ama söz veriyorum, yıl bitmeden eve döneceğim.' Derinbir nefes aldım.'Onunla evlenmeyeceğim.'

' Onunla anlaşma mı yaptın ? Delirdin mi?'

'Onunla *evlenmemi* mi tercih ederdin ?'

'Ne tür bir anlaşma yaptığınıza bağlı.'

Onun ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı.'Eğer ima ettiğin buysa, bana hiç dokunmadı.'

'Onun senden başka ne isteyebileceğini anlamakta zorlanıyorum.'

Bu canımı yaktı.'Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?Raleigh'nin yerinde olsaydın, sana sunabileceğim başka bir şey yok mu derdin?'

Sessizliği çok ağır bir darbeydi."Bunu kastetmediğimi biliyorsun," dedi, ama çok geç kalmıştı.Birdenbire çok uzakta hissettim, sanki o

bir saniyelik tereddüt, aramızdaki iki aylık ayrılıktan daha uzun sürmüş gibiydi.

'Elbette hayır,' dedim sertçe.Başka neyim vardı ki?En azından Raleigh bursuma ihtiyaç duyuyordu.Ama Yann için tam olarak neydim?Rahat bir yaşam planı ve gelecekteki oğulları için bir anne miydim?

Keşke kütüphaneden ayrılmıyaydım.

'Babamı görmem lazım,' diye mırıldandım.Tepeye ne kadar çabuk dönersem o kadar iyi olurdu.

'Size eşlik edeceğim,' dedi Yann hiç tereddüt etmeden.

Kısa bir süre önce onun centilmenliği kalbimi hoplatırdı ve bunun yerine beni vuran ani öfkeye hazırlıksız yakalandım.'Elbette,' dedim ve isteksizliğimi görmemesini umdum.

Yann, dedesine dükkana göz kulak olmasını söyledi, sonra da Sovereign'i bağladığım yere kadar beni takip etti.Oradan itibaren onun peşinden gittim, Yann her zaman benden yarım adım önde yürüyordu.Bir blok bile yürümemiştik ki, bir yan sokaktan bir adam çıktı.Adı Kay'dı, Yann'ın komşusuydu ve onunla çok iyi anlaşıyordu, ben ise hep çatışıyordum.Kadınlar hakkında konuşma şeklini hiç sevmemiştim ve o da benim bunu dile getirme şeklimi hiç sevmemişti.Önce Yann'ı gördü ve onu sıcak bir şekilde selamladı.Sonra beni gördü ve durdu.

'Clara Wagner,' diye fısıldadı.'Seni bir daha güneş ışığında göreceğimi hiç düşünmemiştim.'

'Seni tekrar görmek ne güzel, Kay,' dedim adımlarımı yavaşlatmadan.

Önüme geçti ve beni durmaya zorladı.Sovereign, onu sakinleştirmek için burnuna elimi koyana kadar kişnedi, ama Kay'ın etrafından geçmeye çalıştığımda, yolumu tekrar kesti.

Blöfünü anladım ve öne doğru bir adım attım, ama Kay beni itti.Tökezledim, Sovereign'i bıraktım, kendimi zar zor toparladım, o kadar şaşkındım ki sinirden başka bir şey hissedemedim.

'Kay!'Yann araya girmeye çalıştı ama Kay elini bağlı koluna koyduğu anda direnmeyi bıraktı.

'Buna karışma,' dedi.

'Ne yapmaya çalışıyorsun sen?'diye çıktım.'Sarhoş musun?'

Ayaklarımın dibindeki taşlara tükürdü.'Orlfen'de iblisler istenmez.'
"Şeytanlar" derken neyi kastediyorsunuz?'

'Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun.'Elini kaldırdı.

'Ben de bir insanım,' dedim, inen yumruğunu yakalayıp, babamın bana öğrettiği gibi eğilerek ve ağırlığımı ona karşı kullanarak. Kay, sert bir şekilde kaldırım taşlarına düştü, ben de botumun ucunu çenesinin altına bastırdığımda ellerini teslimiyetle açtı. 'Beni düşman edinme,' dedim. 'Nişanım sana benden çok daha fazla zarar verebilir.'

Hayretler içinde, Kay gülmeye başladı.'O elle mi?'

Düşüncelerim ağızımdan dökülenlere takılınca kalbim durdu.Yann'ı kastetmemiştim.Kay'den geri çekildim, umarım dil sürçmemi fark etmemiştir diye gerçek nişanlıma baktım ama gözleri bulanıktı, dişleri sıkılmıştı.

'Nişanlınız,' diye tekrarlardı.

'Bunu kastetmedim—'

Kay ayağa kalkarken Yann, "Ne demek istediğini anladım," dedi boğuk bir sesle.

'Üzgünüm Yann,' dedi, sanki çoktan kazandığını biliyormuş gibi sırtarak.'Görünüşe göre prenses olmanın vaadiyle yarışamıyorsun.'

Her şey olup biterken, Raleigh ile evlenmenin beni Rostenburg Prensesi yapacağı aklıma hiç gelmemişti.Raleigh hiçbir zaman hükümdarımız gibi hissetmemişti.Sürekli bir korku kaynağı mıydı? Evet.Ama kıtlıkta yardım göndermedi, hayatımızı iyileştirebilecek en ufak bir politika bile uygulamadı.Hüküm süren prens olarak yaptığı tek şey baraj inşa etmektir.

'Yapma,' diye uyardı Yann onu, ama sesinde pek bir direniş belirtisi yoktu.

Sovereign uzaklaşmaya başladı.Dizginlerini tek yumruğumla sıkıca tuttum ve onu durdurdum, sırtımı iki adama döndüm.Bir an orada kaldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.Neden öyle demiştim?Öfke anında yaptığım küçücük bir hata ve birdenbire aramızda aşılmaz bir uçurum açmış gibi hissettim.

Ağızımı tekrar açmaya zar zor cesaret edebiliyordum; söylediğim her kelime bizi bir arada tutan temelleri aşındırıyordu.Bir günde daha ne kadar zarar verebilirdim ki?

"Babayı görmek için benimle gelmene gerek yok," dedim arkamı dönmeden.

'Clara...'

Kendimi eyerin üzerine attım ve iki adama aşağıdan baktım. 'Yıl sonunda görüşürüz,' dedim hayatımın aşkına, sonra da Sovereign'e cevap verme fırsatı vermeden tırıs yapmaya başladım.

Hemen hemen anında pişman oldum. Yann'la konuşmayı iki aydır özledikten sonra, onu bu kadar çabuk terk mi ediyordum gerçekten? O hala nişanlımdı. Tek bir berbat konuşma bunu değiştiremezdi. İçimden bir ah çektim. İşleri böyle bırakmak doğru değildi. Babamı gördükten sonra dükkana geri dönüp özür dilemem gerekecekti.

Yoksa bu daha mı iyiydi? Büyük ihtimalle altı ay içinde ölmüş olacaktım. Şimdi benden nefret etmesi ve bir yabancıyı kaybetmesi, hızla yıpranan bir umut ışığına tutunup sevdiği birini kaybetmesinden daha iyiydi. Benim için de öyle. Veda edecek kimsem kalmasaydı daha kolay olurdu.

Sovereign'in eve giden yolu bilmesine sevindim. Etrafımdaki evler birbirine karışmıştı.

Çok geçmeden eski ahırlarına ulaştık. Kapılara yaklaştığımızda geri çekildi, içeri girmek istemiyordu. Onu suçlayamazdım. Bu ahırlarla ilgili anıları, yavaş yavaş açlıktan ölmekle ilgiliydi. Kaleye geri dönmek isteyen tek kişi ben değildim.

'Uzun sürmeyecek,' diye onu rahatlattım. 'Yakında döneceğim.'

Anladığını belirtmek istercesine kişnedi, oysa aynı kolaylıkla bana onu doyuran o iyi adamı geri getirmemi de isteyebilirdi.

O düşünceyi hemen kafamdan sildim. İyi *biri değildi*.

Ben evin önüne doğru geri döndüğümde babam çoktan dışarıdaydı. Sarılması neredeyse nefesimi kesecekti. Kaçma girişimimden sonra herhangi bir yara almamış olması beni rahatlattı. Zayıflamış görünüyordu ve daha önce görmediğim gri izler vardı sakalında, ama kemikleri kırılmamıştı. Gülümsemesi değişmemişti.

Ayrılırken, "Seni kaybettiğimi sandım," dedi.

'Daha önce gelemediğim için üzgünüm,' dedim.

'Şimdi bunun pek önemi yok. Hadi, içeri gel.'

İçeriye onun peşinden girdim, uzun bir aradan sonra eve dönmenin tuhaf ama tanıdık kokusuna hayran kaldım. Beni her zaman misafirlerimizi ağırladığımız sabah odasına götürdü. İçimden bir sızı hissettim, artık ben de o kişiydim.

'Yolculuğu yalnız yapmadınız, değil mi?' diye sordu. Eskiden bu tür şeyler için hiç endişelenmezdi. 'Yanınızda bir refakatçi yok mu?'

'Daha önce hiç refakatçiye ihtiyacım olmamıştı. Şimdi neden olsun ki?' Soruyu ağzımdan çıkardığım anda cevap apaçık ortadaydı. Belediye başkanının kızı Clara Wagner, ormanda uzun süredir birlikte olduğu sevgilisiyle flört etmek için refakatçiye ihtiyaç duymazdı. Prenses Clara Linford von Rostenburg ise evlenmemiş fırıncıyı ziyaret etmek için refakatçiye ihtiyaç duyacaktı. Özellikle de onun evlilik umutlarını mahvetmiş olan fırıncıyı. 'Hizmetçim müsait değildi.'

'Elbette,' dedi babam. 'Böyle bir kaleyi korumak için ne kadar çok iş yapıldığını hayal bile edemiyorum. Adı neydi yine? Magda mı? Hayır, söyleme bana. Moira mı?'

İrkilerek sordum: "Moira'yı nereden tanıyorsunuz?"

Babamın dudakları büzüldü. "Hiç mektup yazmadın," dedi. "Bu sana hiç benzemiyor."

Sorudan mı kaçınıyordu? 'Denemeye çalıştım,' dedim. Yann'a kullandığım yalanı ona da kullanamazdım. Nadir de olsa, geçmişte aldığı mektuplarda Rostenburg armasını görmüştüm. Babam, Orlfen'deki Raleigh'in temsilcisi olarak, kaleden mektup göndermenin mümkün olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. 'Sana ulaşmamış olmalılar.'

'Bunun böyle olacağından korkuyordum,' dedi babam. 'Bu yüzden mektupları doğrudan oraya götürmesi için kendi kuryemi gönderdim. Bana mektupları Moira adında bir hizmetçiye verdiğini söyledi. O da size vermedi mi?'

O kadar uzakta hissediyordu ki. 'Hayır,' dedim. 'Hissetmedi.'

Baba başını salladı. 'Prens sizin burada olduğunuzu biliyor mu?' Ayaklarıma baktım.

'Clara,' diye fısıldadı, sonra beni tekrar kucakladı. 'Artık evdesin. Önemli olan bu. Beni bıraktıktan ve kendimi misafirler için

ayrılmış, biraz yamuk kanepede bulduktan sonra, korktuğum soruyu sordu.'Buraya gelirken Yann'ı gördün mü?'

Belirsiz bir ses çıkardım.

'Onunla kavga etmedin , değil mi?'

'Sana hediyem,' diye mırıldandım.

'Biliyorsun, prensle evlenmendense onunla evlenmeni çok daha fazla tercih ederim.'

'Belki de Raleigh'e onay vermemeliydin o zaman,' dedim acı bir şekilde.

'Biliyorsun, başka seçeneğim yoktu.'

'Öyle mi?'Babamın nişan gecemde benden ne saklamaya çalıştığı konusunda hala net bir fikrim yoktu.Raleigh bu konuyu hiç açmamıştı ve Moira ile konuşmaya çalıştığımda da bana kesinlikle bu işe karışmak istemediğini söylemişti.Bunun üzerinde düşünmek beni deliliğe sürükleyecekti, bu yüzden soruyu zihnimin bir köşesinde tutmaya çalıştım, ama babam karşımda olunca bu daha zordu.

Soruyu sormama fırsat vermeden konuyu değiştirdi.'Yann mı suçluydu, yoksa sen yine o...'—elini salladı—'inatçı anlarından birini mi yaşıyorsun?'

Gözlerine bakmadım. 'Bilmiyorum,' dedim, oysa konuşmayı defalarca tekrar tekrar zihnimde canlandırmıştım ve Yann'ın üzülmesinde bir sakınca görmediğimi biliyordum. Evet, beni savunmak için neredeyse hiç çaba göstermemişti, ama Raleigh elini kırduğında ben de yanında durmamış mıydım? *Nişanlığım*, diye düşündüm içimden bir pişmanlık kırıntısı geçerek.

Baba içini çekti ve ayağa kalktı."Burada bekleyin."

'Nereye gidiyorsun?'

'Onu yakalamak için, böylece sen özür dileyebilirsin ve biz de bir akşam normal bir aileymiş gibi davranabiliriz.'

'Neden bu kadar eminsin ki ben haksızım?'Haklı olup olmaması bir yana, babam Yann ile olan konuşmama şahit olmamıştı ve hemen bir şey söylediğimi varsayması beni çok utandırdı.

'Kimin haksız olduğu önemli değil.Senin görevin onun yanında durmak.Ne yapmış olursa olsun, eminim onu affedebilirsin.'Karşılık veremediğim bir gülümseme sundu.'Çok uzun sürmeyecek.'

Dokuz

Yalnız kalmıştım, çocukluğuma geri dönmüş gibi hissediyordum. Babam daha önce milyon kere ima etmediği hiçbir şeyi söylememiştii, ama nedense şimdi farklı geliyordu. Son iki aydır aşağı yukarı kendi şartlarıma göre yaşıyordum. Evet, Raleigh beni dünyadan izole etmişti ve yapmak istemediğim bir araştırmayı yapmak zorunda kalmıştım. Ama istediğim zaman uyanıyor, ihtiyaç duyduğum zaman yiyor ve uyuyordum ve Raleigh'e kızdığımda o...

...bana bir sözlük aldı.

Kanepeye yığıldım, keşke bu günü daha iyi planlasaydım diye düşündüm. Bu, hayal ettiğim neşeli buluşmadan çok uzaktı. En azından herkesin hayatta olduğunu biliyordum. Bu, her şeye değer kılıyordu, değil mi?

Ön kapıya bir tıkırtı geldi. Johanna'nın içeride olup olmadığından emin değildim ve kapıyı açmaya hazırlanırken artık burada yaşamadığımı hatırladım. Hayır, babamın umurunda olmazdı. Raleigh ne derse desin, burası hâlâ benim evimdi.

Kapıyı açtım, sonra misafirimizi görmek için aşağıya bakmak zorunda kaldım. Dağınık görünümlü bir şeydi, ya çok gençti ya dabüyüme atağına henüz girmemiş olacak kadar yetersiz beslenmişti. Adını hatırlamaya çalıştım ama eğer bir zamanlar biliyorsam bile artık kesinlikle bilmiyordum.

'Ah.' Çocuk bembeyaz kesildi. 'Sizi beklemiyordum, Bayan Clara. Prens. Ah, hayır. Sizin *Serene'niz*—'

'Sadece Clara,' dedim.

Titriyordu. 'Postam var.' Bana bakmadan bir avuç parşömen uzattı. 'Baban için.'

"Ona ulaştıracağımdan emin olacağım," dedim paketi alırken.Babamın normalde aldığından daha fazla gibi görünüyordu.Çocuk bir şey bekliyormuş gibi oyalandı."Bir dahaki sefere sana iki katını ödeyecek," diye ekledim.

Korkularını unutup, "Teşekkür ederim, Prenses Clara!" diye gülümsedi.

Onu düzeltmeye gönlüm el vermedi.

Mektupları onlara bakmadan sehpanın üzerine fırlattım ve babamla Yann'ı beklerken giriş holünde volta atmaya başladım.Birkaç dakika sonra geri döndüler, ikisi de birbirlerinin yanında olmaktan pek memnun görünmüyordu.Yann içeri girerken beni şüpheyle süzdü.Kavganın devam etmesini beklediğini anlayabiliyordum.

'Özür dilerim,' dedim o daha bir şey söyleyemeden.'Böyle gitmemeliydim.'

'Sorun yok,' diye homurdandı. Ama hiç de iyi hissetmiyordu.

'İşte, kolay oldu, değil mi?'dedi babam.'şimdi birlikte güzel bir akşam geçirebiliriz.'

*Akşam.*Bunu daha önce de söylemişti.'Uzun süre kalamam,' dedim.'Gün batımına kadar geri dönmem gerekiyor.'

"Güneř batmasına daha saatler var," dedi babam, ki bu doğruydu.Yılın bu zamanında genellikle güneş tamamen batmadan yatağa girerdim."Rahatla, keyfini çıkar.Sana bir ićecek getireyim."Johanna'yı çağırdı ve Johanna bir hayalet gibi kapıda belirdi.

Binlerce kez yapmış olabileceğim gibi onu kucaklamak için hareket ettim, ama o geri çekildi ve haç işareti yaptı.Lina ve Katya bir şeydi, ama Johanna?

Baba fark etmemiş gibi yaptı.'şarap lütfen, Johanna.Üç kişilik.'

Başını salladı, bana son bir şüpheci bakış attı, sonra ortadan kayboldu.

'Onu boş ver.Senin yokluğuunda Johanna batıl inançlara kapıldı.'

'Görünüşe göre bütün kasaba öyle düşünüyor,' diye belirttim.

Yann homurdandı.'Acaba neden?'

Baba ona ters bir bakış attı ve konuyu değiştirdi.'Gün batımından önce geri dönmezsen ne olacak?Burada olman seni tehlikeye atmıyor, değil mi?'

'Hayır,' dedim aceleyle.'Hayır.Geceleyin yol zor, hepsi bu.'

'O zaman bunun gececi nişanlıyla bir ilgisi yok, değil mi?'diye sordu Yann.

'Raleigh şehir dışında,' dedim tatlı bir sesle.'Yokluğunda yalnız kalırsam köye gelmekte özgür olduğumu söyledi.İşte buradayım.'

'Şehir dışında mı?'diye tekrarladı baba.

'Avcılık,' dedim.Sonra, bunun nasıl duyulduğunu fark ederek ekledim: 'Bavyera sınırında bir av kulübesi var.Orada avın daha iyi olduğunu söylüyor.'Bunların hiçbiri doğru değildi, ama nişanlısıyla birkaç düzgün sohbet etmiş birinin söyleyebileceği türden bir şey gibiydi.

'Yann,' dedi babam, 'bir şey söylemek ister misin?'

Yann özür dileyerek ayrıldı ve beni tekrar yalnız bıraktılar.Johanna şarap ve iki kadehle geri döndü.Kadehleri babam ve Yann'ın oturduğu yerin önüne koydu ve benim konuşma girişimlerimi görmezden gelerek şarabı doldurmaya başladı.Sonra, odada olduğumu hiç bilmemiş gibi davranarak ayrıldı.

Yann için hazırlanmış olan kadehi aldım ve içindeki sıvıyı bitirdim.

Birkaç dakika sonra, babam her zaman sakladığı bir şey olduğunda yaptığı gibi gülümseyerek yalnız başına geri döndü."Akşam yemeğinde burada kalacaksınız," dedi."Yann bize biraz ekmek getirmeye gitti."

'Hayır, lütfen,' diye ısrar ettim.'Raleigh, bölge dışından malzeme getiriyor.Kalede benim için bolca yiyecek var.'

Babam güldü ve kolunu omzuma attı.'Sen gittikten sonra buralarda çok şey değişti.İkimize de yetecek kadar olacak.'

Bu doğru gelmiyordu.Gerçekten bir fark yaratmak için yeterli zaman geçmemişti.Barajlar bir gecede sökülemezdi.Raleigh, anlaşmayı yaptığımız gece emirleri vermiş olsa bile, suyun güvenli bir şekilde geçmesine izin vermek haftalar sürerdi.Baraj en fazla bir ay boyunca yıkılmış olabilirdi, ancak çoğu mahsulün büyümesi bundan daha uzun sürerdi.Babam şehirde ne kadarını güvence altına almayı başarmıştı?

'Bana stokları hızla tüketmediğini söyle,' dedim.

'Bu konuda endişelenmenize gerek yok.'

'Endişeleniyorum,' dedim.'Nehrin tekrar akmaya başlamasıyla rehavete kapılmayın.Hâlâ kuraklık var ve savaş devam ettiği sürece Viyana yardım göndermeyecek.Eğer erzaklarınız biterse, işte o zaman işiniz biter.Bir ay önceki durumunuza geri dönersiniz.'

'Tam bir prenses gibi konuştu.'

Doğru cevabı bulmakta zorlandım.'Ben prenses değilim.'İç çektim.Raleigh ile yaptığım anlaşmanın hikayesini tekrar anlattım.Yann'ın aksine, babam seçimimi hemen kınamadı, veremeyeceğim ayrıntıları da sormadı.Bunun yerine elini omzuma koydu ve gözlerime ciddi bir şekilde baktı.'Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardın.Seninle gurur duyuyorum.'

Gözlerim yanmaya başladı.Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.'Teşekkür ederim,' diye fısıldadım.

Yukarı kattan gelen ani bir gürültü o anı bozdu.Sıçradım ve endişeyle babama baktım, ama o hiç etkilenmemişti.

'Bunu dert etmeyin.Tamirat yaptırıyorum.Gelin, yemek odası daha sessiz olacak.'

'Aslında gitmem gerekiyor.'

'Yolculuk uzun.Önce yemek ye, iyileşirsin.'

Johanna'yı yine yemek odasında, Yann ve babam için masaları hazırlarken bulduk.Beni görünce kaşlarını çattı, yüzü sanki Raleigh'nin kendisi arkamızda pusuya yatmış gibi buruştu.

'Üç yere otur lütfen, Johanna,' dedi babam soğuk bir şekilde.'Yann birazdan dönecek.'

Johanna ima edileni anladı, fazladan bir yemek takımı daha fırlattı ve bizi yalnız bıraktı.En iyi çatal bıçak takımını kullanmıştı.Gümüşçatalı bıçak takımını.

'Onun için gerçekten çok üzgünüm.Nişan haberini özellikle kötü karşıladı.'

'Beni vampir sanıyor,' diye tercüme ettim.Bunu yapabileceğimi kanıtlamak için bir kaşığın tabanına elimi koydum.

Babam bu kelimeyi duyunca irkildi.Tepedeki prensimiz hakkında en açık konuşmalarımızda bile, kimse onun gibiler için uygun kelimeyi söylemeye cesaret edemezdi.'Aman Tanrım, tatlım, hayır.Senin için endişeleniyorlar.O geceki konuşmamızı başka kimse duymadı.Bazıları senin zavallı Yann'a sadakatsiz olabileceğini söylüyor.Dedikoduların

burada ne kadar acımasızca yayıldığını biliyorsun.Ama en azından gerçeği biliyoruz.Önemli olan bu.'

'Johanna konuşmamızı duydu.'

Baba şaşkınlıkla baktı.'Sanırım öyle yaptı.'

Yann tozlu ve hafifçe sinirli bir halde geri döndü.Johanna, Yann'ın ona ekmek şeklinde bir paket uzatması için kısa bir süreliğine dışarı çıktı, sonra Yann karşımda oturana kadar Johanna mutfağa geri koştu.

'Neredeydin?'diye sordum.

Gözlerime bakmadı.'Juri ekmek istedi.'

'Doğru.'Aramızdaki durum her zaman bu kadar garip miydi?Yann'a ne söyleyeceğimi düşünmekte bu kadar zorlandığımı ya da bu kadar çok konuşmanın kısa ve sert bir anlaşmazlıkla sonuçlandığını hiç hatırlamıyordum.Elbette söylentilere inanmıyordu.O gece oradaydı; bunu asla seçmediğimi kendi gözleriyle görmüştü.

Akşam yemeği, Raleigh ile olan yemekten daha az gergin değildi.Yann ve ben kavga etmiyormuş gibi davranmaya çalışırken, babam da hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalıştı.Sonrasında babam ikimizi de gece içkisi için salona götürmeye çalıştı ama geç oluyordu.Güneş yavaş yavaş dağların ardına batıyordu.Eğer yakında gitmezsem, Moira'ya verdiğim sözü bozmuş olacaktım.

'Gerçekten de gitmem gerekiyor.'

Baba ve Yann birbirlerine baktılar.'Gerçekten geri mi dönüyorsun?'diye sordu baba.'Zaten özgürsün.Neden kalmıyorsun?'

'Geçen sefer koşmak pek işe yaramadı,' dedim.

Babam derin bir iç çekti.'O zaman en azından yanına bir çanta al.Evden bir şeyler getirmen gerek.'

Babamın bu kadar çabuk pes etmesi ona hiç benzemiyordu.Ama haklıydı, yanımda götürebileceğim tanıdık bir şeyler olsa güzel olurdu.Raleigh zaten ihtiyaç duyabileceğim her şeyi, hatta aşırıya kaçacak kadar her şeyi sağlamıştı, ama yine kendi kıyafetlerimi giymeyi, evdeki normalliğin bir kısmını hissetmeyi özliyordum.

'Pekala.Ama ben çantamı hazırlarken Sovereign'i yanıma getirebilir misin?'

Bunu babama iletmiştim ama o başını hızlıca sallayarak isteği Yann'a iletti ve Yann da sessizce itaat etmek için uzaklaştı.

Hoşuma gitmedi.Babamın büyük evlilik planını baltalamama kasten yardım eden Yann, bir kafa hareketiyle ahıra kaçıp gitmezdi asla.Giderken onu izlerken, ormandan döndüğünde babama ne söylediğini merak ettim.Babam beni sessizce kayıp biri olarak mı kabul etmişti?Yann'ı mı suçlamıştı?Aralarında hala bir sıcaklık yoktu ama yine de bir şekilde her zamankinden daha yakın görünüyorlardı.

Yann kapıyı arkasından kapatırken, gözlerim babamın mektuplarını attığım sehpa takıldı.'Neredeyse unutuyordum,' dedim ve mektupları almak için aceleyle oraya gittim.'Postalarınız daha önce geldi.' Mektuppaketine uzandım ve donakaldım.

Üstteki mektup benim el yazımla yazılmıştıve Yann'a hitaben yazılmıştı.

Babam mektupları kapmaya çalıştı ama ben kolunun altından sıyrılıp, daha iyi görebilmek için ışığa doğru geri çekildim.İkinci mektup da bendendi, bu sefer Johanna içindi ve bir haftadan fazla bir süre önce yazılmıştı.Üçüncü ve dördüncü mektuplar da öyleydi, aslında babam içindi ve aralarında birkaç gün vardı.Beşinci mektup Raleigh'in el yazısıyla yazılmıştı ama o sırada babam bana ulaşmıştı.Bileğimi o kadar sert kavradı ki canım acıdı ve diğer mektupla birlikte paketi de kopardı.Onları geri almaya çalıştım ama biri hariç hepsi elimden kaydı.Sonuncusunu da almadan önce cebime soktum.

'Bu kadarı yeter.'

'Bu mektuplar size bunca zamandır mı ulaşıyordu?'Paketin içinde iki haftalıktan fazla mektup yoktu, dolayısıyla bu tek teslimat olamazdı.

'Elbette hayır,' dedi babam.'Bunlar ilk geçenler.Kendiniz de söylediniz, Prens Raleigh uzakta.Bunları sansür edememiş olmalı.'

'Öyleyse neden onları saklamaya çalıştınız?'

Baba bir sürü bahane sıralamaya başladı.

' *Yalan söylemeyi bırak* ,' diye sözünü kestim. 'Seni tüm hayatım boyunca tanıyorum. Yalan söylediğini anlayabiliyorum.'

'Bu gerçektir.'

'Öyle değil!'

Gözlerini kapattı, sonra iç çekti. Anında uydurabileceği herhangi bir bahaneye kanacak kadar saf olmadığımı herkesten daha iyi biliyordu. Konuşmasını beklerken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Mutlaka geçerli bir sebebi olmalıydı, değil mi?

'Seni korumaya çalışıyordum.' Yüzü yumuşadı. 'Herkes kaçırıldığını söyledim, ama gördüğün gibi herkes bu hikayeye inanmadı. Kaleden mektup yazdığını öğrenirlerse, prensle kendi isteğiyle evlendiğini düşüneceklerinden korktum.'

'Yani beni tecrit mi ettiniz? Yann benim hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Ben de onun *hayatta olup olmadığını bilmiyordum*. 'Nefesimi zorlayarak kendime geldim.' Bana neler olup bittiğini anlatan tek bir mektup bile gönderemez miydiniz?'

'Düşüncesizce davrandım ve hatanın farkına vardığımda artık çok geçti. Ama Clara, ne kadar çok düşündüysem, o kadar doğru geldi. Prens Raleigh'in istediği zaman ne kadar çekici olabileceğini biliyorum. En son istediğim şey, sana verdiği özgürlükler yüzünden silahsız kalmadı. 'Yanağımı okşadı. 'Annen gibi savaşmayı bırakmanı istemedim.'

Onun elini ittim, annemin ölümünden onu sorumlu tutmaya çalışmasından öğrenmiştim. 'Hangisi daha kötü? Kendi evliliğimde mutluluğu bulmaya cesaret etmem mi, yoksa insanların bunu böyle düşünmesi mi?'

"Yaptığım her şey seni korumak için," dedi babam. "Buna ailemizin itibarını korumak da dahil."

İtibarımız mı? Demek mesele buymuş. 'Birdenbire her şey çok açık hale geldi. 'Sanırım herkes, kızını bir vampire satan bir belediye başkanından ziyade, kızı bir vampir tarafından kaçırılan bir belediye başkanına çok daha fazla sempati duyar.'

'Saçmalama.'

'Öyleyse neyi sansürlüyordunuz?' diye sordum. 'Onayınızı verdiğiniz gerçeğini mi? Bütün bunlar, o lanet sırrınızı saklamaya çalışmanızın bir parçası mı?'

Sessizliği bana gereken tüm onayı verdi.

'Korunmaya ihtiyacım yok.' Yann, Sovereign'i getirene kadar dışarıda beklemeyi planlayarak yanından geçtim, ama kapıya ulaşmadan önce babam bileğimi tekrar kavradı. Bu sefer elinin

acıdığını hissettim.Nefesim kesildi, dişlerim kenetlendi.Ona doğru döndüm, ama gördüğüm adam bir yabancı gibiydi.'Ne yapıyorsun?'

'Seni en son o kapıdan çıkmana izin verdiğimde neredeyse seni sonsuza dek kaybetmiştim.'

Gözlerimi onun gözleriyle doldurdum.'Şimdi gitmeme izin vermezsen, gitmek zorunda kalacaksın.'

Babam önündeki seçenekleri tarttı.'Zamanla anlayacaksın.'Sonra elini daha sıkı tuttu ve beni kapıdan dışarı sürüklemeye başladı.

Ne?Elimle geri çekmeye çalıştım ama onun gücü benimkinden çok daha fazlaydı. Yere düşmeyireddederek ayaklarımı yere sağlamca bastım.Çekmekten vazgeçti, savurduğum kollarımı savuşturdu ve bir kolunu belime dolayarak beni yerden kaldırdı.Küfürler savurarak yüzüne dirsek attım ve beni bırakmak zorunda kalana kadar tekmeledim.Sert bir şekilde yere düştüm ama kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve neredeyse kapı eşiğindeyken Yann'a çarptım.

Bir eliyle beni destekledi, sonra yüzü kızarmış, nefes nefese bana, kravatı yamuk, yanağı şişmiş babama baktı.'Neler oluyor?'

'Babanın—'

'Prens onu hipnotize etti,' dedi babam.'Onu yukarı çıkarmama yardım et.'

'O yapmadı—'

Yann'ın yüzünde ne bir sempati ne de şok belirtisi vardı.Sanki bunu bekliyormuş gibiydi.Gözlerinin içine baktım, sessizce kenara çekilmesi için yalvarıyordum ama o kolunu benimkine geçirdi ve babamın da diğer koluna aynısını yapmasına izin verdi.Onlara tekme atıp durmaları için bağırırken beni kapıdan sürüklediler.Yann'ın yaralanmasına rağmen onları birlikte alt edebileceğimi bilmiyordum ama işlerini kolaylaştırmak istemiyordum.Aile itibarı umrumda değildi; Orlfen'in tamamı bu gürültüyü duymuş olacaktı.

Beni eski odama sürükleyip yere fırlattılar, sonra da ayağa kalkmama fırsat vermeden kapıyı çarptılar.Kilit tık diye kapanırken kendimi kapıya attım, parmak boğumlarım moraracak kadar sertçe tahtaya vurdum.

'Bırakın beni!' diye bağırdım.'Geri dönmeliyim.Kapıyı açın!'Yanlış duymuş olabileceğim umuduyla kapı koluna pençelerimle saldırdım, ama kapı tamamen kilitliydi.Zihnim gerçekliğe ayak uydurmakta

zorlanıyordu.Yirmi beş yıl boyunca nazik şakalardan daha kötü bir şey görmedikten sonra, sizi büyüten veya sevdiğinizi sandığınız adamdan ani bir saldırganlık beklemezsiniz.Ama bu gerçekten oluyordu.Beni içeri kilitlemişlerdi.Bu düşünce paniğimi doruk noktasına çıkardı.

'Üzgünüm.'Babamın boğuk sesi kapının ardından samimi geldi.'Kaleye geri dönmene izin veremem.'

'Beni burada tutamazsınız.Raleighsizi öldürür!'Yumruklarımı kapıya vurduğum, kollarımda şiddetli bir acı hissettim.'Bu durum kontrolüm altında.Lütfen geri dönmeme izin verin.'

'Seni etkisi altına aldı.'

'*Yapmadı,*' diye ısrar ettim, oysa onu ikna etme şansım onun beni ikna etme şansı kadar azdı.'Her şeyi mahvedeceksin.Şu lanet kapıyı aç.'

'Seni korumaya çalışıyorum.'

'Raleigh zararsız!'Bu apaçık bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk.Raleigh, insan olduğu kadar zararsızdı.Ama yıl sonuna kadar, benim için her açıdan zararsızdı.O eve gelmeden önce dağa geri dönebilirdim, hepimiz bunun hiç yaşanmamış gibi olabileceğini unutabilirdik, ama babamın hepimizin kaderini mühürlemiş olabileceğinden korkuyordum.Çekiçlemeyi bıraktım, ellerimi yanlarıma düşürdüm.'Lütfen beni burada bırakmayın,' dedim güçsüzce.

"Özür dilerim," dedi babam ve geri çekilirken ayak sesleri yankılanırken, yerini Yann'ın sesi aldı.

"Bu en iyisi," dedi, "zamanla anlayacaksın."

'Kapıyı aç Yann,' diye yalvardım.'Bunun senin fikrin olmadığını biliyorum.Bırak beni gideyim de bunu hiç yaşanmamış gibi unutalım.Lütfen sadece kapıyı aç.'

'Seni seviyorum,' dedi sadece.

Sözleri, bastırmaya çalıştığım bir anıyı canlandırdı.*Annemin başucu...*Raleigh'nin söndürdüğü başka bir hayatın yankısında kaybolmuşken, ona karşılık veremedim.Kapının diğer tarafından bir iç çekiş duyduğumu sandım , sonra babamın adımlarını onun adımları izledi ve gitti.

Gözyaşlarım arasında küfrettim ve yumruğumu duvara vurdum, ki bunu anında pişman oldum.Acıyı üzerimden atmaya çalışarak bir plan kurmaya çalıştım.Babamın ihaneti yüzünden ağlayan bir genç kız gibi ortalıkta dolaşacak zaman yoktu; eğer burada kalırsam Raleigh onları gerçekten öldürebilirdi.Bu yüzden kaçmalıyım.Burası Rostenburg Şatosu değildi.Penceremin altında binlerce metrelik bir uçurum beni beklemiyordu.En kötü ihtimalle ayak bileğim kırılırdı ve alternatifi düşününce bu riski almaya oldukça razıyım.Odayı geçtim, camı açtım ve panjurları ittim.

Bileklerimde şiddetli bir ağrı hissettim.Sanki tuğla bir duvarı açmaya çalışıyordum.Tekrar denedim, tüm ağırlığımı üzerlerine verdim ama neredeyse hiç kıpırdamadılar.Tekrar küfrettim.Asla açılmayacaklardı.Birileri onları çiviyle kapatmıştı.

Daha önce duyduğum gürültüyü hatırlayınca içimden bir ah çektim.Babam tamirat yaptırmıyordu, o ses Yann'ın panjurları barikatla kapatmasından geliyordu.Bunu planlamışlardı. Daha da kötüsü, bunu birlikte *planlamışlardı* . Son yirmi beş yılda birlikte çalışabilecekleri onca şey varken, *bunu* mu seçmişlerdi?

Çok sinirlenmişim.Önce Raleigh, şimdi de babam ve Yann.Hayatımdaki erkeklerin elden ele dolaştıracağı bir tür toplu mahkum muydum ben?

Eski yatağıma kendimi attım.Hiç gelmemeliydim.Raleigh'nin beni aramaya gelmesi ne kadar sürerdi?Birkaç saat mi?Bir gün mü?Ve geldiğinde kaç kişi ölürdü?Bu düşünce beni dehşete düşürmeliydi, ama uyuşukluktan başka bir şey hissedemedim.

Birdenbire babamdan kurtarabildiğim tek mektubu hatırladım ve yırtmak düşüncesiyle cebimden çıkardım.Işığa doğru kaldırdığımda, Raleigh'den gelen mektup olduğunu fark ettim.Tarih yoktu ama gitmeden önce göndermiş olmalıydı.

Merakım ağır bastı.Okumamam gerektiğini biliyordum ama babamın benden çaldığı onca mektuptan sonra, birini geri çalarsam şikayet edemezdi herhalde.Baş parmağımı mührün altına kaydurdım ve parşömeni açtım.

Belli oluyor.

Eğer posta sistemine müdahale suç değilse, İmparator'a bunu suç haline getirmesi için dilekçe vereceğim.Kızınızın mektuplarını ele geçirmekten ne kazanmayı planladığınızı bilmiyorum, ama zarar verdiğiniz tek kişi o.Yoksa posta sistemini bozmak, önceki planınız suya düştüğüne göre, en yeni mali planınız mı?

Asla senin değil,

R

Demek Raleigh biliyordu.Mektubu göğsüme sıkıca bastırdım, ağlama isteğine karşı umutsuz bir mücadele veriyordum.Bilmiş ve bana bunun kendisi olduğunu düşündürmüştü.Neden?Babama değil de ona karşı çıkmamdan ne kazanacaktı?Beni üzmemekten başka ne faydası olabilirdi ki?

Anlamadım.Tek umudum Raleigh'in babamı bağışlamasıydı, çünkü o an onu kendi ellerimle boğmak istiyordum.

On

Uyandığım da bir tıktırtı sesi duydum . Evin kendini hava koşullarına karşı korumasının hafif bir sesi değildi bu, duvarlarda yuva yapan çeşitli yaratıkların hızlı ve telaşlı tıktırtıları da değildi. Ritmik, kasıtlı bir tıktırtıydı ve pencereden geliyordu.

İlk başta uykusuz yattım ve onu dinledim, korkum her zaman sabahın erken saatlerinde olduğu gibi beni sarmıştı.Uyanmaya başladığımda, tıktırtı devam etti, şimdi daha yüksek sesle.Bir şey pencereye sıkışmış ve rüzgarda çırpınıyordu herhalde.Hepsi bu.

'Clara.'

O rüzgar değildi.Her zamankinden daha uyanık bir şekilde yataktan fırladım.Omuzlarıma ince bir sabahlık geçirdim, sanki o ince sıcaklık tabakası beni tehlikelerden koruyacakmış gibi, sonra da perdeleri açmak için cesaret topladım.

Karanlıkta bir yüz göreceğimi tahmin ediyordum ama yine de o hayalet beni irkiltti.

'Raleigh.'

Açık pencere ve panjurların çerçevesi içinde duvara tutunmuştu, ama nasıl tutunduğunu hayal bile edemiyordum.Evin bu tarafında tutunacak hiçbir yer yoktu.

Birbirinden farklı duygular iç içe geçti.Tam da korktuğum senaryoydu bu, ama şimdi karanlıkta parlayan yüzünü, alnındaki hafif rahatsızlığı görünce, beni yılın geri kalanında kaleye kilitlese de, dış dünyayla tüm iletişimimi kesse de umurumda değildi.Tek istediğim beni buradan alıp götürmesiydi.

'İçeri girebilir miyim?'

Ses tonunu anlayamadım.'İzne mi ihtiyacınız var?'

Raleigh soğukkanlılıkla, "Nazik davranıyordum," dedi."Babanız yıllar önce beni içeri davet etmişti."

Titreyen bir nefes verdim, bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışarak kenara çekildim ve ona yer açtım.'Pekala.İçeri gel.'

Gözleri, beni değerlendirir gibi yaptığı o karanlık, hesapçı bakışlarla kısıldı; sanki bu kadar kolay teslim olacağımı beklemiyordu.Pencerenin üstüne tırmandı, sonra da ayakları önde odaya daldı, tüm bu süre boyunca sinir bozucu derecede zarif görünüyordu.Giysilerini düzeltirken ona biraz mahremiyet tanıdım ve dikkatimi pencereye çevirdim.

'Panjurlardan nasıl geçtiniz?'Panjurlar hâlâ sağlamdı, rüzgarda gıcırıyorlardı ama barikat gitmişti.

Raleigh eski yatağında, orada bulunmaya hakkı varmış gibi uzanmış oturuyordu; bu garip bir şekilde rahatsız edici bir görüntüydü."Çivileri çıkardım," dedi, sanki çok açık bir şeymiş gibi.Bu, tahtayı parçalamış olmasından daha çok tedirgin etti beni.Duvardan bir çiviyi çıplak elleriyle çekmek için ne kadar güce ihtiyacı vardı?"Beni uzak tutmak için kilitli bir pencereden daha fazlasına ihtiyacın var.Arkamı döndüğüm anda benden kaçtığın için incinmediğimi söyleyemem."

'Bu öyle değil... Anlamıyorsunuz.'

Raleigh kaşlarını kaldırdı.Yüzü soğuk bir kayıtsızlık maskesi gibiydi, ama onu artık daha iyi tanıyordum ve omuzlarındaki gerginliği fark ettim.'Buradayız, değil mi?'

'Geri dönmeyi planlıyordum.'

'Evet, Moira'ya da aynı şeyi söyledin.Ama işte buradasın, babanın evinde uyuyorsun, beni dışarıda tutmak için panjurları çivilerle kapatmışsın.'

'Moira'yı suçlama.Bu benim hatam.'

'Biliyorum,' dedi, 'Moira'ya tamamen güveniyorum. Amaatımı tutmanı bile sana emanet etmezdim.'

O yorumun içimde birikmesine izin vermemeye çalıştım.'Söz verdiğim gibi geri dönmeye çalıştım ama...' Kelimeler boğazımda düğümlendi.Babamın yaptıklarını dile getirmek yanlış geldi; sadece en kötü erkeklerin düşebileceği bir alçaklık olduğunu

düşünmüştüm.Raleigh gibi erkekler.Ona söyleseydim, gerçekmiş gibi hissettirecekti.

Kollarım zonluyordu, yukarı sürüklenmenin şiddetiyle oluşan morluklar çoktan belirginleşmişti.Ona söylesem de söylemesem de bu gerçektir.'Babam beni buraya kilitledi,' dedim.'Pencereler beni içeride tutmak için çivilendi, seni dışarıda tutmak için değil.İnanmıyorsan kapıyı deneyebilirsin.'

Raleigh'nin dudakları soğuk bir eğlenceyle kıvrıldı.

'Doğruyu söylüyorum.'

'Hayır, biliyorum.'Sesinde alaycı bir küçümseme vardı.'Bu tam da Juri'nin yapacağı türden bir şey.'

'Babamı tanı mıyorsunuz,' dedim refleks olarak.

Raleigh başını yana eğdi.'Görünüşe göre onu senden daha iyi tanıyorum.'

Böyle bir şeyi önermesine içerledim, ama kanıtlar hâlâ komodinin üzerinde açık duruyordu, sözler hafızama kazınmıştı.Raleigh, mektuplarımı kimin ele geçirdiğini hemen anlamıştı, oysa ben babamdan şüphelenmek aklıma bile gelmemişti. Babamı tanıdığım adamdan bu kadar grotesk bir şekilde değiştiren başka neler bildiğini, başka neler gördüğünü merak ettim . Sonuçta nişanımız bir cezaydı.Mektup kurcalamaktan daha kötü suçlar vardı.

'Belki de haklısın,' dedim sonunda.

Raleigh yanmış gibi irkildi, sonra da beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı. Ne?

Yazdığı mektubu ona uzattım.O kadar karanlıktı ki, sayfadaki yazıyı zar zor seçebiliyordum, ama Raleigh hiç duraksamadan okudu.Gece görüşü insanlardan daha iyi olmalıydı.Okuduğum kitapların hiçbirinde böyle bir şeyden bahsedilmemişti, ama gececi bir yaratık için mantıklıydı.

'Mektuplarımı çaldığınızı iddia ettiğim için özür dilerim,' dedim gözlerine bakmadan.'Haklıydınız.Baştan beri babamdı.'

Raleigh, sadece birkaç satırdan oluşan mektubu okuyormuş gibi yaparak yüzünü asık tuttu.Odada bir şeyler değişmiş gibiydi.Artık babamın bana doğru koştuğu ve Raleigh'nin aşağıda beklediği bir

uçurumun kenarında olduğumu hissetmiyordum.Ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Raleigh sonunda tekrar başını kaldırdığında, sırtıyordu. ' Gerçekten *Clara mısın ?*'

Yanaklarım kızardı.'Bununla övünmene gerek yok.'

"Bana ilk defa bu kadar nazik davranıyorsun," dedi hafifçe."Bundan keyif alıyorum."

'Şey, babamın berbat bir insan olduğu gerçeğini birimizin öğrenmesinin tadını çıkarmasına sevindim.'

Raleigh'nin ifadesi karardı."İnan bana, babanın yaptıklarından hiç zevk almıyorum," dedi."Mektupları bulduğunda paniğe mi kapıldı?Bu yüzden mi seni buraya kilitledi?"

'Hayır.'Yann'ın panjurları çivilemesini, babamın çanta almamı önermesini düşündüm.'Bence bunu o planladı.'

'Pekâlâ, o zaman.Anlaşılan şimdi senin aşırı düşkün nişanlın rolünü üstlenip kaçmana yardım etme sırası bana geldi.Tanıdık geliyor mu?'

'Madem böyle davranmaya devam edeceksiniz, ben burada kalmayı tercih edebilirim.'

Raleigh sustu.'İstersen öyle mi?'Yüzü başka yöne dönük olduğu için benimle alay mı ediyordu, anlamak imkansızdı.

'Bu gerçek bir teklif mi?'

'Seçenek senin, ama bil ki anlaşmamız hâlâ geçerli.'Parmakları yorganımın kalın kumaşını okşadı, gözleri annemin özenle yaptığı dikiş işlerini inceledi.'Eğer lanetimi buradan kaldırabileceğini düşünüyorsan, kalmana engel olmayacağım.'

Pek de bir seçeneğim yoktu.İkimiz de buradan bunu yapamayacağımı biliyorduk.Bir titremeyle, bana özgürlük, sonsuza dek lanetlenmeden önceki son aylarım için bir yaşam şansı sunduğunu fark ettim.

Kaçabilirdim.Vadide kalırsam Raleigh beni her zaman bulurdu, ama ya daha uzağa gidersem?Altı ay herhangi bir yere gitmek için yeterince uzun bir süreydi.İngiltere'ye ya da tamamen başka bir kıtaya gidebilirdim.Her şeyi geride bırakıp yeniden başlarsam beni gerçekten bulabilir miydi?Sanmıyordum.En azından uzun bir süre için.

Özgür olurdum.

Ve hayatımın geri kalanını ödemem gereken bir borcum olduğunu ve alacaklının her an kapımı çalabileceğini bilerek yaşayacaktım.Kalırsam sonsuz karanlık beni bekliyordu, bu yüzden beni yakalarsa cezanın ne kadar korkunç olacağını ancak hayal edebiliyordum.Ölüm bir lütuf olurdu.

Yapamadım.Anlaşmayı tamamlamak zorundaydım.Şanslar aleyhimdeydi, ama her zaman da öyle olmuştu.Kuraklık ve kıtlık dönemlerinde bunca zamandır hayatta kalmıştım, bunu da atlatabilirdim.

'Seninle birlikte döneceğim,' dedim.

Raleigh'nin eli yatak örtüsünün üzerinde hareketsiz kaldı.

"Araştırmalarımnda henüz çok az ilerleme kaydettim," diye ekledim, o da bunun kendisi için olduğunu düşünme hatasına düşmeden önce.

'Pekâlâ, ama bu sefer geri dönme seçeneği senin.'Sanki saatlerce değil de birkaç dakika oturmuş gibi ayağa kalktı ve gerindi, sonra kapıya doğru yöneldi.'Böylece her karşılaştığımızda bana hakaret etmeyi bırakabilirsin.'Parmakları kapı kolunu kavradı.'Koşmaya hazır ol.Bu biraz gürültülü olabilir.'

Kapı kolunu sertçe çevirdi ve kilit metalik bir gıcırtyla açıldı.İkimiz de panik içinde atacağımız adımların telaşlı sesini bekleyerek gerildik, ama sadece sessizlik vardı.

'Çabuk,' diye fısıldadı Raleigh.'Juri her an uyanabilir.'

'Önce bir muma ihtiyacım var,' diye tısladım.Kapının öbür tarafında, karanlık uçuruma açılan bir giriş gibi çökmüştü.Salonda pencere yoktu ve yolu aydınlatacak şömine de yoktu.

'Zaman yok.Sadece adımlarımı takip edin.'

' *Adımlarınızı* göremiyorum . '

Bu onu duraksattı.Kaşlarını çattı ve karanlığın insanlara nasıl görüldüğünü unutmuş olup olmadığını merak ettim.İnsan olduğu zamandan bu yana çok uzun zaman geçmişti.

'Öyleyse bırakın ben size yol göstereyim,' dedi.'Gelinimi koruyabilirim.'

Ve aniden tam yanımda belirdi, vücut ısısının yokluğu beni etkisiz hale getirecek kadar yakındı.Elini sırtımın alt kısmına, yol gösterici bir şekilde koydu.Beni korumak için mi?Beni kontrol etmek için mi?Ona yaslanmalı mıydım yoksa onu itmeli miydim karar

veremedim.Kararsızlığım yüzünden ikisini de yapmadım, odadan sessizce çıkarken onunla birlikte yürüdüm ve beni çamurlu karanlığın içinden yönlendirmesine izin verdim.

'Buradan sola dönün,' diye fısıldadı Raleigh, 've dikkatli olun, ileride merdivenler var.'

Önümüzde merdivenler olduğunu biliyordum: Son yirmi beş yıldır neredeyse her gün o merdivenleri tırmanıyordum.Ama fısıltılarımız babamı uyandırmasın diye karşılık vermekten kendimi zor tuttum.

Dar merdivenlerden acı verici bir yavaşlıkla aşağı indik.Raleigh beni kolayca kucağına alıp aşağı taşıyabilirdi.Neredeysekeşke taşısaydı diye düşündüm.Bir şekilde, sırtımdaki eli daha samimi hissettiriyordu.Geri çekilebilir, adımlarımı hızlandırabilirdim, ama kalmasına izin verdim.O hafif baskı benim tercihimle oluşmuştu ve bu yüzden her adımda artan sürtünme daha da boğucu hale gelmişti.

Şükürler olsun ki, babam odamdan çıkmanın bir yolunu bulacağını tahmin etmemişti.Aşağıya indiğimizde ön kapının sadece içeriden kilitli olduğunu gördük.Raleigh'in mandalı açmasını bekledim, sonra da onu takip ederek zifiri karanlığa çıktım.

Ama diğer tarafta özgürlük beklemiyordu.Canavar bir prensle sonsuza dek sürececek bir evlilik de değildi.Yüz hatları karanlıkta neredeyse bulanıktı, ama silüetini her yerde tanırdım: Yann.Kapıdan sadece birkaç metre ötede duruyordu, yaralanmamış eli arkasında yarı gizlenmiş, ne olduğunu anlayamadığım ağır bir şeyi kaldırıyordu.

'Clara.'Adımı usulca söyledi ve konuşurken bana doğru yaklaştı.

'Yine sen,' dedi Raleigh.'Elin nasıl evlat?'

'İyileşme,' dedi Yann kısaca.

'Eski yaraları yeniden açma riskini almak istemezsin, değil mi?'

Yann sadece kaşlarını çattı.

'Neden buradasın?'diye sordu Raleigh, ama sanki bu sözleri kendi ağzımdan çekip almış gibiydi.

'Clara'yı korumak zorundayım.'

Raleigh, "Koruma" kelimesinin anlamını açıklayın," dedi hafifçe, "çünkü babanız tarafından kaçırılıp esir tutulmak, nişanlınızla özgürce yaşamaktan çok daha az ideal bir durum."

'Onu kaçıran sensin.'

'Ama kalmayı kendisi seçti,' diye mırıldandı Raleigh.

Karanlıkta bile Yann'ın yüzündeki öfkeyi seçebiliyordum.'Böyle bir şey yapmazdı—'

'Clara, onunla burada mı kalmayı tercih edersin yoksa benimle eve mi gelmeyi?'Cevabı zaten biliyordu.Bu, kendi iyiliği için değil, Yann'ın iyiliği içindi.

'Raleigh'i tercih etmeliyim,' dedim.

Yann dişlerini sıkı, titreyerek derin bir nefes aldı.'Yapma.'Sesi titriyordu.'O şeytan, Clara.Onun seni ele geçirmesine izin veremezsin.'

'O şeytan değil.Şeytan olsaydı çok daha çekici olurdu.'

'Bençekiciyim.'

İkimiz de ona karşılık vermedik.

'O bir canavar.'

Raleigh'nin eli seğirdi.

'Belki,' dedim ses tonumu koruyarak.'Yine de seninle burada bir an daha geçirmektense onunla geri dönmeyi tercih ederim.'

Ağız açık kaldı.' Seni beynini *yıkamış*.Yaptığı her şeyi gerçekten unuttun mu?Annemle babamı öldürdü... anneni de.'

Raleigh öne çıktı, kendisini benimle Yann'ın arasına koydu.'Yeter,' dedi.'Size cevabını verdi.Gidiyoruz.Ve inan bana, fırıncı, elin bir uyarıydı.Başka neler yapabileceğimi görmek istemezsin.'

Yann, Raleigh'nin duruşunu taklit ederek parmak uçlarına kalktı, böylece burun buruna geldiler."Sanırım hiçbir şey yapamazsın."Yaralanmamış elini uzattı ve ay ışığı altında nihayet yanında sakladığı şeyi görebildim.Neredeyse terk edilmiş kilisemizdeki sunaktan tanıdığım büyük, gümüş bir haçtı.

Raleigh, köşeye sıkışmış bir kedi gibi tıslayarak geriye doğru sendeledi.Ve sonra, dehşet içinde, sinip kaldı.Yüzü soğuk bir öfkeyle parlıyordu, tüm vücudu titriyordu.

'Demek doğruymuş,' dedi Yann.'Sen bir canavarsın.'

'Senden fazla değil,' diye tısladı Raleigh.Dişleri tamamen dışarı çıkmış, gözleri kısılmıştı.Daha önce hiç görmediğim bir vahşilik vardı onda; sanki onu gerçek doğasından alıkoyan her ne varsa yerinden sökülmüştü.Ne kadar acısa da gözlerini haçtan ayıramıyordu.Bir fareden korkan bir aslandı.

Yann yaklaştı.Raleigh ise hızla ondan uzaklaştı.

'Onun nasıl biri olduğunu görüyor musun?'dedi Yann.'Birlikte olmayı seçtiğin kişiyi.'

'Onu ben seçmedim,' diye bağırdım.'Orlfen'i kurtarmaya çalışıyorum, Tanrı aşkına şunu bırakın ve gitmemize izin verin.'

'Senin görevin kocana karşı,' dedi Yann.

Bu sözler üzerine bütün vücudum kaskatı kesildi.Dişlerim sanki ne söyleyeceğimi biliyor ve beni engellemeye çalışıyormuş gibi kenetlendi.'Kocam yok,' dedim.Öfkem, pürüzsüz, erimiş ve kontrol altına alınması imkansız bir lav akıntısı gibiydi.'Ama Rostenburg Prensi ile nişanlıyım.'

Yann derin bir nefes aldı.Nefesini verdi.Nefesi titriyordu ama arkamdaki bir şey dikkatini çekti ve omuzları gevşedi.Gülümsedi.'Ne yazık ki, Yüce Hazretleri bu düşüncenin değerini anlayacak kadar yaşamayacak.'

Hızla arkamı döndüm.Raleigh'nin yüzü şaşkınlık ve acıyla bulanmıştı, hâlâ haç yüzünden hareketsiz kalmıştı.Yann'ın arkasına baktığını fark etmemişti ve ayak seslerini duyamayacak, ölümün hâlâ varlığını hissedemeyecek kadar dalgındı.

Babam giriş holünde duruyordu, arbaletini Raleigh'nin sırtına doğrultmuştu.Bağırdım ama çok geçti.Ateş etti.

Raleigh çığlığını yutarken, cıvata omzuna saplanınca dizlerinin üzerine çöktü.Korku gözlerini olabildiğince açtı, yüzünde yabancı bir ifade vardı.Dudakları kıpırdadı ama hiçbir ses çıkmadı.

Babam yeniden şarj etti ve tekrar nişan aldı.Düşünmeye vakit yoktu.

İleri atıldım ve Yann'ın elini yakaladım.Haç tutan elini değil, kol askısında cansızca sallanan elini.Sıkıca sıktım, yumruğum paramparça olmuş kemiklerini kavradı.Çığlığı geceye yankılandı ve biliyordum ki bu çığlık yıllarca kulaklarımda çınlayacaktı.Haç yere düştü ve ben de atılıp, o kendine gelmeden önce onu yerden aldım, üzerimdeki cübbeyi çıkarıp tamamen gizledim.

Babam bir sonraki cıvatayı bıraktığında gece havasını keskin bir tınlama kesti, ama Raleigh çoktan ortadan kaybolmuştu.Cıvata boş havada süzülerek yanımdan ılık çalarak geçti ve sonunda Yann'ın uyluğuna saplandı.Bu seferki çığlığı daha yüksek, öfkeyle dolu ve yankılıydı.

"Eğer bu kadar çok gümüşünüz varsa vergilerinizi artırmalıyım," dedi Raleigh arkamdan. Babamın omzundaki cıvata dışarı çıkmıştı. Baba yayı bir kez daha doğrulttu. 'Böyle bir şansın olmayacak.' Raleigh sırttı ve kolunu belime doladı. 'Gitme vakti geldi, sevgilim.' Ve sonra yer ortadan kayboldu.

On bir

Çoğu insan, kendilerini otuz metre yükseklikte bulduklarında, buldukları şey vampir esirleri bile olsa, canları pahasına tutunurlardı.Bu durum doğal kabul edilebilir bir şey olsaydı, doğal tepki bu olurdu.Ancak benim refleksim Raleigh'i itmek oldu.

Zıplamanın zirvesine ulaştığımızda elleri kaydı.Kurtarıcımdan kurtulmaya çalışırken, havada asılı kaldığımız o an sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.Sonra babamın evinin çatısına düştük.Kiremitlere tutunmak için çabaladım ama Raleigh'in şansı yaver gitmedi.Yaralı omzunun üzerine düştü, sonra kendini toparlayamadan kenardan yuvarlandı.Karanlıkta ağır bir gürültü duyuldu.Kalbim boğazımda, güvenli bir şekilde aşağı inmenin bir yolunu bulmaya çalışarak etrafımı taradım.Aşağıda, evin diğer tarafında, babamın nereye kaybolduğumuzu merak eden öfkeli sorularını duyabiliyordum.Ne o ne de Yann yukarı bakmayı akıllarına getirmediler.Yakındaki bir sokağa girdiler, ama bunu anlamaları an meselesiydi.

Düşmeden önce kendimi durdurmak için oluktan yararlanarak, cesaret edebildiğim en hızlı şekilde çatıdan aşağı kaydım.Raleigh ise çok aşağıda, kasılan bir yığın halinde yatıyordu.

Bir zamanlar en büyük korkum oydu, bir düşünün.

Atlamak için çok uzaktı, ama annemin eski pencere saksısı bana yolun bir kısmını tamamlamamda yardımcı olacak kadar yakındı.Hayatımda ağaçtan daha büyük bir şeye hiç tırmanmamıştım, hatta neredeyse on yıldır tırmanmamıştım, bu yüzden kollarım bu zorluğa isyan ediyordu.Eski saksı, üzerine inerken gıcırdadı.Ağırlığımı taşıyacağına dua ettim, ama görünüşe göre Tanrı, cehennem

prensleriyle aynı safta yer alanlara pek iyi gözle bakmıyor.Ağırlığımı değiştirdiğim anda saksının tabanı çöktü ve tahta parçaları yere düşerken oluğa tutunmak için çabaladım.

Keşke Moira'yı dinleseydim.

'Bekleyin,' diye bağırdı Raleigh cesaret edebildiği kadar yüksek sesle.'Yukarı geliyorum.'

'Acele et.'Kollarım zaten titriyordu.

Aşağıda bir yerlerde bir hışırtı ve hareket sesi duydum.Ses yeterince yaklaştığında bakmaya cesaret ettim ve başımı çevirdim, anında pişman oldum.Raleigh'nin daha önce pencereye nasıl ulaştığına dair cevabı birdenbire buldum.Duvarlara tırmanırken duvarlarda tutunacak yer aramıyordu, aksine bacaklarını bir örümcek gibi yayarak ve kabuslarımda tekrar göreceğimden emin olduğum bir şekilde kıvrılarak ilerliyordu.Onun insan olmadığı fikrine alışkındım, ama bu iğrençti.

Yanıma vardığında zorlanıyordu.Sol koluyla kendini yukarı çekerken omzundaki cıvata parıldıyordu, ikimizin ağırlığı altında oluk tehlikeli bir şekilde gıcırdıyordu ve sonra tam üzerimdeki çatıda durup beni etkileyici bir güçle kenardan aşağı fırlattı.

'Bu da neydi böyle?' diyenefes nefese sordum.Raleigh'nin dik eğimli çatıda durmasında hiçbir sorun yoktu, ama eğer gecelik elbisemin arkasından sıkıca tutmasaydı, saçaklardan aşağı yuvarlanırdım.

'İşte bu tırmanmaktı.'Raleigh çömeldi ve kollarını duygusuz bir kucaklamayla bana doladı.Garip bir histi: hiç sıcak değildi ama rahatlatıcı bir sağlamlık hissiydi.'Çatıdan atlayacağım ve bu sefer çırpınmamamı istiyorum.Bunu yapabilir misin?'

'Sanırım öyle.'Yalancı duruma düşmemek için gözlerimi sıkıca kapattım, ama neredeyse yetmedi.Düşerken midem bulandı.Çarpışmayı bekleyerek her kasımı sıktım, ama çarpışma hiç gelmedi.Raleigh yavaşça indi, sonra beni yere bıraktı.Titreten bacaklarım tekrar yere değdiğinde ancak gözlerimi açmamın sorun olmadığını fısıldadı.

"Saklanmamız gerek," dedi ben tam olarak kendime gelmeden önce.

Başımı salladım.'Koşmamız gerek.'

'Kolumdan bu çıkıntıyla fazla ilerleyemem.'Başını yaralı omzuna doğru çevirdi, sonra yüzünü buruşturdu.'Bununla ilgilenmek için bana on dakika تنها bir yer verin.Sonra koşabiliriz.'

Avluyu taradım.Hiçbir yer bizi uzun süre saklayamazdı.Ahır bir seçenek değildi; babam muhtemelen o anda atını hazırlıyordu.Belki eski tavuk kümesi?Birileri sonunda oraya bakmayı düşünecekti, ama şansımız yaver giderse babam bizim bahçenin içinde kalmamızı beklemiyordu.Hiç yoktan iyidir.

'Bu taraftan.'

Raleigh'in beni takip edeceğini umarak karanlığa doğru hızla ilerledim.Eski kümesin etrafındaki otlar iyice sıklaşmış, ilerlememizi yavaşlatmış ama çok ihtiyaç duyduğumuz bir örtü sağlamıştı.Uzaktan, Orlfen'li adamların uyandırılmasıyla oluşan ara sıra bağırışlar sessizliği bozuyordu, ama şimdilik yeterince uzaktaydılar.

Kümes o kadar uzun zamandır harap haldeydi ki, tavuk kokusu çoktan kaybolmuştu.Tahtalar çürüyordu, duvarlar yıkılmak üzereydi.Ziyaretçi bir hükümdarı getirmek için kesinlikle uygun bir yer değildi, ama Raleigh hiç umursamadan yere çöktü.Bir homurtuyla duvara yaslandı, gözleri kapalı, omzunu tutarkenparmaklarının arasındaki cıvatanın etrafından kan sızıyordu.Kanının kırmızı olduğunu fark etmek bana tuhaf bir rahatlama hissi verdi.

'İyiyim,' dedi inandırıcı olmayan bir şekilde.

'Endişelendiğimi söylemedim.'

'Bunu yapmak zorunda değildin.Duyguların zaten inanılmaz derecede yoğun.'

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama yine de bundan nefret ediyordum.'Uzun süre kalamayız.Bizi burada bulacaklar.'

'Yakınlarda kimseyi hissedemiyorum.Şimdilik iyiyiz.'

'Daha önce babanın varlığını hissedemiyordun, oysa tam arkandaydı.'

'Sadece yüzüme kocaman bir haç sokulduğu için.'Raleigh homurdanarak kolunu daha sıkı kavradı.'Bunu çıkarmama yardım et.'

Kimildamadım.'Çıkarmamalıyız.Kanamamanın olmamasının tek sebebi yaranın tıkanması.Onu çıkarırsak, içeride bırakmamızdan daha büyük tehlikede olursun.'

'Evet, teşekkür ederim Clara.Gençliğimi babamın ordusuna liderlik etmek için eğitim alarak geçirdim.Sanırım saha tıbbını senden daha iyi biliyorum.'

'Bana tepeden bakma.'

' *Bana* tepeden bakma

.' Homurdandı ve başını duvara yasladı. 'Hayır. Özür dilerim, bunu hak etmedin.'

Gözlerimi kırptırdım.Çoğu erkek tartışmanın ortasında bu kadar çabuk özür dilemezdi.Henüz gücenmiş olabileceğim aklıma gelmemişti.Yüzüme yayılan utanç kızarıklığını göremediğine sevindim.Her şeyin yolunda olduğunu, ama aslında özür dilemesi gerekenin ben olmam gerektiğini mırıldandım.

"Bu cıvata gümüşten yapılmış," diye açıkladı."İçimde olduğu her an vücudumu zehirliyor."

'Bunu nasıl anladın?'

'*Çünkü çok acıyor, Clara!*'

'Pekala.Tamam, peki.'Dizlerimin üzerine çöktüm ve ay ışığında oku iyice görmeye çalıştım.BıçakRaleigh'nin giysisini delmişti, ancak kalın kumaş ve üzerindeki işlemeler bıçağı yavaşlatmış olmalıydı; çok derine nüfuz etmemişti.Kolayca çıkacağını umuyordum; ok veya cıvata çıkarma konusunda tek deneyimim zaten ölmüş hayvanlardan olmuştu.Ve hayır, Raleigh teknik olarak canlı değildi, ama onu zaten olduğundan daha ölü hale getirmek istemiyordum.

'Bu canını yakacak,' diye uyardım.

'Sadece yap.'

İkimiz de fikrimizi değiştirmeden önce, bir elimle oku kavradım, diğer elimle Raleigh'nin sırtına bastırdım ve oku yavaşça yarasından çıkardım.Raleigh çılgık atmamak için kolunu sertçe ısırıldı.Sonra ok çıktı, kanlı ok elimde parıldıyordu.Raleigh duvara yığıldı, gözleri odaklanmamıştı.

'Yarayı sarmam gerekiyor.Ceketini çıkarabilir misin?'

Raleigh titreyen uzuvlarıyla söylenenleri yaptı, ancak yaralı koluna yardım etmek zorunda kaldım.Cıvatanın zaten delik açtığı yerden gömleğini yırtmak oldukça kolaydı.Karanlıkta yarayı görmek zordu, ancak sınırlı görüşüm ve daha da sınırlı tıbbi deneyimimle bile, beklediğimden daha kötüydü.Şişlik kolundan aşağı doğru yayılmış ve

göğsüne doğru uzanıyordu.Yara kenarını kaplayan bir şey vardı, kaniyla karışmış pütürlü bir toz.O geri çekilmeden önce elimden geldiğince silmeye çalıştım.Kül gibiydi.

'Nasıl?'dedi dişlerini sıkarak.

'İyi değil,' diye itiraf ettim.Raleigh'nin çıkardığı seslere dikkat etmemeye çalışarak, yırtık kolu olabildiğince sıkıca bağladım.Nefes alması için, ya da ciğerleriyle ne yapıyorsa artık, ona biraz zaman verdim, sonra ayağa kalkmasına yardım ettim.'İyi olacak mısın?'

Omuzunu oynatarak hareket kabiliyetini test etti."Yemek yedikten sonra iyileşir."

Aniden boğazımda nabzımın yoğunlaştığını hissettim.Vücudumdaki her hassas atardamarın attığını fark ettim.Ne kadar kolay kesilebileceklerini, ısırılabilirlerini *anladım*.

Raleigh'nin iyileşmesi için ne kadar paraya ihtiyacı vardı?Ve ben ne kadar kaybetmeyi göze alabilirdim?En son istediğim şey, Raleigh'nin aklını kaybetmesi ve kaybettiği şeyleri telafi etmek için beni sömürmesiydi.

'Çok fazla bir şey sunamam,' dedim sessizce, 'ama... eğer duracağına söz verirsen...'

'Kesinlikle hayır.'Raleigh'nin gözleri dehşet içinde kocaman açıldı.'Dönene kadar idare edebilirim.'

'Ama siz şöyle demiştiniz—'

'Beni zaten olduğundan daha fazla kışkırtma.'Sesi alçak ve yumuşaktı.Konuşurken her zamankinden daha fazla dişini gösterdi.'Sana daha önce de söyledim.Zaten ölmekte olmayan kimseden kan içmem; çok fazla almadığımdan emin olmak çok zor.Sadece eve gitmek için sabırsızlanıyordum diye hayatını riske atmaya niyetim yok.'

Gözlerimi aşağıya indirdim, kulaklarım yanıyordu.Ama Raleigh'nin sözlerine dalmadan önce, uzaktan gelen bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

'Birileri çok yakın,' diye fısıldadı Raleigh.'Dört kişiler.Hayır... beş.Görünüşe göre baban takviye kuvvet bulmuş.Gitmemiz gerek.'

Beklemeden, yaralı bir ölümlünün asla ulaşamayacağı kadar hızlı bir tempoyla kümesinden fırladı; ama ışıktan bile daha hızlı koşabilen bir yaratık için bu, salyangoz hızı gibi gelmiş olmalıydı.Düşüğümüz

yerden geçerken ha h   içinde olan c  pemi topladım, ama ben ayağa kalktığımda Raleigh yanlış yöne doğru ilerlemeye devam etmişti.Ancak bir sonraki bloğa ulaştığımızda yavaşladı ve ben de ona yetişebildim.

Burası çok daha karanlıktı; evler ışıksızdı.Ya ev sahipleri uyuyordu ya da Raleigh daha önce burayı ziyaret etmişti.Ayışığı, dağın çıkıntılı gölgesinden zar zor geebiliyordu.

Kalan kolundan tutup onu doğru yöne çekmeye çalıştım.'Yanlış yöne gidiyorsun.'

'Hayır, değilim.Dağ yolundan gitmemiz gerekiyor.'

'Dağ yolu mu?Buzulun tepesine tırmanamam Raleigh, bu günler sürer.'

'Seni taşıyacağım.'

'Tek bir yanlış hareket yaparsan kolunu kaybedebilirsin.Güneş doğmadan kaleye ulaşmak istiyorsak köprüyü kullanmalıyız.'

Dişlerinin arasından adımı bir lanet gibi fısıldadı. ' Köprüyü geemeyeceğimi biliyorsun .'

Tabii ki.Vampirler akan suyu geçemezdi; zaten nehrin barajla kapatılmasının sebebi de buydu.

'Bunu yaparsan ne olacak?'

""Yapamam" kelimesinin ne anlama geldiği konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacınız olabilir.'

'Ama eğer zorlanırsan...'Başka bir anlamsız cevap vermek için ağzını açtı, ben de ekledim: 'Eğer biri seni zincirleyip karşıya s r kleseydi, ne olurdu?'

Önümüzdeki köyde ışıklar belirmeye başlamıştı.Babamın topladığı adamlar çoktan dağın eteğine yaklaşmışlardı.Raleigh'in sağlığı yerinde olsa bile o yoldan asla gidemezdik.Tek seeneğimizin olduğunu anlamış olmalıydı.

'Hiçbir şey kalıcı değil.Bazen seyahat ederken başka seçeneğim olmuyor, birinin beni karşıya geçirmesi gerekiyor.Fiziksel olarak kendi başıma karşıya geçemiyorum.'

'Yani yanıp kül olmayacaksınız, değil mi?'

'Hayır... Muhtemelen hayır.Suyun üzerinde çok uzun süre kalırsam ne olacağını öğrenmek istemem.'Gözlerini kısarak,'Gerçekten karşıya geçmemi beklemiyorsun, değil mi?' dedi.

'Bir yolunu bulacağız.Hadi gel.'

Raleigh itiraz etmeye başladı ama kolundan tutup onu gölgelerin arasından sürüklemeye başladığımda direnmedi.Bir sonraki eve vardığımızda solumuzdan gelen bir ses ikimizi de dondurdu.Düşünmeden Raleigh'i çalılıkların arasına savurdum ve peşinden atladım.

'Bu yeni bir şey,' diye belirtti Raleigh.Toprakta burun buruna, dizlerim kalçalarının iki yanında duruyorduk.Babama teslim etme isteği uyandıracak başka bir şey söylemeden önce elimi ağzına kapattım; tam o sırada görüş alanımıza iki çift bot girdi.Bir çift bot tereddüt etmeden geçti.Diğeri ise Raleigh'in yüzünden sadece birkaç santim ötede durdu.

'Bir şey duydun mu?'

Sesi tanıdım – Kay'di.Babam bütün köyü alarma mı geçirmişti? Nefesimi tuttum, gölgelerin bizi saklayacak kadar derin olmasını umarak dua ettim.

'Hayır.Hadi, devam edelim.'Bu Yann'ın büyükbabası Klaus'tu.

'El fenerini bana ver.'

Raleigh altımda gerildi.Klaus homurdandı ve meşaleyi uzattı.Işık yaklaştıkça gölgeler etrafımızda dans ediyordu.Olabildiğince yere eğildim, tüm vücudumu Raleigh'e bastırdım ve Kay'in bize ulaşmadan önce durması için sessizce dua ettim.

Sonra ışık üzerimize düştü ve saklanacak hiçbir yer kalmadı.Kay keskin bir nefes aldı.Diğerlerini çağırmak için ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı.Yüzü düştü, meşale yanına indi ve bizi karanlıkta bırakarak arkasını döndü.'Orada hiçbir şey yok,' dedi Kay.'Diğerlerine katılmalıyız.'Meşaleyi Klaus'a geri verdi ve tek kelime etmeden yola koyuldular.

Gözden kayboldukları anda ayağa fırladım, Raleigh ile aramıza biraz mesafe koyabildiğim için minnettardım.'Sen miydin?' diye sordum.

"Basit bir gösterişti," dedi yerden kalkarken."Olağanüstü bir şey değildi."

'Onların bizi aramayı tamamen bırakmalarını sağlayamaz mıydınız?'

'Hayır.'Raleigh tekrar yürümeye başladı.'Bizi bulmak istiyorlar.İnsanları şaşırtabilir veya unutturabilirim, ama kimseyi

istemediği bir Şeyi yapmaya zorlayamam.'

Kaşlarımı attım.Bu, araştırmalarımnda okuduklarımla hiç uyuşmuyordu.Eğer bu kadarı doğru olsaydı, kimse bir vampiri evine davet etmezdi.Bunu ona fısıldadım ve o bana dik dik baktı.

'Kimse yapamaz demedim, ben yapamam dedim.'Sesi sinirli geliyordu.'Artık değil.şimdi, başkası bizi bulmadan önce sessiz ol.'

Kasabanın kenarına ulaşana kadar gölgelerde kaldık, başka birinin bu kadar uzağa gelip gelmediğine dair işaretler aradık.Son eve vardığımızda Raleigh durdu.Anladığım kadarıyla, ev devriye gezenlerden uzaktı.Bizimle ormanın güvenliği arasındaki tek engel köprüydü.Tek yapmamız gereken imkansızı başarmaktı.

Raleigh nehre baktı, hafifçe hasta görünüyordu.'Tek başına geri dönüş yolunu biliyor musun?'

'Ayrılmıyoruz,' diye tısladım.

'Nehri geemem, sen de tırmanamazsın.Sen buradan geç, ben dağ yolundan giderim.Sabah kalede buluşuruz.'

'Orlfen'in yarısı dağ yolunda.'Bunu o da biliyordu.Dağın eteğinde altın rengi ışık noktaları kümelenmişti ve buradan bile açıkça görülebiliyordu.

'Gerekirse hepsinin üstesinden gelebilirim.'

'Yann'ın bir eli bağlıydı ve onunla savaşamazdın.Seni nasıl zayıflatacaklarını tam olarak öğrendikten sonra, kasabadaki tüm haları yanlarında getirmemiş olabileceklerini mi sanıyorsun?'

'Peki, planın ne?'

Gözlerim nehir kıyısı boyunca gezindi.Tek bir seçenek vardı ve Raleigh bundan hoşlanmayacaktı.'Seni karşıya taşıyacağım.'

Raleigh kaskatı kesildi.'Kesinlikle hayır.'

'Başka ne seçeneğimiz var ki?'Aklıma gelen her senaryo ya benim ormanda kaybolmamla ya da onun bir kazığın ucunda ölmesiyle sonuçlanıyordu.

'Beni kaldırabilir misin?'

Onu şöyle bir süzdüm.İnce gölgesi ay ışığında keskin bir şekilde belirginleşiyordu.Boyu dışında pek bir özelliği yoktu.Eğer birini kaldırabilseydim, o muhtemelen Raleigh olurdu.'Bunu ğrenmenin tek yolu denemek.'

Raleigh batıdaki dağa son bir kez baktı, sonra içini çekti.'Pekala.Bunu çabuk halledelim.'

Ay ışığının altında sessizce ilerledik, pusuya düşmemek için gözlerimizi dört açtık.Bunun işe yaraması için, Raleigh'nin sırtında geçirdiği süreyi en aza indirmek adına nehre mümkün olduğunca yakın başlamalıydık.Köprüye sadece bir adım atabilmişti ki birden kasılıp geriye doğru sendeledi.

'Buradan başlamanız gerekecek.'

Köprünün karşı tarafına doğru baktım.Birdenbire eskisinden çok daha uzun görünüyordu.'Gerçekten daha fazla ilerleyemez misiniz?'

Raleigh neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu.

Derin bir nefes aldım.'Tamam. Bir şekilde hallederiz.'

Çocukken babamın yaptığı gibi bir dizimin üzerine çöktüm ve Raleigh'i omuzlarıma tutunmaya teşvik ettim.Her şey garip ve beceriksizce geliyordu.Çok uzundu ve ufak tefek olmasına rağmen, yine de yetişkin bir adamdı ve beklediğimden çok daha ağırdı.Ayaklarını yerden kaldırmak bile yeterince zordu, hele de onun ağırlığı üzerime bindiğinde kendi ayaklarımı kaldırmak imkansızdı.Haç da işleri kolaylaştırmıyordu.Onu Raleigh'e tutması için veremezdim, bu yüzden onu kolumla uyluğu arasına sıkıştırmak zorunda kaldım, umarım sabahlığım kayıp köprünün yarısına geldiğimizde bacağını yakmaz.Yanıma acı verici bir şekilde batıyordu, bu da vücudumdaki diğer tüm kasların gıcirtısından hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

'Hazır mısın?'diye sordum.

'HAYIR.'

'Öyleyse gözlerinizi kapatın.'

Titreyen bacaklarımla, ayaklarımı zar zor kaldırarak ilerledim.Nehrin üzerinden geçtiğim anda Raleigh kaskatı kesildi.Başını boynumun kıvrımına gömdü; eğer beni ısırabileceğinden bu kadar korkmasaydım, bu yakın bir his olabilirdi.Bunu aklımdan çıkardım ve ilerlemeye odaklandım, onun ezici kavrayışını görmezden gelmeye çalıştım.

'Daha ne kadar kaldı?'Sesi kulağımın dibinde titredi.

'Birkaç adım daha,' diye homurdandım.

'Kaç tane?'

'Beş ya da altı,' diye yalan söyledim.'Çok uzak değil.'

Elini acı verici bir şekilde sıktı.Sabaha kadar morluk koleksiyonuna daha fazlası eklenecekti.İleri doğru ittim.Bir adım.İki adım.

Geçen hersaniyeyle birlikte Raleigh'nin nefes alışverişi daha da zorlaşıyordu. Her adımda dizlerim daha da şiddetli bir şekilde sızlıyor, sırtım da mükemmel bir uyum içinde ağrıyordu.Yere yığılıp onu düşüreceğime ve gün doğana kadar felç bırakacağımaya da omuzlarımın parmaklarının baskısı altında paramparça olacağına ikna olmuşum.Neredeyse birinin bizi yakalamasını, ortak acımıza son vermesini istiyordum.

Son bir hamleyle ayağım toprağa değdi.Dizlerimin üzerine çöktüm, sonunda yerçekimine teslim olmaktan minnettardım."Buradayız," diye hırıltılı bir sesle, gecenin sessizliğinde zar zor duyulur bir şekilde konuştum.Ama Raleigh gayet iyi duydu.Kollarını gevşetti ve her zamanki zarafetinden eser kalmamış bir şekilde yere yığıldı.Kusmadan önce kendini en yakın çalılığa sürüklemeyi zar zor başardı.Keskin, metalik kan kokusu havayı doldurdu.

Nehrin karşı kıyısındaki iki bina arasında bir ışık hüzmesi parladı.Karanlıkta bir ses yankılandı; kelimeleri seçemeyecek kadar yakındı ama tehlike oluşturacak kadar da yakındı.Birileri köprüyü kontrol etmeyi düşünmüştü sonuçta.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım ve Raleigh'nin hâlâ titreyen omzuna elimi koydum.'Hareket etmeye devam etmeliyiz.'

Dokunuşuma sanki orada olduğumu unutmuş gibi sıçradı, ama yine de sendeleyerek ayağa kalktı.Farklı görünüyordu; geçişin travması daha canavarca özelliklerini ortaya çıkarmıştı.Gözlerinin altındaki gölgeler her zamankinden daha derindi ve dişleri tam uzunluğuna ulaşmıştı.Bir an bana saldıracağını sandım.Gerekirse örtüyü fırlatmaya hazır bir şekilde haçı daha sıkı kavradım.Ama bunun yerine, arkasını döndü."Haklısın," dedi sırtı bana dönükken."Hadi gidelim."

Köy gözden kaybolana ve arada sırada duyulan sesler sessizliğe karışana kadar konuşmadan yürüdük.Raleigh'in birkaç adım gerisinde kaldım; bunun bir nedeni ona yetiyecek enerjimin olmaması, diğer nedeni ise gözlerindeki açlığı fark etmemdi. Kaybettiğikanı yerine koymak için daha fazla bekleyemeyeceğine karar vermesine yol açacaksa, gerekenden daha fazla yaklaşmak istemedim.

Önce benim insan dayanıklılığım zayıfladı.Nehri arkamızda bıraktığımızda Raleigh'nin adımları daha kendinden emin hale geldi, uzuvlarındaki titreme kayboldu, ama benim için durum tam tersiydi.Sadece birkaç saat uyumuştum ve büyük kaçışımızdan önce zaten olaylı bir gün geçirmiştım.Sadece terliklerimle ormanda yürümek, vücudumun istediği son şeydi.Birkaç gün gibi gelen, ama bir saatten fazla olmamış olabilecek bir süre sonra, sesimi yükselttim.

'Raleigh, bekle.Biraz dinlenmem gerekiyor.'

Hala arkasında olduğuma şaşırmış gibiydi.Ben yetişene kadar bekledi, sonra da herhangi birinin yaklaşması durumunda görünmeyecek kadar uzakta, nispeten korunaklı bir yer aradık.Nefesimi toparlarken yan yana oturduk, o kadar yakındık ki her kıpırdanışında kolunun hafifçe dokunuşunu hissedebiliyordum.

'İyileştiniz mi?' diye sordum.'Oldukça etkilenmişsiniz.'

'Öyle işte.'Raleigh hafifçe güldü.'Evet, iyileştım.Ya da iyileşeceğim sanırım.'Uzun parmaklı eliyle dudaklarına dokundu.'Epey kan kaybettim.'

'Daha doğrusu,' diye tekrarladım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.'İyi olacak mısın?'Kan kaybından ölmesi çok insani geliyordu.Eğer omuzlarına saplanan bir ok ve mide bulantısıyla ölebilselerdi, onun gibiler asla bu kadar kötü bir şöhrete sahip olamazlardı.

'Üstesinden gelirim.Ya sen?Çok mu acıyor?'

Omuzlarıma bakıyordu.Karanlıkta hasarın çoğunu göremiyordum ama gecelik kumaşımın onun tutuşu altında parçalandığını hissedebiliyordum ve acısından tırnaklarının kumaşla sınırlı kalmadığını anladım.

'Evet,' dedim.Yalan söylemenin bir anlamı yoktu ve onun duygularını incitmemek gibi bir niyetim de yoktu.Yine de, Raleigh yüzünü buruşturunca bir pişmanlık hissi beni sardı.'Özür dileme,' diye ekledim, o fırsat bulamadan, 'Eve gidince tırnaklarını kes.Çok iğrençler.'

Raleigh, sanki onları ilk kez fark ediyormuş gibi parmaklarına baktı, sonra onları yumruk yapıp göremeyeceğim bir yere sakladı.'Ev,' diye tekrarladı.

"Şimdi ne kadar yol kaldı?" diye sordum, gafımı hemen örtbas etmeye çalışarak. "Bir saat mi?"

'Şu anki tempomuzla ikiye daha yakın.' Raleigh ayağa kalktı ve üzerini silkeledi. 'İyileştin mi? Gün doğmadan dönmek istiyorsak tekrar hareket etmeye başlamalıyız.'

'Ya bunu yapmazsak ne olacak?'

Raleigh bir an sessiz kaldı. 'Bunu fazla düşünmeyelim.'

Yolun geri kalanını yan yana yürüdük, ancak Raleigh'nin daha hızlı yürümek için can attığını hissedebiliyordum. Benim hatırım için mi yavaşladı yoksa sakat omzu mu onu engelliyordu bilmiyordum ve ikisi arasında bir tercihim olduğunu fark etmek beni sinirlendirdi. Daha acil konulara odaklanmaya karar verdim.

'Hâlâ bizi takip ediyorlar mı sence?' diye sordum. Nehir bize epey bir avantaj sağlamış olabilir, ama sonunda dağ geçidini kullanmadığımızı anlamış olmalılar. Şu anki hızımızla babam her an bize yetişebilirdi.

'Sanmıyorum. Sanırım şu an kaleye ulaştığımızı düşünüyorlar.'

Midem alt üst oldu. Saldırı girişiminde bulunurlarsa kalenin ne kadar güvenli olacağını merak ettim. Rostenburg Kalesi'ne yapılan ilk baskın olmayacaktı, ama son baskından sadece bir kişi sağ kurtulmuştu, o da Raleigh'in kendisiydi. Başka hiç kimse saldırmaya cesaret edememişti çünkü Raleigh'i öldürmenin imkansız olduğunu düşünmüştük. Ama şimdi babam daha iyisini biliyordu. Kendini koruma içgüdüğü onu uzak tutmaya yetmeyecekti.

O zaman ya Raleigh ölecekti ya da babam ölecekti. Ve her iki durumda da onların kanı benim ellerimde olacaktı.

'Kaleye saldırırlarsa ne olacak?'

'Bunun için endişelenmene gerek yok. Juri böyle bir şeye cesaret edemez.'

'Gümüş arbaletli Juri'den farklı bir Juri'den mi bahsediyorsunuz?'

Raleigh, hatırlatmayı eliyle savuşturdu. "Eğer Juri beni Orlfen'de öldürmüş olsaydı, sanki yine ortadan kaybolmuşum gibi görünürdü. Küçük avcı grubu bizi yollarda bulsa bile, Viyana kaçınılmaz olarak ortadan kaybolmamı araştırmaya başladığında hiçbirini ifşa edemezdi. Ama eğer kalabalık kaleye saldırsaydı, araştırmacılar isyan belirtileri bulur ve babanı yargılamadan idam ederdi." Bu düşünceden zevk alıyor gibiydi. "Sevgili İmparator Francis

devrime pek sempati duymuyor ve büyükannesini vampir avını yasaklamaya ikna etmek için epey zaman harcadım, bu yüzden Juri bu savunmayı denese bile her iki durumda da ölecek."Kendinden memnun görünüyordu.

'Babam bunların hepsini biliyor mu?'

'Sence başka neden bu kadar uzun süre yaşamama izin verdi?'

Raleigh'nin yaşamasına izin verenin baba olabileceği fikri beni güldürmek istedi.

'Neyse,' dedi Raleigh, 'eğer saldırmaya kalkışarlarsa, kuleme barikat kurup onların pes etmesini ya da koridorlarda açlıktan ölmesini beklememiz yeterli olur.'

Bu fikir beni pek rahatlatmadı ama konu hakkında daha fazla bir şey söylememeye karar verdim.

Şafak sökmeden hemen önce kaleye ulaştık.Boş hendeği geçene kadar terliklerim paramparça olmuştu ve ayakkabıdan çok kabarcığımla yürüdüğümünden emindim.Haçı taşımaktan omuzlarımda asitli bir kızarıklık yayılmıştı, Raleigh'nin tutuşundan kaynaklanan morluklar da iyice yerleşmişti.Vücudumun her yerine yapıştığı yer bir şekilde daha büyük geliyordu.Kaleye döndüğümde hemen yıkanmaya karar verdim, ancak zihnim ısrarla o ana geri dönüyordu.

Raleigh bile son yokuşu tırmanmakta zorlandı.Her zaman solgun olan adam, şimdi hasta görünüyordu ve diğer eliyle omzunu sıkıca kavradı.Hizmetliler girişinden içeri girdik, ancak ben mutfaktan çıkmak için döndüğümde o arkada oyalandı.

'Ben... bodruma inmem gerekiyor.'Bunun ne anlama geldiğini açıklamasına gerek yoktu.'Odanıza geri dönebilirsiniz, değil mi?'

'İyiyim.Ama beni koridorda uyurken bulursan, babamın seni öldürmesine izin vermediğim için pişman olduğumdandır.' Tamçıkamak üzereydim ki durdum.'Sen de kendine dikkat et.'Kan lekeli omzunu işaret ettim.'Aşağıya inmeden ölme.'

Yorgunluğuna rağmen Raleigh gülümsedi ve ben ayrılırken sanki "Teşekkür ederim" diye fısıldadığını duymuş gibiydim.

On iki

Öğleden sonra geç saatlere kadar gözlerimi açamadım, yataktan kalkacak enerjiyi bulmam ise daha da geç oldu. Vücudum , fazla şarap içmenin verdiği o ağır yorgunluğu taşıyordu, ama geriye dönüp bakacak neşeli kaçamaklar yoktu; sadece ağrıyan uzuvlar, su toplamış ayaklar ve eski hayatıma asla geri dönemeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmek kalmıştı.

Omuzlarım bir önceki geceden daha çok ağrıyordu ama bu ağrı, olan biten her şeyin hatırasından uzaklaşmak için hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Pembe hatıralara bakmak için vücudumu akla gelebilecek her açığa soktum. Cildim morluklarla kaplıydı, Raleigh'nin tırnaklarının ete saplandığı yerlerde keskin kırmızı ay şekilleri belirliyordu. Moira bunu görseydi kalp krizi geçirirdi. Bu yüzden Raleigh'nin bana verdiği daha modern elbiselerden birini çıkardım ve boynumu tamamen kapattığını görünce rahatladım. Çok ihtiyaç duyduğum bir tazelenmenin ardından, karnımı doyuracak bir şeyler aramak için ağrıyan ayaklarımı sürükleyerek yürüdüm.

Kahvaltı hazırlanmamış olmasına şaşırmadım, gerçi artık geç bir öğle yemeği daha doğru olurdu diye düşündüm. Beni şaşırtan şey ise yemek odasının tertemiz olmasıydı. Masa genellikle yeterince düzenliydi, ama şöminenin üzerindeki toza ve köşelerdeki örümcek ağlarına alışmıştım. Moira titiz bir temizlikçi miydi? Nedense bundan şüphe duydum. Bana hiç strese yatkın bir kadın gibi gelmemişti.

Karnım guruldadı, ev işiyle ilgili tüm düşüncelerimi uzaklaştırdı. Önceki geceden beri hiçbir şey yememişim ve artık aç kalmaya alışkın değildim. Hiç düşünmeden mutfağa gittim, ama vardığımda bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark ettim.

Hava, göz kamaştırıcı, nefis bir kokuyla doluydu.Un ve haşlanmış et kokusu değil, gerçek, lezzetli yemek kokusu gibiydi . Babam beni en son pazara götürdüğünden beri böyle harika bir koku almamıştım ve o da artık çok eski bir anıydı.Moira kendini aşmıştı.Kapıdan içeri adımımı attım, onu övgülerle boğmaya hazırdım.Ama orada değildi.

Mutfakta bir yabancı vardı.Yapılıydı, sıkıca kıvrılmış koyu saçları ve en azından kendisinin beğendiğini umduğum bir bıyığı vardı.Beni görünce kaşlarını çattı, sanki yabancı benmişim ve o bütün zaman boyunca şatoda yaşamış gibi.'Demek yemeklerimi beğenmeyen prenses sensin.'

'Ben... daha yeni uyandım.'İçgüdüsel olarak geri adım attım.

Adam homurdandı.Ne yapacağımı bilemeden, bakışlarının her hareketimi takip ettiğini hissederek, Moira'nın genellikle öğle yemeğini oluşturan ekmek ve peyniri sakladığı kileri aramaya koyuldum.Ne yazık ki, eğer orada ekmek ve peynir varsa, taze malzemelerin denizinin altında kaybolmuşlardı; bunların çoğunun adını bile bilmezdim.

"Engel oluyorsun," dedi.

"Sadece bir şeyler yemek istedim," dedim güçsüzce.Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz nasıl ses çıkardığımı fark ettim.Ona göre, kim olursa olsun, bensadece evin şımarık hanımıydım; günün yarısını uyuyarak geçirdikten sonra, güzel bir elbiseyle gelip bir şeyler atıştırmak isteyen biriydim.

'O zaman ben hazırladığım yemekleri yiyebilirsin,' dedi ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni mutfaktan dışarı çıkardı ve öfkeyle uzaklaştı.

Öfke ve kafa karışıklığı arasında gidip geldim, sonunda öfkeye kapılıp yemek odasına çekildim.Prens'in nişanlısı olarak hakkım olan, içeri geri dönüp bana hizmet etmesini talep edebilirdim, ama bu düşünce bile beni öyle bir utanç içinde geri çekilmeye itti ki, dikkatimi dağıtmak için kütüphaneye süzıldüm.

Çok uzun süre dayanamadım.Gece geç saatteki maceramdan sonra, gözlerimi sayfaya birkaç satırdan fazla odaklayamadım.Kendimi boş boş parşömen kağıdına bakarken, tutarsız harflerin anlam kazanmasını umarken buldum.Eski zamanların katipleri bu kadar dahi insanlarsa, neden D harfi için tek

bir biçime karar veremediler?Ve neden daha iyi parşömen kağıdına yatırım yapmadılar?Sonunda, temiz havaya ihtiyacım olduğuna karar verene kadar mumun kenarından akan mumu izlemekten başka bir şey yapmadım.

Mutfak kapısını kilitleyen o garip adam yüzünden dışarı nasıl çıkacağımı tam olarak bilmiyordum.Ana giriş, hizmetkârlarla dolu bir şato için yapılmış, kendi başıma açamayacak kadar ağır, görkemli bir çift kanatlı kapıydı.Ama mutlaka başka bir çıkış yolu olmalıydı.Kütüphaneyi toplamadan çıktım, kontrol edebileceğim farklı yerleri düşünürken aklıma başka bir fikir geldi.

'Beni duyuyor musunuz?'diye sordum boş koridora.Sesim taş duvarda yankılandı.'Kaleden başka bir çıkış yolu var mı?Tamamen dışarı *değil* ,' diye hemen düzelttim, 'Araziye çıkmak istiyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?' Emin olmak için elimi duvara koydum.'Lütfen?'

Hiçbir şey olmadı.Etrafta kimse olmamasına rağmen utanmaktan kendimi alamadım.Mutfaktaki o garip adamla şansımı denemeye karar verip tekrar yola koyuldum.Sonra durdum.

Duvar da daha önce hiç görmediğim bir açıklık vardı.Bu kendi başına dikkat çekici değildi: koridordaki kapıların çoğu Raleigh'nin keyfine göre günden güne değişiyordu ve her mum yakılıp yüzeyler cilalandıkça, salonlar zaten neredeyse tanınmaz hale gelmişti.Ama taştaki bir açıklığı fark ederdim.Duvar kendiliğinden açılmış, karanlık bir koridor içeriye doğru uzanıyordu.İçeri adım attım.Anında duvar apliklerinden ışık yayıldı ve düzensiz ama neredeyse hiç basılmamış basamaklardan aşağıya doğru bir yolu aydınlattı.

Bu bir kaçış geçidi olmalıydı.Bir zamanlar kalelerin ve sarayların kuşatma durumunda kullanmak üzere gizli kaçış yolları olduğunu okumuştum.Fransız kraliçesinin devrimden kaçmak için bunlardan birini kullandığı söyleniyordu, ancak sonuçta onun için işe yaramamıştı.Bu ise bir labirent gibi inşa edilmişti.Her birkaç metrede bir yeni koridorlar ayrılıyordu.Burada kaybolmak son derece kolay olurdu.Acaba daha önce kaybolan oldu mu, olduysa da çıkmayı başardı mı diye merak ettim.Ancak benim yolum aydınlatılmıştı.Karanlık sapsmaları hiç düşünmeden geçtim, evin beni bir tür tuzağa düşürmediğini umuyordum.Ama kısa süre sonra

koridor doğal ışıkla doldu. Bir çalı çıkış yolumu kapattı. Altından sürünerek geçtim, üzerime toprak bulaştı ve sonra dışarı çıktım, serin hava tenime iyi geldi.

Mutfaktan kalenin tam karşısındaki avluya çıktım. Kaleye teşekkür etmek için bir an durdum, sonra zaten yorgun düşmüş uzuvlarımın itirazlarını umursamadan batan güneşe doğru yola koyuldum.

Moira'yı sebze bahçesinde, enginarlarıyla ilgilenirken buldum; bu da sandığımdan daha geç olduğunu gösteriyordu. Beni görünce kaşlarını çattı, sonra da görmemiş gibi yapmak için başını eğdi. Gübresini gerekenden daha sert bir şekilde yere bıraktı. 'Demek seni Raleigh bulmuş.'

'Geri dönmeyi planlıyordum.'

Moira başını kaldırmadan çalışmaya devam etti.

'Kalmayı ben seçmedim,' dedim tekrar. 'Baba...' Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Gece geride kalınca, onun hareketleri korkunç bir netliğe büründü. Yann'ı bulmamdan, hapsedilmeme, Raleigh ile birlikte nasıl kaçtığımıza kadar olanları anlattım. Elleri önce yavaşladı, sonra sonunda durdu. Konuşmamı bitirdiğimde, bana öyle bir duyguyla bakıyordu ki, bana sarılmaya çalışacağından korktum.

'Raleigh sana bunu söylemedi mi?' diye sordum.

'Onu görmedim. Geri döndüğünüzü bilmemin tek sebebi, o bıyıklı herifin koridorlarda ikinizin de bıraktığı çamurdan sürekli bahsetmesiydi.'

Sanırım bununla mutfakta kamp kurmuş olan adamı kastediyordu.

"Keşke seninle gelseydin," dedi. "Seni koruyabilirdim."

Kalbim sevinçle doldu. Onun bunu istemesi bile yeterliydi. 'Bunu bilemezdin.'

Moira'nın ifadesi sertleşti. 'Belki *deyapamazdın*.'

'O zaman seni bulduğuma iyi oldu, değil mi?' diye bir ses geldi arkadan.

Moira'nın yüzü bembeyaz kesilirken arkamı döndüm. Raleigh, kale duvarlarının gölgesinde, modası geçmiş geniş bir silindir şapka ve sadece bakmak bile beni boğucu hissettiren ağır bir kış pelerini giymişti. Yorgun görünüyordu ama omuzları tekrar dikti ve bana gülümsediğinde bu gülümseme samimi gibiydi.

'Burada olamazsın!' diye bağırды Moira.

'Yılın bu lanet olası zamanı işte – daha fazla uyursam can sıkıntısından öleceğim. Ayrıca, güneş dağın arkasında. Gölgede kaldığım sürece iyiyim.' Bir an için özlemle gökyüzüne baktı. 'Bazen gün ışığını görmek güzel.'

'Daha iyi hissediyor musun?' diye sordum ve bana tekrar gülümsediğinde bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama aslında onun kibirli küçük sırtışlarını daha çok seviyordum. En azından onlardan nefret etmekte kendimi haklı hissediyordum. Bu daha yumuşak tarafı hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum ve bu beni derinden huzursuz ediyordu.

'Hâlâ biraz ağrı var ama yara kapandı.'

Yara mı? Moira'nın sesi bir oktav yükseldi ve Raleigh'nin vurulduğunu ona söylemeyi ihmal ettiğimi fark ettim. 'Ne oldu?'

'Hayati tehlike arz eden bir şey yok,' diye yalan söyledi Raleigh. 'Her şeyi sonra anlatacağım. Clara, benimle yürür müsün?' Kolunu uzattı ve gözlerindeki oyunbaz parıltıdan benimle dalga geçtiğini anladım.

'Yann ile nişanımı bozduğumu biliyorum, ama lütfen bunu sana aşık olduğum şeklinde algılama.'

'Merak etmeyin, o kadar da yanılgı içinde değilim.'

Gerçekten samimi olup olmadığını anlamak için koluna dokunmayı düşündüm, ama önceki gece ona ömür boyu yetecek kadar dokunmuştum. Bu yüzden geri durdum. Raleigh kolunu indirdi. Gülümsemeye devam etti, ama artık gülümsemek istemiyor gibiydi. Yüzümü çevirdim.

'Seninle birlikte yürüyeceğim,' dedim, 'ama omzuna gereksiz yere yük bindirmeyelim.'

'Elbette,' dedi Raleigh. Ses tonunu anlayamadım.

Kale duvarını çevreleyen patikada yan yana yola koyulduk. Gölgenin kenarında dengemi koruyarak, Raleigh çok yaklaşırsa onu karanlığa geri itmeye hazır bir şekilde bekledim.

Bir süre sonra, "Enrique bana sizin tanıştığınızı söyledi," dedi.

'Kahvaltıyı uyuyarak geçirdiğim için bana bağırان adam o mu?'

'Tam ona göre. Zaten ayrılmamın sebebi de oydu. Onu işe almadan önce görüşmek istemiştım ama kendi parasıyla gelip görüşmeye

gidecek imkanı yoktu.'

'Onu mu işe aldınız?'Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum.Bir prensin böylesine küstah birini işe almayı seçmesindense, dağdan gelip mutfağa kamp kurmuş olması bana daha olası gelmişti.

'O bizim yeni şefimiz,' dedi Raleigh.'Şey, sizin yeni şefiniz, sanırım.Tabii ki onun yaptığı hiçbir şeyi yemeyeceğim ama en iyilerden biri olduğunu duydum.'

'Burada mı yaşayacak?'diye sordum.

'Tabii ki.Ona birinci katta bir oda vermeye çalıştım – kimsenin hizmetçi odalarında uyumak zorunda kalması fikrinden nefret ediyorum – ama alt katta uyumakta ısrar etti.Moira'nın neden böyle yaptığını anlıyorum.Odası kilise gibi görünüyor ve ikimiz de bunun benim yakınımda olmasını istemediğimi biliyoruz.Ama Enrique'yi bir türlü çözemiyorum.Ona işi aldığını söylediğimde gülümsemedi bile.Belki de yeni işverenin yanında gergin hissediyordur.Sana daha rahat göründü mü?'

Konuşmasının bittiğini anlamam biraz zaman aldı.Bu konuşkan yeni Raleigh'e alışkın değildim. Sanki üç yüz yıllık yalnızlığının acısını tek bir akşamda çıkarıyormuş gibiydi.'Hayır,' dedim.'Dürüst olmak gerekirse, benden nefret ettiğini düşünüyorum.'

Raleigh güldü.'Rahatladım.Herkesten mi yoksa sadece benden mi nefret ettiğinden emin değildim.Onu suçlamıyorum tabii.Duyduğuma göre zor zamanlar geçirmiş.Günümüzde kimse Versay'da eğitim almış bir saray aşçısına şans vermek istemiyor.Ne yazık ki, münzevi bir vampir prens için çalışmaya istekli birini bulmak için neredeyse işsiz kalmak bir ön koşul gibi.'

' Ona söyledin mi ?' diye sordum dehşet içinde.

"Neden yapmayayım ki?"dedi omuz silkerek."Zaten eninde sonunda öğrenecekti.Belli ki sır saklamakta pek iyi değilim."

'Hayır, kesinlikle değilsin.'

Raleigh homurdandı."Her neyse, o zaten biliyordu.Kendisi de bir yarı insan yarı vampir."

'Ne?'Araştırmalarım sırasında bu terime rastlamıştım ama kütüphanenin sözlüklerinde yer almadığı için anlamını bilmiyordum.

'Bir dhampir.Bir insan ve bir vampirin çocuğu.En iyi şeflerin hepsi böyledir,' diye yanıtladı Raleigh.'En azından ben öyle

duydum.Doğüstü duyularının, son derece hassas damaklara sahip olmalarını sağladığını söylüyorlar.'

Tüylerim diken diken oldu.'Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum.'

Raleigh bunun önemini fark etmemiş gibiydi, benim rahatsızlığımı da fark etmedi.'Elbette.Bununla birlikte, nadir bir durum.Annenin insan olması gerekiyor ve nadiren hayatta kalıyor, ama arada sırada oluyor...' Cümlesini yarıda kesti, sonra aniden ciddileşerek bana baktı.'İyi misin?'

Kollarımı göğsüme sıkıca bastırdım.'İnsan bir gelin istemenin sebebi bu muydu?'

Raleigh içini çekti.'Tabii ki hayır.Bunun için endişelenmene gerek yok.'Hızla uzaklaştı ve tekrar yürümeye başladı.'Sen istemediğin sürece bu evliliği tamamlamaya niyetim yok.'

Onu takip etmek için ayağımı kaldırmıştım ama konuşurken tökezledim.Kendimi durduramadan, 'Ya hiç istemezsem?' diye sordum.

'O halde asla yapmayacağız,' dedi kısaca.

Nedense bu, onun söyleyebileceği her şeyden daha çok kulaklarımı yaktı.Anlamsız birkaç heceli bir yanıt kekeledim, sonra omuzlarının giderek gerildiğini fark edince kendimi kestim.Konuyu tamamen saptırmaya karar verdim.Sonunda ona yetişerek, "Bir varis isteyeceğini düşünmüştüm," diyebildim.

Raleigh'nin omuzları gevşedi.'Neyin varisi?Rostenburg'un Habsburglar tarafından işgal edilmemesinin tek nedeni, onları hipnotize edip kayıtlarını tahrif etmem.Ölürsem, üç yüz yıldır yeni bir prens olmadığını anlayacaklar ve tahta bir arşidük geçirecekler.'

Onun umursamaz tavrı garip bir şekilde rahatlatıcıydı.Başka bir kadın bu sözleri üzüntüyle karşılayabilirdi, ama ben tuhaf bir şekilde rahatlamıştım.Yann'la veya babamla evlilik hakkında ne zaman konuşsam,hep varis meselesi gündeme gelirdi, sanki ben sadece oğul doğurma yeteneğimden başka bir işe yaramazmışım gibi.Raleigh'in tam tersini söylemesi şok ediciydi.

'Öyleyse neden bir gelin istiyorsunuz?'

Raleigh omuz silkti.'Ebediyet, yoldaşsız yalnızdır.'Duraksadı, uzaklara baktı.'Ve kim aşka bir şans istemez ki?'

Kendi belirlediği son tarihi unuttuğumu mu sanıyordu? Daha önce bana yüzyılın sonunda bir şey için bir geline ihtiyacı olduğunu söylemişti; aşk hakkındaki hüznü düşünceğine gerçekten inanacağını mı sanıyordu? Yine gerçeği çarpıtıyordu, bunu anlayabiliyordum ve bu bilgi beni umutsuzca klostrofobik hissettirdi. 'Birini kaçırmak için oldukça zayıf bir sebep bu.'

'İsteyerek geldiğine inanıyorum.' Bana, daha önce tanıdığım ve nefret ettiğim o sırtışa çok benzeyen bir sırtışla baktı. Ama şimdi yüzünü buruşturan öfke değildi. Gözlerinde hiçbir karanlık yoktu.

Benimkini yuvarlayıp kenara attım. 'Bundan önce. Beni kaçırmış olamazsın, çünkü seni seveceğimi düşündün.'

'Hayır, seni babanı cezalandırmak için kaçırdım.' Raleigh önündeki bir taşa tekme attı. 'Bunu biliyorsun.'

'Sanırım bana nedenini asla söylemeyeceksin.' Bu bir soru değildi. Bana neden gelin aradığını söylemeyecekti; bunu söylemesini beklemek için hiçbir nedenim yoktu.

"Hoş bir hikaye değil. Üzerinde çok durmanı istemem," dedi. Ne kadar da tahmin edilebilir bir tavırdı. Ama sonra ekledi: "Ayrıca, sen babanı cezalandırmak için kullanılan bir araçtan daha fazlasısın."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. 'Çünkü İngilizce okuyabiliyorum?' diye denedim.

'Ne? Hayır.' Raleigh aniden durdu. 'Çünkü sen bir insansın, Clara. Bunun hiçbir değeri yok mu?'

Hiç kimse bana kendi değerim olduğunu söylememişti. Ben her zaman sadece belediye başkanının kızıydım. Yann'ın kızı. Raleigh'nin gelini. Her zaman Yann'ın yanında durmalı, babamın kararlarını desteklemeliydim. Kız evlat, eş, bir gün de anne olmalıydım.

Raleigh için ben Clara'ydım.

'Teşekkür ederim,' diye mırıldandım. Raleigh kendi kendine başını sallarken göğsüme yumuşak, pürüzsüz bir his yayıldı. Umarım sözlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştir.

Kale duvarının kenarına ulaşmadan önce çok az bir mesafe daha yürüdük. Raleigh görüş alanımın dışında kalana kadar gölgelerin bittiğini fark etmedim. Geri döndüğümde, yolunu engelleyen ışık huzmesine dalgın dalgın baktığını gördüm.

'Hava sıcak mı?' diye sordu.

Haziran ayının ortasıydı.Tabii ki hava sıcaktı.'Biraz,' dedim.

Gözleri odaklanmamış, çok eski zamanlara dalmış bir şekilde bakıyordu.'En son ne zaman gerçekten sıcak hissettiğimi hatırlamıyorum.'Kelimeler akşamın içine kıvrıldı, melankolinin uzantıları onu toprağa kök saldı.

Büyünün etkisinden kurtulmak için kıpırdandım.'Ya buraya gelersen ne olur?'

Raleigh dalgınlığından sıyrıldı."Bu kitaplar sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

'Ha,' dedim kuru bir sesle.'Biliyorum yanıyorsun, ama insanlar da güneş ışığında yanıyor.Senin için neden farklı olsun ki?'

Bu fikir onu eğlendirdi.'Size göstereyim mi?'

Bir zamanlar Raleigh'in yanışını görmekten başka bir şey istemezdim, ama verdiğim onay boğazımda düğümlendi.Elini uzattığında, avucunun derisi ışığın eşiğini geçtiğinde ne planladığını bilmiyordum.Anında, duman derisine karşı için için yanmaya başladı.Tısladı.Avucu kızardı, sonra kabardı, derisi saniyeler içinde çatladı.Sonra, acı dayanılmaz hale geldiğinde, elini hızla çekti ve göğsüne yakın tutarak gölgeye geri döndü.

'Neden yaptın—' Ona doğru koştum, düşünmeden elini tuttum ve hasarı değerlendirmek için açtım.Kızarıklık çoktan solmaya başlamıştı, deri iyileşiyordu.Birkaç dakika içinde eli normale döndü.Başparmağımı tertemiz derinin üzerinde gezdirdim, hayretler içinde kaldım.Bir an sızladım, bir önceki geceden beri tırnaklarını kestiğini fark ettim.Artık tamamen insan elleri gibiydiler.

Tekrar başımı kaldırdığımda, beni dikkatle izliyordu.'Çabuk iyileşirim,' dedi.

'Omuzunuz öyle yapmadı.'

'Civata gümüş rengindeydi,' diye hatırlattı Raleigh.'Ama dediğim gibi, neredeyse iyileşti şimdi.Görmek ister misin?'

Soyunmaya başlamadan önce hemen reddettim, ama merak ettiğimi itiraf etmeliydim.Okuduğum kitaplar bu tür şeylere sadece kısaca değinmişti.Hiçbir bilim insanının üzerinde deney yapabileceği canlı bir vampir yoktu, bu yüzden açıklamalar en iyi ihtimalle belirsizdi.Birdenbire, onların hiçbirinde olmayan bir fırsata, hepsinde eksik olan bir avantaja sahip olduğumu fark ettim.Raleigh'e sahiptim.

Bunu daha önce neden hiç düşünmemiştim?

'Üzerinde deney yapabilir miyim?' diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Raleigh, sarsılmış bir halde, bir adım geri çekildi.

'Kitaplarınızda bir tedavi bulacağınızın garantisi yok, ama gümüşte, güneş ışığında vücudunuzun başa çıkamadığı bir şey var. Eğer bunun ne olduğunu çözebilirsek, belki, sadece belki, bir tedavi bulabiliriz.'

'Beni gümüşle delmen fikri hoşuma gitmiyor.'

'Seni öldürebilecek hiçbir şey yapmazdım. Zaten birlikte çalışmak zorunda kalırdık. Vampirler hakkında benden daha çok şey biliyorsun.'

Raleigh bir an daha düşündü ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, 'Sonunda soracağınızı tahmin ediyordum. Başlangıçta teklif etmedim çünkü... şey... eğer bunun bir seçenek olduğunu bilseydin, beni öldürmek için bunu bir bahane olarak kullanırdın.' dedi.

İçgüdüm bana gücenmeyi söylüyordu ama bunu çürütecek bir dayanağım yoktu. Onu daha önce bir kez öldürmeye çalışmışım zaten.

'Moirra sana laboratuvarı hiç gösterdi mi?' diye sordu.

Laboratuvarın ne *olduğunu* bilmiyordum

"Laboratuvar," dedi Raleigh, sorduğumda. Sonra, yüzümdeki boş ifadeyi görünce, "Size göstermek daha kolay olacak," diye ekledi.

Onu takip ederek kaleye girdim, Enrique'nin somurtkan silüetinin yanından geçip mahzene indim. Daha önce kalenin bu kadar derinliklerine hiç inmemiştim. Aşağı indikçe hava soğudu, bir ürperti çöktü.

Raleigh, gölgelere doğru işaret ederek, "Mezarlık şu tarafta, silah deposunun ilerisinde," dedi. "Eğer bir gün kayınpederinizle tanışmak isterseniz, onları orada bulacaksınız."

'Onlar değiller...'

'Hayatta mı? Hayır, asla, yüzyıllar önce öldüler.'

'Sen de öyle yaptın.'

Raleigh'in kahkahası eski taş zeminde net bir şekilde yankılandı. "Onlar benden daha ölümler. Şimdi, şu yan odaya girmeyin. Laboratuvar bir sonraki oda."

'O odada ne var?' diye sordum, aslında bir cevap beklemiyordum.

'Kan depolarımı burada saklıyorum.'

Midem bulandı.

'İşte bu yüzden içeri girmemeni söylemiştim.Ama herhangi bir nedenle benim kanım olmayan kana ihtiyacın olursa, onu orada bulursun.Neyse, işte buradayız.'

Raleigh beni laboratuvara götürdü.Ne gördüğümü bilmiyordum.En yakın duvarda, her şekil ve boyutta cam şişelerle dolu uzun bir tezgah vardı; bunların muhtemelen tezgahın üzerindeki boş raflarda olması gerekiyordu.Uzak köşede kullanılmayan bir fırın bekliyordu ve odanın ortasında, kalan alanın çoğunu kaplayan,tanımlayamayacağım kadar çok ekipmanla dolu büyük bir masa vardı.Bildiğim kadarıyla, bu bir büyüçülük eseri de olabilirdi.

'Güzel, değil mi?'

Tam bir kâbus gibiydi, karmakarışık bir yerdi.Soruyu geçiştirdim.'Neden bütün bunlara sahipsin?'

'Mahkemeden ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra kimyager olabileceğimi düşündüm.'Mahkemeden bahsetmesi dikkatimi çekti, ama Raleigh hızla konuya geçti.'Bir yılın büyük bir bölümünü en iyi ekipmanları temin etmekle geçirdim, ama hepsini aldıktan sonra sadece iki deney yaptım ve sonra ne yapacağımı bilemedim.Onun yerine kitap koleksiyonculuğuna başladım.Bu tür şeylerin nasıl olduğunu bilirsiniz.'

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum.Bir beher kabını mum ışığına doğru kaldırdım.Süslü bir camdan başka bir şey değildi.'Bütün bunlar ne işe yarıyor?'

Raleigh, pek de yardımcı olmayan bir şekilde, 'Şunlar ve bunlar,' dedi.'İstersen sana gösterebilirim.İkimizin de yıl sonuna kadar usta kimyager olmaya vakti olacağını sanmıyorum, ama bir keresinde üzümünden şeker çıkarmayı başarmıştım – belki sen de benim kanımla aynısını yapabilirsin.'

Üzümler kanın herhangi bir ortak özelliği olduğundan şüphe ediyordum, ama yine de ona teşekkür ettim.En azından bu bir şeydi, bir kitapta bulunamayacak bir şey.Ve ne kadar küçük olursa olsun, bir umut ışığıydı.

Moira kısa bir süre sonra akşam yemeği için zili çaldı.

Normalde gün boyu üzerimde tozlu bir kıyafetle yemeğe girsem kimse yorum yapmazdı, ama sinir bozucu bir şekilde Raleigh ısrarla kıyafet değiştirmemi istedi.Enrique için resmiyet peşinde koştuğunu sanıyordum, ta ki yatağımın üzerinde üç yeni elbise bulana kadar.Her birinin bir öncekinden daha güzel olduğunu söyleyebilirim, ama builk aldığım elbiseye haksızlık olurdu.Hepsi muhteşemdi ve muhtemelen Orlfen'deki tüm kıyafetlerin toplamından daha değerliydi.Sanırım bunlar Raleigh'nin seyahatinden kalan ganimetlerdi.

Bol kesimli, gül rengi bir elbise seçtim; kendim giymesi en kolay olanı buydu ve biraz zorlandıktan sonra Raleigh'nin mükemmel gözüne bir kez daha hayran kaldım.Eskiden kilo almaya başlamadan önceki elbiselerim gibi üzerime tam oturdu.Bunu fark etmek için beni ne kadar yakından incelemiş olması gerektiği konusunda fazla kafa yormamaya karar verdim.

Yemekhaneye döndüğümde Raleigh çoktan oturmuş, yemek yiyemeyeceğini bildiği halde ona yemek getirmekte ısrar eden Enrique ile tartışıyordu.

'Mahkemede ne yaptığımız umurumda değil, kıtlığın ortasındayız.Ya daha küçük porsiyonlar pişirin ya da yiyecek bir başkası bulun.Ah, Clara!'Ben içeri girer girmez hemen ayağa kalktı, yeni elbisemle beni görünce sırttı.'Beğendin mi?'

Bir hafta önce benimle alay ettiğini düşünürdüm.şimdi ise sadece aşırı ciddi ve memnun etmeye hevesli olduğunu anladım.Elbiseyi her açıdan göstermek için bir kez döndüm.'Çok güzel.'

Raleigh, yerime otururken, "Elbise, onu giyen kişi olmadan hiçbir şey ifade etmez," dedi.

Ona gözlerimi devirdim.Tam o sırada Moira'nın uzaktaki kapı aralığında, elleri posta dolu, ağzı yarı açık bir şekilde durduğunu fark ettim.Yaklaşırken, "Bunu olabildiğince kibar bir şekilde söylüyorum," dedi, "ama Orlfen'de neler oldu Allah aşkına?"

'Clara beni fırıncının çırağı yerine seçti,' dedi Raleigh mutlulukla.

Yüzümün kızardığını görmesinler diye başımı eğdim.'Olayı çok basitleştiriyor.'

'Elbette, her zaman haklısın.Ben de vuruldum.'

Moira burnunun köprüsünü sıktı.'Aslında yeterince şey biliyorum.'Mektupları masaya fırlattı; bu durum,resmi bir akşam yemeğinin nasıl olması gerektiğine dair önceden oluşmuş fikirleri olan ve bu fikirler arasında hükümdar prenze mektup fırlatmanın yer almadığı açıkça belli olan Enrique'nin dehşetine neden oldu.'Sen yokken de mektupların vardı,' dedi.

Raleigh ilk mührü ilgisizce inceledi, sonra açmadan masaya geri attı.'Şunu yak.'İkinciye, sonra üçüncüyü aldı, sonra sanki onu yakıyorlarmış gibi masadan uzaklaştı.'Hepsini yak.'

'Hayır.Onlara bak.Bir hafta yokken, kaç mektup gönderdi? On iki mektup mu?Onu sonsuza kadar görmezden gelemezsin.'

'Hayır, ama Aralık ayına kadar yapabilirim.'

'Majestelerinin terk edilmiş bir eski sevgilisi var mı?'diye sordu Enrique.

Enrique mektuplardan birini eline aldığında Raleigh acı bir şekilde, 'Buna benzer bir şey,' dedi.Mektubu çevirdi, arkasındaki mührün yapışmış olduğunu gördü ve sanki haşlanmış gibi mektubu masaya geri fırlattı.

' *Kraliçeden* gelen mektupları yakmak mı istiyorsunuz ?'

Raleigh ellerini masaya sertçe vurdu."Birisi şu yiyecekleri kaldırsın da bana içebileceğim bir şey getirsin."Mektupları kendi elleriyle topladı, şömineye doğru yürüdü ve tüm yığını içine attı; kağıtların kıvrılıp kararmasını, yüzünün gölgede kalmasını izledi.Kırmızı mum damlaları şömine ızgarasına aktı.

Bu görüntü hafızamda bir şeyleri tetikledi.Bunlar yaktığı ilk mektuplar değildi.Kayıp mektuplarımdan gerçek kaderini artık biliyordum; bulduğum balmumu kalıntıları onlara ait değildi.Bu kraliçe daha önce de mektup yazmıştı.

'Bunu açıklayabilecek biri var mı?'diye sordum.

Moira bana uyarıcı bir bakış attı, ama Raleigh aldırmadan cevap verdi.

'Kraliçe benim saraya geri dönmemi istiyor.'Raleigh'nin sözleri zehir saçıyordu.'Ocak ayından önce dönmeyeceğim.Söyleyecek başka bir şey yok.'

'Sanırım imparatorun karısını kastetmiyorsunuz.'

'Doğru tahmin etmişsin.' Raleigh yerine döndü, ellerini saçlarının arasından geçirdi, sonra tamamen başka birine dönüşmüş gibiydi. Gülümsemesi geri gelmişti, geçmiş unutulmuş, katman katman maskelerin altında gömülmüştü. 'Bunların hiçbirini dert etmene gerek yok. Bakalım Enrique senin için ne hazırlamış, ne dersin?'

Raleigh'nin savunmasını aralarsam ne bulacağımı, ilk kez olmasa da, merak ettim. Bu maskenin altında, açığa çıkarmaktan bu kadar korktuğu ne gizliydi? Mahkemede tam olarak ne bırakmıştı? Ama sormaya fırsat yoktu. Raleigh bana beklentiyle bakıyordu ve yanlış bir soru sormaya cüret edersem neşeli tavrının kaybolacağından hiç şüphem yoktu.

Yeni bir çeşit güveç bekleyerek kapağı kaldırdım, ancak karşımda hafif ama aromatik bir sosla gezdirilmiş kızarmış ördek göğsü ve ince doğranmış patatesler buldum. Ayrıca ekmek, erimiş peynir, salata ve muhallebi içinde yüzen bir çeşit beyaz jelatinimsi tatlı da vardı. On yıldır hayalini kurduğum türden bir yemektir.

Gerilmiş olan Raleigh'e baktım. 'Lütfen bana bunun Orlfen'de kaç kişiyi doyuracağını söyleme.'

'Aslında...' Enrique'nin ortaya koyduğu birçok çataldan birini seçtim, doğru olanı bulmayı umarak. 'Orlfen iyi görünüyor.' Bir lokma aldım, sonra bambaşka bir varoluş boyutuna yükseldim. Sos, ekşi ve tatlılığın mükemmel bir dengesiydi ve et adeta ağzımda eridi. Bebekler ilk kez yemek tattıklarında böyle mi hissederlerdi acaba? Hiçbir şeyin böyle bir tadı olabileceğine inanamıyordum.

'İyi mi?' diye sordu Raleigh.

Söyleyecek söz bulamadım. Gülümsediğimi fark ettim.

Moira benim tepkimi görünce arkasını dönüp Enrique'nin peşinden koştu; şüphesiz Raleigh'nin artan yemeğini atmasını engellemek içindi.

'Özür dilerim.' Bir çatal daha hazırladım. 'Belki de Enrique ile kaçmam gerekecek.'

Raleigh kalbini tuttu.

Raleigh ile paylaştığım ilk yemektir ve Enrique bir kadeh kanla geri döndükten sonra bile yaratıcı bir işkence biçimi gibi hissettirmedi. Raleigh'nin sohbet edebildiği zamanlarda arkadaşlığı

şşırtıcı derecede katlanılabılırdı.Anlaşmamızın gereğini yerine getiremezsem, sonsuz gece ihtimali boğucu bir kesinlikle hâlâ üzerimdeydi.Ama hafif bir dehşetle fark ettim ki, en kötüsü olursa, sonsuza dek birlikte kalmak zorunda kalacağım daha kötü insanlar da vardı.

Biz yemek yerken ve haftalarca süren kasvetli sessizliğin ördüğü duvarları yıkarken, Kraliçe'nin okunmamış mektupları küle dönüştü.

On üç

Yaz gündönümü gelip geçerken, Raleigh her akşam bana laboratuvardaki aletlerin ne işe yaradığını gösteriyor ve kimya hakkında hatırladığı her şeyi öğretiyordu. Eski notlarını çıkardı ve bana şeftali dilimi üzerinde üzüm deneyini nasıl tekrarlayacağımı gösterdi; bu büyüleyiciydi ama işe yaramadı. Yine

de, yavru köpek bakışlarıyla ve şeker dolu bir tabakla bana döndüğünde, onu eleştiremiyordum. Bunun yerine, "İnanılmaz," diyordum kendi kendime. Gurur dolu bakışları, kaybettiğimiz zamanı neredeyse değerli kılıyordu.

Deney her tekrarda daha az inanılmaz hale geldi.Şeftalilerden kayıslara, oradan da eriklere geçtikçe, onun çocuksu sevinci benim giderek artan hayal kırıklığımı dindirmeye yetmiyordu.Bu yüzden bir akşam Raleigh bana bir şişe kan uzattığında, hissetmem gereken tiksintiyi rahatlatma duygusu bastırdı.

"Benim," dedi ben sormadan önce.

Bardağın üzerinde baş parmağımla bir tur gezdirdim.İnsan kanından ayırt edilemezdi.Raleigh, diğer kanını buzda sakladığı gibi bunu da buzda saklamamıza gerek olmadığını açıkladı.Lanetindamarlarına işlediği sihir ne olursa olsun, vücudundan çıkarıldıktan sonra kanında da aynı derecede güçlüydü.Vücudunun dışında ne kadar uzun süre kalırsa kalsın tazeliğini koruyordu.Bütün bunları bir beherin içine birkaç damla ölçerken anlattı.Bunu bilmek için geçmişte kanı üzerinde ne kadar deney yaptığını sordum.

'Ben duymadım.Ama Kraliçe, her çocuğundan birer şişe kan saklıyor.Bu sayede, diğer şeylerin yanı sıra, sarayda olmadığımız zamanlarda hepimizi takip ediyor.Eğer biri ölürse kan küle dönüşüyor, ama aksi takdirde alındığı günkü gibi kalıyor.'

Kelime seçimi beni rahatsız etti.Acaba çocuklarını mı kastediyordu diye düşündüm, ama hayır, "*biz*" *demmişti*.Raleigh'nin annesi bir prenesti ve kemikleri yüzyıllardır altımızdaki mahzende yatıyordu."Onun çocukları mı?"diye sordum.

Raleigh tezgahın üzerine bir miktar kan sıçrattı.Aceleyle temizlemeye koyuldu ve gözleri içinde iken sahte bir kayıtsızlıkla, "Kraliçe benim*babamdır*," dedi. Bu son kelimeyi Fransızca söyledi.Kelime tanıdıkta ama hatırlayamadığım bir kelimeydi.Raleigh kafamdaki karışıklığı fark etti."Yani beni ben yapan o.O benim babam, ben onun çocuğuyum; kullandığımız kelimeler bunlar," diye açıkladı ve konuyu tekrar kimyaya çevirdi.Ama artık onu dinlemiyordum.

'Bahsettiğin mahkeme,' diye başladım, Raleigh'den şişeyi alıp daha fazla dökmeden ağzını tıkayarak. ' Vampir *mahkemesi mi o ?*'

'Dikkatini dağıtma.Bana bir miktar döker misin?'

Vazoyu uzattım, kendisi seçebilsin diye.'Yani seni vampir kraliçesi mi dönüştürdü?'

Raleigh, mumun içine dökülen sıvıyla donakaldı.Mum titreyerek alev aldı, tahtanın üzerinden parmaklarına doğru yavaşça ilerledi, ama akli tamamen başka yerlerdeydi.

'Raleigh?'

Alev parmaklarına değince irkildi ve neredeyse mumu devirecekti.Hızlı bir hareketle gaz lambasını yaktı ve dökülen mumun kalıntılarını söndürmek için fırına attı.

'Evet,' dedi sonunda.'Sanırım o tam olarak öyle.'

Birdenbire 'sire' kelimesini nereden tanıdığımı fark ettim.Fransızcadan değil, İngilizceden.Bana aradığım bir parçayı vermişti.Yeni sözlüğümün yardımıyla son birkaç haftayı daha önce anlaşılmasız olan İngilizce metinleri inceleyerek geçirmiştım, ancak Orlfen'e döndüğüm gün bıraktığım kitabı neredeyse tamamen unutmuştım.*Sire*.Aynı kelimeydi.Raleigh'in yorumuyla, çevirinin neden işe yaramadığını anladım.

Raleigh ile çalışırken heyecanımı kontrol altında tutmaya çalıştım.Amacımız, kanındaki şeker deneyini tekrarlayarak, türüne özgü herhangi bir özü ayırıp tanımlamaktı.Bu fırsatı dört gözle bekliyordum, ancak aklımı bir türlü işe veremedim, hatta buharlaşan

sıvı lambanın üzerinde yeniden oluşup Raleigh ısıyı kapattığı anda kanın geri kalanıyla karıştığında bile. Aklım Raleigh'in bana verdiği yeni bilgilere takıldı. *Efendim*. Kütüphaneye gitmem gerekiyordu. Teorimin doğru olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

'İyi misin?' diye sordu Raleigh, 'Dalgın görünüyorsun.'

'Sadece yorgunum,' dedim ve zorla esnedim. Şüphelendiğim şeyi ona söylemem gerektiğini biliyordum ama pasajı tekrar okuyup yanıldığımı görürsek umutlarını kırmak düşüncesinden nefret ediyordum. 'Bu kadar geç saatlere kadar ayakta kalmaya alışkın değilim.'

Raleigh'nin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini hayal mi ediyordum? Dikkatini behere çevirdi, mum ışığına tutarak içindeki kanı inceledi. "Öyleyse yatağa git," dedi duygusuz bir şekilde. "Notlarımı sabah seninle paylaşacağım."

Ses tonunu nasıl yorumlayacağımı bilemediğim için bir süre duraksadım.

Farkı görünce dudakları kıvrıldı. 'Bir eskort mu bekliyorsunuz?'

Yanaklarım pembeleşti. 'Hayır, sorun değil,' dedim hızla. 'Yarın görüşürüz.'

'İyi geceler, Clara.'

Laboratuvardan çıktığımda koridor aydınlandı. Önce yavaş yürüdüm ve Raleigh'in duyma mesafesinden iyice uzaklaştığından emin olduğumda koşmaya başladım ve kütüphaneye ulaşana kadar durmadım. Orlfen'den döndüğümünden beri koridorlarda gezinmekte hiç zorlanmamıştım. Raleigh bana bunun artık onun ölümünü planlamadığım için olduğunu söylerdi ama, gezinmeyi bir kenara bırakırsak, haftalardır tek bir örümcek ağı bile görmemiştim ve Moira bile toz eksikliğine şaşırmış görünüyordu. Yine de, kütüphaneye vardığımda kapının köşesine gerilmiş tek bir taze ağa aldırmadım.

İhtiyacım olan kitap, haftalar önce bıraktığım yerde, aynı tiksintiyle attığım diğer kitapların altında gömülü kalmıştı. Onu çekip çıkardım, doğru sayfayı bulana kadar neredeyse vampirce bir hızla sayfaları karıştırdım. Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde, tüy kalemimi kaptım ve yeni bir çeviri yazmaya başladım.

Tekrar okudum. Sözlüğe tekrar baktım. Annemin ruhu üzerine yemin edebileceğim kadar emin olana kadar her şeyi bir kez daha

çevirdim.Son kez okurken nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Bu bir tedaviydi.

Sayfaya bakıp, mutluluğun üzerime dolmasını bekledim.İşte buydu.Çile sona ermişti.Sonuçta Raleigh ile evlenmeyecektim.Basitliğiyle tatmin edici değildi, hatta hayal kırıklığıydı, özellikle de onunla denemelere yeni başlamışken.Cevabın bunca zamandır tam önümde duruyor olması ne büyük bir hayal kırıklığıydı.

'Demek buraya geldiniz.'

Raleigh'nin sesini duyduğumda irkildim, kitabı kapatmak için acele ettim ama o anında yanımda belirdi ve beni durdurmak için elini sayfaya sertçe vurdu.

'Ne saklıyorsun?'

'Hiç bir şey.'

'Eğer bu doğru olsaydı, yatakta olurdun.'

Orijinal, eksik çevirimi eline alıp okudu.'Burada bir vampiri nasıl öldüreceğinize dair çok fazla bilgi var.'Bana döndüğünde gülümsüyordu, ama gözleri görmemem gereken daha derin bir duyguyu ele veriyordu.'Tam da aramızın iyiye gittiğini düşündüğüm anda.'

Yaptığı hata beni o kadar derinden yaraladı ki, önceki tereddüdümü tamamen unuttum.'Bu yanlış çeviri,' dedim.'Al.'Yeni versiyonu ellerine tutuşturdum.'Daha önce baban hakkında söylediklerin, bunu yanlış çevirdiğimi fark etmemi sağladı.Ve şunu fark ettim ki—' Omuzlarım düştü.'Pekala.Oku.'

Sanki bunu yapmak isteyeceği son şeymiş gibi görünüyordu ama yine de sayfayı aldı.Gülümsemesini görmek için heyecanla onu dikkatle izledim.İşte bunu özlemişti.Notlarımı göğsüne bastırıp, gözlerinin sevinçle parlamasını bekliyordum.Beni kollarına alacak ve biz— Hayır.Hayır, zihnimin böyle bir görüntüyü canlandırmasına dehşete düşerek ve nefesimi kesmesine daha da dehşete düşerek bu hayali ilerlemeden önce kovdum.Ayrıca, bu asla olmayacaktı.Beni bırakacak ve ben de harçlığımla yeni bir hayata başlamak için Salzburg'a gidecektim.Yalnız.

Ama yüzünde bir gülümseme belirmedi.Raleigh okudukça kaşlarını daha da çattı.Bitirdiğinde ise neşesi kalmamıştı.Öfkeden kudurmuştu.'Bu da ne?'

'Bu senin tedavin,' dedim, yüzünde bir rahatlama belirtisi aramakla nafiye.Belki de doğru okumamıştı.'Bir vampir öldüğünde, lanet tüm soyundan gelenler için kalkar.Diğer yazarlar bunun soyundan gelenleri de öldürdüğünü düşünüyordu, ancak bu yazar, eskiden vampir olduğunu iddia eden bir kadınla tanıştığını söylüyor.Yaratıcısının yaratıcısı öldürülmüş ve yaratıcısı ölümlü yaşamını tamamladığında Nefesimi tuttum, Raleigh'in ifadesinin değişmesini bekliyordum.'Eğer senin yaratıcını öldürürsek, tekrar insan olursun.Bahsettiğin Kraliçe değil mi?Onu öldürürsek, seni kurtarız.'Ellerimi açtım, onun da aynısını yapmasını umarak zoraki bir gülümseme takındım.I spread my hands, forcing a smile in hopes he would follow suit.

Gülümsemedi bile.Gözünü bile kırpmadı.'Sanırım serbest bırakıldığınızı söylememi istiyorsunuz.'

'Hayır,' dedim gözlerine bakmadan.'Anlaşmamız laneti kaldırmam üzerineydi.Bu sadece başlangıç, ama şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyoruz.Seninle kalıp onu öldürmenin bir yolunu bulacağım ve sonra —'

'Yeterli!'

Raleigh'nin bana ilk kez sesini yükselttiği an buydu.Onu öldürmeye çalıştığım gece bile onu böyle görmemiştim.Hatasını çabucak fark etti ve benden uzaklaştı, ama ben çoktan sessizliğe bürünmüştüm, kendimi yine sıradan bir köylü gibi, Raleigh'yi ise tepedeki prens gibi hissediyordum.

"Çabalarınızı takdir ediyorum," dedi şimdi daha sakın bir sesle, "ama bu asla bir seçenek değildi.Her vampir bu tedaviyi biliyor.Moira biliyor.Hatta sanırım Triz'deki rahipler bile biliyor.Bu bir seçenek değil."

'Öyleyse neden bana söylemedin?'

'Sana okumanı söylediğim ilk kitaptaydı.'Raleigh, hâlâ elime almadığım başlangıç kitaplarının yığınının doğru öfkeyle yürüdü, yığından ilk kitabı kaptı ve yıpranmış bir sayfayı açık bıraktı.Kitabı

önüme bıraktığında yüzümden kan çekildiğini hissettim.İşte orada, sade Almanca ile, üç aydır aradığım çare vardı.

Üç ayımboşa gitmişti.Anlaşmamızın neredeyse yarısına gelmiştim *vebu kitap*bütün bu süre boyunca orada mı duruyordu?'Bana söylemeliydin.'Sesimi çıkaramayacak kadar öfkeliydim.Bütün enerjimi kitabı yırtmamaya harcıyordum.

"Okuduğunu söylemiştin," dedi Raleigh.

'Çünkü vaktimi boşa harcadığını düşündüm.'

'İşte tam da bu yüzden sana söylemedim!'diye bağırdı Raleigh.'Beni dinlemiyorsun ve kitabı okumamış olman da bunu kanıtladı.Eğer sana bildiğimiz bir tedavi olduğunu açıkça söyleseydim, son üç ayını bunun peşinde koşarak geçirirdin ve buna izin veremem.'

'Beni mi sınıyordunuz?'diye sordum.Manipülasyona mı yoksa mantıklı bir şekilde açıklamaya ne kadar çalışırsam çalışayım başarısız olduğumu bilmeye mi daha çok kızdığımı bilmiyordum.

'Gözlerimin içine bak ve eğer bilseydin Kraliçeyi öldürmeye kalkışmaz mıydın söyle.'

'Elbette yapardım.'Aksini ima etmesine çok sinirlenmiştim.'Sizi böyle iyileştiriyoruz.Sonsuza dek burada mahsur kalmak istediğimi mi sanıyorsunuz?'

Raleigh'in karşılık vermesini istedim ama dehşet içinde dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.Aylar önce bana verdiği o acımasız, keskin gülümseme değildi bu; gözlerinde ne kötü niyetli ne de başka türlü bir neşe vardı.Yenilmiş görünüyordu.'Bunu sana sorması gereken ben olmalıyım.'

Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu.Sonsuzluk benim için bir tehditti, gerçekten kavrayamadığım bir tehdit.Raleigh bunu zaten deneyimlemişti; üç yüz yıl boyunca karanlıkta yürümüştü.Beni aynı kadere mahkum etmeye hakkı yoktu.Ama onun yerinde olsaydım, yanımda başka birini istemez miydim?O karanlığı biraz olsun aydınlatacak bir yoldaş istemesini nasıl suçlayabilirdim ki?

'Clara, beni iyileştirmeni istiyorum,' dedi Raleigh.'Sana verdiğim bu görev boş bir görev değil, ama bu senin aradığın çözüm de değil.Bu imkansız.'

'Ama babanın kim olduğunu biliyorsun,' diye karşılık verdim.'Seni saraya geri davet etti.Tek yapman gereken daveti kabul etmek.Hiç beklemiyordu.'

'Sence hiç kimse denemedi mi?'Raleigh'nin sesi acı verici derecede yumuşaktı.'Avrupa'daki her avcı onun peşine düşmeye çalıştı, ama o yine de her zaman olduğu gibi kendi egemenliğini sürdürüyor.'

'Vampir avcılarından mı bahsediyorsunuz?Onlar gerçekten var mı?'

'Zar zor.'Yanımdaki koltuğa çöktü, avuç içlerini gözlerine bastırdı.'Bu konuşmamızı öğrenirse, değer verdiğin herkesi bulup hayvan gibi muamele edecek.'

Avlayabileceği biri kalmış mıydı acaba?Emin değildim.Raleigh'den beslenebileceğinden şüpheliydim, ama babamla Yann'ın soğuk ve kanı çekilmiş halini düşünmek istemiyordum.

'O kadar kötü mü?'Bir zamanlar Raleigh'i, kraliçesi hakkında çizdiği imaj kadar acımasız ve gaddar sanıyordum.Oysa işte buradaydı, gözle görülür bir korku içinde, tıpkı bizim prensimiz hakkında konuştuğumuz gibi ondan bahsediyordu.

Sonra bana baktı, dudaklarında parçalanmış bir gülümseme belirdi.'Sence neden iyileşmek istiyorum?'

İçimde bir şey ikiye bölündü.'Raleigh...' O anda, onun uzun boylu bedeni çok küçük görünüyordu, sanki Kraliçe'nin onu ezdiği hissi vardı.Ne yaptığını sormak istedim ama Raleigh'nin dış görünüşünde derin bir çatlak çoktan oluşmuştu.Daha fazla bastırırsam paramparça olurdu.'Özür dilerim,' diye mırıldandım.

Raleigh'nin dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyordum; kökenleri hakkında da, insanların kitaplarda yazdıklarından başka hiçbir şey hakkında da bilgim yoktu.Onun yaygın olduğunu düşündüğü tek çareyi kendim bulmam üç ayımı almıştı.Geriye kalan beş çareden birini daha bulup uygulamayı nasıl umabilirdim ki, ne o ne de Moira'nın elinde en ufak bir ipucu bile yoktu?

Başka bir çare var mıydı?Raleigh bir çare olduğuna inanıyor gibiydi, ama ben o kadar ikna olmamıştım.Vampirizm sıradan bir soğuk algınlığı değildi; belirtileri uzaklaştırmak için bal veya nane karışımları yoktu.Bu bir lanetti.Lanetler hakkında çok az şey biliyordum, ama bir gerçeği göz ardı etme lüksüne sahip

olabileceğimiz kadar kolayca ortadan kaldırılamayacaklarını biliyordum.

Kraliçesini korumak için benden imkansız istiyordu.

Kalbim burkuluyordu.Sonunda, ben de onun gibi karanlığa gömülecektim.Benim için bir çare yoktu.Sadece ellerimde Raleigh'nin kanı kalacaktı ve artık onun kanını dökmek istemiyordum.Yıl sonu gerçekten de son tarihimizdi.Raleigh'nin esiri olarak geçirdiğim tüm zaman boyunca kendimi hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

"Bana söz ver, onu asla öldürmeye kalkışmayacaksın," diye ısrar etti.

Ona bakmadım.Bir vampiri öldürmek ne kadar zor olabilirdi ki? Babam ve Yann neredeyse başarmışlardı ve benim bildiğim zayıf noktaların onda birini bile bilmiyorlardı.Beş ay.Kütüphanede zamanımı boşa harcayıp bir daha güneş ışığı görmemek için yarım yıldan az bir sürem vardı, ya da her şeyi riske atıp kendi insanlığımı geri kazanmak için beş ayım.

*İkimizin de*insanlığı.Kaderlerimiz zaten iç içe geçmişti, ben sadece kendi kaderimle çok meşgul olduğum için onunkiyle daha önce pek ilgilenmemiştim.İkimiz de bu yılı insan olarak bitirecektik ya da ikimiz de sonsuza dek lanetlenecektik.

Raleigh karanlıkta çürümek isteseydi bırakırdım.Ama ben o kadar huzurlu bir şekilde ölmeye hiç niyetli değildim.

Kitabı kapattım, üç ayda kaydettiğim tek ilerlemeyi sayfaların kapanmasına izin verdim.'Söz veriyorum,' diye yalan söyledim.

On dört

Kraliçe'den bir daha bahsetmedik ,

ancak Raleigh birkaç gün sonra kahvaltıda Sovereign'in kale ahırlarına geri döndüğünü duyurarak beni şaşırttığında, bunun bir özür dileme şekli olduğunu anladım. Hak etmediğim bir kefaretti, ama memnun olmadığımı söylesem yalan olurdu.

"Bu çok pervasızcaydı," dedim.Raleigh'nin Orlfen'e dönerken yakalanması durumunda neler olabileceğini hayal etmemeye çalıştım.Ama o sadece omuz silkti.

'Moira asıl pervasız olan.'

Çayımı dolduran Moira, Raleigh'e kaşlarını çatarak baktı."Onu çalmadım.Juri'ye para verdim.O adam birkaç thaler için her şeyi yapar."

Eskiden buna karşı çıkardım ama şimdi babamı savunma isteğim kalmamıştı.Kızının çok sevdiği atını cebi dolu bir yabancıya satmak istiyorsa, bu sadece onun hakkında oluşturduğum yeni imajı şekillendirmeye yardımcı oluyordu.

'İstediğin zaman ona binebilirsin, yeter ki dikkatli ol.'Raleigh kadehindeki sıvıyı çalkaladı.'Ormanda kurtlar var.'

Bunun bir uyarı mı yoksa tehdit mi olduğunu anlayamadım.Raleigh'nin tepkisini izleyerek, 'Orlfen'e gidebilir miyim?' diye sordum.

Çok dikkatli bir şekilde hiçbir şey söylemedi.Gözlerime tam olarak bakmadan, 'İsterseniz,' dedi.

Onun bana duyduğu bu yeni güvenle ne yapacağımı bilemeden nefesimi verdim.'Orlfen'e tekrar dönme niyetim yok,' diye itiraf ettim, garip durum daha fazla uzamadan.Son ziyaretim memleketime olan

sevgimi pek artırmamıştı ve Peder'i ya da Yann'ı tekrar görmeyi ne kadar erteleyebilirim o kadar iyiydi.

Raleigh'nin yüzüne tekrar gülümseme geldi."Ama son ziyaretimiz çok iyi geçmişti."

'Bunun tek seferlik bir olay olarak kalmasını tercih ederim,' dedim, onun sözlerine alaycı bir tonla uymaya çalışarak.'Ama Triz'i ziyaret etmek isteyebilirim diye düşündüm.'

Triz, Rostenburg'un gerçek bir şehre en yakın yeri idi. Rostenburg Kalesi'nin üç saat güneyinde, bir dağ yamacına oyulmuştu. Güzelliği bir zamanlar kıtanın dört bir yanından gezginleri kendine çekmişti, ancak şimdi devletin geri kalanı gibi üç yüz yıllık prensliğin ihmali altında eziliyordu.

'Triz'in içinde ne var?' diye sordu Raleigh.

Gerçeği söyleyemediğim için omuz silktim. 'Yıllardır gitmedim, tekrar görmek isterim. Babam pazara gittiği günlerde beni de yanında götürürdü.'

'Onunla *birlikte* miydin

?' diye sordu Raleigh inanmaz bir şekilde.

Bu sürpriz nereden geliyordu? Ona söylediklerimi gözden geçirdim, sıradışı bir şey aradım. Acaba bir hata mı yapmıştım? Gerçek niyetlerimi ona mı belli etmiştim?

'Önceden... Annem hasta olduğunda babam beni de yanına alırdı. Annemin melankolisini, ölümünden önceki günlerde ve haftalarda yataktan kalkmadığı günleri ona anlatmak istemedim. Kıtıktan beri geri dönmedim. Hatırladığım gibi olup olmadığını görmek istiyorum.'

Bu onu yatıştırmış gibiydi, ama neyin işe yaradığını bilmiyordum. Babam hakkında söylediğim her şey doğrudu. Triz'i tekrar görmek ve kıtıktan nasıl kurtulduğunu öğrenmek istiyordum. Ama Triz'in bir katedrali de vardı ve Orlfen'in rahibi zamansız ölümünden sonra hiç kimse tarafından değiştirilmemiş olsa da, herhangi bir Rostenburg rahibinin araştırmamdaki gerçekleri ve kurguları ayıklamama yardımcı olacak kadar okült bilgiye sahip olacağından şüpheleniyordum. Raleigh'e sormayacağım sorularım vardı.

Bir vampiri öldürmek için yardıma ihtiyacım vardı.

Raleigh bana bir harita ve "istersem kendime bir öğle yemeği alacak kadar" ama gerçekçi olmak gerekirse bütün bir restorani, binasını ve muhtemelen yanındaki binayı da satın alabilecek kadar bol miktarda altın dolu bir kese buldu. Yanımda bir refakatçi bulundurma konusunu hiç açmadı, ki buna sevindim. Moira sadece rapor veriyordu ve Enrique ile ilişkimiz, koridorlarda nadiren karşılaştığımızda kısa baş selamlarından öteye geçmemiştir.

Ertesi gün erkenden Triz'e doğru yola çıktım, aylardır hissetmediğim kadar özgürdüm ve şehre öğleden önce ulaştım. Kıvrımlı sokaklar tam hatırladığım gibiydi. Sadece birkaç evin pencereleri tahtalarla kapatılmıştı ve daha da azında saçaklardan sarımsak sarkıyordu. Geçtiğim insanlar en ufak bir şüphe belirtisi göstermeden başlarıyla selam verdiler. Zayıftılar ama bitkin değillerdi. Belki de refah içinde değillerdi, ama kesinlikle hayatta kalıyorlardı. Beni tanısalr hâlâ gülümserler miydi diye merak ettim.

Katedral, şehrin yukarısındaki bir platoda yer alıyordu ve buraya sadece taşla oyulmuş bir dizi dik merdivenle ulaşılabilirdi. İlk merdivenin dibinde Sovereign'i bağlayabileceğim bir direk buldum ve kalan mesafeyi yürüyerek kat ettim, bu dikkat dağıtıcı aktiviteye minnettar kaldım. Tepede beni nasıl bir karşılama beklediğini, Raleigh'in burada nasıl bir üne sahip olduğunu bilmiyordum. Orlfen'e yabancı olarak gelip kendimi prensin nişanlısı ilan etseydim, tırmıklarla kovulurdum ve burada da durumun farklı olacağından pek umutlu değildim.

Katedrale vardığımda nefes nefese kalmıştım. İçeride, yüzyıllardır süregelen ibadetin boğucu misk kokusunun ortasında, bir kadının sunağı tozdan arındırdığını gördüm. Sesimi kısık tutarak, okült bir konuda kiminle konuşabileceğimi sordum. Şaşırmış gibi yapmaya bile tenezzül etmedi. 'Peder Leon ile konuşmanız gerekecek. Genellikle günün bu saatinde bahçelerde olur.' Beni ana şapelin arkasındaki özel bir avluya yönlendirdi; bu avlunun minik üzüm taneleriyle kaplı asmalarla dolu olduğunu gördüm.

Peder Leon'u asmaların arasında çömelmiş, sepetine yabani ot doldururken buldum. Tık naz, ufak tefek bir adamdı, gözleri sulanmış, derisi sarkıktı, babamdan çok da büyük değildi. Beni görünce kaşlarını çattı ve çamurlu eldivenlerini çıkardı.

'Sen Clara Wagner değilsin, değil mi?'

'Beni tanıyor musunuz?' diye şaşkınlıkla sordum.

Şakağına dokundu. 'Hiçbir yüzü unutma. Eskiden bu kadar kilolu olduğun zamanlarda babanla buraya gelirdin.' Bel çevresini işaret etti.

'Seni hatırlamıyorum,' diye itiraf ettim.

'Şey, gençtin. Ve tabii ki babanı da o zamandan beri gördüm. Anıları taze tutmaya yardımcı oluyor.' Sanki babamın beklediğini görmeyi bekliyormuş gibi omzumun üzerinden baktı. 'Yalnız mı geldin?'

En masum gülümsememi takındım. 'Günün bu saatinde yollar güvenli.'

'Evet, karanlık çöktükten sonra yolculuk yapmak istemezsiniz. Nişanlınızın sizi bu kadar uzağa refakatçisiz göndermesine şaşırdım doğrusu.'

Kalbim yerinden çıktı. 'Haberleri duymuşsun, öyle mi?'

'Elbette!' Peder Leon, neşesini daha da vurgulamak için kollarını açtı. 'Kraliyet düğününü mütevazı şapelimizde ağırlayıp ağırlamayacağımız konusunda din adamları arasında oldukça hararetli bir tartışma yaşandı, ancak Majestelerinin daha az göz önünde bir şey tercih edeceğine bahse girerim.' Duraksadı. 'Belki de buraya gelme sebebiniz budur. Söylemeyin. Söylemeyin'—yukarıyı işaret ederek, " *O" diye fısıldadı —'ama bunun özel bir tören olacağına bahse girerim.'*

Ne diyeceğimi bilemedim. Daha önce kimse nişanımızla ilgili heyecanını dile getirmemişti. 'Detayları henüz konuşmadık,' dedim kaçamak bir şekilde. Raleigh'nin bir katedrale adım atmaktansa mahkemeye dönmeyi tercih edeceğini ona söylemeye niyetim yoktu.

'Biliyordum. Linford Tanrı'dan korkan bir adam değil.' Rahip Leon, bir rahip için bu fikirden fazlasıyla memnun görünüyordu. 'Öyleyse Triz'e gelmenizin sebebi nedir, sevgili evlat?'

Derin bir nefes aldım. 'Bir vampiri öldürebilecek bir silaha ihtiyacım var.'

Peder Leon'un yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi. 'Yani düğün olmayacak, öyle mi?'

Bana verdiği bakışı korudum, gerçek sorusuna onay olarak yorumlayabileceği herhangi bir tepki vermedim. 'Başka biri.'

'Güzel.'Rahip derin bir nefes aldı.'Prens Raleigh bu zamanlarda bir nimet oldu ve Orlfen'e sunduklarının sadece küçük bir kısmını bize vermiş gibi görünüyor.'

Kaşlarımı çattım.Raleigh'nin Orlfen'e barajlı bir nehir ve on yıllık ölümden başka bir şey teklif ettiğini düşünemiyordum.Belki de Orlfen'i sınır kasabalarından biriyle karıştırmıştı; Raleigh'nin sınırın diğer tarafından gelebilecek soruları önlemek için bu kasabaların refahını sağlamak için fazladan kaynak ayırmış olması beni şaşırtmazdı.

Peder Leon kafamdaki karışıklığı yanlış anlamış olmalı, çünkü şöyle ekledi: 'Diğer din adamları bunun halk arasında yaygın bir batıl inanç olduğunu düşünüyor, ama bunu benden saklamanıza gerek yok.'

'Sakıncası yok mu?'Raleigh'nin doğasına göz yumabileceğini düşündüğüm bunca insan arasında, bunun kiliseden biri olacağını hiç hayal etmemiştim.

'Şeytanlar hakkında yeterince şey biliyorum, prensinkinden daha kötülerinin de olduğunu biliyorum. O bizi koruyor ve kendisi gibi diğerlerini uzak tutuyor. Bunun için minnettar olmalıyız. Yani...'
Kaşlarını kaldırdı. 'Eğer o değilse, kimi öldürmeyi hedefliyorsunuz?'

'Sanırım söylemesem daha iyi olur,' dedim.

'Bilge.Beni takip et.'Beni katedralin avlusundan geçirirken, alçak sesle konuşuyordu.'Korkarım burada bu tür konularda eğitimli kimse yok.Eğer bir iblis kovmanız gerekiyorsa, ben sizin adamınızım, ama daha bedensel şeyler kilisenin yetki alanının dışında.Viyana vampir avını yasakladıktan çok sonra, tepenin aşağısında kendilerine avcı diyen bir aile vardı.Linford tepeye yerleşmeden önce vadiye giren her şeyle ilgilenirlerdi, ama Linford döndükten kısa bir süre sonra hepsi öldü.'

'Raleigh mi onları öldürdü?'Sesim boğazımda düğümlendi.

'Bu bir teori.'Katedralin derinliklerine inen taş merdivenlere adım attık.İçeri girerken sıcaklık düşmeye başladı, soğuk hava tenimde neredeyse nemliydi.'Ancak aksini iddia eden bir kurtulan var.'

Demek ki Avrupa'da hâlâ bir avcı vardı . Raleigh yanılıyordu.
'Onu nerede bulabilirim?'

Peder Leon şaşkın görünüyordu.'Triz'de değil,' dedi yavaşça.

'Bu hiç de yardımcı olmadı.'

'Hayır,' dedi kahkaha atarak.'Ama bu olabilir.'

Sıkıca kilitlenmiş bir kapıyı açtı ve içeri girdiğinde, ancak bir kutsal emanet sandığı olarak tanımlanabilecek bir yerle karşılaştı.Cam dolaplar, kumaş parçaları ve kemik kırıklarıyla dolu, zeminin her santimetrekaresini kaplıyordu.Peder Leon öne doğru atıldı, ben ise peşinden sendeledim, sınıflandırılmamış paha biçilmez tuhaflıklarla dolu, etrafa saçılmış sandıklara takılmamaya çalışarak.

"Bu gerçek mi?" diye sordum, bir parmak boğumuna benzeyen şeyi ışığa doğru kaldırma dürtüsüne direnerek.

'Muhtemelen değil.'Dolabın kilidiyle uğraşmakla o kadar meşguldü ki, hangi aziz heykeline baktığımı göremedi.Kilit tıkırdadı.'Ha, işte oldu.Şuna bir bakın.'

Nefesim kesildi.İçeride, ilk bakışta sanat eseri olduğunu sanabileceğiniz kadar ustaca işlenmiş bir hançer vardı.Bıçağı o kadar keskindi ki cam gibi görünüyordu, o kadar düzgün işlenmişti ki kendi yüz ifademin bile göz kırptığını görebiliyordum.Buna karşılık, sapı kaba ve üst kısmı ağırdı ve nedenini anlamam biraz zaman aldı.Doğru tutulduğunda, hançer gümüşten dövülmüş bir haçtı.Vampirleri öldürmek için tasarlanmış bir bıçaktı.

"Bu hançer, yaklaşık üç yüz yıl önce Rostenburg'un önceki prensi tarafından kiliseye bağışlanmıştı," dedi Peder Leon, hançeri almam için uzatırken."Belki de oğlunun başına ne geleceğini biliyordu."

Bıçağı elime aldım, elime ne kadar düzgün oturduğuna, ne kadar kolay kullanıldığına hayran kaldım.Raleigh'nin babası, bölgede vampirlerin olduğunu biliyor olmalıydı ki böyle bir şeyi yaptırmıştı.Raleigh'nin saraya girmeden önceki hayatı veya ondan önce bölgeyi yöneten Linford'lar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim.

'Alın bunu,' dedi Peder Leon.'Burada toz toplamasının bir faydası yok.'

'Bu tarihi bir eser,' diye itiraz ettim.

'Yeni bir tane yaptırmaktan çok daha ucuz olacak.Ayrıca, Rostenburg'daki hiçbir demircinin bugünlerde böyle bir şey yapmayı bildiğinden şüpheliyim.Paranızı saklayın, bunu alın.'

Gözlerimi kırıştırdım. 'Bunu bedavaya *almayacağım* .'

'Nişanlınız kiliseye bu kadar çok bağış yaparken sizden ücret talep edemem ki.'

Ağzım açık kaldı.'Raleigh mi?'Raleigh'nin katedrale girebileceğinden şüphe ediyordum ve flört yöntemlerinin hiçbir yönü bana dindar bir adamın davranışları gibi gelmemiştir.

'Tamamen hayır amaçlı girişimler için,' diye açıkladı Leon. 'Mektuplarında, piskoposun cebine tek bir kuruş bile girerse Protestan reformu başlatacağını açıkça belirtiyor. Neyse, bunu bir düğün hediyesi olarak kabul edin. Başından beri her Linford'a taç giyme töreninde gümüş bir kılıç hediye edildi . Bu sizin olabilir, Yüce Majesteleri.' Bana üç yüz yıllık bir kılıf fırlattı, diğer elimle yakalamaya çalıştım. Yaşına göre şaşırtıcı derecede sağlandı. 'Yine de, nişanlınıza bundan bahsetmemi istemeyeceğinizi tahmin ediyorum, değil mi?'

"Henüz değil," dedim, hançeri deri kılıfına geri geçirirken."Ama eğer bu iş yolunda giderse, düğünümüzü yine de burada yapabiliriz."

Peder Leon anlayışla yavaşça başını salladı.'Sizin için dua edeceğim,' dedi sadece.

Katedralden ayrıldıktan sonra Triz'de uzun süre kalmadım.Peder Leon, bana kutsal emanetler sandığında saklanan hazinelerin daha fazlasını göstermek için yaklaşık bir saat harcadı; bunlar arasında Raleigh'in taç giyme töreni kıyafetleri de vardı ki bu, uzun cübbeler ve kabarık taç içinde ne kadar gülünç göründüğünü hayal etmemi sağladığı için başlı başına bir zevkti.Sonunda rahip, bir vampiri öldürmek için ihtiyaç duyabileceğim her şeyle dolu bir torbayı daha elime tutuşturmadan gitmeme izin vermedi, yine de hiçbir ücret talep etmedi.Ona veda edip kısa süre içinde sağ salim döneceğime söz verdikten sonra, gizlice bağış kutusuna birkaç gulden atmak için ana şapele geri döndüm.Yeni hançerime yerleştirilen tek bir mücevherin parasını bile ödemezlerdi, ama günün sonunda kutuyu açan kişi için yine de bir şok olurlardı.

Cüzdanımda şüphe çekmeden öğle yemeği alacak kadar küçük birkaç bozuk para kalmıştı, bu yüzden yakındaki bir restoranda yemek yemek için yeterince oyalandım, paha biçilmez eşyayı iyice

saklamaya özen gösterdim.Triz'in kıtlığı bu kadar iyi atlatmış olması ve hala restoran işletebiliyor olması mucizeydi.Buradaki insanların da Orlfen'deki bizler kadar kötü çektiğini hep düşünmüştüm.Neden Triz'e taşınmadık diye merak ettim.Neden açlıktan ölmek için Orlfen'de kaldık?

Çünkü babamızı dinledik.Artık yemek isteyip istemediğimden emin olamadan gulaşımı karıştırıyordum.Triz'in de Orlfen kadar kötü durumda olduğunu ve bize ayıracak hiçbir şeyleri olmadığını söyledi.Ama Orlfen'deki kıtlık baraj yüzünden daha da kötüleşmişti.Triz'in de aynı şekilde etkilenmesi mantıklı değildi.Ve açıkçası etkilenmemiştir, yoksa barış zamanındakinden sadece birkaç kuruş daha pahalıya mal olan bir kase gulaş ve bir kadeh şarapla bir restoranda oturuyor olmazdım.

Babam bize yalan mı söylemişti?Ama neden?Orlfen halkının açlıktan ölmesinden ne gibi bir kazancı olabilirdi ki?

Karanlık çökmeden çok önce kaleye geri dönmüştüm ve Raleigh uyanmaya başlamadan önce Orlfen'den çaldığım haçla birlikte hançerimi ve av çantamı odamda güvenli bir şekilde saklamıştım.Gardırobum adeta kendi kutsal emanet sandığına benzemeye başlamıştı.Umarım Raleigh kendi iyiliği için odamda kurcalamaya kalkışmaz.En azından Kraliçe ile görüşme ayarlayabilene kadar.

Kendimi çok moralsiz hissettim.Çoğu insana karşı bir dövüşte kazanabileceğime emin olmamam gerçeğinin yanı sıra, sarayın nerede olduğunu bile bilmezken Kraliçeyi nasıl öldürecektim?Raleigh kesinlikle benimle görüşme ayarlamayacaktı ve Moira da Raleigh'e çok sadıktı, bu yüzden onu atlamama yardım etmeyecekti.

Ama artık sadece üçümüz değildik...

'Kesinlikle hayır,' diye yanıtladı Enrique sorduğumda.Dirseklerine kadar bir çeşit hamurun içindeydi.Elinde bıçak olsaydı bu soruyu asla açmazdım.'Neden herkes, sadece bir devrimden sağ kurtuldum diye, bir başkasını planlamalarına yardım edeceğimi düşünüyor?'

Bu kadar ketum olmasına şaşmamalı.Raleigh daha önce Enrique'nin Versailles'da çalıştığından bahsetmişti.Benim hayal bile edemeyeceğim şeyler görmüş olmalı.

'Ama mahkemenin nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?'

'Elbette.Orada büyüdüm.Babam da prens gibi onun çocuğuydu.'Hamurdan sıyrılıp onu küçük toplara ayırmaya başladı.'Korkunç bir yerdi.Babam mümkün olan en kısa sürede bizi Fransa'ya geri taşıdı.'

'O zamanlar Raleigh'i tanıyor muydunuz?'

' *Onu* tanıyordum

. Babam, unlu elini sallayarak, "Oraya fazla yaklaşmamamı sağlardı. Çocuklar için uygun bir yer değil, bunu söyleyebilirim." dedi.

'Ben çocuk değilim,' dedim.

'Öyle demedim.'Enrique önüme bir kase elma uzattı.'Mutfağında kalacaksan bunları kesmeye başla.'

Neden itaat ettiğimden emin değilim.Ses tonunda onu reddetmek için hiçbir neden yok gibiydi.'Raleigh sana soracağımı söyledi mi?'dedim.

'Kraliçeyi öldürmek istediğini söyledi.Daha uzun yaşamak istiyorsan bunu kesinlikle tavsiye etmem.'Enrique oklavayı çıkardı ve hamuru büyük bir şevkle yoğurmaya başladı.'Neden umurunda?Gayet mutlu görünüyor.'

'Bu bizim pazarlığımız için.'

'Ne pazarlığı?'

'Biliyorsun: Eğer yıl sonuna kadar Raleigh'i iyileştirmezsem onunla evlenmek zorundayım.'Elmalardan birine sapladım.'Ve beni dönüştürmek de anlaşılanın bir parçası.'Meyvenin etini yırtma hissi garip bir şekilde iyileştiriciydi.Birkaç dilim daha kestikten sonra Enrique'nin hiçbir şey söylemediğini fark ettim ve yukarı baktığımda, dehşet içinde bana baktığını gördüm.

`"Buyüzden mi buradasınız?"Yüz ifadesi Raleigh'nin hayatından endişe etmeme neden oldu."Sevgili olduğunuzu sanıyordum.Bu...*bukorkunç*."

'Sorun yok,' dedim.

'Öyle değil.'Enrique oklavayı yere fırlattı.'Değişmediğini biliyordum.Bu işin tamamı*onun*işi gibi.'

'O?'

"Kraliçe," dedi, sanki çok açık bir şeymiş gibi."Tam olarak yapacağı şey bu."Kraliçe'nin sarayının, yüzyıllar boyunca ilgisini çeken bir grup insanın soyundan geldiğini ve her birinin farklı bir oyunun içinde

yakalandığını açıkladı.Bazılarını güç için seçmişti; kendisi kadar soğuk olanları, avcı rollerinden zevk alanları ve sarayın etkisini güçlendirenleri.Bunlar onun iç çevresiydi, her gün etrafında onlarla birlikteydi ve diğerlerinden her ne pahasına olursa olsun kaçınıyordu.

Sonra da, onun için hazırladığı oyunlara uydurmak üzere büyülediği kişiler vardı.Bunlar genellikle gururlu veya hayalperest olanlardı.Onları, uyandıklarında yüzlerindeki ifadeyi görmenin heyecanı için, asla hayal edemeyecekleri, anlatılamayacak şeyler yapmaya zorlardı.

Bir de sıkıldığı kişiler vardı.Onlar da, Enrique'nin babası gibi, sarayın kenarında var olmalarına izin verilen kişilerdi.Bazılarından çabucak sıkılmıştı, bazıları ise bir zamanlar onu büyülemişti ama cazibeleri zamanla kaybolmuştu.

'Büyüler ne kadar sürer?' diye sordum.Nişan gecemi düşündüm, Raleigh zihnimi bozup ormanda daireler çizerek dolaştırmıştı.O sadece birkaç saat sürmüştü ve ölümsüz bir kraliçenin birinden sıkılmasının çok daha uzun süreceğini hayal ettim.

'Bağlı olmak.'

'Ne konuda?'Bunu sormamı istemesine sinirlenmiştim.

Enrique, sanki bu saçma bir soruymuş gibi elini salladı."Her türlü.Hipnozün türü, insanlar, kurbanın yapmaya zorlandığı şeyler.Kalıcı bir hipnoz yüzyıllarca sürebilir, ama hepsi sonunda etkisini kaybeder ve kaybettiğinde genellikle yeni bir oyuncak bulmuş olur ve eskisinin saraydan ayrıldığını fark etmez.Elbette onları geri çağırabilir ve eğer gerçek bir emir ise itaat etmek zorundadırlar, ama sadece onların efendisi olduğu için.Büyüsü bozulanların hiçbirisi aslında ona sadık değildir."

'Raleigh gibi mi?' diyesordum.

'Raleigh mi?'Enrique kahkahayla güldü.'Tanrı aşkına, hayır.Raleigh iç çevredeydi.'

İçimden bir ürperti geçti.Raleigh'nin Kraliçe'nin adı geçtiğinde duyduğu korkuyu düşündüm.Ona ulaşan her mektubu yakmakta ısrar etmesini.'Emin misin?'

'O, adeta tahtının dibinde oturuyordu.Kraliçeydi, o ise prens.Saraydaki tek gerçek aristokrat oydu, bu yüzden Kraliçe insan yöneticilerden bir şeye ihtiyaç duyduğunda, bunu gerçekleştirmek

için gönderilen kişi Raleigh'di. Muhtemelen iç çevredeki diğerlerinin toplamından daha fazla güç kazandırdı ona.'

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bunların hiçbirisi Raleigh'e benzemiyordu. Geçmişimin prensi, Orlfen'in gölgesi belki, ama kesinlikle tanıdığım Raleigh değildi.

'Şimdi farklı davranıyor.' Enrique alaycı bir şekilde, 'Kraliçenin etkisinden kurtulduğunu sanıyordum ama *bu...*' dedi. Kollarını kavuşturmuş bir şekilde bana döndü. 'Onu senin için öldürmemi ister misin?' Ciddi olduğunu fark ettim ve dehşetle bunun garip bir şekilde sevimli olduğunu düşündüm.

'Hayır, ben...' diye gergin bir şekilde güldüm. 'Benimle dalga geçtiğini sanmıyorum.'

Enrique kaşlarını kaldırdı.

'Önce öyle düşünmüştüm, ama bir anlamaya vardık.' Bu bile, Enrique'nin nişanımı öldürmeye hazır olması kadar korkunçtu neredeyse. 'Bunun yerine Kraliçeyi sen öldürebilirsin.'

'Bu senin ölüm dileğin, benim değil.' Bana sırtını döndü ve pastasına geri döndü. 'Bugünlerde sarayda yeterince muhalif var. Yeterince beklersen, bir başkası senin yerine bunu yapacaktır.'

'Ama Raleigh şöyle dedi—'

' *Raleigh* ne

biliyor ki? Eğer onu devirmek isteseydin, Moira'ya söylemezdin.'

'Yani Kraliçe *öldürülebilir mi?*'

Enrique'nin elleri hamur işinin içinde gevşedi, omuzları düştü. 'Dövüşebilir misin?'

'Elbette dövüşebilirim,' dedim.

Enrique parmaklarından pastayı sıyrırken hiçbir şey söylemedi, sözlerimin ağzından dökülmesine izin verdi. İçimden bir homurtu çıkardım. Tamamen yalan değildi. Kendimi yeterince iyi savunabilirdim.

'Babam bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretti.'

'İnsanlara karşı,' diye tamamladı Enrique benim yerime.

Cevap vermedim. Ama şaşırtıcı bir şekilde gülmedi. Bunun yerine, 'Öğrenmek ister misin?' dedi.

'Bana öğretir misin?'

'Tam anlamıyla bir vampirin yerini tutabileceğimi söyleyemem ama bana karşı bir darbe indirebilirseniz, hazırlıksız gitmenize kıyasla

hayatta kalma olasılığınız çok daha yüksek olur.Elma bile doğru düzgün kesemiyorsunuz.'

Geride bıraktığım yamuk yumuk elma dilimleri yığınınına bakılırsa, haklıymış.

Bu yüzden sabahları, Raleigh yattıktan sonra ve Moira kalkmadan önce, Enrique ve ben avluda buluşup antrenman yapmaya başladık.Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, Kraliçe o sabah gelmiş olsaydı, onu görür görmez öldürdüm.Ama haftalar geçtikçe, Enrique'nin saldırılarına karşı kendimi savunmak daha kolay hale geldi ve hızla hamle yaparken figürünün bulanıklaştığı yerleri tahmin etmeye başladım.Tam kanlı bir vampir kadar hızlı veya güçlü değildi, ama yetenekleri herhangi bir insanınkinden çok daha üstündü.Bu bana Raleigh'nin tam gücü ve efendisinden ne bekleyebileceğim konusunda bir fikir verdi.

Ancak Enrique ile birkaç haftalık eğitimden öğrendiğim ve diğerlerinden daha net bir şekilde kavradığım bir ders vardı: yaşadığım sürece Kraliçeyi öldürme gücüne asla sahip olamayacağım.

On beş

Kral katliamına olan tüm takıntıma rağmen , araştırmamı unutmamıştım. Enrique'nin derslerinin bana kazandırdığı açıklık, iyimser olmasa bile, alternatif bir çözüm bulma şevkimi yenilememe yardımcı oldu. Babayı öldürmenin sorunuma çözüm olduğunu doğrulayan iki metin daha buldum ve kalbe saplanan gümüş bir hançerin laneti tersine çevireceğini iddia eden bir başka metin daha buldum; umarım yazar babanın kalbine atıfta bulunuyordu ve bir gün korkunç, trajik bir şekilde yanıldıklarını keşfetmemişlerdir.

Raleigh'nin kimya deneyleri bir türlü sonuç vermedi, biz de onun kanıyla çalışmaya devam ettik. Bir gece Raleigh, kanın bileşenlerini deney yapabileceğimiz kadar uzun süre ayrı tutmanın bir yolunu buldu, ancak çok uzun süre yalnız bırakırsak yeniden birleşme eğilimindeydi. Yine de, ne denesek de, aynı şeylerin her bileşeni aynı şekilde etkilediği görülüyordu. Kanının her parçası gümüşle temas ettiğinde kaynadı ve güneşe götürdüğümde buharlaştı. Ve yine de aynı deneyleri tekrar tekrar denemekte ısrar etti. Bir sonraki adımda ne yapacağını bilmediğinden ya da belki de sadece yapmaktan hoşlandığından şüpheleniyordum.

Eğer o bunu yaparken benim de yanında olmam konusunda ısrar etmeseydi, sorun etmezdim. Akşamları birlikte geçirmeyi ne kadar dört gözle beklesem de, laboratuvar küçüktü, bu yüzden onunla yana sıkışmak zorunda kalıyordum ve her yeni beher almak için koluma dokunduğunda kalbimin ne kadar utanç verici bir şekilde hızla çarptığını fark edememesi için dua ediyordum.

Sonunda ben de söze girdiğimde, "Sonucu kanıtlamak için bir deneyi birkaç kez tekrarlamamız gerekir," diye sabırlı bir tonla

açıkladı; bu, haftalardır kullandığı aynı cümleydi.

'Peki sonuç ne?' diye sordum. 'Hiçbir şey öğrenmedik.'

"Başka fikirleriniz varsa, onlara da açığım," dedi sinirli bir şekilde.

'Fikirlerim var,' diye tersledim, 'ama bunları kan üzerinde test edemem. Gerçek bir vampire ihtiyacım var.'

Bu doğruydı. Triz'e yaptığım yolculuktan beri Peder Leon'un bana verdiği çantanın içeriğini düşünüyordum. İçinde tahta bir haç vardı ve bu da tahta ile gümüş arasında bir fark olup olmadığını veya başka bir şeyin söz konusu olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Raleigh, onu ilk öldürmeye çalıştığımda kendi yaptığım haça sadece hafifçe karşı çıkmış gibi görünmüştü, ancak Yann'ın Orlfen'de kullandığı gümüş haç karşısında tamamen felç olmuştu. Gümüşün Raleigh'e temas ettiğinde zarar vereceğini artık biliyordum, ancak haça karşı duyduğu tiksintinin ne kadarının gerçek, ne kadarının ise makul bir ihtiyat olduğunu öğrenmek istiyordum.

Raleigh'in beni reddetmesini bekledim, ama bunun yerine kaşlarını merakla çattı. 'Vücudumu bilime teslim etmeden önce neye onay verdiğimi öğrenebilir miyim?'

Onun kabul edeceğini beklemiyordum ve şimdi ne yapacağımı bilemiyordum. 'Sana söylesem işe yarayacağını sanmıyorum,' diye itiraf ettim.

'İyi ki sana güveniyorum,' dedi Raleigh tereddüt etmeden. Konuşmasındaki rahatlık içime işledi, savunmamın bir katmanını daha yıktı. 'İhtiyacın olan her şey burada mı?'

Onu işe yaramaz kan deneyiyle baş başa bırakıp, Peder Leon'un bana verdiği çantayı bulmak için yukarı kata koştum. Çantayla laboratuvara döndüm; içinde sadece Orlfen'den gelen haç da dahil olmak üzere bir haç koleksiyonu ve göz bandı olarak kullanmak üzere perdemden kestiğim bir kumaş parçası vardı. Perde, ben odadan çıkmadan önce biraz öfkeyle yeniden büyümüştü ve kendimi kaleden özür dilerken buldum.

Ben döndüğümde Raleigh laboratuvarda kendine yer açmıştı. Ona oturmasını söyledim, ben de çantayı masanın üzerine koydum ve perde parçasını çıkardım. Raleigh hemen ne için olduğunu anlamış gibiydi. Ona baktı, sonra hızla başka yöne baktı, yanakları kızardı.

'Bilmiyorum, belki de...'

'Bu sadece bir göz bağı,' dedim umursamazca.'Bunun işe yaraması için ne yaptığımı görmemen gerekiyor.'

"Bu bir tür hile değil, değil mi?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım.'Bu aşamada seni öldürmekten ne kazanabilirim ki?'

Bir an bana baktı, yüz ifadesi anlaşılmazdı, gözlerimi inceliyordu, sonra içini çekti ve itaatkâr bir şekilde göz bandını taktı.Bu onu garip bir şekilde savunmasız, bir şekilde daha küçük gösterdi.

Gözlerimi ondan kaçırdım.Buraya onu izlemeye gelmemiştim, bu fikir ne kadar sinir bozucu derecede cazip gelse de.Yapılması gereken bir deney vardı.

Tahta haçı geri çektim ve ona doğru salladım.Raleigh en ufak bir tepki bile vermedi.İlginç.Haçı masaya koydum ve ucuna gümüş bir haç geçirilmiş bir tesbih çıkardım.Yine, Raleigh'den hiçbir tepki gelmedi, hatta haçı kör olmuş gözlerinin önünde salladığımda bile.Demek ki haça karşı duyduğu tiksinti, algısından kaynaklanıyordu.

Sonunda Orlfen'in elinden haçı aldım.İlk başta hâlâ tepki vermedi, ama haçı masanın üzerinden ona doğru ittiğimde Raleigh nefesini tutarak tısladı, dişlerini vahşice gösterdi.'Bu ne?'

'Bana ne hissettiğini söyle.'

Doğru kelimeyi telaff ederken dudakları titredi.Sonunda, 'Terör,' dedi.

'Hepsi bu kadar mı?'Haçı yavaşça ona doğru yaklaştırdım.

'Ne demek istiyorsun?*Dur.Dur.*Şu anda ne yapıyorsan, bırak.'

Onu geri kaptım, sonra aceleyle çantaya geri attım.Raleigh koltuğuna yığıldı, hafifçe titriyordu.

'İyi misin?'

'Neydi o?'

'Orlfen'den getirdiğim haç.'

Raleigh tiksintiyle bir ses çıkardı." Bunu mu *sakladın?*"

'Kendimi dindar hissediyordum,' dedim kayıtsızca.Tahta olan hâlâ masanın üzerinde, göz önünde duruyordu ve Raleigh'i hiç rahatsız etmiyordu.Okuduğuma göre, inanç, bir vampirin dini eserlere duyduğu tiksintinin ardındaki yönlendirici güçtü.İkon gerçek bir inancın varlığında bulunduğu sürece dinin kendisi önemli değildi ve

Orlfen'in haçı yüzyıllarca olmasa da on yıllarca sunağında durmuştu.Gümüş de aynı derecede iticiydi, bu yüzden ikisi bir araya geldiğinde etkilerinin bu kadar güçlü olması şaşırtıcı değildi.

'Şimdi sana dokunacağım,' diye uyardım.Raleigh gerildi.'Gümüşle değil,' diye ekledim ve başını sallasa da, her an kaçmaya hazır görünüyordu.'Sadece elinle.'O zaman biraz daha rahatlamış görünüyordu, ama yine de iğnelerin üzerinde oturmaya zorlanmış bir adam izlenimi veriyordu.'Kontrolümüzle başlayacağım.'İki parmağımı nazikçe elinin arkasına koydum.Yanmış gibi geri çekildi, sonra acı çekmediğini fark edince elini yavaşça masaya geri koydu.'Sadece ben,' dedim bu sefer ve elimi onun elinin üzerine koydum.Teni soğuktu ve nabzının yokluğunu hissedebileceğimi beklerken, gevsemeye çalışan kasları onu sürekli hareket halinde tutuyordu.

'Ben—' Dudakları kelimeleri oluşturdu ama sözünü kesti.Diğer elimle masadaki haçı örttüm,tepkisinde bir değişiklik olup olmadığını gözlemledim.Hiçbir şey olmadı.Parmaklarımı teninden kaldırdım.Kasları gevşedi, gerginlik azaldı.

Gerçeği birdenbire anladım . Sorun haçta değildi. Elimle hızla çektim . 'Göz bağına çıkar. Duracağız.'

'Benim için endişelenmene gerek yok.'Sesi çok kısık ve inandırıcı değildi.

'İstediğin kadar gece kör bir şekilde orada oturabilirsin, umurumda değil, ama ben devam etmeyeceğim.Çıkar şunu.'

Raleigh bir an daha tereddüt etti, sonra göz bağına çözdü.Kusursuz bir hassasiyetle, çok yavaş ve düzgün bir şekilde katlayıp masaya koydu.Kirpikleri mum ışığında parıltıyordu.Sonra masanın üzerinde duran tahta haçı fark etti ve yerinden fırladı.'Bu ne zamandır burada?'

'Bu sizi etkiliyor mu?'

'Açıkça.'

'Daha önce de yaptın mı?Yoksa sadece fark ettiğinde mi?'

Raleigh, cevabın çok açık olduğunu düşünerek yanıt vermeye başladı, sonra kendini durdurdu.'Ne zamandır orada?'

'Tüm süre boyunca.'Onu tekrar kumaş çantasına koydum ve ipini çektim, Raleigh'nin tepkisini izledim.Gözden kaybolur kaybolmaz koltuğuna geri oturdu.'Bir sonraki testim, orada olduğunu bilmediğin

takdirde fiziksel bir etki yaratıp yaratmayacağını görmek için sana dokunmaktı.Başka bir zaman deneyebiliriz.'

Raleigh gözlerime bakmaktan kaçındı.'Sana gülünç görünüyor olmalıyım, değil mi?'Sesi alaycı bir tondaydı.'Sana yaşattığım onca şeyden sonra, gözlerim kapalıyken bile elimi tutmana tahammül edemiyorum.'

Sözlerinin etkisini bir an için sindirdim.Sonunda, "Gülünç görünmüyorsun," dedim."Seni haç konusunda uyarmalıydım."

'Bu... değil...' Raleigh sözünü tamamlayamadı.'Ne elde etmeyi umuyordunuz?'

'Zayıf noktalarınızı belirleyebilirsek, etkisini bir şekilde azaltabileceğimizi düşündüm.Her zayıf noktaya karşı direncinizi kademeli olarak artırırsak, belki de lanet ortadan kalkar.'Teoride iyi bir fikirdi, ama işe yarayıp yaramayacağından emin olmasak bile, aylar hatta yıllar sürebilirdi.Ve benim yıllarım yoktu.Sadece birkaç ayım kalmıştı.

'Bana daha çok beni nasıl öldüreceğini öğreniyormuşsun gibi geliyor.'

Kendi kendime gülümsedim.'Moira'yı bu zevkten asla mahrum etmem.'

Raleigh'nin dudakları mikroskobik bir şekilde kıvrıldı.Rahatlamamı tarif edemem.İyiydi.Aramızda gelişen azıcık şeyi mahvetmemiştim.'Onur için Enrique ile savaşmak zorunda kalacak,' dedi.Ardından gelen gülümsemenin zorlama olduğunu anlayabiliyordum, ama çaba göstermesi benim için çok şey ifade ediyordu.'Zekice bir fikir.İstersen tekrar deneyebiliriz.'Göz bağıını çevirdi.'Bunun yerine gözlerimi kapatabilirim.'

"Bu işe yarar," dedim olabildiğince nazık bir şekilde."Eğer herhangi bir noktada onları açmanız gerekirse, önce bana söyleyin.Bunu sizin şartlarınıza göre yapacağız."

Olması gerekenden çok daha duygusal görünüyordu.Bunun altında yatan başka bir şey vardı, bana söylemediği bir şey.Umarım bir gün bana güvenip bunu benimle paylaşır.

On altı

Annemin ölüm yıldönümünün yaklaştığı konusunda Raleigh'i uyarmaya hiç teşebbüs etmedim , neyse ki o da bunu kendisi dile getirmede. On beş yıl geçmişti. Onu festivale sürüklediğimden beri on beş yıl. Dikkatsizliğim yüzünden Raleigh'in dikkatini ona çektiğimden beri on beş yıl.

Raleigh... Katilinin benimle evlenmesine sadece birkaç ay kaldığını bilseydi nasıl hissederdi acaba?Bu düşünce midemi bulandırdı.

Gün geldiğinde hasta numarası yaptım, odamdan sadece öğleden sonra erken saatlerde Enrique'yi odamda akşam yemeği hazırlamaya ikna etmek için çıktım.Rol yapmak zor değildi aslında.Yatağımın üzerindeki kızıl tavan örtüsüne bakarken midemde bir keder kemiriyordu, ama bu sadece keder değildi. Kalbiminaşağı doğru çekilmesi gibi acı verici bir çekişme vardı ve aynı zamanda bana giderek daha tanıdık gelen garip bir hafiflik de vardı ki bu da çekişmeyi daha da güçlendiriyordu.

Yanımda dönüp durdum, duygularımı bastırmaya çalıştım.Üzüntüye katlanabilirdim; bu aşamada eski bir dost gibiydi. Amasuçluluk duygusu çok daha kötüydü.

Enrique sonunda kapıyı çaldığında hâlâ yemek yiyebileceğimden emin değildim.Ama onu karşılamak için kapıyı açtığımda, Enrique değil,Raleigh elinde akşam yemeğimle duruyordu.Daha önce hiç görmediğim, terzi izlerini neredeyse görebileceğiniz kadar yeni siyah bir frak giymişti.Kabul etmekten nefret etsem de, ona çok yakışmıştı.

'Enrique senin iyi olmadığını söyledi.'Kapı çerçevesine büyük ilgi gösteriyor gibiydi.

'Geçiyor...' dedim. Ne yapacağımı , ne diyeceğimi bilmiyordum. Aşağı katta yemek yemek istemememin asıl sebebi oydu. Annemin

anısını nasıl hakkıyla yaşatabilirdim ki, o... Bugün değil. O değil. Ama ağzımı açıp ona lanet okuyup onu kovmak istediğimde kelimeler ağzımdan çıkmadı.

'İçeri girebilirsin.' Geçmesi için kenara çekildim, tepsiyi şifonyerin üzerine koyarken ne yaptığımı merak ediyordum. İkinci bir sandalye aradı, bulamadı ve dağınık yatağımın kenarına oturdu. Tertemiz kıyafetleriyle buruşuk çarşaflarımın arasında orada bulunmaya hakkı yoktu ve kendime tekrar onu göndermem gerektiğini söyledim. Bunun yerine, şifonyerimin başına oturdum.

'Doğru mu varsayıyorum,' diye başladı Raleigh, acı verici bir yavaşlıkla, her heceyi tek tek vurgulayarak, 'bugün—'

'Dur,' dedim. Sonra Raleigh ağzını hızla kapatınca pes ettim. 'Evet.'

Raleigh yutkundu. Derin bir nefes aldı. 'Daha önce hiç kimse...'

'Lütfen bundan bahsetmeyin,' diye araya girdim. 'Bugün değil. Bunu sizinle *konusamam*.'

Raleigh dizlerine baktı, dudaklarını sıkıca büzmüştü. Onu kendi haline bıraktım, gerekenden daha fazla dikkatimi ılıklaşmış yemeğimin üzerini açmaya verdim. Eğer mutfaktan direkt gelmiş olsaydı bu kadar soğuk olmazdı. Enrique'yi onun yerine gitmesine izin vermesi için ne kadar zaman harcamıştı acaba? Ona tekrar baktım, hala dizlerine bakıyordu ve ağır suçluluk duygusu yeniden hafifledi. Sanırım bazı yemekler soğukken daha lezzetliydi.

Çatalımı ağzıma götürürken Raleigh tekrar konuştu. Neredeyse fısıltıdan ibaretti, o kadar kısık bir sesle ki hayal ettiğimi sandım. Keşke öyle olsaydı diye düşündüm neredeyse. 'Özür dilerim.'

Çatalı yere bıraktım, sözlerinin beni paramparça etmesine izin vermemeye çalıştım. Onu duymamış gibi davranabilir miyim diye düşündüm, ama zaten çok uzun süre tereddüt etmiştim. 'Sana daha önce de söyledim, bunun için özür dileyemezsin.' Ona döndüm.

Hâlâ göz temasından kaçınıyordu. İçimden bir ah çektim ve yemeğimi bırakıp yanına gittim. İrkildi, sonra yanına oturduğumda gözle görülür şekilde rahatladı.

"Bugün seni görmek zorunda kalmamak için hasta olduğumu söyledim," diye itiraf ettim, ellerimi yatağa yaslayarak arkama yaslandım.

Gerildiğini hissettim. 'Gitmemi ister misiniz?' diye sordu.

"Hayır," dedim kendimi tutamadan. Dişlerimi sıktım, aklımı bulandıran duygu karmaşasını dağıtmak için başımı salladım. Onun olmadığı bir günün normal geçeceğini biliyordum ama artık onu tüm acılarımın kaynağı olarak hayal edemiyordum. Katil olduğunu biliyordum ama katilin o olabileceğini artık anlayamıyordum. Yas tutarken bana akşam yemeği getiren Raleigh, bu acıya sebep olan aynı Raleigh nasıl olabilirdi?

Ve neden, bunca günün içinde, bugün ondan nefret etmeyi bir türlü başaramıyordum?

Gözlerim yanmaya başladı. Çenemi göğsüme yasladım, duygularımı bastırmaya çalışarak, saçlarımın dökülenleri görmesini engelleyeceğini umdum. Raleigh iç çekti ama gözlerini kibarca kaçırdı. Bir elini yatağa koydu. Küçük parmağı parmağıma hafifçe değdi, sonra orada kaldı ve öylece durdu.

Burnumu çektim, artık bir mendile çok ihtiyacım vardı ama kendimden ne kadar nefret etsem de elimi ondan çekemedim. 'Senden uzaktan nefret etmek çok daha kolaydı,' diye itiraf ettim.

'Bu bir iltifat mı?' diye sordu Raleigh.

'Bu durumda sana iltifat edeceğimi mi düşünüyorsun?' Tekrar burnumu çektim ve Raleigh cebinden süslü bir mendil çıkardı. Gözyaşlarımı silmek ister gibi hareket etti, durdu ve bunun yerine mendili elime sıkıştırdı. Gülme isteğime karşı koyarak parmaklarımı ipeğin etrafına sardım. Duygusal olarak çok beceriksizdi, ama sanırım ikimiz de öyleydik. Normal işleyen duygulara sahip hiç kimse kendini bu duruma sokmazdı.

'Çoğu insan uzaktan sevilmenin daha kolay olduğunu söyler, bu yüzden bu benim için yeni bir durum.'

İlk başta yanlış duyduğumu sandım, sonra yanılmadığımı fark edince gözyaşlarıma engel olamadım. 'Bunu kim söyler ki?'

'Kadınlar... erkekler... sen olmayan insanlar.'

Burnumu sildim. 'Başka kimseyi tanı mıyorsun ki.'

'Bir sürü mektup arkadaşım var, teşekkürler Clara. İnsanlar genellikle mesafemi koruduğumda beni daha çok seviyorlar.'

Bunu hayal bile edemezdim. Uzaktan tanıdığım Raleigh, hayatımı mahvetmekten sorumlu iğrenç bir şeytandı; bu Raleigh ise unvanını

bir kenara bırakıp yılın en zor gününde bana teselli vermek için hizmetkâr rolü oynayacak biriydi.Parmaklarımızın birleştiği yer yanmaya başladı.Göğsümdeki acı yeniden sızladı.

'Sanırım bu yüzden adam kaçırmaya başvurmak zorunda kaldınız.'

'Eğer böyle davranmaya devam edecekseniz, size hatırlatmak isterim ki, istediğiniz zaman ayrılabilirsiniz.'

İstemsizce güldüm.O çok saçmaydı; bu durumun tamamı saçmaydı.İşlediği cinayetin yıldönümünde beni teselli etmesi, kaçırmamla ilgili şaka yapması...Ama Tanrım, ondan nefret etmek çok zordu.

'Acele etmeyelim,' yataktan kalktım, parmağım artık orada durmadığı için garip bir şekilde soğuktu.'Henüz yıl sonu değil.'Sözler zihnime yerleşirken durakladım, sonra yavaşça döndüm ve ona baktım.'Raleigh,' diye sordum.'Yıl sonunun önemi nedir ?' Bunu daha önce de sormuştum ve cevabı, ilk söylediği zamanki gibi zihnimde net bir şekilde kalmıştı.

'Yeni yüzyıl,' dedi hafifçe.'Ve vadiye döndüğümden beri geçen on beş yılın sonu.Bunu sana söylemiştim, değil mi?'

Evet, öyle yapmıştı ama ben hiç üzerinde durmamıştım.Şimdi başka bir şey düşünmekte çok zorlanıyordum.Annemin cesedini bulduğumuzdan beri on beş yıl geçmişti.Barajın inşasını emrettiği günden beri de on beş yıl.Bana fazladan zaman mı veriyordu?Yoksa ölümsüz bir yaşam için kalan o birkaç ay o kadar önemsiz miydi ki, onları hiç dikkate almamıştı?

'Elbette,' dedim.'Unutmuş olmalıyım.'

Ondan nefret etmek ne kadar zor olsa da, onu düzeltmeye cesaret edemedim.

Enrique ertesi gün Triz'e onunla birlikte gitmem konusunda ısrar etti.Peder Leon, Linford ailesiyle ilgili araştırmaları sayesinde yeni bilgiler ortaya çıkardığını bildirmek için bana yazdığında ara sıra geri dönüyordum.Pazarlar açıksa, Enrique bana katılırdı, genellikle kaleden göndermek için çok hassas olduğunu iddia ettiği bir demet mektupla.Raleigh'in onu beni gözetmesi için mi görevlendirdiğini

yoksa gerçekten sadece elmalarını kendisi mi seçmek istediğini anlayamadım, ama uzun yolculukta onun arkadaşlığından keyif aldım. Ancak bu sefer, şafakta beni uyandırdığında itiraz etmeye çalıştım. İhtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıydı ve zaten bir günlük araştırmayı kaçırmışken sahip olmadığım bir zamandı. Kışın ilk belirtileri vadiyi delmeye başlamıştı. Kalenin etrafındaki ağaçlar renk değiştirmeye, kızıl yaprakları tepelere damlamaya başlamıştı. Rostenburg, tepelerin sonbaharda paslanmış gibi görünmesinden dolayı bu adı almıştı. Tepesinde bile vadiye rengini veren kayın yaprakları vardı. Bu, gerçekten övünebileceğimiz tek gösteriydi.

Bir zamanlar yılın en sevdiğim zamanıydı, ama artık yaprakların çürümesini izlemekten zevk alamıyordum. Kış yaklaşıyordu ve bir çözüm bulmaya da yaklaşamamıştım.

'Öyleyse katedralde oku,' dedi Enrique. 'Ortam değişikliğine ihtiyacın var.'

Haklıydı. Triz'in birçok merdiveninden ilkinde vardığımızda, hissettiğim kemirici umutsuzluk yerini bir ağrıya bırakmıştı. Enrique'yi pazarda bıraktım ve katedralde Peder Leon'u aramaya koyuldum. Beni bir yavru köpek gibi karşıladı ve kutsal emanetler arasında aradığı son eseri bulmak için beklememi istedi. İçinde iki minyatür portre bulunan, kitap gibi katlanan altın bir çerçeveydi. İlki, sanatçının yüz hatlarını yeniden yaratmadaki becerisi göz önüne alındığında herhangi bir çocuk olabilecek genç bir çocuğun portresiydi; diğeri ise belirsiz bir şekilde bebek şeklinde, yetişkin bir adamın somurtkan yüzüne sahip bir şeydi.

'Bu korkunç,' dedim ona.

Rahip çok memnun görünüyordu. "Öyle değil mi? Şu bebek"—bebeği işaret etti—"sizin nişanlınız."

Güldüm. Onu eve götürüp Raleigh'le dalga geçmeyi çok istiyordum, ama eğer saklamak isteseydim, Peder Leon neredeyse kesinlikle evet derdi ve katedralin hazinesi, üç yüz yıllık bir sanat eserini saklamak için Rostenburg Kalesi'nin sürekli değişen salonlarından çok daha güvenli bir yerdi. Resmi yakından inceledim, hafızama kazıdım. O günlerde, imkanı olanlar bile nadiren bebeklerinin portrelerini

yaptırırdı.Raleigh'in ailesi onu çok sevmiş olmalı.Bunca yüzyıl sonra onları iyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

'Diğer çocuk kim?' diye sordum, baş parmağımla çerçevenin üzerinde gezinerek.

'Sanırım o, ağabeyi Prens Leopold.'

Bir ağabeyi varmış.Onun bir ağabeyi olduğunu hiç bilmiyordum.Linford ailesinin çoktan yok olduğunu, kalenin hayat dolu olduğunu hayal etmek tuhaf geldi.Raleigh'nin bir zamanlar bir ailesi vardı, onu seven kardeşleri ve anne babası.Bu durum, kalemizi daha da boş hissettirdi.

'Ona ne oldu?'Cevaptan çok korkuyordum.Raleigh ailesinin unvanlarını elinde tutuyordu.İkinci oğul için bu sadece tek bir anlama gelebilirdi.

Rahip, ilginç bir tarihsel dipnotu açıklayan bir bilginin kısa ve öz anlatımıyla, "Görünüşe göre attan düşmüş," dedi.Endişeli yüz ifademi görünce hatasını anladı."Ama dikkat edin, bu olaydan epey yıllar sonra olmuş.Otuzlu yaşlarındaydı."

Otuzlu yaşlarındaydı.Yani bir bakıma Raleigh'den daha uzun yaşadı.Aralarındaki yaş farkının ne olduğunu merak ettim.Eğer Leopold otuzlu yaşlarında öldüyse, Raleigh o sırada yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı, ki öyle de kaldı.Dolayısıyla Raleigh, babasının unvanını miras alacağını, değişmeden çok önce öğrenemezdi. Bu yüzdenbu kadar ihmalkar bir yönetici olması şaşırtıcı değil.Yönetmek için yetiştirilmemişti.

Peder Leon, özellikle belirli bir peyniri çok istediği ve benim de denemem konusunda ısrar ettiği için, araştırma gibi sıkıcı bir işe girişmeden önce benimle birlikte pazarda dolaşmaya ikna etti.Pazarlar, çocukluğumdan hatırladığım gibiydi: Rostenburg'un her köyünden gelen satıcılarla dolu, hareketli bir merkez.Babamın anlattığı gibi bir hayalet kasaba değildi hiç.Belki eskisine göre biraz daha az tezgah vardı, ama açlık belirtisi yoktu.

Leon peynircisini buldu ve daha önce hepsini tatmış olmasına rağmen, tüm ürünleri denemekte ısrar etti.Ben bir kenarda durup karar vermesini beklerken, tüccarın karısı bana döndü."Sizin için bir şey var mı, Majesteleri?"

Sözlerinin beni neden hazırlıksız yakaladığını anlamam biraz zaman aldı.'Hayır, değilim... Lütfen bana sadece Clara deyin.'

Kadının gülümsemesi bana bunu kesinlikle yapmayacağını söylüyordu, ama içinde hiçbir kötü niyet yoktu.'Nişanlandığınızı duyduğumuzda ne kadar mutlu olduğumuzu size anlatamam.' Eriyen keçi peynirinden büyük bir parça kestive paketlemeye başladı.Dikkatinin dağılmış olması ve saklamaya çalıştığım kafa karışıklığını görmemesi beni sevindirdi.'Hiçbirimiz daha iyi bir eşleşme hayal edemezdik,' diye devam etti.'İşte, bu sizin için.'İtirazlarıma rağmen peyniri bana uzattı ve Peder Leon parayı elimden alıp kendi cüzdanına atıp kiliseye bağış olarak kabul edeceğini söyleyene kadar ödeme almadı; bu da benden başka herkesi memnun etti.

"Buna dayanamam," dedim beni uzaklaştırırken."Kalede yiyecek bolca var."

'Zamanlar her zamankinden daha zor olabilir, ama kimse aç değil.Size bir parça peynir verebiliriz.Tanrı bilir, babanız yıllar boyunca bize yeterince peynir ayırdı.'Tanrı'nın adını boş yere kullanmaması gerektiğini hatırlamış gibiydi ve tembelce haç işareti yaptı.

Sözler kafamda yankılandı.'Ne demek istiyorsun?'

'Kuraklık başladığında,' dedi Leon, sanki neyden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi.'Bir sürelğine işler biraz zordu, ama prens bize geçinmemiz için yeterli yardımı gönderdi, sonra baban da Orlfen'den o fazla yiyeceklerin hepsini getirip geri kalan açığı kapattı.Ah, yüzünü görmeliydin.Evet, biliyorum çok para aldı, ama hayal edebileceğinden çok daha fazla yardım etti.Orlfen, babanın başında olmasıyla inanılmaz derecede şanslı.'

'Babam buraya alışverişe geldi,' dedim.Bedenim çok uzaktaydı, sesim ise daha da uzakta.

'Eh, birkaç şey eve götürüyordu ama çoğunlukla satıyordu.Duyduğuma göre çeyiz için biriktiriyormuş.Belli ki işe yaramış.'

Peder Leon, Raleigh ile nasıl nişanlandığımı bilmiyordu.Nasıl bilebilirdi ki?Elbette babamın çeyizi ödediğini düşünecekti.Bütün vadi o lanet olası çeyiz olayını biliyordu.

Peki bu para nereden gelmişti?O para hayatıma öyle bir gölge düşürmüştü ki,babamın bu kadar parayı nasıl biriktirdiğini hiç merak

etmemiştim. Annemin ailesinin mirasından kendi geliri vardı, ama bu onun ölümünden sonra sona ermişti. Babamın toprağı yoktu ve Raleigh'den aldığı maaş en iyi ihtimalle mütevazıydı. Cevap gözümün önünde durana kadar bunu hiç sorgulamamıştım.

Peder Leon'dan özür diledim ve kendimin bile zar zor anladığı, anlaşılabilir bir bahane uydurarak, aydınlanmamdan habersiz bir şekilde peynir tezgahının yanından ayrıldım. Enrique'yi, olgunlaşması için çaba sarf ettiği cılız meyveler satan, meyveleri az kalmış bir tezgahta buldum. Elinde bir elma tutuyordu ve onu eşsiz bir yoğunlukla inceliyordu; satış yapan kadın ise onunla konuşursa kaçmaya hazır görünüyordu.

'Gitmemiz gerekiyor,' dedim ona.

"Bu elmalar çok erken hasat edildi," dedi.

'Umurumda değil,' diye ağzımdan kaçırdım kendimi durduramadan. 'Gitmem gerek.'

O anda beni fark etti, yüzünde çok nadir görülen bir endişe ifadesi vardı. 'Bir şey mi oldu?'

'Bilmiyorum,' dedim. 'Raleigh ile konuşmam gerek.'

'Henüz uyanmamıştır. Önce alışveriş yapalım.'

'Senin o lanet olası elmaların umurumda değil, Enrique. Duygularım taşmak üzereydi ama henüz ne olduklarından emin değildim. Şimdi gitmem gerekiyor. Benimle gelebilirsin ya da sonra gelebilirsin, ama ben şimdi gidiyorum.'

Enrique elmayı yere bıraktı. 'Bir şey oldu.'

Ondan yüzümü çevirip pazar yerine doğru geri çekildim. Peşimden gelmeye çalıştı ama kalabalık tarafından hemen engellendi. Onsuz ilerlemeye devam ettim, kalabalık isimlendiremeyeceğim kadar çok duygunun ardında kayboldu. Kafa karışıklığı. Korku. Keder? Ama *bu keder* miydi? Kederlenecek bir şey var mıydı? Bilmiyordum. Anlamıyordum. Raleigh'e ihtiyacım vardı. Tanrım, neden Raleigh burada olamıyordu?

Enrique, kasaba girişine çıkan merdivenlerin yarısında bana yetişti. 'Ne oldu?'

Durup derin bir nefes aldım, zihnimdeki karmaşık düşünceleri mantıklı bir şekilde değerlendirmeye çalıştım. 'Raleigh seni işe almadan önce nerede yaşıyordun?'

Enrique bana şüpheyle baktı, bunun bir test olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.'Devrimden önce Versailles.Sonra işgale kadar Zürih,' dedi, 'Ama Raleigh beni Salzburg'da buldu.'

'Orada Rostenburg kıtlığından bahsettiler mi?'

'Hayır,' dedi.'Asla.'

'Raleigh sizinle bu konuda hiç konuştu mu?Siz onun şefisiniz, size mutlaka bilgi vermiştir.Malzemeleri nasıl sipariş ediyorsunuz?'

'Soruları tek tek sorabilir misiniz?Bana Orlfen Vadisi'nin toparlandığını, bu yüzden Moira'nın her şeyi Triz civarından temin ettiğini söyledi.Gerçekten ne soruyorsunuz?'

'Bilmiyorum,' dedim.Kalp atışlarım hızlanıyordu sanki.'Anlamıyorum.Babam her zaman tüm bölgenin açlıktan kırıldığını söylerdi ama Triz iyi durumda.Şimdi de insanlar bana babamın onlara yiyecek sattığını söylüyorlar ve—' İçimden bir hıçkırık koptu, cümlem yarıda kesildi.Ve sonra duramadım.Kendimi asla böyle bir halde halk önünde dağıtmamıştım: Yann bile beni sadece birkaç kez böyle yıkılırken görmüştü.Ama o anda, son altı ayda hissettiğim her duygu birden üzerime yığılmış gibiydi.

Yirmi beş yaşına girdiğim gün her şey çok basit görünüyordu.Kasvetli, korkunç, merkezinde tek bir parlayan ışık vardı ama yine de basitti.Şimdi anlamadığım bir dünyanın parçasıydım, ölümsüzlüğümü sonsuza dek kaybetmeme sadece iki ay kalmıştı ve birdenbire kıtlık bile anlamsız geliyordu.Çok fazlaydı.

Enrique, beni teselli etmenin uygun olup olmadığından emin olamadan, Fransızca kendi kendine küfretti.Büyük bir rahatlamaıyla, denemedi ve gözyaşlarım kuruyana kadar hıçkırmama izin verdi.Mendilimle yüzümü siliyordum, devam etmeye hazırlanıyordum ki, bir şey dikkatini çekti.

'Sen!' diye bağırdı Enrique.

Merdiven boşluğunun diğer tarafında, yüzü kıpkırmızı ve tırmanıştan nefes nefese kalmış bir adam tam bize doğru geliyordu.Enrique'nin kendisine seslendiğini fark edince irkildi ve duymamış gibi yapmanın çok geç olup olmadığını değerlendirdiğini anlayabiliyordum.'Ben mi?'

'Bizim kim olduğumuzu biliyor musunuz?'

Adam bana, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma baktı, sonra tekrar Enrique'ye döndü.'Yapmalı mıyım?'

'Hayır.Biz Viyana'dan araştırmacılarız.Orlfen kıtlığı hakkında ne biliyorsunuz?'

'Ah, "kıtlık" meselesi.'Adam şüphesini abartmak için kaşlarını kaldırdı, şimdi bir sorun içinde olmadığını anladığı için gözle görülür şekilde rahatlamıştı.'Diğer herkesten daha fazla değil.'

'Neden öyle söyledin?' diye sordum.

'Aslında tam anlamıyla bir kıtlık değildi, değil mi?Belediye başkanı her iki ayda bir buraya gelip fazla yiyecekleri satıyordu.'

Ayaklarımın altındaki zemin daralıyormuş gibi hissettim, zihnim dünyevi bağlarından kopuyordu.

"İnsanların gerçekte neden öldüğünü gizlemek için böyle söylüyorlar," diye devam etti adam, benim uzaklaştığımı fark etmeden.

'Hangisi?' diye sordu Enrique'nin.

Adam dramatik bir şekilde öne çıktı, ağzını eliyle kapattı."Vampirler," dedi sahne fısıltısıyla."Kalenin onlarla dolu olduğunu duydum ve prens, başkente saldırmamaları için onlara Orlfen'i vermiş."

Bu kısmın doğru olmadığını biliyordum.Beni geriye çekti ve ayaklarımın altındaki zemini tekrar hissedebildim.

Enrique sakince, "Vampirler diye bir şey yok," dedi.

"Elbette ki öyle değil," dedi adam."Eğer biri bunun vampirlerden kaynaklandığını söylerse, vampirler de onu hedef alır; bu çok açık.Bu yüzden tüm ölümleri açıklamak için kıtlık olduğunu söylemek zorunda kaldılar.Ama eğer bu doğru olsaydı, belediye başkanı neden buraya gelip yiyecek satmaya devam etti?"

'O bir şeyler satın alıyordu!' diye araya girdim.

Adam bana, beni biraz tanıdığını ama daha fazla araştırmakla uğraşmak istemediğini ima eden bir bakış attı.'İnanmıyorsan git kendin sor.Orlfen dağın öbür tarafında.Şimdi yola çıkarsan gün batımına kadar varabilirsin.'Bir adım öne çıktı, sonra tekrar durdu.'Ama ben olsam önce pazardan sarımsak alırdım.'Sonra da yoluna devam etti ve tırmanışını sürdürdü.

'Bu sorunuzu yanıtladı mı?' diye sordu Enrique.

Adam merdivenlerin tepesinden kaybolana kadar gözlerimi arkasından ayırmadım.'Umarım kaybolmamıştır.'

On yedi

Günler hızla kısaltmaya başlamıştı ve biz kaleye döndüğümüzde güneş alev alev yanan yaprakların arasına doğru batıyordu. Yanımdan ayrılmak istemeyen Enrique ile birlikte doğruca kütüphaneye gittim. İçeride, şöminenin yanında uzanmış, son notlarımı okuyan Moira'yı bulduk. Başını kaldırdı ama ben yanından hızla geçip Raleigh'nin çalışma odasına girdim.

Raleigh'nin bana kütüphaneyi ilk gösterdiği günden beri buraya gelmemiştim. Hatırladığımdan daha kötüydü. Masası o kadar çok belgeyle doluydu ki, ağırlığı altında çökmemesi mucizeydi. Arka duvarda, tarih ve numaralarla işaretlenmiş, nispeten yeni çekmeceler sıralanmıştı – birilerinin bir ara bu karmaşayı düzenlemeyi planladığının bir işaretiydi bu – ama belli ki bu girişim yarıda bırakılmıştı. Raleigh'nin neden hepsini yakıp sıfırdan başlamadığını merak ettim.

"Burada her yer mali defterlerle dolu," dedi Moira kapıdan başını uzatarak. Enrique ise arkasında durup, çalışma odasına en yakın raftaki kitapları endişeyle düzeltiyordu.

'Biliyorum.' En yakındaki kağıdı kaldırdım ve 1642 tarihli olduğunu gördüm. Omuzlarım düştü. 'Bunun bir düzeni var mı acaba?'

'Raleigh'e sor...' Moira, yüzüme bir anlığına baktığında sözünü yarıda kesti. Triz'deki patlamamdan beri kendi yansımamı görmemişim, ama göz kapaklarım zımpara kağıdı gibiydi ve yanaklarımda kurumuş gözyaşı izlerinin kabuğunu hala hissedebiliyordum. 'Ne arıyorsun?'

'Son on yılda, hayır, beş yılda Orlfen'den çıkan her şey.'

Moira'nın kaşları kalktı. 'Ah, *onları* nerede sakladığını biliyorum .' Beni arka duvardaki çekmecelere götürdü, birkaç yarı boş çekmeceyi açtı, sonra aradığı çekmeceyi buldu. İçi tika basa doluydu, her bölümün üzerine solmamış mürekkeple tarih yazılmıştı. 'Ya da zaman kazanmak isterseniz bana her şeyi sorabilirsiniz.'

Başımı salladım.'Kendim görmem lazım.'

Kayıtlar, özellikle on beş yıldan daha eski olanlar, eksikti ama kıtlığın nereden başladığını bulmak uzun sürmedi.İlk sayfa, yakındaki başka bir kasabanın belediye başkanından yardım isteyen bir mektuptu.Onun durumunun ne kadar tanıdık olduğunu görünce kalbim sızladı.Dikkatlice tekrar dosyaladım.Bu tür bir acı, vergi kayıtlarından daha önemliydi.Yıllar sonra hatırlanması gerekiyordu, en azından Raleigh'in bunun tekrar yaşanmasını engellemesi için.Sonraki sayfaya geçtim.Boğazım düğümlendi.

Sayfa yığınının daha hızlı karıştırmaya başladım, her bir neredeyse aynı sayfaya rastladıkça kanım donuyordu.Sayfaların tarihleri son beş yıla aitti, bazıları Raleigh'in el yazısıyla, bazıları Moira'nın.Her birinin başlığı aynıydı, neredeyse aynı bir liste.Ve her birinde babamın imzası vardı.

Bunlar karne belgeleriydi.Orlfen'e birkaç ayda bir yapılan ve kıtlık boyunca bizi doyuracak kadar yiyecek içeren teslimatların kayıtlarıydı.Her biri şahsen babama teslim edilmiş ve kendi el yazısıyla imzalanmıştı.Babamın düzensiz el yazısını çok iyi tanıdığım için sahte olduğunu düşünmedim.Çok tutarsızdı.Kurnaz bir dolandırıcı böyle bir tutarsızlığa cesaret edemezdi.

'Raleigh, Orlfen'e yardım gönderdi.'Bu sözler neredeyse fısıltı şeklinde çıktı ağzından.

'Sana hiç söylemedi mi?'

'Asla,' dedim.Yapmış olsa bile inanmazdım.Onu yalancı ya da en iyi ihtimalle hayalperest sanırdım.Oysa işte buradaydı, babamın bizzat doğruladığı kanıt, Raleigh'nin bizi hayatta tutmak için bizzat çabaladığı.'Neden işe yaramadı?'

'Kim bilir?Eskiden babanla buluşmak için kasabanın hemen dışındaki bir yere bir el arabası dolusu malzeme getirirdim.'Moira,

babasının imzaladığı yeri eliyle işaret etti.'Ondan sonra ne olduğu ise tamamen bir tahmin meselesi.'

Babamın pazara gideceğini söylediği zaman olmalıydı.Ama her zaman birkaç saat değil, birkaç gün giderdi ve en başarılı alışverişlerinden sonra bile bu defterlerde listelenen malzemelerin onda birini bile getirmezdi.Bunun doğru olmasının tek yolu şudur ki...

Belediye başkanı her iki ayda bir buraya gelip fazla yiyecekleri satardı.

Babam kasaba için malzeme almıyordu.Bizim erzaklarımızı satıyordu.Geri getirdiği tahıl, Triz'de kâr elde edemediği ürünlerden ibaretti.Yumurtalar, tereyağı, şeker... hepsi Raleigh'in defterinde kayıtlıydı, hiçbirisi Orlfen'e yaklaşmamıştı bile.Babamın her zaman özel bir şey temin edebilmesinin nedeni de bu olsa gerek.Atları yemek zorunda kalmamamızın nedeni de bu olsa gerek.Annemin maaşı onunla birlikte yok olurken babamın bu kadar zengin olmasının nedeni de bu olsa gerek.Açlığımızdan kâr ediyordu.

Acı çeken herkes, ölen herkes.

Raleigh'in suçu yoktu.

'Babamla konuşmam gerek,' dedim, daha çok kendi kendime.Gitmek için döndüm ama Moira beni çalışma odasının kapısında yakaladı.

'O kadar acele etmeyin.Orlfen'e son gittiğinizde neler olduğunu hatırlıyorsunuzdur.'

'Geçen seferki gibi olmayacak.'

'Geçen seferin de geçen seferki gibi olacağını düşünmemiştin.'

'Enrique bana refakat edecek,' dedim.O zaman, 'Sen de bana eşlik edeceksin, değil mi?'

Enrique, dinlediğimizi bildiğimizi fark etmiş gibi şaşırmışçasına yüzünü buruşturdu.Raftan uzaklaştı ve çoğu ev çalışanının ömür boyu biriktirse bile karşılayamayacağı kadar gösterişli bir saat çıkardı."Moira yemek yaparsa alırım."

Moira ona öfkeyle baktı."Sanırım birisi bana bir daha asla ocağa dokunmamamın tüm insanlığa fayda sağlayacağını söylemişti."

Elini sanki kadının sözlerini geçiştirircesine salladı."Bu, akşam yemeğinden daha önemli."

Moira cevap verecek kelime bulamadı. Keşke o anın tadını çıkarabilseydim – Enrique'nin akşam yemeğinden daha önemli bir şey bulması, daha sonra tadını çıkarmam gereken bir zaferdi – ama sabırsızlanıyordum. Burada oyalan her dakika, yolda bana yol gösterecek güneş ışığının kaybı anlamına geliyordu. Orlfen'e giden yol zaten yeterince tehlikeliydi ve hızla daralan ışık penceresini kaybetmek istemiyordum.

'Pekala, bu gece rollerimizi değiştirelim,' diye mırıldandı Moira.

Ne demek istediğini tam olarak anlamadım. 'Raleigh'e nereye gittiğini söyle,' dedim. 'Gece yarısından önce geri dönmezsek, beni nerede bulacağını bilir.'

'O kadar uzun süre beklemeyecek.'

'Buna ihtiyacı olmayacak,' dedim. 'Bana güven. Orlfen'de kalmaya hiç niyetim yok.'

Orlfen köprüsüne vardığımızda Sovereign başını öne eğmeye başlamıştı ve adını bilmediğim Raleigh'e ait zarif siyah bir kısırağa binen Enrique'nin gerisinde kalmıştık. Akşam karanlığı iyice çökmüştü ve zavallı hayvanlar o gün Triz'e kadar gidip geri gelmişlerdi bile. Onları köprünün yanına bağladık, gerekirse su içebilecekleri kadar mesafe bıraktık. Sovereign'i şehre getirmenin geçen seferki hatasını anlamıştım. Burada gerekirse hızlı bir kaçış için müsait olacaktı.

Bazı dükkan vitrinlerinde kahverengileşmiş çiçek çelenkleri vardı ve birden bunların hasat festivalinden kalma olduğunu fark ettim – annemin ölüm yıldönümüyle o kadar meşguldüm ki, bayramı hiç düşünmemiştim. Orlfen'in kutlama yaparken benim kalede zamanın nasıl geçtiğini anlamamam beni garip bir şekilde kaybolmuş hissettirdi, oysa bu tarih bende birçok karmaşık duygu barındırıyordu. Çocukken bu kutlamaları çok severdim; daha sonra prensin dönüş günü olmuştu. Şimdi ise benim için ne ifade ettiğini bilmiyordum.

Eski evimin kapısı, gün içinde çoğu zaman olduğu gibi, kilitli değildi. Kapıyı çalmadan içeri daldım, sadece Enrique'nin eşikte

oyalandığını fark ettiğimde durakladım. Her zaman bol sarımsaklı yemekler yapardı, hançerimdeki haçtan hiç çekinmezdi ve nehir onu hiç rahatsız etmemişti, ama görünüşe göre bu, babasından miras aldığı bir sınırlamaydı.

'İçeri girebilirsin,' dedim.

Başını sertçe sallamasından utandığını anladım.

Babam çalışma odasındaydı, ben de kapıyı çalmadan içeri daldım. Etrafında, resmi bir görevi olmamasına rağmen, danışmanları olarak gördüğü üç adam vardı. Hepsini yakından tanıyordum. Büyürken ailem gibiydiler ve bir zamanlar kıtlıktan sağ kurtuldukları için minnettar olmuştum. Şimdi ise kemiklerinin belirgin bir şekilde görünmemesine dikkat etmeden edemedim. Aileleri için ne kadar az cenaze ateşi yaktığımızı da.

Babam bu müdahaleden rahatsız olmuştu. Johanna olduğumu ya da birinin sinirli karısı olduğumu düşündüğünü anladım. Bana bakmadan önce gözlerini devirerek zamanını ağırdan aldı. Sonra birden gerçeği anladı ve ayağa fırladı. Masasının arkasından çıkmaya başlarken nefes nefese, 'Clara?' dedi. 'Prens—'

Onu durdurmak için elimi uzattım. 'Bana Triz'den bahset.'

Donakaldı. Konseye baktı, sonra tekrar bana. 'Triz'e gittin. 'Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi dudaklarında çırpındı ve kalıcı olmadı. 'Küçükken, hatırlıyor musun?'

'Bugün oradaydım. 'Yavaşça konuştum, her hecede dudaklarımdan zehir damlıyordu. 'Ve herkes pazara yaptığınız ziyaretler hakkında çok güzel şeyler söyledi.'

Aynı soğukkanlı ve sevecen ifadeyi korudu, ama yüzünde ince bir sertlik belirdi; o kadar inceydi ki benden başka kimsenin fark edeceğinden şüphe duydum. 'Özel olarak konuşabilir miyiz?' Bu sözler açıkça etrafımızdaki adamlara yönelikti. Yani *bilmiyorlardı*. En azından tam olarak bilmiyorlardı. Gerçeği bilselerdi hâlâ onun yanında duracaklar mıydı, yoksa babamın kıtlık boyunca onlara sunduğu ek erzakların, gözlerini kapatmaya değer olduğunu mu düşüneceklerdi diye merak ettim.

Konsey ima edileni anladı ve odadan yavaş yavaş çıkmaya başladı. 'O da,' dedi Peder, Enrique'ye başını sallayarak. 'Bu bir aile meselesi.'

'Enrique, geçen seferkinin tekrarını önlemek için burada,' dedim.Sonra Enrique'ye, 'Lütfen kal,' diye ekledim.

Babam i çekti.İlk galibiyeti bana bırakarak yerine oturdu.'Pekala.Kapıyı kapat.'Ben de kapattım ve ayakta kaldım.'Şimdi, bu neyin nesi?'

'Raleigh kıtlık sırasında Orlfen'e yardım ulaştırdı mı?'

Babamın ifadesi değişmedi.'Hayır.'Ses tonunda itiraza yer yoktu, ama ben de başka bir cevap beklemiyordum ve kendi cevabımla hazırlıklıydım.

'yleyse neden teslimat kayıtları bende?'diye sordum.Onları yanımda getirmemiştim; kendi suçunun kanıtlarını ona teslim edip yok olma riskini göze alacak kadar aptal değildim.'Onlar senin elinle imzalanmış.Raleigh, barajı inşa ettiğinden beri, kaybedilen sulamayı telafi etmek için düzenli yardım organize etti.Sana her iki ayda bir malzeme dolu bir araba verildi, ama bunlar asla Orlfen'e ulaşmadı.Neden?'

'Prens size yalan söylüyor,' dedi babam kısaca.

'Raleigh bana söylemedi.Kayıtları kendim buldum.'

'O halde bunlar, sizin bulmanız için onun yerleştirdiği sahte belgelerdir.'

'Peki Triz'deki herkes neden kıtlık sırasında Orlfen'den artan malzemeleri sattığınızı düşünüyor?'

Babam parmaklarını birbirine kenetledi, ben nefesimi toparlarken bana yukarıdan baktı.'Ne söylememi istiyorsun?'

'Doğrusu.'

'Bu doğru.'

'Raleigh bunun doğru olduğunu kabul eder mi?'diye sordum.'Ya da Moira?Ya da Peder Leon'u buraya getireyim mi?Onu hatırlıyorsunuz, değil mi?çünkü o sizi kesinlikle hatırlıyor.Orlfen'deki herkesin onun söylediklerine Raleigh'in söylediklerinden çok daha fazla inanacağına eminim.'

'Beni tehdit mi ediyorsun?'diye sordu babam.

'Evet,' dedim, 'benim.'

'Bunun sana bir faydası olmayacak.Söyleyecek başka bir şeyim yok.'

Raleigh'nin her zaman başardığı gibi, yüz ifademi korumaya çalıştım.'Raleigh'nin çok iyi bağlantıları var, biliyorsunuz.'Odanın en uzak köşesine doğru ilerledim, onun adımlarını takip ettiğimi hayal ederek, bu durumu nasıl ele alacağını taklit etmeye çalıştım.'Viyana'da kime inanacaklarını merak ediyorum.Rostenburg Prensi'ne mi?Yoksa kızını kıtadaki her soylu beye satmaya çalışarak kendini rezil eden taşra belediye başkanına mı?'

Babam hiç tepki vermedi.'Viyana'nın prens hakkındaki kendi hikayelerime nasıl tepki vereceğini merak ediyorum.'

Gülümsemeye çalıştım ama içten içe midem bulanıyordu.'Peki, bu ne tür hikayeler olurdu?Kraliyet ailesi için vampirler yok.Açlık hakkında söyleyeceklerini duymadan önce bile sana yine gülerlerdi.'

Babam ellerini yana açarak "*Benden ne bekliyorsunuz?*" der gibiydi.

Karşı çıkmaya çalışmadı, ağzını bile açmadı. Sadece masasından beni izledi, söylediğim her kelimeyle yüz ifadesi daha da karardı.

Göğsümde biriken hayal kırıklığı, dikkatimi çekmeye çalışan diğer tüm baş döndürücü duyguları bastırdı.'Kimse dinlemiyor,' diye tısladım dişlerimin arasından.'Bana doğruyu söyleyin, yoksa Orlfen'deki her yaslı ebeveynin çocuklarının ölümünden kimin sorumlu olduğunu tam olarak bilmesini sağlayacağım.'

Babam gözlerime o kadar uzun süre baktı ki, bütün gece orada mahsur kalacağımızı düşündüm.Ama sonunda gözlerini kapattı, ifadesi yumuşadı ve sandalyesine geri yaslandı.'Senin için yaptım,' diye fısıldadı.'Her kuruşu çeyizin içindi.'

Bu, öfkem doruk noktasına ulaştı. '*Çeyizim mi ?' Peder Leon da aynı şeyi söylemişti, ama ben bunun Peder'in Triz halkına anlattığı hoş bir hikaye olduğunu düşünmüştüm. Bu, yaptıklarının bir kısmını bile nasıl haklı çıkarabilirdi ki? 'Kendi halkını açlıktan öldürmenin, çeyizim için olduğunu mu düşünüyorsun?' Nefes almayı unutuyormuş gibi hissettim. Peder'in sözlerindeki mantığı görebilecek bir işaret için Enrique'ye baktım, ama onun dehşeti de benimkiyle aynıydı.*

'Orlfen'in sana hiç sevgisi olmadı.Tartışma,' diye ekledi babam itiraz etmeye çalıştığımda.'Bunu her zaman biliyordun.Sana hak ettiğin mutluluğu verebilmenin en iyi yolunun seni vadiden olabildiğince uzaklaştırmak olduğunu biliyordum.Orlfen benim şehrim

ve bunlar benim halkım, ama sen evlenip uzaklaşabilirdin. Annenin maaşı yeterli olurdu, ama o öldükten sonra elimizde sadece prensin bana verdiği acınası maaş kaldı. Sana hak ettiğin hayatı verebilmek için ancak bu şekilde yeterince kazanabildim. Ve eğer bu, hayatını sefalet içinde bırakan insanların pahasına olacaksa, öyle olsun.'

'Bunu benim için yapmadın,' diye tercüme ettim. 'Raleigh vadiye geri döndüğünde sahip olduğun azıcık gücü de kaybettin ve her zaman onu geri kazanmak için can attın. Huysuz kızın ortadan kalkarsa Orlfen üzerinde daha fazla nüfuz sahibi olacağını ve bu süreçte bana bir şampiyonluk kazandırarak Raleigh'e karşı daha iyi bir konumda olacağını düşündün.'

'Ağzıma laf koyma Clara. Yine aceleci davranıyorsun.'

'Ama bu sefer haklıydım, değil mi?' diye ağladım. 'Eğer bu gerçekten benim için olsaydı, neden benden ne *istediğimi* hiç sormadın ? Yann'la mutluydum.'

'Yann'dan memnun değildin,' dedi. 'Başka bir şey bilmemiştin ve daha iyisini umamayacağına kendini inandırmıştın.'

Midem alt üst oldu. Haklıydı. Daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi çok açıktı. Yann'ı gerçekten sevmiştim ama bir yanımda hep Orlfen'de onun gibi kusurlarımı görmezden gelebilecek başka kimsenin olmadığını biliyordum. Yann olmasaydı yalnız kalırdım. Ya da babamın isteklerine cevap verecek kadar çaresiz ilk yabancıyla sevgisiz bir evliliğe hapsolurdum. Bu yüzden o aşka tüm gücümle sarılmış ve aklıma gelen tüm şüpheleri bastırmaya zorlamıştım. Yann, kendisine bakacak bir eş ve çocukları için bir anne istiyordu, bunu asla gizlememişti ve ben de bununla mutlu olduğumu sanıyordum.

Belki de babam en iyisini biliyordu. Hayır. Bu düşünceyi kafamdan attım. Kimsenin ölmemesi için on iki çocuk doğururdum. Bu, böylesine bencil bir şeyin çözümü asla değildi. Hiç kimse, sadece bir adamın dünyadaki konumunu yükseltmek için ölmemeliydi.

Ama bu sadece biz değildik, değil mi? Fransızların artık bir kralı olmamasının, kendi imparatorumuzun da bizim onların izinden gideceğimizden bu kadar korkmasının bir sebebi vardı. Orlfen halkıbaşkasının kazancı için aç kalan ilk halk değildi, biz sadece vadinin suyunu sömüren iki farklı canavarın ortasında kalmıştık.

'Sanırım büyükbabamın neden hep "Annemle sadece para için evlendin" dediğini anlıyorum,' dedim.Ucuz bir darbeydi ama onu benim kadar incitebilecek tek şey buydu aklıma gelen.

'Bunu sakın ima etmeye kalkma!' diye çıkıştı.

' Para için *cinayet işledin!*' diye bağırdım.'Annemle para için evlenmenin bundan daha kötü olduğunu düşünmenin ne kadar saçma olduğunu gerçekten göremiyor musun?'

Babam ellerini masaya sertçe vurdu."Marianna hayatımın aşkıydı ve eğer onunla para için evlenmiş olsaydım, onun böyle bir ölüm seçmesine asla izin vermezdim."

Oda dönmeye başladı, ayaklarımın altındaki zemin kayıyordu.Konuşamıyordum, düşünemiyordum.

Babam beni izledi, yüzünde şaşkınlık belirdi.Sonra, benim gibi, ölüm sessizliğine büründü.'Bunu kastetmedim,' dedi nazikçe.'Yanlış konuştum.Annenin ölümü elbette kendi hatası değildi.Prens onu öldürdü.Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.'

'Bu doğru değil.'Enrique sonunda konuştu.O zamana kadar arka planda bir gölge gibi duruyordu.Şimdi yanımdaydı ama sözleri dönen odayı yavaşlatmaya yetmedi.'Prens, izinsiz insanlardan beslenmez.Bizim türümüz arasında bununla meşhurdur.'

Babam bu açıklamayı duyunca bembeyaz kesildi, ama Enrique'nin bunu fark edip etmediğini ya da umursayıp umursamadığını bilmiyorum.'Karınızı öldüreceğine inanmıyorum.'

Enrique hiç yardımcı olmuyordu.'Kes şunu,' diye fısıldadım.Annemin ölümüne gereğinden fazla kafa yormak istemiyordum.Zaten gün beni çok fazla kederle doldurmuştu.

Onun ölmeyi seçmesine asla izin vermezdim...

Kelimeleri kafamdan sildim.Ama orada takılıp kalmışlardı, çılgınca bir ilahi gibi tekrar tekrar yankılanıyorlardı.

'Baba,' dedim.Sesim çok uzaktan geliyordu.'Bir daha bana yardım etmeye kalkışma.Takip ettiğini sandığın ahlaki pusulanın tamamen bozuk olduğu açıkça ortada.'

'Eğer prensinizin daha iyi olduğunu düşünüyorsanız—'

'Raleigh seni asmalıydı,' diye bağırdım onun üzerine.'Sen iğrenç, acınası bir insan müsveddesisin ve Raleigh'in bu kadar uzun süre yaşamana neden izin verdiğini anlamıyorum.Şükret**baba'**—tanıdık

kelimeyi tükürdüm—'çünkü bir kere prenses olduğumda sana aynı merhameti garanti edemem.' Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı hızla açtım. Bir kez olsun Johanna'nın diğer tarafta dinlediğini görmek istedim. 'Hadi gidelim, Enrique.'

Babam hızla ayağa kalktı, ama Enrique, masasının etrafından tamamen dönmesine fırsat vermeden aramızda belirdi. Enrique, babamın geçen seferki gibi bir şey yapmaya kalkışması durumunda, onu adalete teslim etmek için tahta geçmemi beklemeyeceğimizi açıkça belli eden, gergin bir şekilde gülümsedi.

Son bir kez döndüm ve bir zamanlar çok hayranlık duyduğum adama son bir kez baktım. "Annemin senin ne hale geldiğini görmeden öldüğüne sevindim," dedim. Sonra kapının kapanmasına izin verdim ve babamı bir daha asla görmemeyi umdum.

On sekiz

Kaleye döndüğümüzde gece yarısına daha birkaç saat vardı, ancak Raleigh çoktan giriş holünde bizi bekliyordu. Enrique ve ben büyük kapılardan birini açtığımızda ayağa fırladı, sanki tesadüfen gelmiş gibi görünmeye çalıştı ama merdivenlerde neden oyalandığını başka türlü anlayamadım. Uzun süre bana baktı, belli ki söyleyecek bir şey arıyordu.

Onu görünce ne hissedeceğimi bilemedim.Bitkin, açtım, tamamen yıkılmanın eşiğindeydim ve o, tüm kederimin merkezinde duran adamdı.Raleigh olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı.Babam yardımımızı engelleyebilirdi, ama barajın inşasını emretmemişti.Fransızlarla savaşmak için asker göndermemişti, yağmuru durdurmamıştı.Ve sonuçta herkes açlıktan ölmemişti.

Kan kaybindan kaç kişi daha ölmüştü?

Karanlıkta uzun bir yolculukla eve dönerken, aklımdan bir soru geçip duruyordu.Raleigh, babamın yaptıklarının hepsini biliyordu veidamını kimsenin sorgulamayacağı kadar çok kanıtı vardı.Peki neden onu hiç cezalandırmamıştı?

Eğer Raleigh gerçekten de ölmekte olmayan bir insandan hiç kan içmediyse, başkasını suçlayabileceği bir kıtlıktan en çok kazanç sağlayacak kişi o olmaz mıydı?Babamdan hoşlanmadığını hiç gizlememişti ve birlikte komplo kuracaklarından şüphe ediyordum, ama hiçbir prens halkının önlenebilir ölümlerle ölmesine seyirci kalmazdı.Eğer bu gerçekten onun işi değilse, babam cezalandırılmalıydı.

Enrique izin isteyerek ayrılırken kapı eşiğinde sendeledim ve Raleigh yanıma gelirken de direnmedim.Başımı onun göğsüne gömüp olan biten her şeyi unutmak istedim.Bana gerçeği söyleyene kadar

ona bağırmak istedim.En azından, kendimi içinde bulduğum bu korkunç, karmaşık ölüm ağında güvenebileceğim biri olmasını istedim.

'İyi misin?'diye sordu Raleigh.

'HAYIR.'

Raleigh, Orlfen'den kaçtığımızda yaptığı gibi elini sırtıma koydu ve beni salona yönlendirdi: yemek odasının bitişiğindeki küçük oda, iki kanepeli, bir piyano ve okumaya başlayıp bir kenara koyduğu ve geri dönmek isteyebileceği ihtimaline karşı toplamayı reddettiği kitap yığınlarıyla doluydu.Orada nadiren vakit geçirirdim; sanki tamamen kendine ait bir oda gibiydi.Ama tanıdık olmasa da rahattı, şömine sıcaktı ve havada hafifçe Raleigh'in kokusu vardı.

Koltuklardan birine yerleştikten sonra, "Sanırım bana sormak istediğiniz sorularınız var," dedi.

Ona sormak istediğim bir milyon soru vardı ve cevaplarından çok korkuyordum.'Neden daha önce söylemedin?'

Raleigh elimi tutacakmış gibi yaptı ama hemen vazgeçti ve ellerini birbirine kenetledi.'Bunu bilmeni istemedim.'

'Kendi babamın halkımızın açlıktan ölmesinden sorumlu olduğunu bilmemi istemedin mi?'Gözlerimi bulandıran şey yorgunluk değildi.

'Hayır,yapmadım,' dedi Raleigh.Sözleri o kadar kesindi ki, beni susturdu.'Sevmediğiniz birinin canavar olduğunu düşünmek, sevdiğiniz birinin canavar olduğunu düşünmekten daha kolaydır.'

Tırnak ucuyla hafifçe kaşıdım, kelimelerin zihnime işlemesini bekledim.'Neden onu bunun için öldürmedin?'

'İnanın bana, istedim. Ne yaptığını anladığımda, tıpkı halkıma yaptığı gibi, onu bir odaya kilitleyip açlıktan ölmesini beklemekten başka bir şey istemedim.' Parmaklarını birbirine bastırdı. 'Ama vadi, döndüğümünden beri devrimin eşiğinde ve Juri herkesi hizaya sokan tek şey. Açıkçası benden nefret ediyor, ama ikimiz de biliyoruz ki eğer beni devirirse Viyana aynı şekilde karşılık verecek ve o da gücünü kaybedecek. Eğer onu öldürürsem, isyan edecekler ve yine de onları öldürmek zorunda kalacağım. Ya da vadiden kaçıp İmparatorun bir ordu göndermesine izin vereceğim. Juri'yi hayatta tutmak, *onları hayatta tutmak için yapabileceğim tek şeydi* .'

'Ama onu cezalandırmanın bir yolunu buldun.'Tırnaklarımı avucuma batırdığımı fark ettim.'İşte bu yüzden buradayım, değil mi?Onubunun için cezalandırıyordun.'

'Clara...' Bana doğru uzandı.

"Lütfen sadece soruma cevap verin," diye yalvardım, sesime sinmiş olan çaresizlik tonundan nefret ederek.Varabileceğim tek sonuç buydu.Öyle korkunç bir suç ki, babam gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermektense tek kızını annesinin katiline satmayı tercih ederdi.

Raleigh geri çekildi.Kaçınılmaz gerçeği geciktirerek uzun bir iç çekti.'Evet,' diye fısıldadı.'Açıkçası en çok önem verdiği şey sendin ve seni ortadan kaldırmanın, daha fazla ölüm olmadan onu etkileyebilecek tek ceza olduğunu biliyordum.'Tekrar iç çekti.'Ve bir geline ihtiyacım vardı.'

Gerçek, hazırlıklı olduğumdan daha acımasızdı.Bu kalede bulduğum birkaç damla mutluluğun babamın döktüğü kandan kaynaklandığını düşünmek...Hiçbir şey değişmemişti.Ama her şey değişmişti.

'Sanırım annem gibi beni öldürmediğin için minnettar olmalıyım,' dedim acı bir şekilde.

Raleigh geriye doğru sendeledi."Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?"Gerçekten dehşete kapılmış görünüyordu, kendi sözlerime bile inanamadım."Tüm bu süre boyunca onu benim öldürdüğüme mi inandın?"

Ona bakamıyordum.

'Ölmeye hazır olmayan hiç kimseyi öldürmem.Bunu biliyorsun . '
Onun ölmeyi seçmesine asla izin vermezdim...

Annemin ölümünden önceki haftaları düşündüm.Yatakta geçirdiği uzun, melankolik günleri.Sadece yalvardığımda kalktığı günleri.Yine de her zaman bana gülümsüyordu.'Annem beni asla böyle terk etmezdi.'

'Ölmeyi istemekle ölmeye hazır olmak arasında fark vardır.'

'Yani, melankoliye yakalanan herkesi öldüreceksin, öyle mi?'

'Ölüyordu , Clara. Baban sana bunu açıklamıştı.' Raleigh , yüzündeki ifadeyi inceledi, hayal kırıklığı hafifliyordu. 'Öyle mi?'

'Yeterince açıklama yaptı,' dedim.

'*Juri*,' diye tısladı Raleigh, sanki babamın boğazını parmaklarının arasında hayal ediyormuş gibi parmaklarını kıvrarak. Derin bir nefes aldı, öfkesini yatıştırdıktan sonra tekrar başladı. 'On altı yaşına geldiğinde bunu açıklayacağı konusunda anlaştık. Kabul *etti*. Annem acısının hafifletilmesini seçti. Vadiye dönmeden önce akciğerlerinde onu öldüren bir tümör vardı. Bunu hissedebiliyordum. Ölüm... uzun süre devam eder. Ona herkese yaptığım teklifi yaptım, acı daha da kötüleşmeden önce onu durdurmasını istedim. Her iki durumda da öleceğini biliyordu. Babam da kabul etti.'

Dünya daraldı, sonra eğildi. Dengesiz, garip bir şekilde hafif hissettim. Annem öldürülmemişti. Raleigh annemi öldürmemişti. Babam yalan söylemişti. Annem hakkında. Orlfen hakkında. Kıtık hakkında.

Peki ya Raleigh'nin mektubu? Babamın yıllar önce bana gösterdiği, annemin cesedinin yanında bulunan mektup. Ama sormak için ağzımı açtığımda, aylar önce onunla bu konuda yüzleştığimi hatırladım. Unutmuş gibi davrandı ve ben de onu yalancı sanmıştım. Ya da eğer doğruysa, annemin öldürülmesi ve babama yönelik tehdit o kadar önemsizdi ki hatırlamaya değmezdi. Ya hiç unutmamışsa?

Babam her şey hakkında yalan söyledi, neden bunda da yalan söylemesin? O mektup olmasaydı, annemin gizemli bir hastalıktan öldüğünü varsayardık. Orlfen'de tek bir kişi bile onu geri dönen prensle ilişkilendirmezdi. Belki yıllar sonra, daha fazla insan kan kaybından öldüğünde bunu anlardık, ama sadece bir kurbandan sonra değil. Raleigh gerçek doğasını gizli tutabilirdi. Gerçekten de bizim hükümdarımız olabilirdi.

Barajı yeniden inşa edin– mektupta sadece bu yazıyordu. Üç kelimeyi uydurmak çok kolaydı. Fısıltılarla tekrarlamak da çok kolaydı. Babamın yapması gereken tek şey, dedikoduya meyilli bir hizmetçiyi göstermekti ve bu üç kelime, sokaklarda vampirlerden bahsederek sayıklamasından daha hızlı ve etkili bir şekilde yayılabilirdi. Babamın yaydığı söylentileri yasaklaması ise onlara sadece meşruiyet kazandırdı. Prens geri döndü, ama Babam asla uğruna çalıştığı gücü kaybetmedi. Raleigh ne yaparsa yapsın, o günden itibaren Orlfen Vadisi'ndeki herkes onun kötü olduğunu biliyordu.

'Beni affetmeni beklemiyorum,' dedi Raleigh, düşüncelerimden beni ayırarak.'Benden nefret etmek için her türlü nedenin var.Sadece gerçeği bilmeni istiyorum.'

'Ben...' Ağzım kurudu.Bütün bunları bir günde sindirmek çok zordu.Babam hakkında bildiğimi sandığım her şey, hayatımı üzerine kurduğum her şey, hepsi bir yalandı.Ve tüm bu dehşetin, beni saran giderek artan kafa karışıklığının içinde, beni ayakta tutan tek umut ışığı, annemin hiç acı çekmemiş olmasıydı.

*Onu affet.*Bunlar onun son sözleriydi.Ben hep babamı kastettiğini sanıyordum, ama başına gelecekleri bilemezdi.

Raleigh'i kastediyordu.

Oda bulanıklaşmaya başladı.'Özür dilerim,' dedim ona.'Düşünmek için zamana ihtiyacım var.'

Kapıya doğru ilerlerken beni durdurmadı, ama yine de tereddüt ettim.Böyle bırakamazdım, hele ki kendisini bu kadar savunmasız bırakmışken.

'Raleigh,' dedim, elim kapı kolunda gezinirken.'Ben...' İçimde kaynayan duyguları ona nasıl anlatabilirdim?Acı, rahatlama, hâlâ kabul etmek istemediğim göğsümdeki o garip uğultu.Raleigh'i bu kadar yenilmiş görmek, onu kollarımı etrafına sarıp, kibri geri dönene kadar sıkıca tutmak istememe neden oldu.Yarım yıl önce, onu göğsüne kollarını kavuşturmuş, yüzü kederli bir şekilde yere düşmüş halde görmek için her şeyimi verirdim.Şimdi ise buna dayanamıyordum.

'Senden nefret etmiyorum,' dedim.

Onun cevabını görmeden kapıdan içeri süzüldüm ve ikimiz de bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak etmeye başladık.

On dokuz

Ertesi günü şatoda sersemlemiş bir halde dolaşarak geçirdim

Gece boyunca o kadar çok ağlamıştım ki yastığım sırlıslıkla olmuştı ve vücudum daha fazla gözyaşı üretmeyi reddediyordu.Uyandığımda, kederim uyuşukluğa dönüşmüştü.Saçımı taramak için bile azıcık enerjimi harcadım.Yemek yemek istemiyordum ama alışkanlık gereği kendimi aşağıya sürükledim ve Enrique'nin krapfen yaptığını gördüm.

Tekrar ağlamaya başladım.

Gözlerim o kadar çok acıyordu ki okuyamıyordum, kitapların kokusu bile bana annemi hatırlatıyordu.Eğer burada olsaydı ne yapardı? "*Yere yatıp öldü,*" diye düşündüm acı acı, sonra bu düşünceyi kafamdan attım.Babam bir keresinde savaşmaktan vazgeçtiğini söylemişti, ama ben onun Raleigh'e karşı savaşmaktan vazgeçtiğini sanıyordum.Gerçekten ne için savaştığını, ne kadar süredir savaştığını bilmediğimi fark ettim.Raleigh'in onu neyden kurtardığını hayal bile edemiyordum.Hangi acı bir annenin kızının gözlerinin içine bakıp ölümü seçmesine neden olur?

Peki ya teyzemin ölümü?Öksürük krizi geçiren, kardeşi servetini biriktirirken yoksulluk içinde ölen Anya teyzem.O zamanlar bir yanım onun bakıma ihtiyacı olduğunu biliyordu, yoksa Yann'ın yanına taşınırdım.Ciğerlerindeki acı dolu hırıltıyı, açık pencerelerden gelen soğuğu düşündüm.Bana söylemeliydi, diye düşündüm, ama biliyordum ki onu vazgeçirmeye çalışırdım.Belki de başaracağımı düşünmüştü.Ve sonra... ne olurdu?Ciğerleri iflas edene veya açlıktan ölene kadar bir iki ay daha artan acı çekerdi.

Raleigh onu serbest bıraktı. Annem gibi. Birçokları gibi. Ve hepimiz ona canavar dedik.

Raleigh akşam yemeğinde görünmedi. Yokluğunu düşünmemeye çalışarak yalnız başıma yemek yedim, ama Enrique tabaklarımı toplamaya gelince ona bir sürü soru sordum. Neredeydi? Ne kadar zamandır yoktu? Yakında dönecek miydi?

Kafası karışmış ve rahatsız olmuş olan Enrique'nin bana verecek bir cevabı yoktu. 'Moirra kahvaltısını odasına götürdü,' dedi, sanki bu beni rahatsız etmemeliymiş gibi.

Uyuşukluğumu bir sinir krizi kapladı. Benden kaçınmaya çalıştığım her seferinde kendini göstermekte bu kadar ısrarcı olduktan sonra, neden şimdi benden kaçınan o oluyordu? Onu kütüphanede, sonra laboratuvarı aradım ve her şey başarısız olunca kulesini bulmaya çalıştım, ama kötü niyetim olmamasına rağmen, kale beni hangi yöne gidersem gideyim kendi odama geri döndürüyordu. Sonunda pes ettim ve öfkeyle yatağa gittim.

Bir gece daha yatakta dönüp durdum, uykuya dalabildiğim o kısacık anlarda kaybettiğim herkesin hayaletleri beni rahatsız etti ve annemin sözleri kulaklarımda çınlayarak uyandım.

Onu affedin.

Evet, söyledim. Gerçeği fark edince gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. Ya da en azından ona inandım, ki bu da hazır olduğum en yakın şeydi. Bu bilgi korkunçtu; kimliğimi paramparça etti. Ama biryandan da beni heyecanlandırdı. İçimde kıvranan umutsuzluğa rağmen, ona söylemek için can atıyordum. İçini rahatlatmak için.

Ertesi gün sonsuza dek sürdü. Hala konsantre olamıyordum, bu yüzden gün ışığı saatlerini Enrique ile antrenman yaparak geçirdim, ta ki saçları ıslanıp kasları düşüncelerimden uzaklaşacak kadar ağrıyana kadar. Ama Enrique sonunda akşam yemeğini servis ettiğinde, Raleigh hala ortada yoktu.

Hâlâ kaledeydi; her yerde onun izleri vardı. Okuduğu kitapları, yerini işaretlemek için bir şey bulmak yerine, masanın üzerine yüzüstü açık bırakma gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Laboratuvarı benim için yeni bir not defteri bırakılmıştı, ama o yanımda olmadan hiçbir şeyle uğraşma hevesini toplayamadım.

Yani yine birbirimizin etrafında sessizce dolaştığımız eski günlere geri dönmüştük.Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım, ki bu da kendi içinde beni rahatsız ediyordu.Eskiden Prens Rostenburg'u korkutup kaçırmış olmaktan çok mutlu olurum.Şimdi ise onun alaycı yüzünü görmeyi özlüyordum.Ne değiştiğini bilmiyordum.Daha doğrusu, rahatlamaya çalıştığım her an bilinçaltımın bana fısıldadığı şüpheyi bastırmaya çalışıyordum.Bu verimli değildi.Burada geçirdiğim zaman giderek azalıyordu ve Raleigh'in rahatsızlığını iyileştirmeye hala yaklaşamamıştım.

Bunu kabul etmek istemesem de, Raleigh ile evlenmek artık yıl sonunda beni bekleyen en kötü sonuç değildi.Bir çare bulursam hayatımın nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştığımda, içimi bir korku kapladı.Beş bin gulden, diye hatırlattım kendime, Salzburg'da küçük bir servet olurdu.Özgür olurum, gerçekten okumak istediğim kitaplarla çevrili olurum.Ve yalnız olurum.

Yann artık bu hayallerde yer almıyordu ve babamı vadiden ayrılmaya ikna etmekle de kesinlikle ilgilenmiyordum.Raleigh bana ne kadar para öderse ödesin, er ya da geç bir koca bulmak zorunda kalacaktımya da yalnız bir bekar kadın olarak kalacaktım.Ama o kocanın nasıl biri olabileceğini hayal etmeye çalıştığımda, aklıma hep tek bir yüz geliyordu.

Eğer anlaşılmayı ben kazanırsam, yine de benimle evlenmek ister mi?

Eğer bir çare arayışından vazgeçseydim, merak etmek zorunda kalmazdım.Yalnız olmazdım: Raleigh beni görmezden gelmeye karar verse bile, Moira ve Enrique yanımda olurdu.Bunun yerine başka bir araştırma projesi zamanımı meşgul edebilirdi.Peder Leon, Raleigh'nin atalarıyla ilgili ilgimi çekmişti.Belki o yardımcı olabilirdi—

Tabii ki yapamazdı.Eğer Raleigh ile evlenseydim, araştırma yapmak için katedrali ziyaret edemezdim.Triz'e gündüz gezileri olmazdı; artık hiç gündüz olmazdı.Aşçıya ihtiyacımız olmazdı, Moira yaşlanıp ölürdü ve Raleigh, yasla ilgili rahatsız edici konuşmalardan kaçınırken yine ortadan kaybolurdu.

Yalnız kalırdım.Karanlıkta.Sonsuza dek.

İki aydan biraz fazla zamanım kalmıştı.Endişelenmeye değer bir hayat olduğunu bildiğim sürece gelecekteki hayatım hakkında

endişelenebilirdim.Belki Raleigh rica edersen süreyi uzatırdı.Yeni yılda yapması gereken her neyse, ölümlü bir gelinle de yapılabilirdi elbette.

Enrique'nin kısa süreli arkadaşlığından başka kimsenin olmadığı bir akşam yemeğinden sonra, kendimi uykusuz yatarken, bildiğim her şeyi yeniden büyük bir şevkle gözden geçirirken buldum.Tüm araştırmalarımın Raleigh'i öldürmenin bir düzineden fazla yolunu biliyordum, ama onu iyileştirmenin sadece bir yolunu.Bulduğum yöntemlerden herhangi birinin babası üzerinde de aynı derecede işe yarayacağından emindim.Peki neden bu yöntemi kullanmamı bu kadar istemiyordu?Onu korumaya mı çalışıyordu, yoksa lanetini kaldırmamı hiç mi istemiyordu?

Hayır.Aylar önce, Orlfen'e yaptığımız geziden sonraki akşam, güneş ışığına nasıl baktığını görmüştüm.İnsanlığa özlem duyuyordu.Daha fazlası vardı.Paylaşmaya istekli olmadığı bir şey.

Uykuya dalmak üzereydim ki kapıya sert bir şekilde vuruldu.Sıçradım.Saat çoktan gece yarısını geçmişti.Bu kadar geç saatte kim beni arıyor olabilirdi ki?Aklıma gelen tek kişi Raleigh'di, ama iki gün boyunca benden kaçındıktan sonra neden tam da şimdi benimle konuşmayı seçmişti?

Kendimi yataktan sürükleyerek kalktım ve öfkemimi boşaltmaya hazır bir şekilde kapıyı hızla açtım, ama diğer tarafta Raleigh değil, Moira bekliyordu.

Yüzü solgun, omuzları dikti."Aşağıya çağrıldınız," dedi sert bir sesle.

'Raleigh'e söyle ki, eğer uyanıkken beni görmezden gelecekse, uyurken de benim varlığımı talep etme hakkı yok.'

'Bunu yapma, Clara.Şimdi değil.'Sesi yorgundu, nefesi düzensizdi.Moira'nın her zaman sakin, bir şövalyenin sinirlerine sahip olduğunu düşünmüştüm, ama bir şey onu sarsmıştı.İçimde kaynayan cevabı yuttum.

'Raleigh'nin misafirleri var.'Odama telaşla giren Moira, gardırobumu açıp rastgele bir elbise çıkardı.Ben de hiç vakit kaybetmeden geceliğimi çıkarıp elbiseyi başımdan geçirdim, o da ekledi: 'Seninle tanışmak istiyorlar.'

Yutkundum.Raleigh'nin gecenin bu saatinde ne tür misafirler ağırlayabileceğini anlamam için ayrıntıya girmesine gerek yoktu.Aşağıdaki tehlikeden habersiz, huzur içinde uyurken ne sıklıkla ziyaretçisi oluyordu acaba?"Birini davet ettiğini bilmiyordum," dedim yavaşça, ellerimi elbisemin önünü bağlayacak kadar titrememeye çalışarak.

'Yapmadı.'Moira ellerimi itti ve ayakkabı bağcıklarını o kadar sert çekti ki nefesim kesildi.'Onlar mahkemeden.Gelişlerine pek hazırlıklı değildik.'

'Kraliçe mi?'Beklediğim fırsat kendiliğinden mi ortaya çıktı?

'Elçiler.Eğer Kraliçe bu kalede olsaydı, şu anda kaçış yollarından birinde olurduk.'

'Eğer Qu— olsaydı ben öyle yapmazdım.'

Moira beni o kadar güçlü bir şekilde gardıroba itti ki nefesim kesildi.'Sus.

Nefes alamıyordum.Onu hiç böyle görmemiştim.Böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

'O cümleyi tamamlama.Aklından *bile geçirme* .'

Kapı, omuzlarımin tahtaya bastırıldığı yerde gıcırdadı ve parçalanacak gibiydi.

' Böyle bir planınız olduğundan şüphelenseler bile hepimizi öldürürler .'

'Ben değilim—'

'Tartışma.Hayatını kurtarmaya çalışıyorum.'

Ağzım birden kapandı.

'Bu odadan çıkar çıkmaz, Raleigh'e sırlısıklam aşıkmiş gibi davranmanız gerekiyor.'

'Ne-'

'*Dinle*.Onu seviyorsun.Buradasın çünkü onu seviyorsun.Fırinciyla olan sevgisiz evliliğinden seni kurtarmış gibi davran ya da inandırıcı olması için ne gerekiyorsa onu yap.Ve Allah aşkına, Raleigh ile yaptığın anlaşmadan bahsetme.Hatta araştırmadan hiç bahsetme.Eğer zaten biliyorlarsa, ki bilmediklerini garanti edemem, başına gelecekleri anlamak için araştırma yapıyormuş gibi davran.Raleigh nedenini daha sonra açıklayabilir.Söylediklerimi tekrarla.'

Bocaladım.'Sakin... anlaşmadan bahsetme... Kraliçeden söz etme... Raleigh'e aşık mış gibi yap?'

'Hayır,*Raleigh'e aşık ol* . Eğer biri senin rol yaptığını düşünürse, her şey biter.'

Beni bıraktı ve ben de hızla ondan uzaklaşarak,kollarının uzanamayacağı bir mesafeye kaçtım.Yüzünü küçümseyerek çevirdi.'Benden korkuyorsan, Kraliçeyi öldürme şansın yok denecek kadar az.'

'Senden korkmuyorum.'

'Yanlış cevap.'

Ona dik dik baktım.'Kraliçeyi öldürmek istemiyorum,' diye mırıldandım.

'Bu yeterli.'Neredeyse gülümsedi.Başını sertçe sallayarak ekledi, 'Sabırsızlanmadan gidelim.'

Moira'nın bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.Genellikle soğuk, mesafeliydi ve hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünme konusunda inanılmaz bir yeteneğı vardı, ama bu gece Raleigh'nin eski maskesinin bir yankısı gibiydi.Raleigh'nin soğuk maskesi tam olarak öyleydi, ama bu sanki ilk kez gerçek Moira'yı görüyordum.Korkutucuydu.Ve omuzlarımdaki ağrıya rağmen, ne olursa olsun onun yanımda olmasından dolayı minnettardım.

Onun peşinden koridora çıktım, her adımda kalbim daha da hızlanıyordu.Enrique'i saymazsak, Raleigh dışında başka bir vampirle hiç karşılaşmamıştım.Saraydan başka kimseden bahsetmezdi ama ondan çok daha kötülerinin olduğunu tahmin ediyordum.İyilik yapmaya çalışırken bile ellerine ne kadar kan bulaştığını bildiğim için, daha dizginsiz bir vampirin nasıl olabileceğini keşfetmekten korkuyordum.Moira'nın talimatlarını kendi kendime tekrarlayarak kendimi toparlamaya çalıştım.*Anlaşma yoksa kraliçe de yok, Raleigh'i seviyorum.Anlaşma yoksa kraliçe de yok, Raleigh'i seviyorum.*

Son emir midemi alt üst etti.Yann'la nasıl davrandığımı hatırlamaya çalıştım: sevgi dolu bakışlar, sıradan dokunuşlar.Onunla çok doğal gelmişti ama Raleigh'le bunları yapma düşüncesi bile beni adeta derimden fırlayacak gibi hissettirdi.

Zemin kata indiğimizde Moira durdu.'Bekle.'Boynundaki zinciri çıkardı ve onun yerine başımdan geçirip elbisemin içine

sakladı.Gümüş haç sıcaktı.'Bunu tak.'

'Senden ne haber?'

'Şu anda buna daha çok ihtiyacınız var.Tehlikede olabileceğinizden şüpheleniyorsanız, onu çıkarın.En azından size biraz zaman kazandıracaktır.'

'Gerçekten bu kadar büyük bir tehlike mi var?'diye sordum.Daha önce bilseydim, odamdan çıkmadan önce kendimi silahlandırabilirdim.

'Onlar gibilerde her zaman böyle olur.'

'Raleigh bile mi?'

Hafif bir gülümseme.'Raleigh her zaman bu kadar asil değildi.'Daha fazla ayrıntıya girmeden, Moira topuklarının üzerinde döndü ve beni yemek odasına kadar götürdü.

Raleigh ile aynı masada, ellerinde kadehlerle, sanki kalenin efendileri onlar değilmiş gibi koltuklarına yayılmış iki adam oturuyordu.Masanın etrafında, çoğu boş veya neredeyse boş olan, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan birkaç şişe vardı.Enrique ise bir uşak heykeli gibi dimdik bir şekilde bir kenarda duruyordu.Görünüşe göre o bile bu durumdan kendini kurtaramıyordu.

Ölümsüzlerin hepsinin Raleigh gibi görünüşlerine özen gösterdiğini varsaymakta yanılmıştım.İki adam da elbette Raleigh gibi aynı uhrevi güzelliğe sahipti, ancak Raleigh'in aksine, görünüşlerine önem vermiyor gibiydiler.Bana en yakın olanı altın sarısı saçlarını benimkinden daha uzun bırakmış ve özensiz bir at kuyruğu yapmıştı.Diğeri ise koyu renk saçlarını modaya uygun olmayan bir şekilde kısa kestirmişti, tıpkı aynası olmayan bir adamın tarzında – ya da onun durumunda, sanırım, yansıması olmayan bir adamın tarzında.Giysileri Raleigh'inki kadar şıktı, ancak tarzları çoktan unutulmuş çağlara aitti.İkisinde de umursamaz bir zarafet ve yüzyıllardır yaşamış insanların derin bakışları vardı.

Konuklar arkalarına yaslanırken, Raleigh koltuğunda dik bir şekilde oturuyordu, ifadesi kasvetliydi ve önünde bir bardak olmasına rağmen içmiyor gibiydi.Beni görünce ayağa fırladı ve ben gözümü kırpmadan yanıma geldi.

'Başardın, sevgilim.'Kolunu omzuma doladı; normalde kaçınmaya çalışacağım bir şeydi bu, ama beni öyle sıkı tuttu ki, istesem bile kurtulamazdım.Beni öpmek için başını eğdiğinde, gözlerimi kapattım, darbeyi bekliyordum, ama bunun yerine dudakları yanağıma değdi.

Fısıltısı o kadar alçaktı ki, hayal ettiğimi sandım. ' *Hadi, devam edelim* .' İngilizcenin yüksek sesle konuşulduğunu ilk kez duyuyordum ve anlamam biraz zaman aldı. Konukları, işitme duyuları daha da gelişmiş olsa bile, ne dediğini anlayamadılar.

'Zaten uyuyamıyordum,' dedim sesim normalden daha tizdi.'Düşüncelerim hep senden ibaretti.'Teknik olarak yalan değildi.

'Geceleri yalnız başına acı çekmek zorunda değilsin, sevgilim.'Raleigh misafirlerine sırtını dönmüştü.Sadece ben onun rahatsızlığını görebiliyordum.'Yalnızlığını hafifletmekten daha çok istediğim bir şey yok.'

Utanmış görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım, ki bu hiç de zor değildi.Raleigh'nin yatağına ısıttığı düşüncesi, aramızdaki konuşmanın bir anda korkutucu derecede elektrikli bir şeye dönüşmesine neden oldu.'Yüce Majesteleri,' dedim en uygun ses tonumla, 'yeminlerimizi henüz etmediğimizi çok iyi biliyorsunuz.'

'Biliyor musun, eğer mümkün olsa şu an seninle evlenirdim.'

'Sabırlı ol, sevgilim.'Yanağını okşadım.Raleigh yutkundu, kasları dokunuşumun altında titredi.'Misafirlerimiz var.'

'Evet, elbette.'Sanki yalnız olmadığımızı birden hatırlamış gibi sıçradı.Olağanüstü bir oyuncuydu.Diğerlerine döndüğünde, aşktan sarhoş olmuş birinin şaşkın ifadesi mükemmeldi.'Lukas, Yorik.'İkisini de sırayla işaret etti.'İşte Clara, sevgili müstakbel eşim.Clara, Lukas ve Yorik'—dişlerini sıktı ve odadaki herkese sonraki sözlerinin yalan olduğunu açıkça belli etti—'eski dostlarım.'

Uzun saçlı ve bana en yakın olan —artık Lukas olduğunu biliyordum— dudaklarını kan lekeli dişlerinin her birini gösteren bir sırtıyla kıvırdı.'Neyi bu kadar yaygara kopardıklarını anlıyorum.'

Omzumu tutan el sertleşti.

'Hiçbir yara izi göremiyorum,' dedi Yorik olması gereken diğeri, gözleri beni öyle bir süzdü ki odama koşup dört kat daha giymek istedim.'Daha heyecan verici bir yerden besleniyorsun, değil mi?'

Nefesim kesildi, bu da iki misafirin de kahkaha atmasına neden oldu.Raleigh onlara katılmadı.Omzuma konan o sıradan el, ailevi bir jestten çok daha fazlası haline geldi.Elini tekrar sıkılaştırdı, beni kendine doğru çekti; bu hareket, sahiplenici ve koruyucu arasında ince bir çizgide gidip geliyordu.Bir anda, vampirlerle dolu bir odanın insafına kalmanın tehlikesi beni vurdu.Vücudum istemsizce titremeye başladı.

Raleigh, sözlerini kısa ve öz bir şekilde, "Onun tadına bile bakmadım," dedi."Ve bakacağım zaman da ancak düğün gecemizde olacak."

Lukas homurdandı.'Bu benim tanıdığım Raleigh değil.'

'Her şey değişir.'

'Biliyorsun'—Yorik'in yüzündeki alaycı gülümseme bir kabustan fırlamış gibiydi—'Bence bir kontrol etsek iyi olur.Yalan söylemediğinden emin olmalıyız.'

Sanki bedenimden çıkmış gibi hissettim.Kısmen de olsa keşke çıkabilseydim diye düşündüm.Orlfen'deki adamlar centilmen olmaktan çok uzaktılar, ama sözlerini asla böyle şiddet aracı olarak kullanmazlardı, her titrememden güç alırlardı.Gözleri üzerimde olan Yorik ayağa kalkıp sözünü yerine getirmeye başladı, ama Raleigh beni geri itti ve aramızda durdu.

'Yeter artık.Gelinimin yanında ağzından çıkaracağın bir sonraki iğrenç kelime, bir daha asla söylemeyeceğin son kelime olacak.'

Yorik bir an durdu, Lukas'la bakıştı, sonra yeniden kahkaha krizine girdi.Raleigh'nin tehdidinden etkilenmeden masanın etrafında yavaşça dolaştı.'Raleigh, Raleigh.Denesen bile bizi öldüremezsin.'

'Bu riski almaya hazır mısınız?'

'Biz iki kişiyiz, siz bir kişisiniz – melez olanı ve iki evcil hayvanınızı saymazsanız tabii.'

Raleigh'nin eli yumruk haline geldi.

'Yoksa dikkatimizin artık sende olmamasından mı kıskanıyorsun?'

Raleigh kaskatı kesildi.Yorik'ten geriye doğru sendeledi, neredeyse üzerime basacaktı ama aniden Lukas aralarına girdi.Onun hareket ettiğini hiç görmedim.

'Sakin ol Yorik,' dedi Lukas.'Prens'in sarayında misafiriz ve ev sahibimize saygı duymalıyız.Tatlılarını bu kadar bencilce korusa

bile.'Bakışları üzerimde gezindi, sonra bu sefer insani bir tempoyla uzaklaştı.Herkes sırayla önceki yerlerine döndü.Hava gerginlikten bunalmış gibiydi.

Raleigh masanın başına fazladan bir sandalye sürükledi ve bizi rahatsız edici derecede yakın oturmak zorunda bırakacak şekilde yerleştirdi.Benim için hiçbir tabak yoktu, bir kadeh şarap bile yoktu.Kendimi kucak köpeği gibi hissettim, masada sadece eğlenceli bir süs eşyası olarak oturmama izin verilmişti.

"İşte," dedi Raleigh hepimiz oturduktan sonra.Yorik, Raleigh'nin şişesinden kendine bir bardak daha doldurdu ve şişeyi bitirdi."Gelinimle tanıştın.Şimdi bana neden burada olduğunu söyle."

Lukas, "Mektuplarımızı mutlaka okumalısınız," dedi.

'Hiçbir mektup almadım.'

'Ama bunun yalan olduğunu biliyoruz, değil mi Yorik?Sonuncusunu kendimiz teslim ettik.Güzel hizmetçiniz kuryenin büyülendiğini hiç fark etmedi.Eğer size teslim etmediyse, belki de onunla konuşmamız gerekir.'

'Pekala,' diye tersledi Raleigh.'Onları yaktım.Duymak istediğin bu mu?'

Yorik elini kalbinin üzerine koydu."Ailenize böyle mi davranıyorsunuz?"

'Ailem burada.'Raleigh elimi tuttu, bu da beni irkiltti.

'Ne çabuk unutuyorsunuz.'İki adamın da bana bakışındaki ifadebeni ürpertti.Raleigh'nin parmakları benimkileri daha sıkı kavradı.'Kraliçemiz yeni gelininizle ilgileniyor.Kalbinizi çalan kadınla tanışmayı çok isterdi.'

Raleigh kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesine yaslandı."Yeni yıla kadar mahkemeye dönmem gerekmiyor."

Yeni yıl mı?Hemen dikkat kesildim.

'Senin böyle söyleyeceğini söyledim.'Lukas öne eğildi, genişçe gülümsedi.'Sana geçen ay on beş yılın bittiğini söylememi istedi.Bunun ne anlama geldiğini bileceğini söyledim.'

Raleigh'in yüzü bembeyaz oldu.'Yıl henüz bitmedi.'

Lukas, bardağının kenarını okşayarak kendi kendine mırıldandı.'Bak Raleigh.Bize bir talimat daha verildi.İkiniz de Majestelerinin emrine

uymak için bizimle geleceksiniz, yoksa sadece sizi gümüşe sarıp geri kalan tüm insanları öldüreceğiz.'

Raleigh gözlerini ondan ayırmadı; kıpırdamadı, nefes bile almadı.

'Şimdi,' diye devam etti Lukas, 'hangisini tercih edeceğimi biliyorum, ama Majesteleri gelini canlı olarak karşılamayı tercih edeceğini açıkça belirtti.Öyleyse hangisi olacak?Gelini kraliçenizle tanıştırmak mı yoksa çürümeye bırakmak mı?'

'Bu bir tercih değil.'

'Neyi saklıyorsun?'diye araya girdi Yorik.'Kesinlikle o küçük anlaşmanı çoktan kazanmışsındır.'

Anlaştık mı? Bir açıklama için Raleigh'e baktım ama o geri dönüp bakmadı.

'Saklayacak hiçbir şeyim yok.'

'Öyleyse neden tereddüt ediyorsunuz?'

'Geleceğim,' diye araya girdim.Bu söz karşısında şaşırılmış gibiydiler, sanki Raleigh'nin süslü gelininin herhangi bir özerkliğe sahip olmasını beklemiyorlardı.'Raleigh'nin babasıyla tanışmaktan onur duyarım.'

Raleigh gerildi.'Clara—'

'Senin inatçılığın yüzünden ölmeyeceğim,' diye fısıldadım kendi kendime.

Raleigh dişlerini sıktı.Köşeye sıkışmış olsa bile, duvarda gizli bir geçit olduğuna inanmaya devam ediyordu.'Bir gece kalacağız,' diye kabul etti.'Daha fazla değil.Ve Clara gözümün önünden ayrılmayacak.'

'Öyleyse tamam.'Lukas kadehini havaya kaldırdı.'Seni evde gördüğüne çok sevinecek.'

Yirmi

Ertesi öğleden sonra yola çıkmak için planlar yaptık . Gündüz yolculuk yapma ihtimali kimseyi rahatsız etmiyor gibiydi. Daha büyük arabayı kullanmak zorunda kalacağımız için atlar için gündüz yolculuk daha güvenli olurdu, diye söyledi Raleigh, bunun kendisi için ne kadar daha az güvenli olacağından hiç bahsetmeden. Yorik ve Lukas kendi posta arabalarıyla gelmişlerdi, yanlarında benden birkaç yaş küçük, yarı bitkin ve kendinden geçmiş bir sürücü vardı; sonradan öğrendiğime göre bu sürücü yorgunluktan bayılmış ve geceyi Enrique'nin odasında baygın halde geçirmişti.

Beyefendiler planlarını tartışırken gözlerimi açık tutmaya çalıştım, ama gece ilerledikçe daha fazla kalırsam masada uyuyakalacağımı biliyordum. Raleigh de bir çıkış yolu arıyordu, bu yüzden sonunda başımı eğdiğim anda ayağa kalktı.

'Bak canım, ne kadaryorgunsun . Sıkıcı erkeklerin planlarına katlanmak zorunda değilsin.İzin ver de seni odana kadar götürüyim.'

Her zamanki gibi kolunu uzattı, ama bu sefer gerçekten tuttum.Muhteşem kabarık kolluklarının altında, kolu beklenenden daha inceydi.Bu bilgi garip bir şekilde samimiydi.

'Hiç sorun değil sevgilim,' diye zorla söyledim.'Seninle her anımı geçirebilmek için bir daha asla uyumazdım.'

'Ah, Clara, senin bu kadar tatlı olmana layık olmak için ne yaptım ben?Özür dilerim beyler.Kendimi mazur görmeliyim.Bir şeye ihtiyacınız olursa, Enrique memnuniyetle yardımcı olacaktır.'

Enrique, bu isteği yerine getirmekten hiç de memnun olmadığını belli edecek bir yüz ifadesi takındı, ama sessizce başını salladı; bu davranışına hayran kaldım.

'Dinlenebileceğimiz bir oda var mı?' diye sordu Lukas. 'Biliyorum daha çok erken ama yolculuk gerçekten çok yorucu, biliyorsun.'

Raleigh, bu isteği son derece sıkıcı bulduğunu gizlemeye çalışmadı. "Onlar için birkaç oda hazırlayın," dedi.

'Ra, Yüce Majesteleri,' diye başladı Enrique, 'emin değilim...'

'Sen değil.' Raleigh elini belirsiz bir şekilde salladı ve odadaki enerji biraz değişti. Moira'ya öfkeli bir bakış fırlattım. Aylardır odamı temizliyorum, onun fazladan iş şikayetlerinden kaçınmak için, kalenin benden yatağımı hazırlamasını isteyebileceğim aklıma hiç gelmemişti. 'Birinci katta bitişik odalar hazırlanmış durumda. Enrique, onları oraya götürmen gerekecek. Nereye gideceğini biliyorsun. Şimdi, sakıncası yoksa, ilgimi gerektiren bir gelinim var.'

Raleigh beni alıp koridorların koruyucu kollarına geri götürdü. Ama arkamızdan gelen bağırışlar ve alaylar dindikten sonra bile kolunu bırakmadı. Sessizliğin içinde zar zor duyabildiğim bir fısıltıyla konuştu: 'Biraz daha rol yapmaya devam et. Ne olur ne olmaz.'

Tartışmadım; kolunu bırakmak için acelem yoktu. Odamıza vardığımızda neredeyse yazık gibi hissettim. Raleigh kapı eşiğinde oyalandı, ben de diğer tarafta bekleyerek onu dışarıda bırakmayı geciktirdim. 'Kalman daha güvenli olur,' dedim.

Üzerinden çok hafif bir gölge geçti. 'Yapmamalıyım. Eğer onları çok uzun süre yalnız bırakırsam Moira onları öldürebilir. Şaka mı yapıyordu, anlayamadım. 'Burada yeterince güvende olmalısın.'

Gülümsemeye çalıştım. 'Bu hiç de iç rahatlatıcı değil.'

'Hayır,' dedi, 'sanırım değil.' Gülümsememe karşılık vermedi. 'Gerekirse haçlarından biriyle uyu. Sadece...' Dudaklarını büzdü. 'Ne olursa olsun, beni seviyormuş gibi yap.'

Ne?

'Raleigh, neler oluyor? Neden aşıkmiş gibi davranmak zorundayız?' Son kelimeleri kekeleyerek söyledim ve fark etmemesini umdum.

'Bunu daha sonra açıklayacağım.'

Ona inanmadım. 'Yıl sonunda ne olacak? Bunun bizim anlaşmamızla bir ilgisi var, değil mi?'

Bir an gerçekten bana cevap vereceğini sandım. Ama o arkasını döndü ve kapıyı açtı. 'Lütfen, güvende kal.'

Daha fazla itiraz edemeden sessizce uzaklaştı ve beni aylardır hissetmediğim kadar yalnız ve şaşkın bıraktı.

Uykuya dalmakta zorlanırken yatağımdan tekrar kalktım.Etrafımdaki hava tatlı, yumuşaktı.Rüya mı görüyordum?Görüyor olmalıydım.Yoksa vücudum neden benim müdahalem olmadan hareket ederdi ki? Pencereye doğru yürüdüm ve perdeleri araladım.

Ah, işte Lukas oradaydı.Yakışıklı Lukas.

Ay ışığıyla silueti belirginleşmişti, altın sarısı saçları başının etrafında bir hale gibi dalgalanıyordu; soğukta, yerden iki yüz metre yükseklikte beni bekliyordu.Şaşırmadım.Kalbim onu çağırıyor, onu karşılıyordu.Bir şekilde kaçınılmaz gibiydi: o,*biz*.Kapının mandalını açtım ve onu içeri aldım.

Onun yanımda olması beni çok mutlu etmişti, odama indiğinde ise heyecanlanmıştım.Güzelliği büyüleyiciydi.Çenemin altına parmağını koyup beni kendine doğru çektiğinde hafifçe iç çektim.Dokunuşu özlediğim her şeydi, yine de daha fazlasını istiyordum.

'Raleigh seni gerçekten büyülememiş, öyle mi?' diye düşündü.'Ne kadar eğlenceli.'Kolunu belime doladı, beni geriye doğru eğerek tüm ağırlığının koluna binmesini sağladı.Dudakları boğazıma çok yaklaştı.Gözlerimi kapattım, dokunuşa kendimi bıraktım.

'Raleigh'i gerçekten seviyor musun?'diye sordu.

Raleigh'i seviyor musun?Zihnimin bulanıklığında bu kelimelerin ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım.Bana tanıdık bir şey çağrıştırdılar ama artık anlamıyordum.Anlaşma yok.Kraliçe yok.

'Raleigh'i seviyor musun?'diye tekrarladım hayal kurarak.

'Bana doğruyu söyle,' diye fısıldadı Lukas.Çenesini eğdi, dudakları boğazımda buz gibi yanıyordu.Moira'nın kolyesinin sıcak metalinin ona değdiğini hissettim...

Lukas beni bırakıp sanki haşlanmış gibi geri çekilirken, gerçeklik boğazı kesilmiş bir yerden fışkıran kan gibi birden yüzüne çarptı.Hayır.Çenesinde gümüş zincire sürtünmesinden kaynaklanan kızgın, kırmızı bir iz vardı. *Haşlanmıştı* .

'Sevgilin senin yatağa gümüş takılarla girdiğini biliyor mu?' diye tükürdü.

Arkamı dönüp kaçmak istedim ama Lukas, daha ne yapabileceğimi bilemeden elimi sıkıca kavradı. Beni kendine doğru çekti, göğüslerimizi birbirine bastırdı ve nefesimin kesik kesik çıkmasına güldü. Nefesi keskin bir bakır gibiydi, ayak parmaklarıma kadar bir tiksinti dalgası yaydı.

'Eğer gerçekten birbirinizi seviyorsanız, düşünün neden erteliyorsunuz? Neden ayrı odalar? Neden ayrı uyku düzenleri?'

Elimi onun kavrayışından kurtardım, rol yapmaya devam etmek için doğru kelimeleri bulmak için zihnimde hızla çalışıyordum. 'Gerçekten aşkımızı mı sorguluyorsun?'

Lukas'ın kahkahası alaycıydı, iliklerime kadar hissettiğim soğuk bir alaydı. 'Sana anlaşmasından hiç bahsetmedi, değil mi?' Alaycı gülüşü dişlerinin parıltısını ortaya çıkardı. 'Seni sevmiyor, tatlım. Bir şey kanıtlamaya çalışıyor. Başparmağı dudaklarıma bastırdı. Büyüsünün kıvrımlarının tekrar etrafımı sardığını, ne kadar itmeye çalışsam da zihnimin en küçük çatlaklarına sızdığını hissedebiliyordum. 'Kraliçemiz seni Raleigh'den daha çok sevebilir. Bu gece Raleigh olmadan *bizimle saraya dön*, seni sadece hayal edebileceğin bir zevk bekliyor olacak. Ama önce bana doğruyu söyle. Raleigh'i seviyor musun?'

'Ben...' Kolyemi sıkıca kavradım, zihnimin köşelerinde netlik belirmeye başladı. 'Onu seviyorum,' dedim. 'Ama...' Lukas'ın omzunun üzerinden baktım, aşık bir genç kız rolü oynamaya çalışıyordum. Onu oyalamalıydım, en azından koridora çıkana kadar. Lukas'tan asla kaçamayacak olsam da, şansım yaver giderse koridorlar beni Raleigh'i koruyan aynı büyüyle koruyabilirdi. Eğer olmazsa... sonuç, hiçbir şey yapmamış olmamla aynı olurdu. 'Raleigh'in onu ne kadar çok sevdiğimi bilip bilmediğinden emin değilim,' diye bitirdim sözlerimi.

Lukas bana sanki çok acınası bir haldeymişim gibi baktı. İyi.

Devam ettim. 'Elbette ona söyleyeceğim, ama kalbim o kadar dolu ki. Yüz ifademi korumaya çalışarak yana çekildim. 'Lukas, onu benden daha uzun süredir tanıyorsun. Ona nasıl anlatabilirim ki?'

'Onu sevmiyorsun,' dedi Lukas. Sözlerindeki büyüün beni sardığını hissedebiliyordum. Bu hissi uzaklaştırmaya çalışarak kolyemidaha sıkı

tuttum. Ama bir an tereddüt ettim.Lukas kapıya doğru kazandığım mesafeyi kesti, ellerini omuzlarıma koydu ve beni duvara itti.'Onu unutacaksın.Sadece beni düşüneceksin.'

Zihnim daha da kaydı, büyüğü yüzünden başka her şeyi örtmüştü.Zihnimi kontrol altına alabilen birini alt edemezdim.Onunla savaşılamayacağımı da biliyordum, ama dişlerinin ucunun tenime değdiğini hissettiğimde, ya hemen ölmek ya da bir dakika içinde ölmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım.Bir dakikayı seçtim.

Kolyemi kopardım, içimde yeni bir öfke alevlenmişti, 'Bana dokunma!'Haçı yüzüne sapladım, metal temas ettiğinde teninden tatmin edici bir tıslama sesi geldi.Öfke ve acıyla inledi, iki eli de dumanı tüten yarasına gitti.

Kendimi toparladığım anda gardırobun kapağını açtım ve tüm gücümle Orlfen haçını savurdum, tam Lukas bana doğru atılırken.Kafası mide bulandırıcı bir çıtırtıyla geriye savruldu.Yere yığıldı.Haçın temas ettiği yerlerde kırmızı izler oluşmaya başladı, ama yaptığım işi uzun süre hayranlıkla izleyemedim.

Kapıya doğru fırladım, o daha ayaklarını yere basamadan koridora koştum.Etrafımdaki dünya sallanıyordu.Karanlıkta koştum, gecelik elbisem ayak bileklerimde dalgalanıyordu, yolumu bulmak için kaleye güveniyordum.

'Benden kaçamazsın.'Lukas'ın sesi koridorda yankılandı, ama ben haçı elimde tutarak arkamı döndüğümde, boş koridor sonsuza dek arkamda uzanıyordu.Kalbim gümbür gümbür atıyordu.Bu onun oyununun bir parçası mıydı?Yoksa onu gerçekten büyülü salonlarda mı kaybetmişim?

"Beni koru," diye fısıldadım kaleye.

Duvarlar sanki güvence verircesine gıcırdadı.Koşmaya devam ettim, daha önce hiç görmediğim geçitlerden hızla geçtim.Her köşede altın bir parıltı görmeyi ya da pençelerin keskin sıyrığını hissetmeyi bekledim, ta ki sert bir şeye çarpıp nefesim kesilene kadar.

Orlfen haçını figüre doğru uzatarak bağırdım.

'Aman *Tanrım*...Clara, benim!'

Haçı yere bıraktım ve kollarımı Raleigh'nin beline doladım.Ben nefesimi toparlarken o donakalmış bir şekilde duruyordu, sarılmaya karşılık vermemek için kollarımı garip açılarda yana

açmıştım.Sonunda boğularak, "Hâlâ görebiliyorum, Clara.Ört... lütfen." dedi.

Onu serbest bıraktım.Hemen arkasını döndü ve istediğimde paltosunu çıkardı, böylece haçı tekrar gizleyebildim.Gözle görülür şekilde rahatladı.

'Ne oldu?'

Kekeleyerek bir açıklama yapmaya çalıştım ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, düşüncelerimi mantıkla bir araya getiremiyordum.

Yeterince anlamıştı."Özür dilerim," dedi."Seni asla yalnız bırakmamalıydım."

Özür istemiyordum, açıklama istiyordum – gerçek bir açıklama.'Bana neler olduğunu anlat Raleigh.Neden buradalar?Kraliçe ile ne anlaşma yaptın?'

'Burada olmaz,' dedi.'Hadi gel.Seni güvenli bir yere götürelim.'

Yola koyuldu ve sıkıca kıvrılan bir merdivene ulaştığımızda beni kulesine götürdüğünü anladım.Tek sıra halinde, tekrar tekrar aynı şekilde kıvrılarak yukarı doğru ilerlemek zorunda kaldık.Merdivenler oldukça aşınmıştı, on nesil Linford'un ayaklarının altında taş içe doğru çökmüştü.Burası her zaman prensin odası mıydı?Herhangi bir insanın bu merdivenleri her gün, defalarca inip çıkması pratik olmazdı.Bir kuşatmada savunulabilir olurdu, ama kaçılmazdı.Sizi koruyacak bir büyüünüz olmadığı sürece.

Raleigh'nin odası kulenin tepesinde bekliyordu.Odama birkaç kez gelmiş olsa da, onun odasında olmak çok daha tuhaf geliyordu.Yatak odası, daha büyük olmayı arzulayan ama çatı boşluğuna sığdırılmak için sıkıştırılmış bir oda havası veriyordu.Benim odamla aynı koyu Linford kırmızısı renkte döşenmişti ve dört pencereyi, her bir yönü temsil eden kalın perdeler örtüyordu.Her boş yüzeyde bir şeyler vardı – bir kitap yığını, atılmış bir palto, Kraliçe'nin armasını taşıyan okunmamış mektuplar – ama beni en çok etkileyen duvardaki kırık bir aynanın çerçevesi oldu.Cam çoktan kaldırılmıştı ve yerine Moira'nın elinden çıktığını tanıdığım bir çizim kolajı yerleştirilmişti.Her birinde Raleigh'nin yüzü,Gülen Raleigh, kaşlarını çatan Raleigh.Profilden, önden, saçları dağınık, bakımlı, çok uzamış.In profile, from the front, his hair mussed, groomed, allowed to grow too long.

O zamana kadar, yansıma olmadan yaşamının nasıl bir his olduğunu hiç düşünmemiştim. Ayna olmasa bile, bir su birikintisinde veya karanlık bir pencerede kendime şöyle bir bakmak bile beni gerçekliğe bağlıyordu. Kendimi o kadar tamamen kaybetmeyi, benden geriye o parçanın bile kalmamasını hayal edemiyordum. Bir gün buna ihtiyacım kalmayacaktı.

'Burada güvendesin.' Raleigh yüz ifademi korku sanmış olmalı. 'Büyüyü bozmadıkça kimse içeri giremez. Endişelenmeden uyuyabilirsin.'

'Uyku...' diye sözümü tamamlayamadım. Yatağında, çarşaflarının arasında uyumayı kastediyordu.

Kendimi azarladım. Sıradan bir yataktı, her ne kadar bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla battaniye ve kürkle dolu olsa da. Yine de, kendimi hareket ettiremedim. Tüm bunlardan sonra nasıl uyuyabilirdim ki?

'Bir sorun mu var?'

'Buradan bizi duyabiliyorlar mı?'

Raleigh soruyu düşündü. Basit bir yalan, açıkça kaçınmak istediği konuşmayı sonlandırabilirdi. Bunun yerine 'Hayır,' dedi.

'Öyleyse Kraliçe ile yaptığınız anlaşmayı anlatın.' Bu sefer sormuyordum.

Bütün vücudu gerildi. 'Bunu bilmene gerek yok.'

Ama bilmem gerekiyordu. Lukas beni öldürebilirdi – hâlâ da öldürebilirdi. Kendimi neyden koruduğumu bilmeden nasıl koruma planı yapabilirdim ki? Bir şekilde bu pazarlığa bulaşmışım ve Raleigh'in cevaplamayı reddettiği her soru, tabutuma çakılan bir çivi daha gibiydi.

'Bunun benimle bir ilgisi var mıydı?'

Başını çevirdi. 'Hayır.'

'Şimdi bu beni de ilgilendiriyor mu?'

Sessizlik o kadar uzadı ki, yorgunluğum beni yatağa daha da yaklaştırdı. Yatağın kenarına oturdum, Raleigh'nin altında uyuduğu kürklerin üzerinde ellerimi gezdirmenin ne kadar garip bir yakınlık hissi verdiğini düşünmemeye çalıştım. Vücudunu saran çarşaf... Hala cevap vermeyince, konuşmamızın bittiğini, benim pes edip

uyuyakalmamı beklediğini, böylece benden kurtulabileceğini düşündüm.

Ama sonra 'Evet' dedi.

Yutkundum.'Söyle bana,' dedim.

'Yapamam.'

'Eğer konu beni ilgilendiriyorsa, bilme hakkım var.'

Cevap vermedi.Yüz ifadesi uzak ve mesafeliydi, sanki bedeninden tamamen ayrılmış gibiydi.

'Mahkemede ne oldu, Raleigh?'

'Bunu bilmenize gerek yok.'

'Öyle değil mi?' diye sordum.'Beni evlenmeye zorlayacaksın ama nedenini söylemeyeceksin?' Sesimin titremesini artık durduramıyordum.'Sırların bittiğini sanıyordum.Her şeyden sonra, sanırım biz—' Bunu söyleyemedim.Raleigh'e olan duygularım karmaşık bir duygu girdabına dönüşmüştü.Keder, hayal kırıklığı, çoğu zaman sinirlilik, ama hepsinin altında daha yumuşak bir şey vardı.Onu korumak ve onun da beni korumasını istiyordum.Onun stratejisine nasıl uyduğunu merak etmeden kol kola yürüyebilmek istiyordum.Onu kucaklamak, kucaklanmak, yatağının kenarına bir yabancı gibi hissetmeden oturabilmek istiyordum.

Ve her şeyden sonra, belki de onun en ufak bir parçasının da aynı şeyi hissettiğini umdum.

'Ne düşündün?' diye sordu Raleigh ve ses tonu bana bilmem gereken her şeyi anlattı.Bu, nazıkçe bir itiraf almaya çalışma değildi.Tatlı sözlerle kandırma da değildi.Sesi sert ve buz gibiydi.

Lukas'ın söylediği bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor . Bu kalede hepimiz bir şekilde yalancıydık.

Belki de doğruyu söyleyen tek kişi Lukas'tı.

'Yaklaştığımızı sanıyordum,' dedim.

Raleigh tam üzerime doğru eğildi ve birdenbire tüm sinirlerim tetikteydi.Rostenburg Prensi'nin soğuk ve mesafeli bakışıyla bana aşağıdan baktı.'Yalnız kaldığımızda da sana aşıkmiş gibi davranmam mı gerekiyor?'

*Rol yap.*Zihnimde yankılanan bu düşünce, mide bulandırıcı bir etkiye sahipti.

Üzerime eğildi.Dizini benim dizimin arasına soktu.Aklım neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.'Ne yapıyorsun?'

'İstediğiniz bu değil miydi?'

Sözlerim boğazımda düğümlendi.Bu yanıltı.Bu o değildi.Bunun nereden geldiğini, konuşmanın hangi noktasında benim tam olarak bunu istediğimi düşündüğünü anlayamıyordum.

Avuçlarım ısındı, ama parmakları omzuma değdiğinde, beni itmesine gerek kalmadan kendimi geriye doğru düşerken buldum.Büyüleyici bir cazibe kokusu yoktu; bedenim kendi dürtülerine göre hareket ediyor, durmam için yalvaran mantıklı tarafımla savaşıyordu.Aylar önce, Rostenburg Şatosu'na ilk geldiğim zamandan kalma tek bir anı sürekli aklıma geliyordu: boynuma kondurulan kısa, masum bir öpücük.Aniden o anın büyüklüğü üzerime çöktü.Gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum, o bana doğru eğilirken ve dudakları bulanıklaşıp nefesimden bir nefes uzaklıkta dururken bile.

Raleigh fısıldayarak, 'Artık mahkeme konusundan bahsetmeyelim,' dedi.

Dikkatimi dağıtıyordu.Bana söylemek istemediği her neyse, onun için bundan daha kötüydü.Elleri başımın iki yanındaki çarşafırlara dolanmış, dizi yatağa bastırılmıştı.Hiçbir yerimiz birbirine değmiyordu ama sanki beni tamamen yutmuş gibi hissediyordum.Ona doğru kıvrılma, onu tatma, onu sahiplenme ve kendimi ona teslim etme arzusunu bastırdım.Ama rahatlayamadım.Bu doğru değildi.Odoğru değildi.Ona karşı duyduğum her sıcak hisYüzünü inceledim, bunun onu da benim gibi etkilediğine dair bir işaret, herhangi bir işaret aradım ama bulduğum tek şey başka bir çağa bakan donuk gözlerdi.I scanned his face, looking for some sign, any sign, that this was affecting him like it was affecting me, but all that I found were glassy eyes, staring into another era.

'Raleigh...'

'Evet, aşkım?'Her boş hece dudaklarımda hayalet gibi yankılandı.Nefesim kesildi.Bir yanımla mesafeyi kapatmak, bir daha gelmeyeceğini bilerek bu fırsatı değerlendirmek istiyordu.

Ona bunu yapamazdım.

'Üzerimden çekil.'

Raleigh donakaldı ve bastırmaya çalıştığı duygularının yeniden yüzeye çıktığını gördüm.Sanki ne yaptığının farkına varmış gibi bana baktı, sonra birden uzaklaştı.'Özür dilerim.'Kelimeler ağzından hızla döküldü.Benden uzaklaşmak için çabaladı, duvardaki kıvrıma sıkıştırılmış bir kanepenin kenarına çarpana kadar olabildiğince geriye çekildi.Kanepenin üzerine çöktü ve titrediğini fark ettim.

'Özür dilerim,' dedi tekrar.

'Özür dilemeyi bırak.'

'Özür—' Dudaklarını ısırdı ve sustu.

Nefesimi düzene sokarken ve içimdeki acı veren zonklamayı doğru şeyi yaptığımı ikna etmeye çalışırken, etrafımızdaki sessizliğin yankılanmasına izin verdim.Onun tepkisini anlamlandıramıyordum.Aynı şeyi Yann'a söyleseydim, beni devam etmeye ikna etmeye çalışırdı ya da sonunda küskün bir şekilde uzaklaşırdı.Raleigh ise sanki onu aşağı iten benmişim gibi davranıyordu.Sanki onun sevgisini hor gören benmişim gibi.Sanki benim kaçırılmamda mağdur oymuş gibi.

Bu beni rahatsız etti. Eğer bu olay altı ay önce yaşansaydı, odanın öbür ucunda titreyen ben olurdum ve beni yere yatıran o iken onu teselli etmeye hiç niyetim yoktu. Ama onun bu yönünü daha önce de görmüştüm. Titremesi, paniği, orantısız özrü. Yere bakarken yüzündeki tiksinti izi . Onu gözlerini bağladığım gün de aynı şekilde tepki vermişti.

Gözleri donuklaştığında nereye gitti?

'Gitmeliyim,' dedi.

'Yapma.'Keşke yapsaydı ama garip bir gece geçirmekten daha kötü şeyler de vardı.'Kalenin büyüü seni korumak için ayarlanmış.Senin burada olmanla kendimi daha güvende hissediyorum.'

'Hatta şimdi bile mi?'

Gözlerinin içine baktım.'Seni kendi iyiliğim için uzaklaştırmadım.İstemediğini söyleyen ben değildim.'

Raleigh'nin yüzündeki şoktan, konuşmanın bittiğini anladım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve rahatça uzanabileceğim bir yer açana kadar kucak dolusu yastığı yataktan itmeye başladım; bu sayede cesaretimden yanaklarıma sızan kıpkırmızı yüzü gizleme fırsatı bulmuştum.Battaniyeler ise bambaşka bir konuydu.Üst üste o kadar

çok battaniye vardı ki, bir şekilde kendimi bunların içinde bulursam boşlabileceğimi düşündüm.

'Ne yapıyorsun?'

'Uyuyacağım.' En üstteki katları çıkardım ve Raleigh'in yanındaki kanepeye düzgünce katladım. Her hareketimi, koşmaya hazırlanan bir ceylan gibi takip etti. 'Güneş yakında doğacak ve bu gece en azından biraz uyumak istiyorum.'

'Öylece mi?'

"Bu numarayı daha fazla sürdürmeni istemem," dedim, sesimdeki zehri gizlemeye çalışmadan.

Raleigh battaniyeyi sıkıca tuttu ve hiçbir şey söylemedi.

'İyi geceler, Raleigh.'

Yatak çarşaflarının arasına girdim, yastığına sokuldum ve o kadar çabuk karanlığa daldım ki cevabını hiç duymadım.

Birkaç saat sonra, sanki bir kâbus görmüşüm gibi kalbim hızla çarparken birden uyandım, ama bilincim geri gelir gelmez rüya unutuldu. Raleigh'nin boğucu battaniyelerinin altında, dün gecenin olaylarının zihnimi sarmasına izin verdim; sabahın berraklığı ise pişmanlıkla yapış yapış hissetmeme neden oldu.

Raleigh'e nasıl hissettiğimi asla söylememeliydim. Üç yüz yaşındaydı; eğer sevmeye kadirse, birbirimizi tanıdığımız o kısa sürenin onun herhangi bir şey hissetmesi için yeterli olduğunu düşünecek kadar nasıl yanılgıya düşebilirdim ki?

Raleigh koltuktan kalkmamıştı ama uyuyakalmıştı. Sol kolu aşağı sarkmış, parmakları yere değiyordu. Bu garip görünüyordu. Uyuyan yüzünde huzur ifadesi yoktu, ne de son zamanlardaki pişmanlıklarının rahatsız edici rüyalarıyla boğuşan bir adamın hafif kaş çatması. İfadesi boş, cansızdı ve göğsü hareketsizdi. Nefes almıyordu.

Birdenbire, on altı yaşına geri döndüm ve teyzemin soğuk yatağında uyandım.

On yaşındaydım ve anneme onu sevdiğimi söyleyemeyecek kadar inatçıydım.

Raleigh ölmüştü.Bunu biliyordum, hep biliyordum ama daha önce bunu gerçekten idrak edememiştim.Uyanıkken ve canlıyken, göğsünün düzenli inip kalkmasına kadar, diğer erkeklerden farksızdı – tuhaf bir güzelliğe sahip olsa da.Nefes almaya ihtiyacı yoktu; daha önce bana sadece alışkanlıktan nefes aldığını söylemişti.Uyurken de ihtiyaç yoktu.Dudaklarından hava geçmiyordu.

Cesedi görmezden gelmeye çalışarak sırt üstü yattım.Sadece Raleigh'di.Bu onun türü için normaldi.Kimse onu gece öldürmek için buraya gizlice gelmemiştir.Ama her ne zaman ona doğru bir bakış atsam teyzemi görüyordum.

'Demek gerçekten ölümsüzsün?' diye düşündüm.Cevap vermedi, kelimenin tam anlamıyla dünyadan kopuktu.

Nabzını kontrol etsem ne bulurdum?Okuduğum tüm kitaplarda bu konu hiç geçmemiştir – kalbi çoktan durmuştu – ama kanaması olabileceğini biliyordum.Elbette bir şey olurdu, en ufak bir kıpırtı, bir titreme, içinde yaşam belirtisi olabileceğini düşündürecek bir şey.Bunun diğer zamanlardan farklı olduğunu hatırlatacak bir şey.

Bacaklarımı yatak örtülerinden kurtardım ve parmak uçlarımda Raleigh'nin yanına gittim.Parmaklarım boğazını buldu, başka hiçbir şey yoktu.Teni pürüzsüz ama soğuktu, altında hiçbir yaşam belirtisi yoktu.Parmaklarımı yeniden ayarladım, en ufak bir kıvılcımı boşuna aradım.Hiçbir şey yoktu; içinde hiç yaşam belirtisi yoktu.Sadece soğuk, ölü bir et.Ta ki keskin bir nefes alana kadar.

Kolunu bir yılan gibi hızla uzattı, tırnakları elime sertçe saplandı.Bir an için vahşi bir şeye dönüştü: tanıdığım o sakın prensten eser kalmamıştı.Birden irkildim ve hâlâ normal nefes almadığını fark ettim, ama bu uykuda olmasından ya da rahatsızlığından kaynaklanmıyordu.

Anında bir tanıma belirtisi belirdi.Sıkıca tuttu, gözlerine yavaş yavaş anlam gelmeye başlayana kadar yoğun bir şekilde baktı.Sonra parmakları bileğimden ayrıldı.Nefesi geri geldi ve başını çevirdi.'Bırak beni,' diye tekrarladı.

Yanaklarımda yakıcı bir sıcaklık hissederek elimi hızla çektim.'Böyle bir niyetim yoktu—'

'Dün gecedен sonra, hele de sen—'

'Öldüğünü sanıyordum!'

Daha önce ölü gibi göründüğünü düşünmüş olsam da, o anki hareketsizliğiyle kıyaslanamazdı.'Öldüm,' dedi.

Yanaklarım kızarmaya başladı.'Biliyorum.Ama seni daha önce hiç böyle görmemiştim ve sen...' Derin bir nefes aldım.'Çok fazla insan kaybettim, bu yüzden iki kez kontrol etmeliyim.'

Oturur pozisyona geçti ve tekrar elimi tuttu, başparmağıyla parmak boğumlarımın üzerinde araştırıcı bir çizgi çizdi.Gözlerimle kilitlemiş bir şekilde, parmaklarımı bir kez daha boynuna götürdü, bu sefer orada olmadığını bildiğim nabızı hissetmeme izin verdi.'Ne hissediyorsun?'

Konuşurken titreşimleri hissedebiliyordum, kasların gerilip bilinçli bir şekilde gevşemesinin inceliklerini.Ama nabız yoktu.Olmasına da gerek yoktu.

'Hayat,' dedim.Elimle elimi indirdim.

Bırakmadı.'Mahkemede...' diye başladı.Durdu.Parmakları seğirdi.'En kötüsünü tahmin etme alışkanlığım varsa beni affedin.'Sözlerinde keskin bir iğneleme vardı, ama tonu yumuşamıştı, sesi ilk tanıştığımızda beni çok sinirlendiren alaycı üsluba yeniden kavuşmuştu.Bu tonun geri döndüğünü görünce ne kadar rahatladığıma şaşırdım.

'Sana ne oldu Raleigh?' diye sordum ısrarla.

Elini elimden çekti.

'Bana söylemelisin.'

'Gerçeği söylediğim için bana acımanızdansa, sır sakladığım için benden nefret etmenizi tercih ederim.'

'O zaman bunu yapacak birini bulurum,' dedim.Burada haksız olduğumu biliyordum ama artık umurumda değildi.Dün gece neredeyse ölüyordum ve mahkemede neyle karşılaşacağımı bilmezsem, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaktım.Onu ikna etmek için bunun yeterli olacağını umarak ayakta durdum.

Olduğu yerde kaldı, inatla çıkmama engel oldu.'Moira sana söylemeyecek, Enrique de bilmiyor.'

'Lukas öyle yapıyor,' dedim gözlerini ondan ayırmadan.

'Lukas seni öldürmeye çalıştı.'

'Önce o teklif yaptı,' dedim, 've eğer ben gönüllü olarak ona gitseydim, teklifin hâlâ geçerli olacağını düşünüyorum.'

'Ah, yeter artık,' diye çıkıştı Raleigh.'İkimiz de Lukas'la pazarlık yapmayacağını biliyoruz, bana böyle bir şey yapacağına inanacağımı düşünme kibrinden de kurtulabilirsin.'

'Öyleyse söyle bana,' diye ağladım.'Nasıl olur da sana acıyacağımı düşünebilirsin?Beni kaçırdın.Beni nişanlımdan çaldın.Babamı bir canavara dönüştüren bir kıtlık başlattın.Annemi öldürdün, ne kadar mantıklı olursa olsun.Ve tüm bunlardan sonra hala sana yardım etmek istiyorum.'Bütün vücudum ağlama isteğine karşı titriyordu.'Bundan daha acınası bir şey olamaz herhalde.'

Raleigh'nin sessizliği sonsuza dek sürdü.

'Söyle bana, Raleigh,' dedim son bir kez.

Raleigh kendini hazırladı."Otur," dedi.Ben de oturduğumda konuşmaya başladı.

Yirmi Bir

' Göreve başlama törenimin gecesinde Konstantina ile tanıştım .'

'Kraliçe mi?' diye sordum.

Raleigh başını salladı. "Her şey çok hızlı oldu. Bir erkek kardeşim olduğunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. 'Triz'deki bir rahip bana öyle söyledi.'

'Leon mu?' diye homurdandı Raleigh. 'Tabii ki öyle. Leopold, Rostenburg'un varisi olarak yetiştirildi, ben ise -babam nasıl demişti?- *talihsiz bir bittim*. 'Son kısmı Latince söyledi. 'Asla benim olamayacak bir şeye hükmetmeyi öğrenmekle hiç ilgilenmedim. Tek istediğim rahat bir hayat yaşamak'—duraksadı—'ve aşık olmaktı.'

'Hayatımı aşk arayışı içinde geçirdim. Tabii ki sevgililerim oldu, hem erkek hem kadın.' Raleigh benden bir tepki bekledi ama hiç şaşırmadım. Eğer ergenlik yıllarımı Yann'a sadık geçirmemiş olsaydım, ben de aynısını yapardım. 'Ama hiç kimse uzun süre kalmadı. Benden bıktılar, ya da beni çok muhtaç buldular, ya da sadece statü için beni kullanmak istediler. Orduda erkeklerin evde bekleyen eşleri vardı ve eğer yatağında bir askere karşı sevgi ima etmeye cesaret edersem, bir daha asla yanıma yaklaşmazdı. Beni tanıdıktan sonra hiç kimse kalmadı.'

'Leopold atından düştüğünde, nişanlısını miras aldım ve bir daha asla aşk evliliği bulamayacağıma dair umudumu kaybettim. Sonra babam gizemli bir hastalıktan öldü. 'Bu iki kelimeyi söylerkenki acı, hastalığın ne olduğuna dair düşüncelerini açıkça ortaya koyuyordu. 'Ve Constantina geldi.'

'Bana babamın çoktan unutulmuş bir arkadaşının kızı olduğunu ve göreve başlama törenime saygılarını sunmaya geldiğini söyledi.Ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu, ama eminim bundan sonra ne olduğunu tahmin edebilirsiniz.'

'Seni değiştirdi mi?' diye sordum.

'Henüz değil.' Raleigh acı bir kahkaha attı.'Önce ben ona aşık oldum.'

Tepki vermemek için kendimi zorladım.

'O an beni büyüledi mi yoksa bu daha sonra mı oldu bilmiyorum.Ama gece bitmeden bunun gerçek aşk olduğuna ikna oldum.Nişanımı bozdum ve bana mantıklı düşünmemi sağlamaya çalışan tüm danışmanları bir kenara bıraktım.Haftanın sonunda ona evlenme teklif ettim.'

'Elbette güldü.Ona dünyayı teklif ettiğimi sanıyordum ama şimdi biliyorum ki her şeyi o planlamıştı.Bana benimle evlenemeyeceğini, ama kurduğu saraya katılmayı kabul edersem bana dünyadaki tüm sevgiyi vereceğini söyledi.'Bir iç çekiş.'Bana ne olduğunu hiç söylemedi.Neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.'

Sonrasında ne olduğunu biliyordum.Vampirler kan değişimi yoluyla yaratılıyordu; çoğu kaynak bu konuda hemfikirdi.Vampiri yaratan kişi insandan kan içer, karşılığında da az miktarda kan verirdi.Isırdaki zehir, kanın yapısıyla karışarak reaksiyona girer ve lanetin insan üzerinde etkili olmasına izin verirdi.Bu sürecin tam hızı, kan nakli anında insanın ne kadar sağlıklı ve dinç olduğuna bağlı olarak değişiyordu.Ölümün eşiğinde olan biri dakikalar içinde dönüşebilirdi.Sağlığının zirvesinde olan biri ise günler sürebilirdi.

Raleigh sözlerine şöyle devam etti: "Uyandığım an bir hata yaptığımı anladım.Ondan beni eski halime döndürmesini yalvardım ama ne dediğini bilmiyorum.İşte o zaman aklımı ele geçirdiğinden emin oldum çünkü o konuşmadan sonra mutluluktan başka bir şey bilmiyordum."

'Bana yapabileceğim her şeyi o öğretti.Kaleyi kalıcı bir büyüyle nasıl büyüleyeceğimi, böylece büyüün benim kontrolüm dışında kalmasının nasıl sağlayacağımı o gösterdi. Bana avlanmayı öğretti, sonra da Orlfen'e giden nehir geçidini barajla kapatmam için beni ikna etti, böylece hayvanlarıma kolayca ulaşabilecektim...'Kelimeyi

duyunca irkildi.'Ve en kötü yanı, bundan zevk alıyordum.Her lokma kanın beni ona daha da yaklaştırdığını hissediyordum.'

"Birkaç yıl boyunca korkunç Rostenburg Prensiydim, sonra saraydaydım, neredeyse gözde bir evcil hayvan gibiydim; her emrine itaat eden, akli başında olmayan bir prens.Ve çok mutluydum."Yüz ifadesi acı doluydu."Beni mutlu olduğuma ikna etti."

Midem bulandı.Konuşurken ondan uzaklaşmışım ve şimdi kanepenin iki ucunda, birbirimizden kilometrelerce uzakta oturuyorduk.Sözleri, yıllar önce döndüğü o kader dolu sonbahar gününü hatırlattı.O zaman barajı sormuştu ve hiçbirimiz anlamamıştık.Atalarımız, o saraya gittikten sonra barajı yıkmış olmalıydı.Aradan geçen yıllarda kaçının açlıktan öldüğünü, kaçının onun ve kraliçesinin elinden alındığını merak ettim.Raleigh düzgün bir şekilde yönetmeye çalışırken Orlfen yeterince acı çekmişti; o zamanlar durumun ne kadar daha kötü olduğunu hayal bile edemiyordum.

'Elbette, sonunda bana olan ilgisini kaybetti.Çevresi genişledi ve ben de sevgilileri listesinde ara sıra yaşanan bir kaçamak haline geldim.Ama iç çevresinin geri kalanı da onu yönlendiren aynı ölümsüz duyarsızlıkla bulaşmıştı ve aralarından sadece ben onun büyüsunü koruyabiliyordum.Bu yüzden sevgimden bıktığında...' Durdu, parmaklarını o kadar sıkı sıkı ki kanepa kumaşını yırttı. 'O...' Elini tekrar sıkmaya çalıştı ama sadece dolgu malzemesi bulunca parmaklarını birbirine katladı, eklemleri çabadan bembeyaz olmuştu. Ayağı sekerek hareket etmeye başladı.'Diğerlerini onun yerini almaya davet etti.Ve onları durdurması için yalvardığımda, bana bunun beni dünyaya getirdiğinde kabul ettiğim şey olduğunu hatırlattı.'

'Bana aşk sözü vermişti. Amakendi aşkını asla söz etmedi.'

Etrafımızdaki dünya kayboldu.Mahkemeye hiçbir ilgisinin olmasını istememesine şaşmamalı.Bu kadar acımasız bir tavır takınmasına da şaşmamalı.Üç yüz yıl yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal etmekle o kadar çok zaman geçirmiştim ki, tek bir korkunç günün dayanılmaz uzunluğunu hiç düşünmemiştim.

'Bundan sonra hipnoz etkisi geçmeye başladı.Herkes sonunda bağışıklık kazanır.Ve üzerimdeki etkisi azalmaya başlayınca, ona dair algım paramparça oldu.Ölümde yeni bir dehşet buldum ve

dayanabildiğim kadar az içki içtim.Yatağımı paylaşmak isteyen her erkek ve kadının tekliflerini geri çevirmeye çalıştım.Sonra, yıllar sonra ilk kez Constantina beni odasına çağırdı ve ben reddettim.'

'Bunun için beni öldüreceğini bekliyordum.Dürüst olmak gerekirse, öldürmesini umuyordum.Bunun yerine kendimi bir kez daha onun ilgi odağı olarak buldum.Bir zamanlar bana bolca sunduğu sevgi tüm gücüyle geri dönmüştü.Ve odasına davetini bir kez daha reddettiğimde, gözümün önündekini görmediğim için aptal olduğumu söyledi.'Dizlerini göğsüne çekti.'Doğal olarak, onu asla gerçekten reddedemezdin.Daha önce de söylediğim gibi, her birimizin kanından birer şişe saklıyor.Elinde kaldığı sürece, onun emrine uymak zorundayız.Büyü sadece bunu katlanılabilir kılıyordu.' Derinbir nefes aldı.'Ceza olarak beni kör etti.Gözlerin yenilenmesi uzun zaman alıyor, bizim türümüz için bile.Ve karanlıkta bana yaptıkları...'

Sustu.Devam edeceğini sandım ama bu son oldu galiba.Yanaklarımın ıslandığını fark ettim.

'Bunu asla bilmeni istemedim.'

Ne diyeceğimi bilemedim.Yüzyıllardır çektiği acıları telafi edecek hiçbir şey söyleyemezdin.Ona daha da yaklaştım.Onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama ikimiz de bunun bir yalan olacağını biliyorduk ve işleri daha da kötüleştirmekten çok korkuyordum.

Onu öldürürdüm.Raleigh ile yaptığım anlaşma yüzünden değil.Kıtanın onun gibilerin kan dökmesinden kurtulması için de değil.Bana karşılık vermemesi önemli değildi; Orlfen de beni hiç sevmemişti.Ona yaptığı her şey için onu öldürürdüm.

'Sana söylemem gereken başka bir şey daha var,' dedi.Elini uzattı, sonra parmaklarını benimkilerle kenetleyerek beni olduğum yerde kilitledi.Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum.'Mahkemeden kaçmadım.Beni serbest bıraktı.'

'Anlaşma senin,' dedim.

Başını salladı."On beş yıl önce, gözlerim iyileştikten sonra, beni özel bir görüşmeye çağırdı.İkimiz de onun cazibesine karşı bir direnç geliştirdiğimi biliyorduk ve iç çevresinden birinin ona sırt çevirmesi bir zayıflık işaretiydi.Bana itaat etmem için pazarlık yapmaya çalıştı.Ben de ondan özgürlük için yalvardım."

'Kesinlikle reddedeceğini düşünmüştüm, ama nedenini sordu ve ben de ona gerçeği söyledim. Karanlıkta geçirdiğim o haftalar bana, boşa harcadığım hayatım hakkında düşünmekten başka bir şey bırakmadı. Rostenburg'a dönmek, terk ettiğim şeyi düzeltmek ve Leopold'un asla olamadığı prens olmak istediğimi fark ettim. Hayatımın dünyaya olumlu bir etki bırakmasını, sonsuza dek sürececek bir acı ve sefahat lekesi olmamasını istedim.'

'Ve her şeyden sonra bile, hâlâ aşkı bilmek istiyordum. *Gerçek* aşkı, onun ve mahkemenin sunduğu kirli, acımasız şeyi değil. Bu onu eğlendirmiş gibiydi, bu yüzden bir anlaşma yaptık.'

'Yüzyılın sonuna kadar, beni tanıyan ve benim ne olduğumu bilen biri tarafından sevebileceğimi kanıtlayabildiğim sürece, on beş yıl boyunca mahkemeden ayrılmama izin verildi . Bu yılların sonunda mahkemeye geri çağrılacaktım ve o kişi onun önünde bana olan dürüst sevgisini ilan ederse, mahkemeden tamamen ayrılmama izin verecekti. Başarısız olursam, mahkemeye geri dönecek ve ona sonsuza dek sarsılmaz bir itaat sözü verecektim.'

'Ben de denedim. Yıllarca benimle birlikte olmaya katlanabilecek birini, herhangi birini aradım ama üç yüz yıllık bir canavar olmanın izlerini silmek kolay bir iş değil. 'Raleigh sözünü yarıda kesti ve ellerine baktı. 'Senden önce başkalarıyla da flört ettim ama sanırım bunun nasıl sonuçlandığını zaten biliyorsun. Moira dışında kimse, ne olduğumu öğrendikten sonra bana bakmaya katlanamadı.'

Elimi geri çektim. 'Demek reddedemeyecek birini buldun.'

'Clara...'

Bütün parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Dün gece gerçek duygularını bu kadar açıkça belli ettikten sonra neden bana bu kadar tatlı davrandı? Neden bana hediyeler yağdırdı? Neden bana bir çare bulmak, bana seçim yapma yanılsaması vermek için benimle anlaşma yaptı? Hepsi bir baştan çıkarma oyunuymuş; benim onu sevmemi istiyormuş.

Ve en kötü yanı da işe yaramış olmasıydı.

'Bir taşla iki kuş,' dedim acı bir şekilde. 'Hem babamı cezalandırdın, hem de hayır diyemeyecek bir gelin kazandın.'

'Sen bir hataydın,' dedi Raleigh.

Ve bu sözlerle tüm dünyam altüst oldu.

'Nasıl *cüret edersin* ?' Ayağa kalkmışım, kanım gümbür gümbür kaynıyordu. ' *Her şeyden sonra mı ?*'

"Her şey *yüzünden* ," dedi Raleigh. "Sana yaptığım şey, onun bana yaptığı şeyin aynısıydı. Bu yüzden Enrique'yi bulmak için ayrıldım." Derin bir nefes aldı. "Ben yokken kaçman için sana her fırsatı verdim. Gittiğimi bilmen için sana mektup yazdım. Ve Orlfen'de sana seçim hakkı verdiğimde, geri dönmemen gerekiyordu."

'O zaman bana seçim şansı bırakmadın,' diye belirttim.'Her şeye rağmen benimle evleneceğini söylemiştin.'

'Sizce Kraliçe o zamana kadar nişanımızdan haberdar olmamıştı mı?'

Tabii ki.Orlfen'e dönmeden önce mektuplarının yanmış kalıntılarını bulmuştum.

'Buradan olabildiğince uzaklaşmanız için size zaman veriyordum.Bunu bilmiyormuş gibi yapmayın – siz benden çok daha zekisiniz.'

Haklıydı.O zaman bile kaçmak için yeterince uzun bir süre olduğunu biliyordum ama bunun gerçek bir fırsat olduğuna inanmamıştım.Kaçarsam beni bulmaya çalışacağını düşünmüştüm.

Raleigh sözlerine şöyle devam etti: "Atını geri getirdim, sana rahiplerin tam olarak kim olduğumu bildiği bir katedralin haritasını verdim ve dünyanın herhangi bir yerine bilet alacak kadar para verdim.Kaçman için her fırsatı verdim, ama sen sürekli geri döndün."

Sanki suyun altındaymışım gibi hissettim.'Bana söylemeliydin.'

'Size şimdi söylüyorum,' dedi Raleigh.'Bu sizin son şansınız.Hala iki ayınız var.Kaleden ne gerekiyorsa alın, Sovereign'i alın ve kaçın.Bir gemiye binin.Amerika'ya, Yeni Hollanda'ya, herhangi bir yere gidin.Gidin ve kendinizi kurtarın.'

Gerçekten de öyle demek istemişti.Bunca aydan sonra tamamen özgürdüm.Beni asla zorla evlendirmeyecek, asla hayatımı almayacaktı.Karşılığında yapmam gereken tek şey, onu benim kurtulduğum aynı kadere mahkum etmekti.

Bu da imkansız bir seçimdi.Bu da mı planının bir parçasıydı? Hayır.Koltuğa iyice yerleşmiş olan Raleigh'nin bedeni her zamankinden daha küçük görünüyordu.Bakışları yere indi, kirpikleri

yüzüne gölge düşürdü.Umut onu terk etmişti; gerçekten de öyleydi.Nereye gidersem gideyim, bir daha asla beni rahatsız etmeyecekti.

'Sana on beş yıl verdiğini söylemiştin,' dedim.

'Evet,' dedi Raleigh.'Bu yüzden size yeni yıla kadar bir çare bulmanız için süre verdim.Ne olursa olsun o zaman mahkemeye geri dönmek zorunda kalacağımı biliyordum.'

'Ama yeni yılda ayrılmadınız,' dedim.'Sonbahar festivali için Orlfen'deydiniz.Geçen haftaydı.'

"On beşinci yılın sonu dedi," diye anlattı Raleigh."Sevmeyi bilmiyor olabilir ama yine de romantik biri.Daha önemli bir dönüm noktası olmasaydı on beş gibi bir sayı seçmezdi.Eğer bu on beşinci yılsa, bu Aralık ayı demektir.Yüzyılın sonu."

'Tabii ki, sizin bu sonuca varmanızı özellikle planlamadıysa .'

Raleigh'nin zaten solgun olan ten renginden daha da solgunlaşabileceğini hiç bilmiyordum.

'Bunu anlamak için on beş yılın vardı!' Ona gerçekten kızacak kadar bile inanamıyordum. 'Bunu kelimenin tam anlamıyla kastetmiş olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Yeni yüzyılı unut. Ekim ayında ayrıldıysan, on beşinci yılın sonu *Ekim ayıdır* .'

'On beşinci yılın sonu dedi,' diye tekrarladı Raleigh, bu sefer sesi daha güçsüzdü.

Başım dönüyordu.Son altı aydır teslim tarihi üzerimde bir canavar gibi çökmüştü, ama aynı zamanda bir teselli kaynağı da olmuştu.Azalan zaman yine de zamandı.Şimdi biliyordum ki, hiç sahip olmadığım bir zamandı bu.

En iyimser tahminime göre, hasat festivali Raleigh'nin on beşinci yılının sonunu işaret ediyordu.Yorik ve Lukas'ın burada bulunma sebebi de buydu.Raleigh'yi erkenden mahkemeye sürüklemek için değil, anlaşma süresini aştığı için buradaydılar.

Hayır, çok geç değildi.Kraliçeyi onu sevdiğime ikna edebilseydim, Raleigh'nin bir geline ihtiyacı kalmazdı.İkimiz de özgür olabilirdik.

Ve eğer başaramazsam, belki yine de onu iyileştirebilirim.

Tekrar oturdum.Minderlerin arasından, Raleigh'nin vücudundaki her kasın kasılmasıyla oluşan gerginliği hissedebiliyordum.

"Güneş ışığını boşa harcıyorsunuz," dedi.

'Kraliyet sarayına davet edildim,' dedim. 'Babam bu fırsat için canını bile verirdi. En azından onunla tanışmadan bu fırsatı kaçıramam.'

Raleigh'nin yüz ifadesi özenle sabitlenmişti. 'Bana zarar vermenin daha iyi yolları var.'

Gözlerimi etrafta gezdirdim. 'İncitmek istediğim kişi sen değilsin.'

Raleigh keskin bir nefes aldı. Bacakları kanepenin üzerine gelecek şekilde döndü. 'Clara, hayır. Beni dinle. Bana bak.' Elleri omuzlarımı buldu, beni itaat etmeye zorladı. 'Deneme. Lukas'a bile zor dokunabiliyordun, onun gücü de Clara'nınkiyle kıyaslanamaz. Hiç tavşandan daha büyük bir şey öldürdün mü?' Yüz ifademi görünce, 'Sen hiç bir şey öldürdün mü?' dedi.

Nefesim kesildi. Haklıydı. Avdan avlarıyla dönen adamları görmüştüm, hatta Johanna'nın tavuklarımızın boyunlarını kırdığını bile izlemiştim, ama kan asla ellerimde olmamıştı. Hayatın ağırlığının parmaklarımın arasından akıp gittiğini hiç hissetmemiştim.

'Onu öldürmeme gerek kalmayacak,' dedim, 'eğer onu kazandığınıza ikna edebilirsek.'

'İnsanların yalan söylediğini anlayabiliyor.'

Hâlâ öyle olacağımı mı düşünüyordu? Artık kendimi tanıyamıyordum. Bir uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi hissediyordum, geri çıkmaktan çok düşmeye daha yakındım. Belki de çoktan çıkmıştım. Onu kaderine terk edersem kendi mutluluğumu bulabileceğimi kesinlikle hayal edemiyordum. Öyleyse sorun, düşersem beni neyin beklediğiydi. Yalan söyleyen tek kişi ben mi olacaktım?

'Ama sen değil mi?'

'Bizim gibilerin ayırt edici özellikleri yok. Bu yüzden yıl sonunda seni değiştirmeyi planladım, böylece o seni çözemeyecek.'

İşte bu yüzden beni sonsuza dek lanetlemesi gerekiyordu. Tek bir basit yalanla insanlığımı çalmayı planlamıştı.

Bu bir soruyu yanıtladı, ama benim sorduğum soruyu değil. Raleigh, tepkisini beklediğimi fark etti, bir an gözlerime baktı, sonra asıl niyetimi anladı.

Omuzlarımdan elini çekti, tamamen geri çekildi ve ellerini nazikçe kucağında birleştirdi. İşte o anda cevabımı buldum. Kalbimi sarmaya

başlayan umutsuzluğu yuttum ve sadece onun sözlerine odaklanmaya çalıştım.

"Önemli değil," dedi. "Saraya adımıımızı attığımız anda seni büyüleyecek. Bütün yer büyülü."

'Öyleyse önce beni büyüle,' dedim. Bir insan aynı anda iki vampirin büyüüne kapılamazdı. Bunu kütüphanede okumuştum ve Lukas da dün gece doğruladı.

'Hayır,' dedi sadece.

'Raleigh—'

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun ," dedi sertçe. Öfkeli görünüyordu, ama sözlerinde başka bir hikaye anlatan, zar zor fark edilebilen bir tereddüt vardı.

'Mutluluk gibi,' dedim. 'Hava tatlı, her şey mükemmel gibi. Seni tiksindiren bir adam seni kollarında, dudakları boğazında olsa bile. Yine de bir şeylerin ters gittiğini biliyorsun, karşı koymak için hiçbir şey yapamasan bile.'

Raleigh gözlerini dikti. 'Özür dilerim.'

'Seni kastetmiyorum,' dedim. Aylar önce ormanda beni hipnotize ettiğini neredeyse unutmuştum. Bunu yaptığında farklı hissetmişim. 'Ben insanım, Raleigh. Endişelenmem gereken tek vampir Kraliçe değil. Bana asla zarar vermeyeceğine güvendiğim tek kişi sensin.'

'Bunu bilmiyorsun.'

"Evet," diye ısrar ettim. "Aylardır buradayım. Her şeyi yapabiliydin. Güçlerini bana karşı kullanmak için asla iznime ihtiyacın olmadı ve isteseydin şimdiye kadar yapmış olurdun." Yakasını kavradım. "Sana güveniyorum."

Ellerini benimkilerin üzerine kenetledi. 'Kalıcı bir büyü, basit bir cazibeden farklıdır. Bir tane yaratabilirim, ama dikkatimi dağıtırsam ortadan kalkmaz; nasıl kaldıracağımı da bilmiyorum. Fikrini değiştirirsen geri dönüş yok.'

'Öyleyse fikrimi değiştirmeme neden olacak hiçbir şey yapma.'

Bir an tereddüt etti, sonra gözleri benimkilerle buluştu. Daha önce onları bu kadar yakından inceleme fırsatım olmamıştı. Bu mesafeden, ela gözlerinin arasından sızan yeşil izleri görebiliyordum. Ve sonra onun içeri girdiğini hissettim.

Onun iradesi beni tamamen sardı.Lukas'a hiç benzemiyordu.Lukas balçık gibiydi, Raleigh ise ipek gibiydi.Korku yerini beklentiye bıraktı.Zihnimi onun arayışına bıraktım, varlığımın onun elleriyle şekillenmesine izin verdim.Her şeyi alabilirdi.Her şeyi.Ben onun emrindeydim.

'Senin iraden benim irademdir.Bundan böyle, kalbin attığı sürece bana borçlusun.Başka hiçbir insan ya da hayvan sana emir veremez.'Sözleri uzaktan geliyordu, ama her yerdeydi.Beni sarıp sarmalıyor, ciğerlerime, kalbime, zihnimin en derinlerine kadar işliyordu.'Ve sana emrediyorum...' Çenemi kaldırdı.İçgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalıştım, ama donakaldım.Ona verdiğim şeyin büyüklüğü üzerime çöktü.Çok geçti.Hareket edemiyordum.Sonraki sözleri ne olursa olsun, onu reddetme gücüm yoktu.

'Kendin için yaşa,' diye emretti.'Kendi emirlerinden başka hiçbir emre itaat etme.Şimdiye kadar ve son nefesine kadar.'

Ve böylece, her zaman olduğum gibi, kendi bedenime geri döndüm.Eskisinden farklı hissetmiyordum.İşe yaramış mıydı?

Raleigh'in de aynı derecede şüpheli bir ifadesi vardı."Beni bırak ve kendini kurtar," dedi.

Sonra onu hissettim, içimde altın bir bariyer.Emri ona çarpıp yutuldu ve yenilenmiş bir kararlılık duygusuna dönüştü.

Sırıttım.'Hayır.'

Yirmi iki

Mahkemeye giden yolculuğumuzun ilk haftası, endişe verici derecede sorunsuz geçti

Raleigh'nin arabası, dört atla çekilmesi gereken, posta arabasıyla cenaze arabasının melezlenmesiyle ortaya çıkmış, özel yapım, ucube bir araçtı. İçeride, posta arabasında olduğu gibi rahatça oturulabilmesi için geriye dönük tek bir koltuk vardı, ancak tek kapı, cenaze arabalarında olduğu gibi arkaya takılmıştı ve dışarıya bakan küçük, perdeli bir pencere vardı. İçerideki alanın büyük bir kısmı, yatak takımlarıyla dolu büyük bir tahta sandığı barındırmak için ayrılmıştı. Raleigh, bunun bir tabut olmadığını açıkladı . Sadece, perdeden sızabilecek güneş ışınlarından korunmak için bir güvenlik önlemi olarak içine yattığı, yastıklı bir sandıktı. Daha sonra bunun bir tabut olmadığını tekrarladı ve gülmeyi bırakmazsam geride bırakılacağımı açıkça belirtti.

Bu bir tabuttu.

Moira ve Enrique de bizimle geldiler.Lukas önce itiraz etti ve davetiyenin sadece beni ve Raleigh'i kapsadığını söyledi, ancak Raleigh bir prensin aslakisel maiyeti olmadan hiçbir yere gitmemesi gerektiğini ısrarla belirtti.Enrique'nin teknik olarak saray mensubu olduğunu ve zaten davetiyeye ihtiyacı olmadığını da ekledi.Ayrıca, şoförlere ihtiyacımız vardı.

Şahsen, gün boyunca yanımda birinin olması beni memnun etti.Sürücü koltuğunda üçümüzün yan yana sıkışabileceği kadar yer vardı, ancak sırayla içeri çekilip çantaların, tabutun ve Raleigh, Moira ve benim birbirimizden saklamayı başardığımızı sandığımız küçük silah deposunun arasına oturuyorduk.

İlk akşam, Raleigh çantaları karıştırıp dayanılmaz bir sarımsak kokusunun kaynağını ararken Moira'nın çantasının bir vampiri öldürmek için kullanılabilecek her şeyle dolu olduğunu keşfettiğinde, Moira homurdanarak, 'Kendimi savunmak için,' dedi.

'*Haçer*kendini savunmak içindir – evet, Clara, babamın bıçağını nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum ama onu da buldum.*Sen,*' Moira'ya dönerek, 'kanlı bir av malzemesi seti getirmiştin.'

Moira alaycı bir şekilde, 'Tabutunun arkasında gümüş bir kılıç saklı olduğunu biliyor musun?' dedi .

Raleigh utançtan kıvrandı. "Bu bir tabut değil! Kılıç da benim kraliyet nişanlarımın bir parçası. Kraliçe ile görüşmeye gelirken elbette yanımda getirirdim."

'Ama cübbelerini getirmedi, değil mi?' dedi Moira. Raleigh yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde uzaklaşırken bana göz kırptı, ama yine de çantasını karıştırıp cebine bir diş sarımsak koydu.

Yolculuk boyunca Kraliçe'nin adamlarından pek azını gördük, ki buna sevindim. Lukas, diğer gece aramızdaki tartışmanın hiç yaşanmamış gibi davrandı, ama yalnız kaldığımızda bu numarayı sürdürüp sürdürmeyeceğini öğrenmek istemiyordum. Yorik'in rota üzerinde işaretlediği bir handa her gece durduğumuzda, onlar için eğlenceli, bizim içinse işkence gibi olan kısa bir içki için bize katılıyorlar, sonra da avlanmak için en yakın kasabaya veya köye gidiyorlardı.

Raleigh onlara hiç katılmadı ama her geçen gün bu cazibenin daha da güçlendiğini hissedebiliyordum. Üç gün sonra, paketlediği şişelerden birinden bir yudum aldı ve tüm partinin bozulmuş olduğunu gördü. Bunun önemli olmadığını, bu arada hayvan kanıyla idare edeceğini ısrarla söyledi, ama bu hiçbirimizin hoşuna gitmedi. Hayvan kanı bir süreliğine açlığını dindirebilirdi, ama onu besleyemezdi. Bu, kıtlık sırasında unumuzu çoğaltmak için kullandığımız talaşla aynı şeydi.

Raleigh her gece avlanmak için ortadan kayboluyordu. Ve her sabah biraz daha içine kapanık, deliliğe biraz daha yakın oluyordu.

Sekizinci gece Raleigh, tahmin edebileceğimden çok daha solgun bir halde handa bize katıldı. Gözleri çukurlaşmıştı ve her ani harekette irkiliyordu. Bakmadığım zamanlarda bile beni izlediğini

hissedebiliyordum; bakışları, asla doyuramayacağım bir açlıkla doluydu.Bluzumu düzelttim ve kolyemin gümüş zincirinin yakamın üzerinden görünmesine izin verdim.

'Bu gece diğerleriyle birlikte avlanman gerekiyor,' dedim ona.

'Yapamam.Zaten ölecek birini öldürmek yeterince kötü.Sırf kendimi tatmin etmek için tanımadığım birini avlamayacağım.'

'Yani bizi öldürmeyi mi tercih edersiniz?'diye araya girdi Moira.

'Moira...'

'Saçmalıyorsun.'Çatalını, kesmekte zorlandığı kuru domuz eti parçasına sapladı.'Çok iyi biliyorsun ki, yakında yemezsen çıldıracaksın.Sonra ne olacak?Clara'yı öldürürsün, sonra ben seni mi öldürürüm?Yoksa hepimizi mi öldürürsün?'

'Bunun o noktaya gelmesine izin vermeyeceğim.'

'Zaten o noktaya geldin bile!'Odadaki herkes dönüp baktı.Moira sesini alçaltarak fısıltıya indirdi.'Öldürmeden içki içemez misin?Birini büyüle, birkaç yudum iç ve başka birine geç.'

'Öylece "birkaç yudum içemem".Bir kere başladıktan sonra durmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?'

'Bırak Yorik birini öldürsün ve artıklarını içsin.Ama eğer gecenin sonuna kadar karnını doyurmazsan'—çatalını hızla geri çekti—'seni öldürürüm.'

Sözler masanın üzerinde asılı kaldı.Ciddi olup olmadığını bilmiyordum ama Moira'yı tanıdığım kadarıyla muhtemelen ciddiydi diye tahmin ediyordum.

'Pekala.Bir çözüm bulurum.Sadece...' Gözleri bana kaydı.'Şunu bil ki, başka seçeneğim yok.'

Derin bir nefes aldım ve çatal bıçağımı bıraktım.'Seçme şansınız var,' dedim.'İnsanların açlıktan ölmek için neler yaptığını gördüm.'Elimi koluna koydum.'Ve en iyi seçim her zaman yaşamaktır.'

Raleigh yumuşadı.

'Ayrıca, sinirlenip bizi öldürmemeyi seçmekte de utanılacak bir şey yok,' diye araya girdi Moira.

Masanın altından ona tekme attım.Raleigh izin isteyerek uzaklaşınca, onu tekrar tekmelemek istedim.

"Bana o bakışı atma," dedi."Eğer içgüdüleri devreye girerse, doğrudan kendisine en çok arzu ettiği şeye yönelecektir ve bunun

sen olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

Yorik ya da Lukas'ın duyma riskini göze almadan onu yalanlayamazdım.Raleigh ile benim içine düştüğümüz anlaşmalar ağından haberdardı, ama diğerleri geldiği gece Raleigh'in odasında nasıl davrandığını görmemişti.Bakışlarım, onun için sadece bir araç olduğumu hatırlatmak için yeterli olmalıydı.Tıpkı onun da benim için öyle olduğunu düşündüğü gibi.

Moira gözlerini devirdi."Sana bir sır vereyim Clara," dedi."O hiçbir zaman o kadar iyi bir oyuncu olmadı."

Gece yarısından sonra kapıma birisi vurdu.

Anahtar deliğinden çok fazla şey görünmüyordu, ama tozlu bir paltoya şöyle bir göz atmak bile Lukas ve Yorik'in kendinden geçmişşoförü olduğunu anlamam için yeterliydi.Zavallı adamın adını hala öğrenememiştım ve konuşmaya pek yanaşmıyordu; biz yokmuş gibi davranırken o boşluğa bakmayı tercih ediyordu.Enrique ve ben bir gece aklımıza gelen her türlü çareyle onu büyüden kurtarmaya çalışmıştık – hatta Moira'nın çantasından dikkatlice ölçülmüş kutsal suyu içeceğine katmıştık – ama Raleigh, kalıcı büyülerin geri döndürülemez olduğunu söylediğinde haklıydı.Şoför, ölene kadar veya efendisi kendi isteğiyle büyüü kaldırıana kadar bu halde kalacaktı, tabii ki büyüünün geçmesi için yeterince uzun yaşamazsa.Raleigh'in büyüünün üç yüz yıl sürdüğünü düşünürsek, bunun pek olası olmadığını tahmin ediyordum.

'Efendi sizi çağırdı.'

Hangisinin onun efendisi olduğunu bilmiyordum.'Ona uyuduğumu söyle.'

Çocuk gözlerini kırptırdı.'Uyuyor değilsin.'

'O zaman ona reddettiğimi söyle.'

'Bunun Rostenburg Prensi'ni ilgilendiren bir mesele olduğunu söyledi.'

Derin bir nefes verdim.Bu, bir yavru tavşanın bile kolayca kaçabileceği kadar beceriksizce kurulmuş bir tuzaktı, ama Raleigh'e gerçekten bir şey olursa, yatağa geri döndüğüm için kendimi asla

affetmeyecektim.Elimle cebimdeki bıçağı tuttum.Enrique beni buna hazırlamıştı; kolay bir kurban olmayacaktım.'Nerede o?'

Çocuğun efendisinin Lukas olduğu ortaya çıktı.Alt koridorun sonunda bekliyordu, sanki daha önce onu eğlendirecek bir şey görmüş ve ifadesini değiştirmeyi unutmuş gibi kendi kendine gülümsüyordu.Daha ucuz odalar buradaydı, misafirlerin hizmetlileri burada kalıyordu.Yaklaştığımda gözlerini loş bir şekilde aydınlattı.

Karanlıkta onun silüetini seçer seçmez durdum; son yalnız kaldığımız anın hatırası beni titretti.Bu sefer beni büyüleyemezdi ama bu da beni pek rahatlatmadı.'Silahlıyım,' dedim.

'Elbette öylesin,' dedi.

'Raleigh'e ne oldu?'

Lukas, şaşkınlık ifadesini ustaca planlanmış bir şekilde taklit ederek kaşlarını kaldırdı."Önemli değil.Sadece gerçekte kiminle evlendiğini sana göstermek istedim."

Ve o kapıyı açmadan önce, neyle karşılaşacağımı biliyordum.

Raleigh yerdeydi, gözleri boş ve yarı kapalıydı, dişleri kollarında tuttuğu genç kadının bedenine saplanmıştı.Her türlü nezaket yok olmuş, yerini vahşi, hayvani bir şey almıştı.Kan çenesinden aşağı damlıyor, ucunda birikip gecelik elbisesinin bembeyaz rengini bulandırıyor.Parmakları tenine o kadar sert bastırmıştı ki gamzelerini görebiliyordum.Çoğu insan bu tür bir baskı altında anında morarırdı, ama moraracak kan kalmamıştı.

Midem bulandı, kusmadan önce kapıdan uzaklaştım.Raleigh'in sayısız kez kan içtiğini görmüştüm, ama bir bardaktan içmesi farklıydı.Neredeyse şarap içtiğine kendimi ikna edebilirdim.

Raleigh'nin annemi sömürdüğü zamanki merhameti böyle miydi acaba?

Bu manzara, onun ne olduğunu, hepsinin ne olduğunu acı bir şekilde hatırlattı.Canavarlar.Şeytanlar.Raleigh ne kadar iyi konuşursa konuşsun, ne kadar iyi giyinirse giyinsin veya bana ne kadar nazik davranırsa davranırsın, onun ne olduğu değişmeyecekti.

Ve biz de tıpkı onun gibi yaratıklarla dolu bir kaleye doğru yolculuk ediyorduk.

Soğuk eller omuzlarıma yerleşti ve Lukas'ın saçları sol kulağıma değdi.Beni kapı aralığına doğru geri çekti, her damla kanı görmeye

zorladı.'Sevdiğin prens bu mu?'

Bunu neden görmemi istediğini biliyordum.Raleigh'i seveceksem, neyi sevdiğimi bilmem gerekiyordu.Nişanımızı paramparça etmenin, bana gerçek yüzünü göstermekten daha iyi bir yolu olabilir miydi? Ama Raleigh'in böyle bir yönü olduğunu her zaman biliyordum.Hayatımın büyük bir bölümünde, onun hakkında bildiğim tek yönü*buydu*.

'Ne elde etmeyi umuyorsunuz?'Ses tonumu sabit tutarak sıkılmış gibi görünmeye çalıştım.Gözlerimi kadının mum gibi parmaklarından ayıramıyordum.O kadar sert, neredeyse sarıydılarki, yaşayan bir insana ait olmaları imkansız gibiydi.Annemin elleri de onu bulduğumuzda böyle görünüyordu.Teyzemin elleri de öyle.Saatlerce ölü kalmış birinin elleriydi bunlar.

Raleigh, sesimi duyunca yerinden kıpırdadı.Gözleri karanlıkta parlıyordu, dehşet bakışlarını delip geçiyordu.Genç kadını itmeye çalışırken, kadının başı geriye doğru yuvarlandı ve boş bakışları ile birden fazla dişin tahrip ettiği boğazı ortaya çıktı.

Midem tekrar bulandı.Raleigh bu kadını öldürmemişti, ama ölümünden sonra elden ele dolaşmıştı.Başka seçeneği yoktu, diye hatırlattım kendime.Karnını doyurmak zorundaydı ve Yorik ile Lukas bir av öldürmeden asla tatmin olmazlardı.Yerde iz bırakan mumsu parmaklarım da olabilirdi.Ailesinin yasını tuttuğunu asla görmek zorunda kalmayacağımız başka birinin olması daha iyi.

'Raleigh'nin bir daha mahkemeye dönmemesine şaşmamalı, çünkü onu köpek gibi yerden artıkları yemeye zorluyorsunuz.'Sesim bana yabancı geliyordu.Çenemi kaldırdım, Lukas'ın titremeyi duymamasını umdum ve Raleigh'nin duyabileceğine dua ettim.'O bir prens.İlla ki ona akşam yemeği ikram edecekseniz, ama bunu onun mevkiine yakışır şekilde yapın.Tanrı aşkına, ona bir bardak verin.'Burnumu çektim, sonra ölümün bakır kokusu burnumu doldurunca pişman oldum.Yüzümü buzla kapatarak Lukas'a döndüm.'İşimiz bitti mi?'

Lukas ilk defa tereddütlü görünüyordu.'Hiç mi umursamıyorsun?'

'Beni bunun için uyandırmana çok sinirlendim.'Midem bulanmaya başladı.'Raleigh, yerden kalk.Kollarında olması gereken tek kadın benim.'

Raleigh hızla ayağa kalktı, sonra da benimkini taklit etti.Biz Rostenburg Prensi ve Prensisiydik ve bu hiçbir şey değildi.

'Seni yatağa kadar götüreceğim,' dedi kısaca.Yerdeki cesedin üzerinden atladı, tıpkı bir çocuğun oynamayı bitirdiği bebeğini terk etmesi gibi.'Umarım bunu temizlersin, Lukas?'Arkasına bakmadan koridora doğru ilerledi ve bunun kasıtlı olduğuna inanmak istedim.Kendime 'temizlemek'in zavallı kıza düzgün bir cenaze töreni düzenlemek anlamına geldiğini söyledim, ama onun peşinden giderken bu düşünceye fazla takılmamam gerektiğini biliyordum.

İkimiz de odama dönene kadar konuşmadık, ama kilit tıkırdadığı anda Raleigh'nin gerçek duyguları bir anda ortaya çıktı.Sakinliği bir anda yok oldu, vücudu kasılmalarla sarsıldı.Ben de aynı şeyi yapmamak için tüm gücümü kullandım.

'Onu ben öldürmedim.'Şelale gibi konuşuyordu, kelimeler o kadar hızlı dökülüyordu ki, anlayamadım.'Köyde ölen kimseyi bulamadım.Bir gece daha dayanabileceğimi düşündüm, ama geri döndüğümde Lukas'ın...'

'Biliyorum.'Bu geceyi daha da kötüleştirecek bir şey söylemeden önce onu durdurdum.'En az bir saattir ölüydü.Herkes görebilirdi.'

'Öyleyse neden bana bakmıyorsun?'

Gerildim, sonra kendimi zorlayarak gözlerimi yavaşça onun gözlerine kaldırdım, yansıyan kederle karşılaşmaya hazırlıksızdım.Ölüm onun için yabancı değildi.Eliyle kaç hayatın sona erdiğini hesaplamaya başlasaydım, yıkılacağımı biliyordum.Peki, tüm kurbanları için böyle mi yas tutuyordu?Yoksa onu gerçekte olduğu gibi görmemin Kraliçe ile yaptığı anlaşmayı tehlikeye atacağından mı rahatsızdı?

'Yüzünde kan var.'Ona temiz bir mendil uzattım ve çenesindeki yemek artıklarını silerken bakışlarımı kaçırdım.

'Hâlâ üzgünsün.'

'Elbette öyleyim.'

Raleigh irkildi. Sankisadakatinin bir yumrukla geri çeviren efendisinden korkan, dövülmüş bir köpek gibi görünüyordu.

'Seninle değil,' diye ekledim, ki bu doğru değildi.Bu olayda mağdur rolü oynadığı için ona çok kızmıştım, ama bir bakıma öyle olduğu için

kendime de aynı derecede kızmıştım.'Senin dünyana alışkın değilim.Bir kadının hayatını sömürmeni izleyip de buna razı olamam.'
'Ben yapmadım—'

' *Biliyorum* ,' dedim çok yüksek sesle. Sakinliğimin son kırıntıları hızla dağılıyordu. 'Ama bu gece gördüğüm şey... Raleigh, bunu bir daha yapmanı istemiyorum.' Kelimeler boğazıma takıldı.

Raleigh kendini savunmaya başladı.

'Bitirmeme izin ver.'Gözlerimi kapattım, duygularımı anlamlandırmaya çalışıyordum.'Hayatta kalmak için bunu yapman gerektiğini biliyorum.Bunu kabullenebilirim.Annemi öldürdüğün için seni zaten affettim ve bunu yapabildiysem her şey için affedebilirim.Beni durduracak hiçbir şey yapamazsın—'

Geri dönüşü olmayan bir şeye doğru hızla ilerlediğimi fark ettiğimde dizginleri sertçe çektim.Raleigh gözyaşları içinde bulanık bir görüntüye dönüşmüştü.

Derin bir nefes aldım.Sonra bir tane daha.'Lanetini kırmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmeden böyle yaşamana izin veremem.'

Raleigh bana sarılmak istercesine hareket etti ama ben elimi göğsüne koyarak daha fazla yaklaşmasını engelledim.Zihnim karmakarışık.Her şeyden çok onun beni kendine çekmesine, başımı göğsüne gömüp kollarında erimeye razı olmak istiyordum.Ama o kolların bir cesedin etrafına sarılmış halinin anısını aklımdan çıkaramıyordum ve gömleği hala ıslaktı.Pıhtılaşmış kan avucuma yapışmıştı.Alışmam gereken bir histi bu.

'Seni serbest bırakmalıyım, Raleigh.'

Raleigh'nin aklından asla dinlemeyeceğim her argümanın geçip gittiğini izledim.Sonunda birine karar verdi ve ben de duvarlarımı örerek ona karşı koymaya hazırlandım."En iyi seçim her zaman yaşamaktır," diye tekrarladı."Bunu bana sen söylemiştin."Mendilimi kenara koydu."Sen de unutma."

Yirmiüç

Raleigh gecenin geri kalanında odamda kaldı , boynumun o kadar çok delikle dolu olduğunu ve başımın ağırlığını taşırsa çökeceğini hayal ederken beni gözetti. Uyandığımda yastığımı ona fırlatmak istedim ama onu tekrar sağlıklı ve iyi durumda görünce kızgın kalmak zordu.

Tavsiyelerimi dinlemişti ve bunu asla eleştiremezdim.

Şafak söktükten sonra fazla kalmadık.Handaki hiç kimse gece birinin öldürüldüğünü bildiğine dair bir işaret vermedi, ama Moira'nın Raleigh'i, bakmadığını sandığı anlarda, nasıl incelediğinden anladığını hissedebiliyordum. Sankirahatlamış mı yoksa tedirgin mi olması gerektiğini bilemiyormuş gibi, iki arada bir derede kalmış görünüyordu.Sanki benim anlayamayacağım daha derin bir şeyi düşünüyordu.

Yolculuğumuzun sondan bir önceki günü, içimizi kemiren bir huzursuzluktan başka bir şeyle karşılaşmadan geçti.Yorik ve Lukas'ın arabası o sabah erkenden önümüzde ilerledi ve o akşam durduğumuzda, güzergahımızdaki son konukevine ulaştıklarına dair hiçbir işaret yoktu.Önden gitmişlerdi.

Kraliçe bizi bekliyordu.Yolculuğumuzu şimdi bırakmak, Raleigh'in asla unutmamasına izin vermeyeceği bir hakaret olurdu.Koruma görevlilerimiz ortadan kaybolmuş olabilirlerdi, ama geri dönüş yoktu.

Saray, dağların arasında gizlenmiş, unutulmuş bir göl kenarı kasabasının hemen ucunda yer alıyordu.Ertesi gün öğleden sonra erken saatlerde, güneşin dağların ardına batmadan önce su üzerinde parıldamasını görecektik kadar erken bir anlığına da olsa sarayı fark ettik.Burada günler çok kısaydı.

Kasabaya vardığımızda hava kararmıştı.Bana Orlfen'i hatırlattı – sanki Orlfen yüzyıllar önce zaman içinde donmuş gibiydi.Az sayıdaki bina ahşap çerçeveli ve beyaz kilden kabarıyordu – dağlara meydan okurcasına yayılan ve gözleri yükselen zirvelerden uzaklaştıran saray hariç.Sayısız pencereden gelen ışıklar, karanlık dağın üzerinde takımyıldızlar gibi parlıyordu.

Bizi saraya yaklaştıran her adımla korkum doruk noktasına ulaşıyordu, ama en kötü korkularım Raleigh'in hissettiklerinin yanında devede kulak kalıyordu.Güneş battıktan sonra, arabanın arkasındaki dar pencereden dışarıya doğru bakarak, ne hareket ediyor ne de nefes alıyordu; dişlerini o kadar sıkı kenetlemişti ki çenesindeki gerginliği görebiliyordum.Kılıcı, gümüşe karşı kendini korumak için kılıfında, bir teselli battaniyesi gibi kucağında duruyordu.

İlk birkaç tek heceli cevaptan sonra onu oyalamaya çalışmaktan vazgeçtim ve akşam için planlarımızı zihnimde gözden geçirmeye başladım.Moira ve Enrique dışarıda at arabasıyla beklerken, ben ve o Kraliçe ile yalnız başımıza görüşmeye çalışacaktık.Basit olacaktı.Tahta yaklaşacaktık.Ben reverans yapacaktım; Raleigh eğilecekti ve birbirimize olan sonsuz aşkımızı ilan edecektik.Eğer sözünde durursa, gitmemize izin verecek ve gün doğmadan Orlfen'e doğru yola koyulacaktık.

Tek yapmam gereken onu Raleigh'i sevdiğime ikna etmektir.Yolculuğumuz boyunca, dinleyicilerimizin önünde ona karşı hislerim hakkındaki tüm şüpheleri bastırmaya çalışmışım ve gerçek giderek daha da netleşiyordu.Eğer onu, en azından biraz da olsa, sevmeseydim, burada olmazdım.Onu bu durumla kendi başına yüzleşmeye bıraktırdım, hayatımı riske atarak ona eşlik etmezdim.Ama Kraliçeyi buna nasıl ikna edebilirdim?O kadar kolay ikna olmazdı, yoksa Raleigh en başından beri beni ondan korumaya çalışmazdı.

Gece yarısına kadar saraydan ayrılmazsak, Moira bizi bulmakla görevlendirilecekti.Bu durum beni rahatsız etti, ama Raleigh hiçbir itirazı kabul etmedi.Moira olmalıydı, Enrique değil.Onun doğru düşündüğünü sanmıyordum, ama Moira kabul etmişti ve planı kabul etmekten başka çarem yoktu.Onun bizi bulmasına gerek kalmamasını sağlamak benim görevimdi.

Kraliçeyi ikna edemezsek ve Moira bizi kurtaramazsa, Raleigh saraya geri dönmek zorunda kalacaktı, peki ya bana ne olacaktı? Kraliçenin beni neşeyle güneşin doğuşuna doğru koşmama izin vereceğine dair hiçbir yanılsamam yoktu.Bu bir ölüm cezası olurdu.Lukas zaten beni sarayının bir parçası olarak istediğini açıkça belirtmişti, ancak Raleigh'in çektiği acıları bilmek, bu kadarı kabul edemeyeceğimi doğruladı.Rahat bir yaşam sürerken asla ölmek bir şeydi, sarayın dehşetine katlanırken asla ölmek ise cehennemden farksızdı.

İkimizi de kurtarmalıydım, yoksa ölürdüm.Bu da neredeyse kesin olarak bu gece öleceğim anlamına geliyordu.Peder Leon'un bana verdiği hançer eteğimin altına gizlenmiş, uyluğuma bağlanmış ve gümüş bir haç bluzumun içine sokulmuştu.Kraliçe'nin sarayına gümüş sokmak tehlikeli bir işti, ama Raleigh'e daha önce söylediğim şeyde kararlıydım.Onu özgür bırakmalıydım.Eğer hikayemizi kabul etmezse, başka bir hikaye yazacaktım.

Arabanın durması neredeyse bir rahatlamaydı.Arabanın kapılarını açacak birini çaresizce beklerken, Raleighsonunda konuştu ve taş dönuştüğü yanılsamasını bozdu:"Sanırım bunu yapamayacağım."

Yutkundum, keşke ona her şeyin yolunda olacağını söyleyebilseydim diye düşündüm.Ama ona asla yalan söyleyememiştım.'Başka seçeneğin yok.'

Kapıyı sade ama şık giyinmiş bir adam açtı.Tahminime göre yetmişli yaşlarında görünüyordu, ama yaşlılığın getirdiği zorluklara hiç aldırış etmemiş gibi dimdik yürüyordu.Vampirler her yaşta değişebilirdi, diye düşündüm.Ama inmem için elimi tuttuğunda, teninin altında bir sıcaklık olduğunu ve yanaklarında hayatın belirgin solgunluğunu fark ettim.

'Vals!' diye bağırdı Raleigh, sesinde hem eğlence hem de tiksinti birbirine karışmıştı.'Tanrım, seni nereden çıkardılar?Şimdiye kadar ölmüş olman gerekmez miydi?'

'Her zaman bir zevk, Yüce Majesteleri.' Waltz sert bir şekilde reverans yaptı.

'Hâlâ insansın, anlaşılan?'

'Şimdilik.'

'Waltz,' dedi Raleigh, kafamdaki karışıklığı fark ederek, 'eğer yüce gönüllü Kraliçemize yeterince uzun süre hizmet ederse, Kraliçe'nin onu bizden biri yapacağını sanıyor.Bütün angarya işleri o yapıyor ve bu ayrıcalık için büyülenmeye bile ihtiyacı yok.'

'Kraliçemize onurlu bir şekilde hizmet ediyorum,' diye homurdandı Waltz, 'ki bu bazıları için söyleyebileceğimden daha fazlası.'Bunu söylerken bana baktı ve o anda Raleigh'in soğuk tepkisinin tamamen haklı olduğunu anladım.

'Onur mu?Buna mı onur diyorsunuz?'Raleigh o kadar geniş bir şekilde gülümsüyordu ki, sonraki sözlerine kendimi hazırlamak zorunda kaldım.'Ben buna acınasılık diyorum.Senin gibi görünen kaç vampir tanırıyorsun?Söyle bana Waltz, gerçekten.Eğer Majesteleri seni değiştirecek olsaydı, bunu kırk yıl önce, sen hala gençken ve - şey, güzel derdim ama sanırım ikimiz de neden yapmadığını biliyoruz.O senden sıkılıp seni akşam yemeği olarak servis etmeden önce kalan hayatını yaşa.'

'Siz de aynısını yapmıyor musunuz, prensim?'Başını bana doğru eğdi.

Raleigh gerildi, ama ben de gülümsedim, Raleigh'nin enerjisini yansıtarak.'Vampir olmak istemiyorum,' dedim, tatlı bir saflık taklidi yaparak.'Elbette, Raleigh ile kalmak için vampir olurum.Hepimiz aşk için fedakarlık yapmak zorundayız.'Ben konuşurken Raleigh parmaklarını benimkilerle kenetledi ve ben de buna alışkınmışım gibi davranmak zorunda kaldım.'Ama sonsuza dek insan kalabilseydim, bu çok daha iyi olmaz mıydı?'

'O zaman avantajlarını bilmiyorsunuz demektir.'

Tabii ki yaptım.Araştırmalarımın bile panikimi yatıştıramadığı uzun gecelerde, gelecekteki lanetimin avantajlarını sıralayarak kendimi sakinleştirmeye çalışmışım.Sonsuz gençliğin cazibesine kim karşı koyabilirdi ki?Raleigh'nin gücünün bir zerresine sahip olsaydım neler yapabilirdim.Bir daha asla tamamen güçsüz hissetmeyecektim.Ama bedeli...

Hatıra parçaları gözümün önünden geçti.Kan lekeli döşeme tahtalarında iz bırakan mumsu parmaklar.Bir daha asla açılmayacak, ama tamamen de kapanmayacak göz kapaklarından görünen beyaz

hilaller.Kederden kör olmuş, ellerinden damlayan kırmızıyı göremeyen bir baba.

Hafifçe gülümsedim.'Kan tadını sevmiyorum.'

Waltz kendi kendine bir şeyler mırıldandı, sonra topuklarının üzerinde döndü.'Daha fazla oyalanmamalıyız.Maç başladı bile.'

'Ne?'

'Majestelerinin dönüşünüzü kutlamadan karşılayacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?'dedi Waltz, omzunun üzerinden bize bakarak. 'Saray halkı size çok düşkün , efendim. Herkes kalbinizi kazanan kadınla tanışmak için can atıyor.'

Ah.Sanki bir taş yutmuş gibi hissettim.Demek ki sadece Kraliçeyi ikna etmemiz gerekmiyordu.Bütün o çürümüş yılan yuvasıyla karşı karşıya kalacaktık.Raleigh elimi sıktı.

Waltz, Raleigh'nin kılıcını Moira'ya bırakmasını ısrarla istedi, ancak ondan sonra her yüzeyi ıslı ıslı parlayan yaldızlı kapılardan içeri girmemize izin verdi . Duvarlar binlerce mumla kaplıydı, hepsi binlerce parlayan güve gibi titriyordu. Biz geldiğimizde diğer konuklar da içeri giriyordu ve geçerken bakışlarını, meraklı fısıltılarını gölgeler gibi takip ettiklerini hissedebiliyordum. Fransızca çok hızlı konuşulduğu için tam olarak anlayamadım, ama Raleigh'nin çenesini sıkmasından her kelimeyi duyduğunu anladım.

İki mermer merdiven, salondan kıvrılarak yukarı doğru uzanıyor ve birinci kattaki sahanlıkta aynı noktada buluşuyordu.Waltz merdivenlerden birini çıkmaya başlarken Raleigh söze girdi.

'Vals, dostum, yaşlandıkça aklını kaybetmeye başlamışsın galiba.Balo salonu alt katta.'

'Sarayın düzenini hatırladığınız için tebrikler efendim.Tavanlardan başka bir şey hatırlamanıza şaşırdım doğrusu.'

Raleigh öldürmeye hazır görünüyordu.Herhangi bir şey yapamadan elini yakaladım ve onu gerçekliğe döndürmek için sıkıca sıktım.

Waltz bize doğru baktı. 'Doğrudan balo salonuna gitmiyoruz. İkiniz de *böyle görünürken Kraliçe'nin huzuruna çıkmak uygunsuz olur .*'

Haklıydı.İkimiz de bu özel gün için şık giyinmiştik, ama bu şık kıyafetler on gün boyunca bir sandığın içinde tıksık tıksık kalmıştı.

'İkiniz için de daha uygun kıyafetler hazırladık.'

Sarayın yeni bir kanadına doğru dönerken, Raleigh ayaklarını sürüklemeye başladı ve elimi bir can simidi gibi tuttu. Her adımında bizi Waltz'ın daha da gerisine sürükledi, sonunda Waltz bir kapının önünde durdu.

'Burada her biriniz kendinize uygun yedek kıyafetler bulacaksınız. Şimdi sizi yalnız bırakmalıyım. Buradan sonrasının yolunu bildiğinize eminim.'

'Yakından,' diye mırıldandı Raleigh.

'Pekâlâ.' Waltz, alaycı bir saygıyla karışık bir şekilde eğildi. 'Kendinizi tekrar evinizde hissedin, prensim.' Derin bir kahkaha atarak oradan ayrıldı.

Uzun gölgesinin kuyruğu köşeyi dönene kadar kıpırdamadan durduk, ama o zaman bile Raleigh kapıyı açmadı.

'İyi misin?' diye sordum.

'Pekala,' dedi ama elimi tutuşundaki kuvvet aksini söylüyordu. Elini kapı koluna koyabilmek için benden ayrılmak için tüm gücünü harcamış gibiydi. Derin bir nefes verdi, sonra kendini zorlayarak kapıyı açtı.

Benden önce içeri girmemi istedi. İçerideki oda gösterişliydi ama... sıradandı. İki kadife kanepenin küçük bir masayı çevrelediği bir oturma odasıydı. Masanın üzerinde, kırmızı bir sıvıyla dolu kristal bir sürahi duruyordu. Giriş holü gibi, oda da mum ışığıyla parıltıyordu ve duvarları süsleyen aynalar sadece beni yansıtıyordu. Bitişik yatak odasının kapısı açıktı. Sarayın geri kalanından farklı olarak, halı ve perdeler Rostenburg Şatosu'ndaki mobilyalarla benzer kırmızı ve altın tonlarındaydı.

Başka misafir veya hizmetli olduğuna dair hiçbir işaret göremedim, ama kesinlikle yalnız olduğumuzu da hissetmedim. Belki de sayısız aynadaki yansıyan mum ışığıydı ya da geride bıraktıkları gölgelerin bir oyunuydu. Ya da belki de sonsuza dek sarayda oynamaya zorlanan binlerce acı çeken ruhun yankılarıydı.

Raleigh kapıdan, "Burası benim dairem," dedi. "Tam olarak bıraktığım gibi."

Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, ama ben dilimi bulmaya çalışırken, o da kendisini engelleyen her neyse onu aştı ve içeriye, bana katıldı.

'Bu odalarda çoğu insanın hayatta geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdim.Mecbur kaldığım sürece bir saniye bile fazla kalmak istemem.'

Akşam için giyeceğimiz kıyafetleri yatağın üzerinde serilmiş halde bulduk.Raleigh kendi kıyafetlerini oturma odasına götürdü, beni de bana bırakılan o kırmızı ipek yığınıyla baş başa bıraktı.Sadece i etekleri kat kat giymek bile bir eziyetti ve ceplerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Yanımda getirdiğime sevindim– eğer bacağıma bağlı bıraksaydım bu kadar eteğin arasından hançerimi ıkaramazdım – ama bunlar modern bir elbisenin altına bağlanmak için tasarlanmıştı, bu rokoko saçmalığı için değil.st elbiseyi giydikten sonra, dikilmiş yırtmalarla düzgün bir şekilde hizalayamadım.Yapabileceğim en iyi şey, hançerimin çıkıntısını gizlemek ve bir şey bulmam gerekirse eteklerimin arasında arama yapmaktı.Bunun yerine dertlerimi düğmelere odakladım.

Bunu yardım almadan kendi başıma nasıl giyebileceğimi kimse tahmin edemezdi.Gardırobumdaki çoğu kıyafet önden bağcıklıydı veya kendi başıma giymek oldukça kolaydı, ancak bu elbise en az on yıl öncesinin modası geçmiş olmasının yanı sıra, belli ki sırtım boyunca uzanan minik ve karmaşık düğmeleri ilikleyebilecek bir hizmetçisi olan biri tarafından tasarlanmıştı.Dğmelere ulaşmak için kendimi doğru aıya getirmekte bile zorlandım.

Etek yığınını kapıya doğru sürükledim ve kapıyı hafifçe araladım.Raleigh sırtını kapıya dönmüştü.Zaten neredeyse tamamen giyinmişti, ayna yardımı olmadan kendi başına kravatını takmaya çalışıyordu.

"Sormak istemem ama elbisem konusunda yardıma ihtiyaım var," dedim o garip ve boğucu ortamda.

'Düzgün bir insan mısın?'

Normal standartlara göre hayır, edepli değildim.Elbisem neredeyse üzerimden düşüyordu.st kısmını göğsüme doğru tutmak zorunda kaldım, i amaşılarım önden bakış dışında her açıdan tamamen görünüyordu.'Yeterince edepli,' dedim ve kapıyı sonuna kadar açtım.

Raleigh bana doğru döndü ve yerini nereye bakacağını bilemeyen, ürkmüş bir geyik aldı.

'Dğmelere ulaşamıyorum.Onları benim için ilikleme gerekiyor.'

'Elbette.'

Sırtımı ona döndüm, o saçlarımı omzunun üzerinden geçirirken titriyordum.

Elini hızla çekti.'Çabuk olacağım.'

"Bunlar sadece düğme," diye fısıldadım, kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin olmasam da.Parmakları ilk düğmeyi iliklerken kadife kumaşın üzerinden sırtıma dokundu.Dikkatlice hareket ediyordu, ama kadın giyiminin inceliklerine zaten aşına olan birinin özgüveniyle.Bu düşünce içimde yanıyordu, uzaklaştırmak imkansızdı.Ellerinin her hareketi içimde bir titreşim yaratıyor, serin nefesi enseme gıdıklıyordu.Utancımın oraya da ulaşmamış olmasını umdum.Sonuçta sadece düğmeleri ilikliyordu.

Aynalardan kendimi her açıdan yansımış olarak görebiliyordum.Elbise, modası geçmiş olsa da, göz alıcıydı ve bolca fırfır, kendimi gerçek bir prenses gibi hissetmemi sağlıyordu.Ama arkamı dönüp Raleigh'in ifadesine şöyle bir baktığımda, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Ne beklediğimden emin değilim.Utanmış bir masum gibi bakışlarını kaçırmasını mı istiyordum, yoksa gözlerinin beni süzerek okşamasını mı?Gözleri vücudumda gezindi, ama hafif bir kaş çatmasıyla, hoşnutsuzluğu açıkça belliydi.Canımın acımadığına, ne düşündüğünün umurumda olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım.Sadece kibrim konuşuyordu, hepsi bu.

"Ölçülerinizi biliyor," dedi sonunda.

Sözsüz kaldım.

'Benimkini bilmesini beklerdim,' diye devam etti, dikişleri inceleyebilmek için kol manşetini kaldırarak, 'ama seninkini ancak şu şartlar altında bilebilirdi...'

Yüzündeki ifadenin yoğunluğu tüylerimi diken diken etti.'Belki de terzinize sormuştur.'

'Umarım öyledir.'Başını öne eğdi ve mırıldandı, 'En azından zevki iyi.Muhteşem görünüyorsun.'

'Beni çok övüyorsunuz.'

'Eğer doğruysa, iltifat sayılmaz.'Eli belimi buldu ve soğuk parmakları yanıma saplandıkça, o anın için için yanan yakınlığı alevlendi.'Acaba bana da yardımcı olabilir misin?' dedi alçak sesle.

Belimde parmaklarının kaldığı nokta kendi kendine atmaya başladı.Elimi göğsüne koydum.'Tekrar soyunmayı gerektirmediği sürece sorun yok,' diye mırıldandım.

Vampirlerin gerçekten de kızarabildiği ortaya çıktı.

Hafif bir gülümseme belirdi, sonra aynı hızla kayboldu.Gözleri aynaya, sonra yatağa kaydı ve elini belimden çekti.'Saçımдан bahsediyordum,' dedi.'Göremiyorum.Normalde Moira benim için yapardı ama burada değil ve saçımın düzgün olduğundan emin olmadan Kraliçe'nin karşısına çıkmaya cesaret edemem.Bu yüzden, eğer çok zahmet olmazsa—'

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm.Dokunuşumun altında dudakları, söylenmemiş kelimelerle dolu bir sözlük gibi titredi.Sonra geriye doğru sendeledi, elini ağzına götürerek, ancak tiksinti olarak yorumlayabileceğim çarpık bir ifadeyi yarı gizledi.

Elim aramızdaki mesafede asılı kaldı.Zamanı geri alabilmeyi dileyerek elimi sımsıkı kapattım.'Saçını ben yaparım,' dedim.

Rahatlamayla omuzları düştü."Şifonyerin üzerinde bir tarak var."

Tarağı almak için hareket ettim, aklım konuşmamızda hızla dönüp duruyordu.Ne yapmıştım?Çok mu ileri gitmiştim?Odada kalan azıcık nefes alınabilir havayı bile bastıran samimiyeti tamamen yanlış mı yorumlamıştım?

Hayır, öyle değildi.Kendimle ve duygularımla o kadar meşguldüm ki, bunun Raleigh için nasıl bir his olduğunu düşünmeyi akıl etmemiştim.Benim ileri gitmem bir şeydi,yüzyıllarca süren işkencelere katlandığı odada dururken böyle davranmam ise bambaşka bir şeydi.

Tarağı buldum ve ona şöyle bir baktım.Duruşu kaskatıydı, Rostenburg Prensi ile Raleigh arasında bir yerdeydi.İlk kez bir kızla yalnız kaldığında ne yapacağını bilemeyen herhangi bir köy çocuğu olabilirdi.Ve beni bakarken fark ettiğinde, birdenbire babamın salonundaki yabancıya dönüştü, beni ölümden beter bir kadere sürüklemeye gelmişti.

'Oturmanız gerekecek.Ayakta durursanız ne yaptığımı göremiyorum.'

'Mecbursam.'Hareketini fark edemeyeceğim kadar hızlıydı.Oturduktan sonra arkaya yaslandı, bir bacağını diğerinin

üzerine attı ve yüz ifadesi donuklaştı, bakışları soğuktu, çenesini beklentiyle bana doğru kaldırdı.Elleri titriyordu.

'İyisin.'Omzuna elimi koydum.Sonra ne yapacağımı bilemeden, ilham gelmesini umarak tarağı bir ressamın fırçasıyla yaptığı gibi alnına tuttum.'Moira genellikle ne yapar?'

'Bilmiyorum,' diye tersledi.'Kendimi göremediğimi biliyorsun.'

'Raleigh.'Tarağı çenesine koydum ve yüzünü bana bakacak şekilde çevirdim.'Hissetmene izin var.'

Durdu.Sadece durdu.Titremesi durdu, nefes alması durdu.Bir an gerçekten ölmüş olabilirdi.Sonra gözlerini kapattı ve uzun, sakın bir nefes verdi.'İstediğin gibi şekillendir.İyi bir iş çıkaracağına güveniyorum.'

Kirpiklerinin parıldamasını fark etmemiş gibi davrandım.

Raleigh'nin bana olan güveni yersizdi.Kendi saçımı bile nasıl şekillendireceğimi zar zor biliyordum, bir erkeğin saçını nasıl şekillendireceğimi hiç bilmiyordum.Büyürken, örgülerimi her zaman Johanna yapardı ve Rostenburg Şatosu'na geldiğimden beri saçımı açık bırakıyordum, düğümleri taramaktan başka bir şeyle uğraşmıyordum.Raleigh'nin saç ayırmasını tararken Moira'yı taklit etmeye çalıştım.Saçı doğal olarak sertti ve perçemini her zamanki stiline getirmek çok fazla çaba gerektirmiyordu, ancak Moira'nın her akşam başardığı zahmetsiz mükemmelliğe tam olarak ulaşamıyordum.Neyse ki, bunu asla bilmeyecekti.

'İş bitti,' dedim.Sonra da, 'Sakın dokunmayın!' diye ekledim.

'Özür dilerim.Teşekkür ederim.'Başını aşağıya eğdi, dudaklarından hafif bir iç çekiş geçti.'Özür dilerim,' diye tekrarladi ve bu sefer saçından bahsetmediğini anladım.

Utançtan kıvranarak ondan uzaklaştım.'Özür dilemesi gereken ben olmalıyım,' dedim.'Çok ileri gittim.Zaten nasıl hissettiğini açıkça belirttin, hele de burada—'

Raleigh ayağa kalktı ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde beni kollarına aldı.Nefesim kesildi, bedenim onun kucaklamasıyla canlandı.Ona doğru eridim, yüzümü göğsüne gömdüm, sırtına yapıştım.Burnunun saçlarımda olduğunu, parmaklarının elbisemin kumaşına gömüldüğünü hissedebiliyordum.

'Birileri bizi izliyor olabilir,' diye fısıldayarak sözlerini tamamladı. Ve o an paramparça oldu.

Yalnız kaldığımızda da sana aşıkmiş gibi davranmam gerekiyor mu?

Artık sahte davranışın nerede bittiğini ve gerçek Raleigh'in nerede başladığını bilmiyordum. Beni sevmediğini söyleyen oydu. Kraliçeye yalan söylemek zorunda olduğunu söyleyen oydu. Ama burada, onun kollarının arasında, bu bir oyun gibi gelmemiştir.

Bunun bir oyun olmasını istemedim.

Zamanla Raleigh geri çekildi ama beni kollarının arasında tuttu, sanki bırakmanın kaçınılmazlığını geciktiriyormuş gibi. Çıplak ellerinin çıplak omuzlarımda olması yasak bir his uyandırdı. Vücudumdaki her sinir o iki noktada yoğunlaşmış gibiydi. Bu duyguları uzaklaştırmak istedim ama ne kadar acı verici olsalar da onlara tutunmak zorundaydım. Yalanımızın hatırına tutunmak zorundaydım.

'Hazır olduğumu düşünüyorum.'

Zoraki bir gülümseme takındım ve bunun rahatlatıcı olmasını umdum. ' *Hazırız* . '

Raleigh ellerini çekip paltosunu ve eldivenlerini aramaya başladığında tenim daha da çıplak hissetti. Ama temas uzun sürmedi. Tamamen giyinmiş halde, her zamanki gibi nazik bir refakatçi edasıyla başını eğdi ve kolunu bana uzattı. 'Gidelim mi?'

Ben de kolumu onun koluna taktım ve bunun son olmaması için dua ettim.

Yirmidört

Raleigh ve ben giyinirken saray adeta canlanmıştı. Vampir sürüleri koridorlarda dolaşıyordu. Bazıları boş bakışlı ve odaklanmamış gözlerle büyülenmişti, diğerleri ise savurgan prens ve ona aşık gelinine bakmak için can atarak soğukkanlı bir zarafetle duruyorlardı. Sanki hepsi bizim gelişimiz için gölgelerden pusuya yatmış, bizi izlemişlerdi ve artık geri dönmek için çok geç kalınca karanlıktan çıkmışlardı. Belki de bu, *onun* her zaman bizi izlediğinin bir hatırlatıcısıydı .

Balo salonu kelimelerle anlatılamayacak kadar muhteşemdi.İçeride, binlerce mumun ışıltılı yansımalarıyla dolu daha fazla ayna vardı.Yüzyıllar boyunca modaya uygun giyinmiş, modern tarzda vals yapan kadın ve erkek dansçıları tüm ihtişamlarıyla aydınlatıyorlardı.Her dansçı kendi uhrevi güzelliğiyle, ürkütücü derecede zarıflığıyla büyüleyiciydi.Balo salonunun tepesinde, belki de sarayın geri kalanından daha değerli olan son bir devasa ayna yer alıyordu.

Yansımada sadece benim yüzüm görünüyordu, bomboş bir odada yapayalnızdım, kolum havayla kenetlenmişti.

"Neden bu kadar çok ayna var?"diye sordum Raleigh, beni kalabalığın arasından geçirirken.Odalar, illüzyonlara başvurmaya gerek kalmadan yeterince genişti ve Kraliçe'nin aynaları kendi yansımasına bakmak için kullanmadığından oldukça emindim.

'Güvenlik için,' diye açıkladı Raleigh. 'İnsanı vampirden ayırt etmek her zaman kolay değil ve böyle bir baloda *onun bile herkesi yüzünden tanıyacağından şüpheliyim. Aynalar, içeri sızmış olabilecek avcılarını tespit etmemize yardımcı oluyor.'*

'İnsan kanının kokusunu alabileceğini sanıyordum?'Okuduğum kitapların çoğunda bundan bahsediliyordu ve bu, onun gelişmiş duyuları hakkındaki bilgilerimle örtüşüyordu.

'Ziyafet başladıktan sonra kokuları ayırt etmek imkansız hale geliyor.'

İçimde bir korku hissi belirdi.'Ziyafet mi?'

Raleigh. Arkamızdan zehir gibi tatlı bir kadın sesi yankılandı. Acaba o muydu? diye düşündüm.

Ama Raleigh zoraki bir gülümseme takındı, ikimizi de kendine doğru çevirdi ve aynı tatlılıkla, '*Seraphina*,' dedi.

Kendimi, neredeyse Raleigh kadar uzun boylu, koyu renk saçları başının tepesinde iki topuz halinde toplanmış bir kadınla karşı karşıya buldum.Elbisesi, Reformasyon'dan beri başka hiçbir kortta görmeyi hayal edemediğim, dramatik bir şekilde kabarık kollarıyla bir oyuncu kostümüne benziyordu.'Hakkında çok şey duyduğum gelin bu mu?'

'Kimsenin bir şey duymaması gereken gelin bu,' diye yanıtladı Raleigh, geniş gülümsemesiyle.'Söyle bakalım kuzen, bu gece Majestelerini gördün mü?'

'Sabırsız mıyız?'

Elini kadının dolaşan parmaklarından hızla çekti.

'Hiç şüphe yok ki yakında bize katılacak.Yeni evcil hayvanınızla tanışmayı ne kadar çok istediğini biliyoruz.'

'O zaman başka birine sorayım,' dedi Raleigh.'Her zaman memnuniyetle.'Beni döndürerek uzaklaştırdı.

'Kimdi o—'

'*Prens Raleigh!*'

Raleigh kendi kendine küfretti ve pudralı peruk takmış yaklaşan bir adamdan kaçınmak için beni keskin bir dönüşle daha soktu.'Dans etmeye hazır mısın?Gerçekten biraz dans etmek istiyorum.'

'Eski arkadaşlarınızdan kaçınmak için mi?'

Bizi bir vals pozisyonuna soktu ve karşılık olarak sadece öldürücü bir bakış attı ki, açıkçası bunu hak etmiştim.

Adımları bilmiyorduk.Diğer dansçılar kusursuzca koreografisi yapılmış hareketlerle dönüyorlardı, bu da bizi zaten olduğumuzdan daha çok göze batıyordu.Vals, Raleigh ile aynı zamanlarda Orlfen'e

ulaşmıştı, ancak babam benim yaşımdaki bir kız için uygunsuz olduğunu düşünerek öğrenmemi yasaklamıştı. Raleigh bana yol gösterecek kadar biliyordu, ama son on beş yılını balolara katılarak geçirmemişti. Kendi adımlarımızı takip ettik, müzik etrafımızda dalgalanıyor ve kenarında gizlenen tehlikeyi görmezden geliyorduk. Diğer dansçılar artık birbirlerine bakmıyorlardı. Bir adım bile atlamadan, gözleri sıradan çıkmış tek çifteveya aynadaki yalnız dansçıya odaklanmıştı.

'Herkes bize bakıyor.'

'Onları görmezden gel.' Elimi bıraktı ve yüzümü yukarı doğru kaldırdı. 'Sadece bana bak.'

Bunun bir oyun olduğunu biliyordum, ama sözleri yine de içimde bir heyecan uyandırdı. Elimden tekrar tuttuğunda, nabzımın hızlandığını, tenimin ısındığını hissettiğinden emindim. Müziğe uygun olarak döndük ve aniden ona daha da yaklaştım. Eli sırtımın daha yukarısına indi, göğüslerimizi birbirine bastırdı. Yüzü benimkine yaklaştı. İzleyen herkese, tamamen kontrol altında, saf bir özgüven örneği gibi görünmüş olmalıydı. Sadece ben, yüzünde beliren belirsizliği fark edebilecek kadar yakındım.

'Öpüşmeliyiz,' diye fısıldadı.

Omzunu daha sıkı kavradım. Evden ayrıldığımızdan beri bu anın geleceğinden şüpheleniyordum ve uyandırdığı duygu korkudan çok uzaktı. Yarım ömür önce bu ihtimal iğrenç olurdu. Şimdi ise bilmiyordum.

'İkna edici hale getirmeye çalışacağım.'

'Özür dilerim,' dedi ve dudaklarını benimkine değdirdi.

Öpücüğü nazikti ama kısa sürdü. Bu bir alışverişti. Bir oyundu. Bunların hiçbirisi Raleigh için gerçek değildi ve eğer benim için gerçekse, bu sadece bir oyuna kanmış olmamdan kaynaklanıyordu.

Yine de, o anda ona tamamen ve bütünüyle kendimi kaptırmıştım.

Öpüşü inanılmazdı. Onu tekrar öpmek için parmak uçlarıma yükseldiğimde kendime bunu söyledim. Ellerimi saçlarına doladığımda da bunu bir mantra gibi tekrarladım. O da ellerini sırtıma doğru uzatıp beni kendine doğru çektiğinde, birbirimize o kadar dolanmıştık ki artık nerede ben bitiyorum, nerede o başlıyordu, ayırt edemiyordum.

Raleigh'i öpmek, Yann'ı öpmeye hiç benzemiyordu.Yann'ı öpmekte kaçınılmaz bir şey vardı ve kaçınılmaz olan şeyde heyecan verici hiçbir şey yoktu.Raleigh'i öpmek ise bir uçurumdan aşağı yuvarlanmak gibiydi ve dibinde ne bekliyorsa aynı anda hem korkutucu hem de büyüleyiciydi.Dokunuşu bir zamanlar elektrik çarpmış gibi hissettirirken, şimdi yıldırım çarpması gibiydi.Her hareketini, her okşamasını ta içime kadar hissedebiliyordum.Onu öpmek böyle bir şeyse, daha ileri gitme düşüncesi bile beni neredeyse mahvetmeye yetiyordu.

Öpüşmeyi sonlandırmak için tüm irademi kullanmam gerekti.Raleigh'nin gözleri donuktu, dudakları tekrar öpülmeyi yalvarıyordu.'Sanırım onları ikna ettik,' diye mırıldandı.

*Onlar mı?*Gözlerimi kırıp gerçekliğe, kâbusa geri döndüm.O anın içinde o kadar kaybolmuştum ki, izleyicilerimizi neredeyse unutmuştum.Çok edepsiz davranmıştık.Tüm duygularım aynı anda doruğa ulaşınca, tek yapabildiğim gülmek oldu.Ve ben gülmeye başlar başlamaz, Raleigh de başladı.Kısa süre sonra, bulaşıcı bir kıkırdama krizine girmiştikDurum absürttü.İşte ikimiz de, bir vampir ordusu tarafından parçalanmaktan bir yanlış hareket uzaktaydık ve çocuklar gibi kıkırdıyorduk.Here the two of us were, one wrong move away from being ripped apart by a court of vampires, and we were giggling like children.

Şarkı yavaş yavaş sona erdi, dansçılar dağıldı ve aynalı duvarda, bir insan kafilesinin odaya yönlendirilip arka tarafa dizildiğini izledim.En yaşlısı Waltz'ın kız kardeşi olabilirdi, en küçüğü ise beş ya da altı yaşından büyük değildi.Her biri dizlerinin hemen ötesindeki bir noktaya bakıyordu, ifadeleri boş, gözleri donuktu.Raleigh onları görmememiz için beni döndürmeye çalıştı ama boş bakışlarını yansıtmayan hiçbir duvar yoktu.

Gülme isteğim hemen söndü.'Bu...'

'Ziyafet,' diye onayladı Raleigh, sesi uyuşmuştu.Arkasını döndü.Bana bakmaktan mı kaçınıyordu yoksa onlara bakmaktan mı, bilmiyordum.'Hadi gel.'Müzik tekrar yükselirken elini belime koydu.'Dans etmeye devam etmeliyiz.'

Kımıldamadım.Gözlerimi en küçüğünden alamıyordum.Birisi o sabah saçlarına sevgiyle kurdeleler örmüştü.Çimen lekeli elbisesi

defalarca yamalanmış, ayakkabıları ise yeniydi, iki numara büyük.Büyüdükçe giyilebilecek ayakkabılar.O kurdeleleri saçlarına ören kişinin, asla eve dönmeyecek bir çocuğu aramak için ormanda dolaştığını acı içinde düşündüm.'Onları bırakamam,' dedim.

'Mahkeme salonunda işler böyle yürür.'

Midem bulanacak mı diye düşünerek sendeledim.Sonra Raleigh'in Seraphina diye çağırdığı kadın tekrar onun kolunda belirdi.Elini benden ayırmaya çalıştı."Eski günlerin hatırasına dans etmeliyiz," dedi.

Raleigh belimdeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı. ' Eski günlerin hatırasına *hiçbir şey yapmak istemiyorum* .'

'Ah, öyle yapma,' diye mırıldandı.Parmaklarını Raleigh'nin parmaklarının altına kaydırıp ve elini çekmeye zorladı.Hareketlerinde belirsiz bir şey vardı . 'Onu bir şarkı için alacağım,' dedi bana, 'sonra geri alabilirsin.'

'Ben...'

Ama o, ondan daha güçlüydü.Müzik giderek yükseldi, ikisini de esintiyle savurarak dansçıların kalabalığına doğru sürükledi.Peşlerinden gitmeye çalıştım ama birbirine çok yakın dönen iki çift tarafından yolum kesildi.O kaybolmuştu.Ben yalnızdım.

Kimse bana bakmıyor gibiydi ama odanın tamamının dikkatini büyüsüz tek insana odakladığını hissedebiliyordum.Bacağım hançerime sürtünüyordu ve Raleigh tekrar yanımda olana kadar onu çıkarıp kesmeye başlamak isteğine karşı koymaya çalıştım.Bunun yerine dans pistinden uzaklaşıp sığınacak sessiz bir yer ararken, biri omzuma nazikçe dokundu.

'İyi misin?'

Tüm duygularımın dışı vurulmasına izin vermemeye çalışarak hızla arkamı döndüm.Konuşan kadın endişeli görünüyordu, başını değerlendircesine yana eğmişti.Güzel olduğunu söylemek bariz olurdu: bu odada güzel olmayan tek bir kişi bile yoktu.O, ruhani bir güzelliğe sahipti. Neredeyse beyaz olan sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu.Dönüştürüldüğünde benden biraz daha büyüktü, güzelliğine kavuşacak kadar olgunlaşmıştı ama zorlukların yıpratıcı etkileri bedenine hiç dokunmamıştı.Teni yumuşaktı, dudakları dolgundu, siyah incecik elbisesi kıvrımlarının üzerinde cezbedici bir

şekilde duruyordu.Empatisini ifade etmek için eli kolumdan aşağı kayarak sorusunu tekrarladi.

Bu kadının sesindeki endişe, bize yaklaşan diğer herkesin alaycı tonuna hiç benzemiyordu.Farklıydı.Aylar önce Enrique'nin bana söylediklerini düşündüm.Sarayda muhalifler vardı, demişti; herkes Kraliçe'ye sadık değildi.Potansiyel müttefiklerimiz vardı.Acaba bu da onlardan biri miydi?

'Benim—' Dansçılara baktım.Raleigh hâlâ yoktu.'Ne yapacağımı bilmiyorum.'Sonra da, 'Raleigh'i tanıyor musunuz?' diye sordum.

Hiçbir küçümseme belirtisi göstermeden gülümsedi.'Hepimiz Raleigh'i tanıyoruz.Bu şarkı biraz uzun sürebilir.Hadi,' dedi elini uzatarak.'Neden benimle yürümüyorsun?'

Elini şöyle bir süzdüm, sonra geriye doğru bir adım attım.'Bunu yapmamalıydım.'

"Sorun yok," dedi."Benimle tamamen güvendesin."

Hafifçe reverans yaptım.'Sayın hanımefendi, tüm saygımla söylüyorum, bu mahkemede kimsenin yanında güvende olmadığımı anladım.'

'Şşş.'Kadın parmaklarını dudaklarıma bastırdı ve etrafına bakındı.'Burada böyle şeyler söyleyemezsiniz.Kimin dinlediğini asla bilemezsiniz.'Omzumun üzerinden birinin gözüne baktı ve umursamaz bir şekilde el salladı.'Lütfen,' dedi.'Sizinle yalnız konuşmak istiyorum.Raleigh bana daha önce güvenmişti.Bizi nerede bulacağını bilir.'

Salondaki diğerleri artık beni açıkça izliyordu.Dans etmeyenler başlarını sohbete eğmişlerdi ama yüzleri bana dönüktü.Dans pistinden gelen dikkatli bakışların anlık parıltılarını yakalıyordum; mükemmel senkronizasyon, yalnız insana dik dik bakma lehine bozuluyordu.Raleigh'den hala bir iz yoktu, bu seçimi yapmama yardım edecek kimse yoktu.Eğer onunla gitmezsem, beni kim bulacaktı?Başka hiç kimse onun endişesinin bir zerresini bile göstermemişti, direnmeye dair bir ipucu bile vermemişti.

Onunla güvende olacağımı düşünecek kadar aptal değildim, ama bir vampirle şansımı, bir balo salonu dolusu vampirle şansımdan çok daha fazla tercih ederdim.'Raleigh bizi bulacak mı?'

'Artık herkes bizi birlikte gördü.'Kolunu benimkine doladı.'O da bilecek.'

Sonunda razı oldum.Kol kola, beni balo salonundan sarayın derinliklerine doğru götürdü.

Yanımda o varken her şey farklıydı. Geçerken kimse bize dik dik bakmadı, bakışları kibarca üzerimizden kaydı. Bir köşeyi döndük ve Waltz'ın diğer yönden yaklaştığını gördüm. Nişanlımı ne kadar çabuk terk ettiğimle ilgili bir iğneleme bekliyordum, ama hiç gelmedi. Dehşet içinde, eğildi.

Bir şeyler değişti.Görüşüm keskinleşti, Raleigh'nin cazibesinin şekli zihnimde sertleşirken, bir başkası ona karşı koymaya çalışıyordu.Kolumda tuhaf bir kadın vardı, beni vampir kraliçesinin ininde yönlendiriyordu.Ve ben bir aptaldım.

Geri dönmek için çok geçti.Beni kelimenin tam anlamıyla pençesine almıştı.Aptaldım, çok aptaldım.Raleigh'nin bana verdiği tüm uyarılara rağmen, sadece birkaç tatlı söz yetmişti ve onun yaptığı hataların aynısını yapmışım.

Waltz'ın yanından geçerken nefesimi tuttum.Raleigh'nin yapabileceği kadar nazik bir şekilde, "Cahilliğimi bağışlayın," dedim, "ama ben küçük bir çiftçi kasabasından geliyorum ve Raleigh görgü kurallarının uygulayıcısı değil. 'Majesteleri' hitap şekli doğru mu?"

Kahkahası kuş civıltısı gibiydi.'Biliyor muydun?'

'Daha önce fark etmediğim için özür dilerim.'

'Sevgilim, bu kadar resmiyete girmene gerek yok,' dedi.'Zaten aileden sayılırsın.'

Bu kelimeyi duyunca irkilmemeye çalıştım.'Ruh eşime sonsuz yaşam üfleyen, doğumundan bunca yüzyıl sonra buluşmamızı sağlayan kadına nasıl saygı duymayabilirdim ki?'Belki de abartıyordum.'Majesteleri.'

Kadın alaycı bir şekilde , "Seni iyi eğitmiş, değil mi?" dedi.

Üniformalı figürlerin her iki yanında durduğu çift kanatlı bir kapıya ulaştık – insan mı yoksa vampir mi olduklarını anlayamadım.Yaklaşırken kapıları hep birlikte iterek açtılar ve sarayın kalbi olan taht odasını ortaya çıkardılar.

Daha önce de benzer bir yozlaşma gördüğümü sanıyordum ama bunun gibisini hiç görmemiştim. Tavan, gece gökyüzünü andıracak

şekilde boyanmış ve yıldızlar için elmaslarla süslenmişti. Tahtın üzerinde kalın kadifeden bir gölgelik vardı, kumaş gökyüzünün okyanusa karışması gibi yere kadar uzanıyordu . Arkasındaki duvar ise parıldayan vitraylarla kaplıydı.

Oda gece gökyüzü olsaydı, taht da ay olurdu.Loş ışıktaki parıldayan, gümüş rengi yastıklarla çevrili, ışıldayan beyaz bir işaret feneri gibiydi.İlk bakışta mermer olduğunu tahmin ederdim, ama rengi çok düzgün, çok beyazdı.Belki fildişiymiş.Babamın bazı süs eşyaları vardı, ama bu kadar büyük parçalara sahip bir şey hiç görmemiştim.Kraliçe, örtülü parmaklarıyla tahtın kolunu sevgiyle okşadığında, gerçekte ne olduğunu anladım.Fil dişleri gösterişliydi, ama ölümsüzlerin Kraliçesi daha büyük bir fedakarlık istiyordu.

'Hadi ama.'Yüzümdeki farkındalığı görmüş olmalı.'Sen de mütevazı bir geçmişten geliyorsun, değil mi?Hayvanın tüm parçalarını kullanmamanın israf olduğunu biliyorsun.'

'Biz değiliz...'

'İnsanın en büyük aptallığı kendini diğer hayvanlardan üstün görmesidir.Bütün ölümlü yaratıklar daha aşağı varlıklardır ve bu da diğer porselenlerden farklı değil.Sadece bir sandalye.Kendin gör.'Omuzlarımdan tuttu ve beni minderlerin üzerine oturttu.

Bu sadece bir sandalyeydi.Ve bir tabut da sadece bir sandıktır.Kraliçe üzerimde duruyordu, elleri hâlâ omuzlarımdaydı, yüzü tehlikeli derecede yakındı.Eğer beni ısırmaya karar verirse, yapabileceğim hiçbir şey olmayacaktı.Onun olacaktım.

'Sana bak.'Başparmağıyla yanağımın kıvrımını okşadı.'Ne kadar genç ve hayat dolusun.'

Onu itme isteğine karşı koydum, korkumu yuttum.

'Söyle bakalım, Raleigh bana yalan söylemen karşılığında sana ne söz verdi?'

'Sana yalan mı söyledim?'diye tatlı bir sesle sordum.

'Belki de değil,' dedi, sesi eğlenceyle tizleşmişti.Bana inanmıyordu ama ben hâlâ hayattaydım, bu dayalanı henüz kanıtlayamayacağı anlamına geliyordu.Beni tahtın arkasına doğru itti, tüm ağırlığını üzerime verdi.Saçları lavanta gibi temiz kokuyordu.'Raleigh hakkında ne düşündüğünü söyle bana.'

"Onu seviyorum," dedim, her zamanki gibi aşık bir genç kız gibi.

'Anneni öldürmüş olmasına rağmen mi?'

Donakaldım.Bilgisi ne kadar genişti?Daha neler biliyordu?Raleigh ile yaptığım anlaşmadan haberdar mıydı?Yann ile nişanlandığımdan?

'Babam da bana aynısını söylemişti,' dedim, panik labirentimin derinliklerine dalıp doğru kelimeleri bulmaya çalışarak.'Ama Raleigh'nin yaptığı merhamettendi.Her iki durumda da ölecekti.Onu zaten affettim.Babamın bana anlattığı yalanların aramızdaki ilişkiyi lekelemesine izin veremem.'Bu bir yalan değildi.

Kraliçe, tiksinti ve can sıkıntısı arasında bir ses çıkardı. "Böyle bir aşk sonsuza dek sürmez. Bunu biliyorsun, değil mi?"

'Raleigh ilk aşkım değil'—gerçek, hikâyeyi anlatmayı kolaylaştırdı—'ama bu hiç de böyle değildi.Raleigh ile aramızda olan şey... Bu, öyle kolayca solup giden bir aşk değil.'

'Önceki nişanlınızdan farklı mı?'

'Yann'ı Raleigh'i sevdiğim gibi sevseydim, burada olmazdık,' dedim, sözlerimin ne kadar sert olduğunu çok geçmeden fark ederek.

Öfke patlamam yüzünden beni azarlayacağını sanmışım ama gülümsemesi neredeyse beklenti doluydu.'Sana sonsuzluk veremezdi.Hiçbir insan veremez.Ve asıl istediğin de bu değil mi?Bana gerçeği söyleyebilirsin, biliyorsun.'Dudakları kulağıma değdi.'Raleigh buradan bizi duyamaz.'

'Ne demek istiyorsun...' Gerçek birden yerine oturdu. Onun beni değiştirmesi için *onu* kandırdığımı düşünüyordu . Gülmek istedim. Eğer Raleigh'in beni sevdiğine zaten inanmışsa , bu durum davamızı çok daha güçlendirecekti. Aşık ve aşık numarası yapmaya devam ettiğim ve açık yalanlardan kaçındığım sürece, güneş doğmadan eve dönecektik.

'Sana seni bizden biri yapacağını söyledi mi?'

'Ancak evlendikten sonra.'Abarttığımın farkındaydım, kaşlarımı çattım ama onu başka nasıl ikna edebileceğimi bilmiyordum.

' Bekleme kararı onundu , diye tahmin ediyorum?' Parmakları kolumun üzerinde gezindi, bıçak gibi keskin tırnaklarının ardından tüylerim diken diken oldu.

'Evet,' diye fısıldadım, mantığının onu nereye götürdüğünden emin değildim.

'Onunla evlenmek zorunda değilsin.' Bileğimdeki damarın üzerinde sekiz şekli çizmeye başladı.'Seni şimdi değiştirebilirim.Bir gün daha yaşlanmak zorunda kalmazsın.Kendini sevgisiz bir evliliğe zorlamana da gerek kalmaz.'

'Benim demek istediğim bu değildi—' Elimizi hızla çektim ama o gülümseyerek elimi yakaladı.

'Karşılığında tek istediğim, benim maiyetime katılmanız.Eğer Raleigh'e aşıkmiş gibi davranmakta ısrar ediyorsanız, ondan ayrılmanıza gerek yok.O burada, sizinle birlikte olacak.'

'Teklifiniz için teşekkür ederim Majesteleri, ancak Rostenburg benim evim.Başka bir ağız daha besleme yüküyle kendinizi yormanıza gerek yok.'

'Yük mü?Kendine karşı hep bu kadar acımasız mısınız?'Parmakları benimkilerle kenetlendi, elimi bir sevgili gibi tuttu.'Onu senden daha çok isteyeceğimi neden düşündün ki?Raleigh benim için çok değerli, doğru, ama iki güzel şey bir taneden daha iyidir, değil mi?'

Bileğimi öptü.Bu sefer elimi çekmeme izin vermedi.Yüz ifadesini, dudağının kıvrımını, kısık gözlerini inceledim.İfadesi soğuk ve eğlenceliydi.Bu ana kadar her anı hesaplamıştı.Beni dinlemeyi hiç düşünmemişti.Hatta bu tahttan ayrılmamı bile istememişti.

Beni öldürecekti.

"Gerginleşmişsin," diye mırıldandı kolumu okşayarak.

'Raleigh'i cezalandırmaya mı çalışıyorsunuz?'

'Ne için, canım?'

Yutkundum.Anlaşmadan haberdar olmamam gerekiyordu.'Mahkemeyi terk ettiğim için.'

'Ah.'Melodik bir iç çekiş.'Aslında beni hiç terk etmedi.'

Kendini benden ayırdı ve birdenbire özgürdüm, hayattaydım.Ölüm kürsüsünden olabildiğince uzaklaşmak için aceleyle basamaklardan aşağı sendeledim, olabildiğince hızlı bir şekilde tahttan indim.

Kraliçe, arkamızdaki vitraylara yaklaşırken bana soğuk bir alay ifadesiyle baktı.

Hayır.Gözlerim artık alışmıştı.Hiç de vitray değildi.Duvar boyunca yüzlerce, hatta binlerce küçük şişe vardı ve her biri bir miktar kırmızı sıvıyla doluydu.Her şişenin üzerinde kendi etiketi vardı: zarif ve şık bir el yazısıyla yazılmış isimler.

Kandı.

Raleigh'nin Kraliçe'nin dönüştürdüğü herkesin kanını sakladığı sözüyle kastettiği buydu. Ben daha bilimsel bir şey hayal etmişim; bir kütüphane ya da bir kasa. Böylesine grotesk bir güzelliği asla hayal etmemişim.

'Çok güzel, değil mi?' dedi. 'Her bir parça, kıymetli ailemin sevgili bir üyesi.' Parmağını göz hizasındaki bir şişenin uzunluğu boyunca gezdirdi. Bu mesafeden bile ismi seçebiliyordum: *Raleigh Linford*. 'Ne kadar uzaklaşırsalar da, bir parçaları her zaman benimle evde olacak. Ve bir parçaları bende olduğu sürece, her zaman itaat edecekler.'

"Duvar kırmızı kaldığı sürece ailemin güvende olduğunu her zaman bilirim," dedi bana dönerek. "Son on beş yıldır Raleigh'nin kül dolu şişesini bulacağım korkusuyla yaşadım. Ama şimdi geri döndü." İfadesi soğudu. "Ve sen onu benden almak istiyorsun."

Kayboldu ve sonra onu arkamda, o kadar yakın hissettim ki, kısa kahkahasının nefesi boynuma değdi.

'Biliyor muydun, bir insan yalan söylediğinde kalbi daha hızlı atar?' Buz gibi parmağını şah damarımda gezdirdi. Onu itme isteğime karşı koydum. 'Öyleyse bana doğruyu söyle, Clara Wagner. Onu gerçekten seviyor musun? Yoksa beni kandırmak için tuttuğu bir fahişe misin?'

'Nişanlımla böyle konuşmamanızı tercih ederim.'

Raleigh. Odaya girerken, Rostenburg Prensi olarak taktığı sahte kibir zırhıyla her adımını vurgularken, rahatlamış gibi yapmama gerek kalmadı. Bana bir kol mesafesi kadar yaklaştığında durdu; Kraliçeye attığı bakışın hedefi olmak istemediğimi anlayacak kadar yakındı. İlk tanıştığımızda bana baktığı bakışa çok benziyordu bu – her türlü zayıflık birkaç kat mesafeyle kafese kapatılmıştı – ama bir de başka bir şey vardı. Sadece bağlam içinde çözebileceğim bir sertlik. Nefret. Dehşet. Yüzyıllarca boşa harcanmış aşkın acı veren yankısı.

'Raleigh.' Kraliçe onun adını sanki oksijenmiş gibi söyledi ve o anda anladım. Eğer Raleigh, nişanlandığımız gün benim adımla böyle söyleseydi, asla kaçırmaya çalışmazdım. Asla istemezdim. Bir anlık

tereddüt yaşıadı.Ama sadece bir anlık.Canavarı zaten görebilen biri için siren şarkısının ne faydası vardı ki?

'Bırak gitsin,' dedi.

'Sevgilim, çok uzun zaman oldu.'Kraliçe yanağını saçlarıma dayadı.'Hayatının aşkını gerçekten böyle mi karşılıyorsun?'

'Hayatımın aşkı karşımda duruyor, ama o siz değilsiniz,*Majesteleri*.'

Raleigh konuşurken gülümsemesinin daha da genişlediğini neredeyse duyabiliyordum.Parmakları boğazımda dans etti, nabzımın parmak uçlarına değdiği yerde durdu.'Peki ya sen, canım? Ona karşı gerçekten aynı şeyleri mi hissediyorsun?'

'Sana nasıl hissettiğimi söyledim.'

'Elbette söyledin.Ama ona söyledin mi?'

Kalbimdeki o hızlı ani hareketi hissettiğini biliyordum.

'Neden şimdi söylemiyorsun?'Boğazıma daha da sert bastırdı; isterse sonuna kadar itebileceğinin acı verici bir hatırlatıcısıydı bu.'Saklayacak hiçbir şeyin yok.'

Derin bir nefes aldım.Haklıydı.Gizleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Gözlerim, mahzen duvarlarında bir yol açan Raleigh'in gözleriyle buluştu.O zaten kendi içine daha da çekilmişti.Bunlar, çoktan yas tutan bir adamın gözleriydi.

'Seni seviyorum,' dedim.'Bilebileceğinden çok daha fazla.'

Kraliçe homurdanıp elini çekene kadar bakışlarımı ondan ayırmadım.Ancak o zaman Raleigh'nin ifadesi değişti.Beni kendinden uzaklaştırdı ve sendeleyerek ona doğru savrulmama neden oldu.Çarpışmadan önce kendimi toparladım ama yine de beni yakaladı, kendine doğru çekti ve kucakladı.

'Ben de seni,' diye fısıldadı.Eğer hepimiz insan olsaydık, sadece benim duyabileceğimi düşünürdüm.Ama o insan değildi ve sözleri asla bana yönelik değildi.

Ayrıldıktan sonra bir an daha durakladı, sonra dikkatini tekrar aldatmacasının hedefi olan kişiye çevirdi.'İşte buyurun, Majesteleri.Kendi kulaklarınızla duydunuz.Şimdi, izninizle, planlamamız gereken bir düşün var.'

Gitmek için döndü ve beni de beraberinde döndürdü.Ama daha bir adım bile atmamıştık ki Kraliçe yine önümüzde belirdi, Raleigh ile burun buruna gelmiş, korkunç bir şekilde sırtıyordu.

'Onu hipnotize ettin.'

Raleigh'nin nefesi kesildi.'Ne?'

'Onu büyüledin.Bunu daha önce de hissetmiştim.'Elini Raleigh'nin yanağına yasladı.'Kurallarımızı çiğnedin.'

Raleigh'nin özenle oluşturduğu maske, gözlerine sızan paniği gizleyemedi.'Sadece onu korumak için.Duygularını asla çarpıtmadım.'

Gülümsemesi hiç solmadı.'Emin misin?'

Raleigh'nin tereddüdü bize her şeyimizi kaybettirebilirdi.

'Eminim,' diye araya girdim.

'Kendinden geçmişsin, tatlım.Hiçbir şeyden emin olamazsın.'

Hayır.Planımız paramparça oluyordu.Raleigh'i buna ikna ettiğim için kendime lanet ettim.Hipnozun bir hata olduğunu biliyordu.Neden onu dinlememiştim?

'Onun duygularını veya davranışlarını asla değiştirmedim.'Raleigh'nin sözleri dikkatlice ölçülmüştü, ancak elleri titriyordu ve terazinin dengesi bozuktu.'Onu sadece başkalarının aynı şeyi yapmasını engellemek için büyüledim, çünkü *sizin* adamınız onu önce hipnotize etmişti.'

'Evet, Lukas rolünü harika oynadı, değil mi?'

Kalbim yerinden çıktı. Her şey kasıtlıydı.Hepsi.Lukas beni büyülemeye kalkarsa Raleigh'in beni koruyucu hipnoz altına alacağını biliyordu.Ama ben ısrar etmeseydim asla yapmazdı.Bu benim fikrimdi.Bizi onun tuzağına ben sürüklemiştim.

Raleigh'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu, ama ondan yayılan dehşeti hissedebiliyordum.'Anlaşmamız tamamlandı.Beni burada kalmaya zorlayamazsın.'

'Unutma sevgilim.Seni her şeye ikna edebilirim.'

Elini yumruk yaptı ve aniden Raleigh dizlerinin üzerine çökmüş, şok içinde bağırıyordu.Kendimi ona doğru attım ama elbisemin önünden yakalayıp beni itti.Tahtın yanına sırt üstü sertçe düştüm, kulaklarım çınlıyordu ve vücudumdaki tüm kemiklerimin kırılıp kırılmadığını merak ediyordum.

Dünya dönmeyi bıraktığında kendimi zorla doğrulttum, omzum soğuk bir şeye değdiğinde irkildim.Arkamdan camın parıltılı şıkırtısı yankılandı.Şişelerdi.Düşüp kırılmadan önce onları durdurmaya çalışırken, bir tanesi dikkatimi çekti.

Kraliçeye şöyle bir baktım.Raleigh'in üzerinde duruyordu, çenesini avucunun içine almış, görünmez bağlarına karşı koyarken dişlerini sıkıyordu.Daha önce de söylemişti.Raleigh üzerinde bu kadar etkili olmasının tek yolu, ondan bir parçayı elinde tutmasıydı.Peki ya ben o parçayı ondan alsam ne olurdu?Şişeyi elimle kavradım, umarım arkasını dönmez diye düşündüm ve cebime attım.

Kendimi kandırmıyordum.Raleigh'nin kanını tutmanın onun üzerinde bana hiçbir kontrol sağlamayacağını biliyordum – bunu bir kez denemiştik ve sonuç alamamıştık.Ama en azından bir sonraki yapmam gerekeni yapana kadar, ona verdiği o azıcık kontrolü elinden alabilirdim.

Kraliçenin onu benden uzak tutması tam bir kibir örneğiydi. Benimgibi küçük bir insan ona karşı ne yapabilirdi ki?Gerçekten de ben burada, kürsüde, ürkek bir çiçek gibi otururken, o da Raleigh'i ezmek için zaman ayıracağını mı sandı?İşte bu kibir onu öldürecekti.

O sırtını dönmüş halde dururken, eteğimdeki yırtıktan, elbise ile cebimin ağzı arasındaki boşluktan elimi uzattım ve hançerimi dikkatlice kınından çıkardım.Raleigh, hançeri çıkarırken oyma sapını şöyle bir gördü; gözleri, üzerinde düşünmeye vakit bulamadığım bir duygu karmaşasıyla faltaşı gibi açılmıştı, ben de ona doğru yavaşça yaklaştım.

Kolumu başımın üzerine doğru kaldırdım ve bıçağı hızla aşağı indirdim.

O gitmişti.

Kahkahalar beni kuşattı, koridorda yankılandı, her aynalı yüzeyden geri sekti.Döndüm durdum, onu aradım, boş bir odada dönüp duran umutsuz yansımamı görmezden gelmeye çalıştım.

' *Bana* zarar verebileceğini mi sanıyorsun ?'

Arkamdaydı.Hızla döndüm, savurdum ama yine gitmişti.Bu beni hiçbir yere götürmüyordu.Bıçağı savurdum, sapından değil, bıçağın ağzından tuttum, sapındaki haç figürü tamamen görünür haldeydi.Gülmeyi kesti.Bu sefer onu yakalamak için yeterince hızlı döndüm ve onu iki büklüm olmuş, dişleri uzamış, göz bebekleri yarılaşmış halde buldum.Bana bir kedi gibi tısladı, sonra

kayboldu. *Gerçekten* kayboldu. Gülüşü yankılanmadı. İz bırakmadan gitmişti.

Yirmi Beş

'ŞUNU KALDIR.'R.ALEIGHbana ulaşmaya çalışıyordu, yaklaşırken gözlerini elleriyle kapatıyordu.

Haçı kavrayacak şekilde tutuşumu yeniden ayarladım ama bıçağı çekili tutmaya devam ettim.'Nereye gitti?'

'Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.Hadi gel.'Sol elimi tuttu ve beni peşinden sürükledi.Odayı terk edip boş koridorda koşmaya başladı; her köşeyi döndüğümüzde karşımıza çıkan boş koridorlar ve üst üste yığılmış aynaların sonsuz bir serap görüntüsüyle karşılaştığımızda içimde oluşan kötü hissi görmezden gelmeye çalıştım.

Raleigh küfretti ve aniden durdu.

'Koridorlar büyüdü,' dedim, tıpkı Raleigh gibi ben de aynı şeyi fark etmişim.

'Bunu bana o öğretti.'Raleigh bir daire çizerek ileri geri yürüdü, sonra pencerelerden birini açmayı denedi.Kıpırdamadı.Tekrar küfretti.

'Üç yüz yıl içinde bir noktada bunu fark etmediniz mi?'

'Onu öldürmeye kalkışacak kadar aptal değildim!'diye bağırdı Raleigh.

'Ah, demek sonunda başardınız.'Soğuk bir ses salonu yarıp geçti.

İkimiz de donakaldık, hep birlikte dönüp bize doğru gelen koyu saçlı bir figür gördük.Yorik.

'Yolunuzu kaybedeceğinizden endişelenmişim, ama Lukas sahanın sizin gelişinize hazır olması konusunda ısrar etti.'

Raleigh omuzlarını geriye attı."Bu küçük sohbetleri ne kadar sevsem de, bunu kısa kesmeliyim," dedi."Majesteleri beni çağırdı ve

sadistçe oyunlarınız yüzünden bekletilmekten hoşlanmayacağını tahmin ediyorum."

Yorik'in gözlerindeki parıltı, saldırmadan önce aldığımız tek uyarıydı.Bir anda her şey altüst oldu ve sırtım duvara yaslandı, nefesim kesildi.Soğuk parmaklar çeneme bastırarak nefesimi kesti, boğazımı ise açıkta bıraktı.Ona tekme attım ama neredeyse hiç hissetmedi.

'Bana öyle söylemedi,' dedi Yorik.Gözleri beni süzdü ama sözleri Raleigh içindi.'Gerçekten yazık.Henüz tadına bakabilecekken bunu tatmalıydın.'

Raleigh ona doğru atıldı.Ama artık yalnız değildik.Daha önce dans ettiği kadın Seraphina, gözleri çılgınca parıldarken elini tuttu; cadılar meclisinin daha fazla üyesi koridora sızdı.Gerçeküstü güzellikleriyle Raleigh'e doğru ilerlediler, silahsız savaşılamayacak kadar çoklardı.Tüm gözler onun üzerindeydi.Hiç şansı yoktu.

Bu yüzden kimse benim hançerimi Yorik'in kalbine saplayacağını tahmin etmiyordu.

Daha önce hiç hayvan öldürmemiştim ama deri, kemik ve kas katmanlarını kesmenin romanlarda görüldüğü kadar kolay olmadığını gayet iyi biliyordum.Bu yüzden gümüşün etini bu kadar kolay kesmesine şaşırdım.Olanları fark ettiğinde ise artık çok geçti.

Herkes donakaldı.Saatin bir tıkırtısı kadar kısa bir sürede tüm mahkeme salonu çılgınlıktan heykele dönüştü. Hatta Raleigh bile bana dehşete yakın bir bakışla bakıyordu . Yaradan duman çıkmaya başladı.Yorik kükreyerek beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben sıkıca tutundum ve hareketi bıçağı vücuduna daha da derine çekti.Bıçak şimdi daha sıcaktı, duman beni boğuyordu.Bir kez daha ittim.

Kül bulutu içinde kayboldu.

Hiç vakit kaybetmeden bıçağı çevirdim ve etrafımda dönerek sapını odadaki her şeytana gösterdim.'Uzak durun.'

Raleigh'i arkama çektim, ima ettiğimi anlayıp sırtını benimkine yaslayınca rahatlardım.'Bırak gidelim de başka kimse ölmesin,' dedim.

'Hepimizi öldüremezsiniz,' diye mırıldandı kadınlardan biri tatlı bir sesle.

'O yapamaz,' diye tanıdık bir ses geldi.'Ama ben yapabilirim.'

Havada parıldayan bir şey uçuştu ve kadının alnına saplandı. Kadın kendinisavunmak için ellerini kaldırmaya fırsat bulamadan küle dönüştü.Yanındaki adam da aynı kaderi paylaştı.Sarı saçlar bir an parladı, kirli bir önlük uçuştı ve ardından Moira, yanındaki adamın kalbine parıldayan bir kazık sapladı.

"Yakala," dedi kadın kayıtsızca ve Raleigh'e kılıcını fırlattı.Raleigh anında kılıcını kınından çıkardı ve kendisine doğru gelen bir kadına körü körüne saldırdı. Kadingeriye doğru sendeledi, yarası acıyla inledi, bu da ona atılıp işi bitirmek için yeterli zaman verdi.Ash, kırbaçlarının üzerinde durdu.

'Arkamda kalın.'Ortaçağ prensinin merhametiyle kalabalığın arasından yol açtı, hiç tereddüt etmeden, hiç tereddüt etmeden.Bu, zamanın yok ettiği orduların yüksek komutanı, Triz Kontu, Rostenburg Prensi'ydi.Artık çaresiz değildik.Vampirler silahlı değildi; pençeleri ve dişleriyle yeterince ölümcül oldukları için kılıçlarla eğitim almak için zaman harcamaya değmezdi.Ama kendi içlerinden birinin gümüş bir kılıç kullanmasının acımasız verimliliğine hazırlıksızdılar.

En arkada gelen Moira, bir kasırga gibi savaştı.Hareketleri kusursuz, tepkileri neredeyse vampirvari idi.Her kül bulutuyla birlikte gülümsemesi daha da genişledi, daha da vahşileşti.Onun yanında kendimi bir şaka gibi hissediyordum, yanıma çok yaklaşmaya cüret eden herkese haçımı sallıyordum.

Her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başladı.Kitap koleksiyonu, gümüşe olan düşkünlüğü.Ev işlerinden bu kadar nefret etmesine rağmen neden bunca yıldır Raleigh'nin tek hizmetçisi olarak kaldığı.Aralarında hiçbir aşk olmadığını açıkça belli etmelerine rağmen, Raleigh'nin onu neden bu kadar ısrarla yanında tuttuğu.

O, hiçbir zaman onun hizmetçisi olmamıştı.O, onun korumasıydı.

Son saldırgan da yere serilirken, "Sen bir vampir avcısı mısın?" diye patladım.

Moira kaşlarını kaldırdı.Kül içinde olmasına rağmen, durumdan etkilenmemiş, eğlenmiş gibi görünüyordu.'Son altı ayı verimli geçirdiğini görmek güzel.'Saldırı ekibinden biri hala küle dönüşmemişti.Moira onu bir ayağıyla sırt üstü yatırdı, sonra kalbine bir kazık sapladı.Külün yere dökülmesini izlemedi; sadece önlüğünün köşesiyle kazığı sildi.'Bunu daha önce anlayacağını düşünmüştüm.'

'İkiniz de biraz odaklanabilir misiniz*lütfen*?' diye çıkıştı
Raleigh.'Moira, bizi büyünün içinden nasıl buldun?'

Elini önlüğüne uzattı ve yolculuğumuzun başında Raleigh'e çok sıkıntı veren sarımsak başını çıkardı.'Dilin altına bir diş sarımsak koymak büyüye karşı koruma saçlar.Birisi sizi doğrudan hipnotize etmeye çalışıyorsa pek işe yaramaz, ama bunun gibi bir durumda çok işe yarar.'

Bunu altı ay önce bilmek faydalı olurdu.Bana bir tane verdi, birini de kendi dilinin altına koydu ve Raleigh'nin rahatsızlığını görünce, 'Clara ile el ele tutuşun yeter' diye ekledi.

Ağzımdaki sarımsakla dünya daha berrak görünüyordu.Raleigh nden gidemediği için Moira'nın izinden geri döndük.Salonlar bomboştu, içeri girerken geçtiğimiz kalabalığa kıyasla büyük bir tezat oluşturuyordu.çevremde tek bir hizmetçi bile eğilmiyordu, köşeleri süsleyen fısıldayan saray mensupları yoktu. Sessizce, rahatsız edilmeden ve kimse tarafından gzetlenmeden yürüdük ve her adımda huzursuzluğum arttı.

Raleigh yürümeyi bırakan ilk kişi oldu.'Dur,' dedi beni kendine doğru çekerek.'Pusuya doğru yürüyoruz.'

Sarımsağı yanağıma bastırdım.'Haklı.çok sessiz.'

Moira bizden birkaç adım nde durdu, sonra Raleigh'in açıkça tiksınmesine neden olacak şekilde sarımsağı avucuna tükürdü.'Bize saldırır mıydınız?Yirmi vampir öldürdük herhalde?Ve size bakın.'Bana başıyla işaret etti.'Siz de neredeyse küçük bir avcı gibisiniz.Muhtemelen biz gidene kadar bir yerlerde saklanıyorlardır.'

'Bunu ciddiye al, Moira.'Raleigh'nin öfkesi boş salonda yankılandı.'Daha önce hiç vampir avcısıyla savaşmadıklarını mı sanıyorsun?Bütün aileni yok ettiler!'

'Ben ailem değilim.'

"ylesin!" diye bağırdı."Sen de onlar gibisin ve senin kibrin seni de onları ldrdğı gibi öldürmesine izin vermeyeceğim."

'Sesini kıs,' diye tısladım.

Raleigh aniden bana döndü. ' Bana ne yapacağımı söyleme.' Yüz ifadesini hiç bu kadar karanlık görmemiştim.

'Tüm uyarılarımı görmezden gelip onu öldürmeye kalkışmasaydın bu durumda olmazdık.'

'Bizi öldürmeye çalışıyordu!'

'Bizimle dalga geçiyordu.Yaptığı şey bu.Şimdi de yapıyor.Muhtemelen paniklememizi izlemekten zevk alıyor.'Raleigh geri çekildi, kollarını yana açarak tavana bağırdı.'Mutlu musun Constantina?Eğlenceni yaşadın.Bari— Ugh.'Raleigh iki büklüm oldu, gözlerini kapattı.

Moira, parmaklarından sarkan ve mum ışığında parıldayan kolyesini sallayarak ona doğru ilerledi.'Sakin ol.'

Raleigh direnmedi. Moira kolyeyi geri çektiğinde bile başını öne eğdi . "Tek başıma gelmeliydim," dedi."Senin dışarıda sessizce beklemeyeceğini biliyordum."

' *Bizi araman gerektiğini* nereden bildin ?' diye sordum ona. 'Henüz gece yarısı olamaz.'

'Enrique, bizden sonra gelen konuklardan bazılarını tanıyor.Onlardan biri, Kraliçe ile birlikte ortadan kaybolduğunuzu gördükten sonra ona haber vermek için dışarı koştu.'

'Neden?'diye sordu Raleigh.

'Gerçekten bana, çocukluk arkadaşlarımdan birinin, değer verdiği birinin öleceği konusunda onu neden uyardığını mı soruyorsunuz?'

Raleigh karşılık veremedi önce, "Kes şunu," dedim."Onu yalnız mı bıraktın?"Enrique'nin, arabada yalnız bırakılmış, pusu kurmaya çalışan herkes için kolay bir hedef olduğunu hayal ettim.Ben konuşurken Raleigh'nin yüzünde gerçek belirdi.

Ama Moira gözlerini kaçırdı.'İçeri girince ayrıldık.'

'O burada mı?'Raleigh'nin sesi yeniden yükseliyordu.

'Mahkeme üyelerinin yarısı onunla konuşmak istedi.O da sizden biri, iyi olacak.'

'O bizden biri.'

"Bir dakika tartışmayı bırakır mısınız da bir plan yapalım?"diye bağırdım.

İkisi de azarlanmış ve dayak yemeyi bekleyen çocuklar gibi bana döndüler.

'Raleigh.Kraliçenin taktiklerini bizden daha iyi biliyorsun.Neden bizi yalnız bıraktı?Bir düşün.'

Kaşlarını çattı.Mantıklı düşünmeye çalıştığını anlayabiliyordum.'Bizi rehavete düşürüyor ve gücünü bir yere yoğunlaştırıyor.'Bir an

düşündü.'Büyük ihtimalle giriş holüne.En azından ben öyle yapardım, ama belki de bu çok bariz.En azından bunu çözmemizi bekliyor olacak.'

"Aslında sevgilim," diye ürpertici bir ses geldi."Böyle karmaşık düşüncelere sahip olduğunu hiç fark etmemiştim."

Sanki buzdan bir sarkıt içimden geçmiş gibi hissettim.Kraliçe, taht odasında kaybolduğu anda göz kırparak Raleigh'in arkasında belirdi ve kollarını sevgiyle beline doladı.'Herkes seni sabırla bekliyor.Onları varlığından daha fazla mahrum mu bırakacaksın?'

Moira, hamle yapmaya hazırlanarak kazığını kaldırdı.

'Yapma,' diye kekeledi Raleigh.

Moira ilerlemesini durdurdu, ancak her an saldırmaya hazır bir şekilde pozisyonunu korudu.

"Avcı o mu?"diye sordu Kraliçe.Ses tonunda korku yoktu, sadece merak vardı."Ne şirin bir saray kurmuşsunuz kendinize."

Raleigh, "Eğer kalırsam, onların gitmesine izin verir misin?" diye sordu.

'Ah, sevgilim.'Onu çevirdi ve elleriyle yanaklarını kavrayarak yüzünü kendi seviyesine indirdi.'Hepiniz ailemizi katlettiniz.Kimsenin gitmesine izin vermeyeceğim.'

Raleigh'in ne dediği umurumda değildi.Bize hayatta kalma şansı verebilecekken, ne kadar zayıf olursa olsun, onun bizimle yeterince oynadığına karar vermesini çaresizce bekleyemezdim.Hançerimi kaldırdım.

Kraliçe ona şöyle bir baktı, sonra salonun diğer ucuna doğru seslendi:'Lukas.'

Koridorun en ucundaki kapı tıkırdadı.Bir sonraki an, Moira kenara sıçradı.Lukas, yolda olduğundan çok daha bakımlı bir şekilde, birdenbire ortaya çıktı.Kardeşlerinin aksine, düzgün bir şekilde silahlanmıştı.Moira, kılıcına karşı kazığıyla karşılık vermeye çalışırken bir çarpışma sesi duyuldu, ardından karşı saldırısından kaçmak için yuvarlandı.Ben de haçımınla ona döndüm, ama Kraliçe Raleigh'i bana doğru itti.

'Onunla ilgilen.'

Raleigh'nin gözle görülür rahatsızlığını görünce hançerimi indirdim, ama o *bana doğru atıldı . Ne olduğunu anlayamadan, beni yüzüstü*

yere serdi ve elimi sertçe arkama doğru bastırđı.

Moira, elindeki kazığı kaldırmış halde donakaldı ve o kısacık tereddüt anında Lukas onu yakaladı.Arkasında belirdi, saçından çekti ve kılıcını boğazına sıkıca dayadı.Ona tekme atmaya çalıştı ama Lukas daha da bastırđı, bu yüzden derisi bıçağın altında neredeyse bembeyaz oldu.Kraliçe yanından geçerken şefkatle kolunu okşadı, sonra eğilip yüzünü ona doğru çevirdi.

'Evet, seni sevdiğini düşünse bile bana karşı gelemes.'Tekrar ayağa kalktı.'Ah, Raleigh, o suratı yapma.Onları buraya ölüme getiren sensin.'

'Ben asla—'

'Bana karşı gelme.'Raleigh'nin dişlerinin birbirine çarpmasıyla duyulabilir bir çıtırtı çıktı.Kraliçe yanağını okşadı.'Seni hep ağzını kapalı tuttuğun zaman daha çok severdim.'Geri çekildi.'Hadi gel.Herkes bekliyor ve onları bütün gece şenliklerden mahrum bırakamayız.'

Lukas, Moira'yı Kraliçe'nin peşinden gitmesi için öne doğru itti, ancak Raleigh olduğu yerde kaldı.Emirlerine karşı koymaya çalışırken kaslarının bileğine karşı verdiği mücadeleyi hissedebiliyordum.Kraliçe yarı döndü.

'Raleigh,gel.'

Raleigh, hayal kırıklığıyla homurdanarak beni ayağa kaldırdı.Kraliçe, tatmin olmuş bir şekilde koridorda yürüyüşüne devam etti.Raleigh beni öne doğru itti ama yürürken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Bıçağını cebine koy, yoksa seni silahsızlandırır," diye fısıldadı.Emrine uymam için kolumu yeterince uzun süre bıraktı, direnmekten titrediğim açıkça belliydi.Gümüşün cama çarpma sesini duyduğumda, Raleigh'nin eli tekrar bileğimi buldu ve beni tekrar yerime sabitledi."Özür dilerim," dedi.

'Elinde bir şey yok.'Cebimdeki kan şişesini düşündüm.Tam olarak nasıl işliyordu bu?Kraliçe, Raleigh'i kontrol etmekte hiç zorlanmamıştı, üstelik şişe benim elimdeydi.Yakınlıkla mı ilgiliydi? Yoksa daha derin bir sihir mi söz konusuydu?

Kraliçe bizi koridordan çıkarıp giriş salonuna götürdü.Raleigh'nin tahmin ettiği gibi, salon vampirlerle doluydu.Bizim geçtiğimiz kapı

hariç, her kapı kilitli ve korumalıydı . Odanın her tarafı figürlerle doluydu, biz merkeze doğru götürülürken etrafımızı sardılar.

Enrique neredeydi?Kalabalığı taradım, diğer tüm yüzleri görmezden gelmeye çalıştım.Bazıları sırtıyordu, üç muhalifin yakalanmasından açıkça zevk alıyorlardı.Diğerleri sert, neredeyse ifadesizdi.Bazılarını neredeyse sempatik sanabilirdim.Ama hiçbirini tanıdık değildi.

Acaba çoktan kaçmış mıydı?Yoksa...

Kraliçe merdivenlerin dibinde durdu ve bekleyen iki vampire belirsiz bir işaret yaptı.Adamlardan biri araya girdi ve beni Raleigh'den zorla ayırdı, Raleigh'den çok daha fazla güç kullanarak beni yerimde tuttu.Diğeri Moira'ya da aynı muameleyi yaparken, Lukas da çırpınan Raleigh'i Kraliçe'nin beklediği yere sürükledi.

Lukas, "Kraliçenizin önünde diz çökün," diye emretti.

'Sen de benim kadar kölesin,' diye tısladı Raleigh.

Lukas'ın dudakları seğirdi, sonra Raleigh'nin sol uyluğuna sert bir tekme attı.Kemik kırılırken çıkan çıtırtıyı duydum.Raleigh'nin ciğerlerinden tiz bir ses çıktı, ama çığlık değildi.Çığlık atamayacak kadar acı çekiyordu.

Raleigh yere yığıldı.Lukas onu yakasından sürükleyerek kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktürdü.Kırık uyluk kemiğinin üzerine ağırlık vermemeye çalışarak pozisyonunu düzeltti, ancak Kraliçe Lukas'a Raleigh'i odanın geri kalanına doğru çevirmesini işaret ettiğinde, yüzündeki acı açıkça belli oluyordu. Kraliçeellerini nazikçe omuzlarına koydu, sonra aşağı doğru bastırdı.

Korku doruk noktasına ulaşmışken, beni esir alan kişiye karşı direndim.

'Hepinizin bunu görmek için eve dönmüş olmasına çok sevindim.'Kraliçenin sesi salonda zahmetsizce yankılandı.'Prensiniz geri döndü,ama yokluğunda kendini unutmuş.İnanır mısınız, beni kandırmaya çalıştı.'Keskin bir kahkaha attı.'Ve beni öldürmek ve hepinizin sonsuzluğunu çalmak için bu yılanları evime getirdi.'Sözlerin etkisini göstermesi için durakladı.'Ama, oh, orada durmadılar.Bana zarar veremeyince ailenize saldırdılar.Yorik, Seraphina.'Öldürdüğümüz herkesin adını saydı ve her hecede midem daha da kasıldı.'Hepsi bu gece öldü.Bence bu ağır bir cezayı hak ediyor, değil mi?'

Salonun yarısı onaylayarak alkışladı.Lukas'ın ifadesi sertleşti, ancak Kraliçe, salonun yarısının sessizliğine aldırmış etmeden konuşmasına devam etti.

'Şimdi, sevgilim.Tatlı Raleigh'im,' dedi, 'bunu sen yapmış olsan da, o kadar iyi davrandın ki sana bir ödül vereceğim.'Eğildi, yanağını onun yanağına bastırdı, gözleri benimkilerle buluştu.'Avcı ölecek, onun gibilerin hepsi de ölmeli.Ama bence gelininle daha çok eğlenebiliriz, değil mi?'

Bu cezayla rahatlamamam gerektiğini biliyordum.Moira, bu sözler üzerine kendisini esir alan kişiden kurtulmaya çalışsa bile, daha iyi bir kadere mahkumdu.Ama o da benim gibi kendini kurtaramadı.Adam başını yana doğru çevirip dişlerini boğazına sapladıkça, yüzündeki öfke daha da arttı.

`"HAYIR!" diye bağırdı Raleigh.

Moira'nın yüzü gevşedi, ağzı açık kaldı ama dudaklarından hiçbir ses çıkmadı.İfadesi yumuşarken gördüklerimi anlayamadım.Neredeyse mutlu görünüyordu.Ben titriyordum, beni yerimde kilitleyen taş kollara karşı çaresizce mücadele ediyordum, gözyaşlarım sel gibi akıyordu.O ölüyordu.Hepimiz ölecektik.

"Henüz değil," dedi Kraliçe."Biraz daha izlemesini istiyorum."

Moira'yı esir alan kişi, Kraliçe'nin müdahalesinden duyduğu rahatsızlığı gizlemeye çalışarak kendini zorla uzaklaştırdı.Moira kollarındacansız, sersemlemiş ama hayatta bir halde yatıyordu.Boynundaki iki mükemmel delikten kan fışkırıyor, bluzunu ıslatıyordu.Zar zor bilinci yerindeydi.

Kraliçe parmağını bana doğru salladı ve muhafızım beni ona götürdü. Kendimi ilgisiz bir çocuğun yerde sürüklediği bir oyuncak bebek gibi hissettim.Raleigh'i bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi."Ne kadar da hayat dolu," diye mırıldandı, kulağımın arkasına düşen bir saç telini düzeltirken.Bütün varlığım ona karşı ırkıldı."Önce seninle ne yapalım?"

'Tanrı aşkına, bırakın gitsin.'Raleigh kendini ona doğru attı, bir bacağını arkasına doğru güçsüzce uzattı.

Kraliçe aşıya baktı.'Bunu yapmayın,' diye mırıldandı.

Raleigh, bedeni emre itaat ederek hareketsiz kaldı, o da dikkatini tekrar bana çevirdi.Ben de tekrar mücadele etmeye çalıştım, beni

bekleyen cehennemden kurtulmak için çaresizdim.Raleigh, Moira.Onları kurtarmalıydım.Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmeme rağmen.

Kraliçe, "İnsanların sorunu," diye başladı, "çok çabuk ölmeleri."Kalbim ürperdi.Sonraki sözlerini zaten biliyordum."Bunu uzatalım, ne dersin?"Uzun tırnağını kendi bileğine bastırdı, bir damla kan yüzeye çıkana kadar kesti.Sonra bileğini yüzüme doğru kaldırdı, böylece sadece kar beyazı tenini lekeleyen kıpkırmızı damlayı görebiliyordum."İç," diye emretti.

Tükürdüm.Ağzımda tuttuğum benekli, yarı çiğnenmiş sarımsak parçası tıslayarak koluna düştü.Bir anlığına geri çekildi, ama bu dikkati dağıtmaya yetecek kadar uzundu.Raleigh, beni esir alan adamın ayaklarına doğru atıldı, o da kendini korumak için beni kenara fırlattı.Düştüm, sendeledim ve başka bir adamın göğsüne çarptım, sonra iki kadın yaklaşıp adamın iki yanına geçip, bir duvar gibi üzerime doğru gelerek, hep birlikte öne doğru adım attıklarında kendimi zorla doğrulttum.Geriye doğru sendelerken elimi cebime sokup hançerimi aradım.

'*Hadi,*' diye ısrar etti ilk adam.

Yanlış duymuş olup olmadığımı merak ederek ona baktım.

"Git," dedi tekrar.Kadınlardan biri hafifçe gülümsedi, yanına başka bir adam da katıldı.

'Çekil yolumdan,' diye homurdandı Lukas onların diğer tarafından.

Onu engellemişlerdi.Kraliçeyi aradım ama göremedim.'Teşekkür ederim,' diye fısıldadım.Hepsine bakmaya, yüzlerini incelemeye, ne kadar minnettar olduğumu onlara bildirmeye çalıştım.Ama zaman yoktu.

Birisi kolumu tuttu.Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, ama bu sadece Raleigh'di, tanımadığım bir kadına sıkıca yaslanmıştı.Yardımaımıza koşan bir başka vampir daha.

'Sen kimsin?'diye sordum.

'Bir arkadaş.'

Raleigh de benim kadar şaşkın görünüyordu.Aniden gelen yüke homurdanarak, Raleigh'nin ağırlığını üzerime aktarmasına izin verdim.Ona teşekkür edemedim Lukas barikatı aştı.Bize doğru hızla koştu ve kadın kendini yolumuza attı.

"Buradan defolun!" diye bağırdı.

"Hadi gel," dedi Raleigh.Çalışmayan bacağıyla öne doğru iterek beni de yanında çekmeye çalıştı.

'Onu öylece bırakıp gidemezsin.'

"Onun kim olduğunu bilmiyorum," dedi Raleigh.Önündeki kalabalığı tarıyordu."Neler olduğunu bilmiyorum.Ama Moira'yı bulmalıyız."

Kaosun içinde birlikte ilerledik, barikat da bizimle birlikte hareket ediyordu, ancak kimin bizim tarafımızda olup kimin olmadığını anlamak zordu.

Kasırga vurduğunda Moira, onu esir alan kişi tarafından bir kenara atılmıştı.Onu baş dönmesinden dolayı hızla gözlerini kırptırarak ayağa kalkmaya çalışırken bulduk.Etrafı külle kaplıydı, ancak durumuna bakılırsa bu onun suçu değildi.

'Neler oluyor böyle?'Sesi güçsüz, neredeyse ağlayacak gibiydi.Boynundaki yara kanamayı durdurmuştu.Vampir ısııkları çabuk pıhtılaşırđı– sivrisineklerde olduğu gibi, zehirde pıhtılaşmayı teşvik eden bir şey vardı – ama konuşurken yara tekrar açıldı ve yeniden kan akma tehlikesi gösterdi.

Bir adam bize doğru koştu, ama yaklaşmadan önce bir diğeri boğazını parçaladı.

'Bilmiyorum,' dedi Raleigh.'Ama eğer bu kaçmamızı sağlayacaksa, kabul ederim.'

Onu ayağa kaldırdım ama ikisini birden kaldıramadım.O sendeleyerek önümüzden gitti, Raleigh ve ben de topallayarak arkasından ilerledik.Bıçağımı kurtarmayı başardım ve Kraliçe'nin müttefiki olsun ya da olmasın, yaklaşmaya cesaret eden herkese salladım.Çıkışa yaklaştıkça kalabalık daha da arttı.Etrafımızdaki saray mensupları birbirlerine karşı dönüyordu.Müttefiklerimizin nereden geldiğini, neden bizim için kendilerini riske attıklarını anlayamadım.Tek bildiğim, aniden, bir şekilde, umut doğmuş olmasıydı.

'Herkesdursun.'

Oda aniden sessizliğe büründü.Saldırıda olsun ya da olmasın, her vampir olduğu yerde donakaldı, Raleigh de dahil.Kraliçe, savaşın izlerini taşımadan, sadece bileğinde bir arı kovanı gibi görünen bir

şeyle, ikiz merdivenlerin tepesinde belirmişti. Bir orkestra şefinin orkestrasını susturması gibi ellerini yumruk yapmıştı.

'Kapılardan uzak durun. Onları açmaya çalışan herkes ölecek.'

Odadaki çoğu kişi içeri doğru çekildi ve ben Raleigh'nin onları takip etme girişimine karşı koydum. Ancak bazıları hareket etmedi. Solgunluklarından ve zarafetlerinden insan olmadıklarını anlayabiliyordum, ama diğerleri gibi onun emirlerine bağlı değillerdi. Sarayda yüzlerce vampir vardı ve tüm araştırmalarımın biliyordum ki her vampir başka bir vampir doğurabilirdi. Acaba kaç tanesi onun kontrolü dışındaydı diye merak ettim.

Kraliçe'nin bakışları benimkilerle buluştu ve dudakları seğirdi. 'Bunu kim organize etti?' diye sordu Kraliçe.

Sessizlik hakimdi.

'Bana onların adını ver, seni yaşatayım.'

Hâlâ kimse yok.

'Bunun Raleigh'in işi olduğuna inanmamı bekleyemezsiniz. *Siz*,' diye bağırdı Kraliçe, beni engellemek için önünü kesen kadınlardan birine parmağını uzatarak. 'Bunu kim planladı?'

'Ne demek istediğini anlamıyorum...'

Kraliçe, taht odasında yaptığı gibi elini sıktı ve kadın dizlerinin üzerine çöktü.

"Pierre'in oğlu!" diye haykırdı kadın.

Kraliçenin yüzünde kısa bir anlık şaşkınlık belirdi. 'Kim?'

Konuşurken, hareket edebilenler donmuş müttetiklerini ve düşmanlarını yolumuzdan çekerek bize doğru ilerlemeye başladılar. Kapılara giden açık bir yol açıldı. Kraliçe çok geç kalmıştı.

'Lukas!' diye bağırdı ve odanın geri kalanına olan tutuşunu bıraktı.

Raleigh'i kapılara doğru fırlattım, Moira'nın da onu takip edeceğini umuyordum. Kapı kollarına uzanırken Lukas'ın pençeleri enseme sıyırdı ama sıkıca tutundum, beni geriye doğru çekerken direndim, ta ki Kraliçe'nin etkisinde olmayan iki kişi ona saldırıncaya kadar. Kapılar açıldı.

Karşı tarafta omuz omuza duran bir düzine vampir daha vardı ve yolumuzu tamamen kapatmışlardı. Kalbim yerinden çıktı. Raleigh beni geldiğimiz yöne doğru çekmeye başladı ama Moira, 'Bekle,' dedi.

Kalabalık dağılarak sarayın dışına doğru bir yol oluşturdu.Ve işte, yolun ortasında, Enrique bizi arabasıyla bekliyordu.

Pierre'in oğlu.

"Çabuk ol!" diye bağırdı.

Arkamızda, küle bulanmış halde olan Lukas, saldırganlarından kurtulmayı başarmıştı.Birinin boğazından kan fışkırıyordu, diğerı ise tamamen ortadan kaybolmuştu.Bizim gibi Enrique'yi fark etti ve yolumuzu kesmeye çalışan herkesi iterek bize doğru koştu.

Raleigh'nin itirazlarına rağmen kapıların önünden geçerken döndüm ve onu engellemek için haçımı havaya kaldırdım."Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedim ve kalabalık etrafını sararken kapıların kapanmasına izin verdim.

Dışarıda kalanlar kapılara dayanarak, başka kimsenin kapıları tekrar açmasını engellediler.Vagona vardığımızda Raleigh tereddüt etti ve Moira'yı önümüzden içeri aldı."Neden bize yardım ediyorsun?"diye seslendi.

"Özgür olmak isteyen tek kişi sen değilsin," diye homurdandı ona en yakın kadın, kapı altında sarsılarak açılırken."Onu buradan çıkar, Enrique!"

Daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu.Raleigh'i arabanın arkasına bindirdim ve Enrique atları tekrar öne doğru sürerken kapıyı hızla kapattım.

İnanamadım.Hâlâ hayattaydık.Kurtulmayı başarmıştık.

Hayattaydık.

Ama Kraliçe de öyleydi.Ve o ölene kadar bu iş bitmiş sayılmazdı.

Yirmi Altı

Güneş doğana ve sarayın görüş alanından tamamen kaybolana kadar, bir sonraki adımlarımızı planlamak için durmaya cesaret edemedik

Enrique atların otlayabileceği çimenlik bir alana yanaştıktan sonra, dördümüz de durumumuzu değerlendirmek için arabanın arkasına doluştuk. Raleigh en arka köşede oturuyordu, kırık bacağı önünde uzanmış, bana nasıl doğaçlama yapılacağını gösterdiği derme çatma bir atel ile bağlanmıştı. Çalışırken, kemiğin parmaklarımın altında iyileşme hissini unutmaya çalıştım. Birkaç saat içinde tamamen iyileşecekti, ancak korkarım ki ayırabileceğinden çok daha fazla enerjisini tüketecekti.

Hiçbirimiz Kraliçe'nin bizi huzur içinde bırakacağına dair bir yanılsamaya kapılmamıştık. Enrique, on yıllardır için için yanan kıvılcımı sadece kendisinin tutuşturduğunu ne kadar ısrarla söylese de, Kraliçe açısından onun sarayını kendisine karşı çevirdiğini biliyorduk. Moira, ailesi dediği insanlardan önemli bir kısmını öldürmüştü. Diğerlerinin haberi olmadan, cebimde Raleigh'nin kanı vardı ve bununla birlikte en sevdiği evcil hayvanı üzerindeki etkisi de elimdeydi. Ve bunun merkezinde, her şeyi başlatan adam Raleigh vardı.

Şafak sökene kadar hayatta kalmış olmamız herkese bir umut ışığı vermişti. Kraliçe geceleyin peşimizden koşsaydı bizi anında yakalardı – muhtemelen ben bile bizimki kadar ağır bir arabadan daha hızlı koşabilirdim – ama o sarayında kendi halkından bir güçle savaşıyordu ve bu bize ihtiyacımız olan zamanı kazandırmıştı.

'O kazanacak,' dedi Raleigh.

'Bunu bilmiyoruz,' dedi Enrique.

Raleigh, "Bir saat içinde, araba yolunda otururken başarılı bir darbe planlayamazsınız," dedi. "Başardığınız şey ne kadar olağanüstü olursa olsun."

'Sana milyon kere söyledim, yıllardır darbe planlıyorlar. Ben sadece seni buradan çıkarmak için bu planı uydurdum.'

Raleigh alaycı bir şekilde, "Neden böyle pervasızca bir şey planlasınlar ki?" dedi.

Enrique, "Mahkemeden ayrıldığında herkes senin hala iç çevrenin bir parçası olduğunu düşünüyordu," dedi. "Senin ayrılışını onun kontrolünde bir çatlak olarak gördüler ve sen onların direnişinin sembolü oldun. Sence seni geri getirmek için neden bu kadar çaresizdi?"

Raleigh tabutundaki bir çatlağı didikledi. "Onları orada ölüme terk ettim," diye mırıldandı.

'Her halükarda savaşacaklardı. Sizin kurtarmanız sadece tetikleyici oldu.'

'Şimdi ne olacak?' diye kekeledi Moira. Raleigh'nin tabutunda yığılmış haldeydi, gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Boğazını Raleigh'nin eteklerimden birinden yaptığı bir bandajla sarmıştı ama neredeyse kan akacaktı.

'Rostenburg'a geri dönmem gerekiyor,' dedi Raleigh.

'Kesinlikle olmaz,' dedi Moira. Kendini kaldırmaya çalıştı ama yenilgiyi kabul ederek geriye düştü. 'Kraliçe yaşıyorsa, seni arayacağı ilk yer orası olacak.'

'Aynen öyle,' dedi Raleigh. 'Ve eğer ben orada onunla savaşmak için bulunmazsam, o benim yerime adamlarımı öldürecek.' Kararlılığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. *Onunla savaş*, demişti. İlk defa ölmeyi planlıyormuş gibi hissetmiyordu. Ama sonra, 'Geri kalanınızın benimle gelmesine gerek yok,' diyerek o anı mahvetti.

'Birlikte kalacağız,' dedim başkası söylemeden önce. 'Zaten eninde sonunda hepimizi bulacak. Birlikte kalırsak kazanma şansımız olur.'

Şaşırtıcı bir şekilde, Raleigh'in hiçbir cevabı yoktu. Zaten bu kadar uzun süre hayatta kalmıştık. Neden tekrar yapamayalım ki?

Kraliçeden önce kaleye ulaşıydık şansımız daha yüksek olurdu. Yüzyıllar önce Rostenburg Kalesi savaş zamanları için bir kale

olarak inşa edilmişti; kraliyet ailesi burayı ancak Orta Çağ'da ikametgahı olarak kullanmıştı. Antik surların bir vampir ordusuna karşı dayanabileceğini bir an bile düşünmedim, ancak Enrique tekrar araba sürmeye başlayınca Raleigh'in dikkatini planlarla dağıtmasına izin verdim ve bu planlar kendimizi Raleigh'in kulesine kapatmayı içerse bile umudumu korumaya çalıştım.

Üç gün üç gece boyunca durmadan, neredeyse hiç konuşmadan, sadece dizginlerdeki nöbetler arasında kısa uyku anları ara vererek yolculuk yaptık. Raleigh geceleyin araba sürdü ve atları güvenli olandan daha fazla zorlamaya teşvik etti. Atların yorgunluğunu hipnozla gidermeye çalıştığını fark ettiğimde, atları değiştirmesini sağladım.

Moira iki gün boyunca uyudu. Raleigh her sabah ve akşam bandajını değiştirip enfeksiyon belirtileri aradı. Bir akşam onu çalışırken izledim, kanın onu etkileyip etkilemediğini anlamak için yüzünü inceliyordu. Dikkat çekici bir şekilde kontrol altında görünüyordu, ancak geçen her gün bu kontrolün zayıfladığını biliyordum.

Uyuduğundan emin olduktan sonra, 'Ya yara enfeksiyon kaparsa ne olacak?' diye sordum.

Raleigh cevap vermeden önce biraz düşündü. "Onu ölümün eşliğinden kurtarsaydım, beni affeder miydi sence?"

Onun ne demek istediğini anladığımda midem alt üst oldu. Moira insan olarak bile yeterince güçlüydü; bir vampir olarak sınırsız gücünü hayal bile edemiyordum. Belki de gidişatı değiştirecek kadar güçlü olurdu. Bunu ister miydi? Raleigh ve Moira'nın bağı çok derindi. Eğer sonsuz gençlik isteseydi, Raleigh bunu yıllar önce teklif ederdi diye düşünüyorum. Ama insanlığından vazgeçmek hepimizi kurtarabilirdi.

Bu, ikimiz için de bir seçenektir.

'Açıkçası,' diye belirttim, 'eğer onun yerinde olsaydım, beni kurtarmanı isterdim.'

Raleigh öfkeyle, "Bunu gözümde canlandırmama sebep olma!" dedi

'Şunu da belirtmekte fayda var, değil mi?' dedim. 'Henüz güvende değiliz. Kraliçe bizi bulursa bu kararı vermek zorunda kalmanızı

istemem, hele ki yanlış bir karar vermenizi hiç istemem.Ne olursa olsun yaşamak istiyorum.'

'Bu hayat değil,' diye hatırlattı bana.

'Yani ölmeyi mi tercih edersin?' diye sordum.'Eğer bir tedavi olmasaydı ve seçeneğin şimdi ölmek ya da sonsuza dek böyle devam etmek olsaydı, hangisini seçerdin?'

Yavaşça iç çekti.'Elbette bunu tercih ederim,' dedi.'Moira ile yer değiştirseydik, beni değiştirmesi için ona yalvarırdım.İnsan olduğum ve olacak her şeyi bildiğim zamana geri dönsek bile, ölmek zorunda kalmamak için her şeyi tekrar yaşırdım.Hayatın en güzel yanı, en kötü yanını yaşamaya değer kılıyor.'Gözleri gözlerimle buluştu.'Şimdi anlıyorum.'

Bir türlü aklıma cevap gelmiyordu.Göğsüm yanmaya başladı.Raleigh homurdandı.'Boş ver.Enfeksiyon belirtisi yok.Ona bunu benim önerdiğimi söyleme, tamam mı?'

Moira üçüncü gün tekrar yemeye başladı. Gerçi onunla paylaşacak pek bir şey yoktu. Yiyecekler tuzlanmış et, gemi bisküvileri ve bulabildiğimiz diğer artıklardan ibaretti. Saraya giderken durduğumuz konukevlerindeki yahni ve kızarmış etleri özledim ama elimizdeki az miktardaki yiyecek bile Orlfen'de hayatta kaldığım yerden daha fazlaydı.

Raleigh hiçbir şey yemedi.

Güzergah boyunca, erzaklarımızı yenilemek için kısa süreliğine durabileceğimiz posta istasyonları vardı.Çoğu, yüksek bir ücret karşılığında atları değiştirmekten memnuniyet duyuyordu – atlarımızın kalitesi düştükçe her istasyonda bu rüşvet daha da artıyordu.Ancak her istasyon bu kadar yardımsever değildi.Üçüncü günün sonunda, Raleigh'in atları büyülemesine göz yummaya başladım.Hiçbir şey bir vampirden kaçmamıza yardımcı olamazdı, ancak Rostenburg Kalesi'ne yaklaştığımız her mil, güvenliğe bir mil daha yaklaşmamız anlamına geliyordu.

Dördüncü günün akşamında Rostenburg sınırına ulaştık.Moira o zamana kadar yeterince iyileşmişti ve arabayı sürmekte ısrar etti, ancak arabadan yana doğru devrilme ihtimaline karşı yanından ayrılmadım.Sınırı geçtikten sonra yollar daha da kötüleşti ve karşılaştığımız hiçbir posta istasyonunda yedek at yoktu.Maddi

imkanları yetersizdi ve işe yaramaz, lanet olası prenslerinin ve liderlik beceriksizliğinin de etkisiyle, sahip oldukları atların bakımını bile zorlukla sağlıyorlardı.

Devam edersek atları öldürme riskimiz vardı ve atlarımız olmadan biz de ölmüş sayılırdık. Triz'den yarım günlük mesafede, ahırlarında yeterli yer olan bir han bulduk, ancak sadece iki oda mevcuttu. Han sahibi, aramızdaki ilişkileri çözmeye çalışarak grubumuzu inceledi, ardından her iki anahtarı da Raleigh'e verdi ve bizi kendi aramızda karar vermeye bıraktı.

Acaba onu tanıdı mı diye merak ettim. Ona düzgün bir şekilde hitap etmedi ya da bizden farklı davranmadı, ama yüz ifadesinde iyi tanıdığım bir tedirginlik vardı.

'Pekala,' dedi Raleigh, yeniden bir araya geldikten sonra. 'Yukarıda bir odamız, aşağıda da bir odamız var. Moira ve Clara birini alabilir, Enrique ve ben de diğerini alabiliriz.'

Bu mantıklı geliyordu, ta ki Enrique "Kesinlikle hayır" diyerek hepimizi şaşırtana kadar.

Raleigh omuzlarını düşürdü ve inledi. 'Enrique, lütfen zorluk çıkarma.'

'İnsanları birbirine eşleştirdin. Eğer biri bize yetişirse, ilk önce sen ve ben duyacağız. Hayatta kalma şansımızı artırmak istiyorsak, ayrılmamız gerekiyor. Mutlu çift birlikte uyuyabilir.' Raleigh'nin elinden anahtarlardan birini aldı. 'Ve Moira ile ben kendimize bakabiliriz.'

Normalde itiraz ederdim ama uykusuzluk beni perişan etmişti. Bu gece ölü gibi uyuyacağım ve Raleigh nöbet tutmadığı için muhtemelen onlara katılacağım.

'Clara, benimle olduğundan daha çok Moira'nın yanında güvende,' dedi Raleigh. Elmacık kemikleri çökmüş, gözlerinin altındaki gölgeler her zamankinden daha koyuydu. Enrique fark etmemiş olabilir, ama ben fark etmiştim. Ve Moira'nın göz temasından anladığım kadarıyla o da fark etmişti.

Mahkemeye giderken Raleigh, beş gündür kan alamadığı için neredeyse bilincini kaybetmişti. Bu neredeyse bir hafta önceydi. Normal şartlarda açlıktan ölmek üzere olurdu, ama vücudu bu süre içinde kırık bacağını onarmıştı. Dengesini kaybetmek

üzereydi, bir rüzgar esintisiyle düşebilirdi.Ve bu sefer güvenebileceği Lukas da yoktu.

Derin bir nefes aldım ve kararlılığımı topladım.Onu beslemeye ikna etmeliydim.Bir şekilde, ya da başka bir şekilde.'Enrique haklı,' dedim Raleigh'e, anahtarını elinden alırken.'Bir odayı biz alacağız, diğerini onlar alabilir.'

Moira itiraz etmek için ağzını açtı.Gözlerimi ondan ayırmadım.Yumruğunu sıktı ve hiçbir şey söylemedi.

Yemek yiyebilecek durumda olan üçümüz alt kattaki tavernada yemek yerken, Raleigh üst katta somurtarak hasta numarası yaptı.Çok sıkıcı bir yemektir.Yorgunluğumuzdan iki cümle kurmakta bile zorlanıyorduk, ama tuzlu sığır etinden daha doyurucu bir şeye ihtiyacımız vardı.Diğer misafirler sürekli bize, yırtık pırtık kıyafetlerimle bana, kan lekeleriyle kaplı elbisesiyle Moira'ya, göz atıyorlardı.

Yemek yemek istemiyordum.Her lokma, yukarıda neredeyse bir haftadır beslenmemiş bir vampirin beklediğini hatırlatıyordu bana.Burada oyalandığım her an, onun deliliğe bir adım daha yaklaştığı bir andı.Bu bilgi, her lokmayı ağzımdan geçirmeye devam etmemi sağlayan tek şeydi.Bu gece için tüm gücüm ihtiyacım vardı.

Ayrılırken Moira beni durdurdu ve Enrique'nin önden gitmesine izin verdi.Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum.'Raleigh açlıktan ölüyor.'

'Biliyorum,' dedim.

Ne derse desin, Raleigh öldürmeden beslenebilirdi.Moira bunun yeterli kanıtıydı.Hasta olmasına rağmen, annem Raleigh'nin ilk ziyaretinden sağ çıkmıştı.Risksiz değildi, ama güvenli bir şekilde beslenebiliyorsa aç kalmazdı.Bu gece birini yiyecekti; ben de bundan emin olacaktım.

O kişi ben olsam bile.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, Moira boynundaki bandaja dokundu.'Dokunma.'

'Başka seçeneğimiz yok.'

'Onu konuklardan birini öldürmeye ikna et.'

"Yapamam," dedim, bu öneriye dehşete kapılarak.Ve bunu hem ahlaki hem de kelimenin tam anlamıyla kastetmiştim.Raleigh o kadar inatçıydı ki, hiçbirimizin onu ahlak kurallarını çiğnemeye ikna

edebileceğini düşünmüyordum.Yoksa ikna edilmeye ihtiyacı olmazdı; kendi kendine beslenirdi.

Moira, gözümün önünde dağılırken, ortalığı karıştırmamaya çalışarak yüzünü buruşturdu.Onunla bu konuda konuşmamalıydım.Özellikle de kendisi de aynı şekilde neredeyse ölmek üzereyken.Kısa bir ısırığın ne kadar büyük bir hasara yol açtığını, hâlâ da yol açtığını görmüştüm.Riskleri biliyordum, ama denemek zorundaydım.

"Çok fazla almasına izin verme," dedi sonunda."Eğer alırsa..." İç çekti."Ne olduğunu gördün işte.Gümüşün var.Kullanmaktan çekinme."

'Beni durdurmayacak mısın?' diyesordum şaşkınlıkla.

Moira iç çekti.'Gururu hepimizi öldürebilir.Senin inatçılığın, onunla savaşabilecek tek şey olabilir.'

Gülsem mi yoksa gücensem mi bilemedim.Bunun yerine Moira'nın kolunu sıktım.'Teşekkür ederim,' dedim nazikçe.

'Ölme.'

'Elimden gelenin en iyisini yapacağım.'

'Ciddi söylüyorum,' dedi Moira.'Eğer ölürsen, onu öldürürüm.'

Bu sefer gerçekten ciddi olduğunu anladım.

Yirmi Yedi

Odamıza vardığımda Raleigh yatakta uzanıyordu, bir kolunu gözlerinin üzerine kapatmış, ışığı engelliyordu. Yarı soyunmuştu . Sadece pantolonu ve atletini giymişti, atletinin düğmeleri kısmen iliklenmişti, sanki çıkarmaya çalışmış ve yarıda kalmış gibiydi. Dikkatim açıkta kalan deri parçasına takıldı.

İçeri girdiğimde başı yana düştü, kirpiklerinin arasından bana bakarken kolu yatağa düştü.Dişlerine bakmaktan kendimi alamadım.Görünürde bir damla kan olmamasına rağmen, dişleri sonuna kadar açılmıştı.Dudakları titriyordu.

'Çok kötü görünüyorsun,' dedim.

'Yol sana da pek iyi davranmadı,' diye karşılık verdi Raleigh.

'En azından karnım doydu.'

Ben yatağın kenarına oturduğumda Raleigh gerildi, ama konuyu uzatmadım.

'Şundan kurtulmama yardım eder misiniz?' diye sordum.Elbisemi kastediyordum.Bir an daha içinde bağlı kalmak zorunda kalsaydım çığlık atacaktım.Günlerdir elbisemin üzerinden korse bağcıklarını çekiştirip, yolculuk sırasında biraz olsun rahat edebilmek için gevşetmeye çalışıyordum.Şimdi ise korkunç derecede kaşınıyordu.Kaburgalarım, korsenin sürekli baskısından ağrıyordu.

"Bu uygun mu?" diye sordu Raleigh, hızla doğrulup oturarak.

'Giymeme yardım ettin.'

Parmaklarıyla düğmelerin üzerinden geçerken ürperdim."Kıyafetleri çıkarmak bambaşka bir şey," dedi.

'Öyleyse sadece düğmelere bas,' diye fısıldadım.

'Yapabileceğim bu kadar.'

Raleigh'nin deneyimli elleri birer birer düğme hattı boyunca hareket etti ve elbise gevşemeye başladı. Düşen korsajı yakaladım ama Raleigh olduğu yerde kaldı, parmakları korsenin kemiklerini takip ediyordu. Uzun bağcıkları kolayca tutabilirdim ve onu durdurmalıydım, ama bunun yerine yerimde kaldım, sessizce, yüzüm kızarmış bir halde, Raleigh'nin soğuk nefesi enseme değişiyordu.

Düşüp beni açıkta bırakmadan önce korseyi de yakaladım. Raleigh ellerini hızla çekti ve olduğu yerde dönerek duvara doğru baktı. 'Çantan gardırobun yanında. Sen yemekten içeri getirdim.' Boynu benimki kadar kızarmıştı. 'Ne zaman dönebileceğimi söyle.'

Ona teşekkür ettim ve hızla pijamalarımı giydim; hem sinirliydim hem de böylesine centilmen bir insan olduğu için minnettardım. Oanki şartlar altında olabildiğince düzgün giyindikten sonra, arkasını dönmesine izin verdim.

İşkence görmüş gibi görünüyordu. Ona bir şeyler yemesini, *birilerini* yemesini söylemek istedim. Diğer misafirlerin hepsini yataklarında katletse bile, kendini kurtardığı sürece umurumda değildi.

'Açlıktan ölüyorsun, Raleigh,' dedim.

Yüzünü çevirdi. 'Beni öldürmez ki.' Yüksek perdeden ve alaycı bir kahkaha attı. Acaba beni mi alaya alıyordu yoksa kendini mi? Her iki olasılık da aynı derecede sinir bozucu geldi bana.

'Bu gidişle eve varamayacaksın,' dedim. 'Varmadan kendini kaybedeceksin.'

'İyileşeceğim.'

'İyi olacak mıyım? Kontrolü kaybettiğinde ne olacağını düşünüyorsun?' Sözlerim giderek keskinleşiyor, engelleyemeden ağzımdan dökülüyordu. 'Beni mi yoksa Moira'yı mı öldürmeyi tercih edersin? Kendini toparla ve bir kerecik de olsa kendine bak.'

Raleigh'nin ifadesi karanlık ve öfkeliydi. 'Anlamıyorsun.'

'Hayır. Bilmiyorum.' Bana bakmamasından bıkmıştım, yakasından tutup onu ayağa kaldırdım. Bir bez bebek gibi hafif hissediyordu, ama şiddetim onu bir nebze olsun kendine getirdi. 'Hayatımın beş yılını açlığın eşiğinde geçirdim. Yeterince yemek bulmak için her şeyi yaptık. Ekmeğimize talaş koyduk. Komşularımız o kadar açtı ki,

yüksükotundan çorba yapmaya çalıştılar.Cesetlerini bulduğumuzda nasıl hissettiğinizi düşünün?'Titriyordum ama duramıyordum.'Bir rahatlamaydı.Bir rahatlama!Çünkü bir ailenin eksilmesi, hayatta kalanlar için daha fazla yiyecek demektir.Çünkü ne kadar kötü olursa olsun, hayatta kalmak istedik. Kendimizi hayatta kalmaya zorladık . Bu yüzden orada oturup da kendinize bakmakla uğraşmak istemediğinizi söylemeyin. Açlıktan ölmekten kendinize acımayın, çünkü bunu çok kolay bir şekilde düzeltebilirsiniz .Yiyin.Bir şeyler.'

Raleigh'nin tasmaını bıraktım ve geriye doğru sendelemesine izin verdim, bir misilleme için kendimi hazırladım ama o hiç gelmedi.Bunun yerine yatağa çöktü ve yüzünü ellerine gömdü.

'Kimseyi öldürmenize gerek yok,' dedim.

Raleigh başını salladı.'Birini hipnozla unutturamam.Yara hâlâ orada olurdu.Uyurken senden kan içtiğimi bilerek uyansan nasıl hissederdin?'

Haklıydı; bu durumdan kolayca kurtulamayacaktım.Onun orada olduğunu ve benim bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadığımı bilmek...çocukluğumun büyük bir bölümünde geceleri beni uykusuz bırakan korku buydu.Boynumda izler bulmak, anlayamayacağım bir düzeyde bir ihlal olacaktı.Ama Raleigh anlayabiliyordu ve bu içsel farkındalık beni kaybolmuş hissettirdi.

Parmaklarımı birbirine kenetledim, sıkıca tutarak söyleyeceğim sözleri düşündüm.'Uyuyor değilim.'

Nefesimi düzene sokarak saçlarımı yana doğru ittim, sonra boğazımdaki haçı gevşettim.Raleigh keskin bir nefes aldı ve uzaklaşmaya çalıştı, ama omuzlarından yakaladım.Elbette gücüm ona yetmiyordu.Eğer gerçekten direniyor olsaydı, onu orada tutamazdım; bu sadece onu, istediğini bildiğim şeye doğru itmek için bir teşvikti.

'Senin de beslenmen gerekiyor, ben de insanım.'

'Clara...'

'İnsan öldürmeden de içki içebilirsiniz.'

Protesto etmeye başladı.

'Durmanın zor olduğunu biliyorum, ama kontrolü kaybederseniz durmanız imkansız olur.'

Raleigh o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, tekrar reddedeceğini sandım.Bunun yerine başını eğdi ve elimi sıktı.Sessiz bir onaylama.Bir

kabulleniş.

'Ya durduramazsam?'

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım, sonra çenesini yukarı kaldırdım ki bana baksın.Teni çok yumuşak, çok soğuktu, dokunuşum altında çenesi titriyordu.'Sana güveniyorum.'

Raleigh'e bu kadar nazik davranan birinin olması çok uzun zaman olmuştu.

Beni çarşafların üzerine yatırdı, üzerime yerleşti ve ben içimde yükselen sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım.Onun bu kadar yakın olması, dizlerinin kalçalarımın iki yanına hafifçe değmesi...Bunun başka bir durumda nasıl hissettireceğini ancak hayal edebiliyordum.Ölümün röntgenci bakışlarının köşede pusuya yatmadığı bir durumda...

"İstediğiniz zaman durabilirim," dedi."Fikrinizi değiştirirseniz, dururum.Başınız dönerse, kendinizi halsiz hissederseniz veya herhangi bir şekilde çok fazla ilaç aldığımı düşünürseniz, durmamı söyleyin."

Başımı salladım, çok geç olmadan onun fazla aldığını nasıl anlayacağımı merak etmemeye çalışarak.Nefesi boğazımın hassas derisine serin geldi.Titreten dudaklardan hafif nefesler çıktı. Önce burnu tenime değdi.Sonra dudaklarının en yumuşak dokunuşu geldi.Sıçradım, vücudumun en uzak noktalarına kadar yayılan yakıcı statik akımlar hissettim.Dudaklarımdan bir ses çıktı, ama bunun korkudan mı yoksa başka bir şeyden mi olduğunu artık bilmiyordum.

'Emin misin?' diye fısıldadı.Her hece tenimi yaktı.

Hayır,değildim.Onun altında yatmadığım zaman kararlı olmak çok daha kolaydı.Kalbim çok hızlı atıyordu.Kanım çok hızlı akacaktı.Durduramayacaktı.Ölecektim.Ölmek istemiyordum.

'Elbette,' diye yalan söyledim.

Başını salladığını hissettim, dudaklarının geri çekildiğini hissettim. Sonra boğazımda şiddetli bir ağrı koptu.

Her şeyi tüketen, nefesinizi kesen ve sıkıca sıkın türden bir acıydı.Bu sefer çıkardığım sesin tek bir anlamı vardı.Ama dayanılmazlığın sınırına yaklaştığı anda, bir uyuşukluk çöktü.Ve sonra dişler kayboldu, yerini Raleigh'nin ağzının serin yumuşaklığı, istekli dudakları, arayan dili aldı.Acının yerini bambaşka bir şey aldı.Başım

çok uzaklardaydı.Düşünceler anlamını yitirdi.Sadece ben, Raleigh ve bedenlerimizin buluştuğu nokta vardı.

Keşke ölebilseydim, çünkü biliyordum ki bir daha asla böyle bir zevk hissetmeyecektim.

Daha sonra, düşüncelerim berraklaştığında, vampir zehrinin sarhoşluk belirtilerini tanıdım.Etkileri hakkında okumuştum, ancak sadece gözlemcilerden ve Moira bu deneyimden hiç bahsetmemişti.Gerçekte nasıl hissettireceğine hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Raleigh çok erken geri çekildi, ama günlerce birbirimize sarılı kalsaydık bile çok erken olurdu.Sadece kanamayı yavaşlatmak için buruşturduğu kolunu boğazıma bastırdığını ve sonra yanıma kıvrılırken yatağın çöktüğünü belirsiz bir şekilde fark ettim.Başım normale dönene kadar bir süre öyle kaldık.Bir yanım az önce yaptığım şeyden iğrenmişti.Bir yanım ise daha fazlasını istiyordu.

'İyi misin?'diye mırıldandı Raleigh.

Kendimi toparlayıp ona doğru döndüm.Yüzü kızarmış, gözleri donuk, dudakları ise kanımın kalıntılarıyla kıpkırmızı olmuştu.

'Seni incittim mi?'

Dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyordum.Durmam gerektiğini, onun yerine gözlerine bakmam gerektiğini biliyordum, ama artık gözlerinin nasıl hissettirdiğini de biliyordum.

'Hayır,' diye tekrar yalan söyledim.Sonunda bakışlarımı dudaklarından ayırıp gözlerine baktım.Bu bir hataydı.Eğer dudakları beni hipnotize ettiyse, gözleri de beni tüm öz kontrolümden mahrum eden bir büyüydü.Zehirin etkisiydi, diye kendi kendime söyledim.Bu zehrin yan etkisiydi.Bu nefes darlığı, bu ağırlıksızlık, bu arzu, ısırıktan önce de içimde var olmuş olmasının bir önemi yoktu.

Bu yüzden kendime bunun aslında ben olmadığımı söyledim.

Ve onu öptüm.

Sadece küçük bir öpücüktü.Onu hareketsiz hissettim, nefesinin kesildiğini hissettim.Dudaklarında kanımın tadını aldım.Ama uzaklaşmaya çalıştığımda eli çeneme yapıştı, beni yerimde tuttu.Sonra dudakları tekrar benimkine değdi, beni bambaşka bir tür susuzlukla tüketti.

Raleigh öpüşmeyi kestiğinde nefes nefese kalmıştım.Göğsünden sarkan ellerimi aldı ve bir kez nazikçe öptü.'Yapamayız,' diye fısıldadı.

'Yapabiliriz.'Yüzümü iki elimle kavradım ki ifademin samimiyetini görebilsin. Raleigh de karşılık olarak boğazımdaki yaraya başparmağıyla dokundu . Hala orada kalan zehir sızladı ve bu his içime işledi.

'Senden içmeseydim de aynı şeyi söyler miydin?'

'Bu, beni ısırdığın için başlamadı.'Tekrar yaklaştım.Dudaklarımız neredeyse birbirine değecekken geri çekildi.

'Öyleyse bir gece daha bekleyebilirsiniz.'

Onu bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi.Haklı olduğunu biliyordum.Ama sayıklamalarımın arasında, görebildiğim tek şey reddedilme duygusuydu.Onun kalbini fetheden kadın tipini görmüştüm.Kraliçe gibi birinin yanında ben, ödünç alınmış süslü kıyafetler giymiş güzel bir köylü kızından başka neydim ki?

'Anlıyorum,' dedim.

'Hayır.'Sözleri sertti.'Yapamazsın.'Elimden tuttu ve nereye yönlendirdiğini fark ettiğimde nefesim kesildi.Avucuma bastırılan sert et.En azından bu kısmı çok canlıydı.'Bana bunu yapıyorsun.'Dişleri yeniden uzamıştı.'İnan bana, seni yere serip gün doğana kadar tecavüz etmekten başka bir şey istemiyorum.Ama ben kan sarhoşuyum ve sen de sarhoşsun.'

Elimi bıraktı.İstemeyerek de olsa elimi bıraktım, sözleri sonunda bana ulaşmıştı.Boynuma, yaramın hemen üstüne son bir öpücük kondurduktan sonra Raleigh benden uzaklaştı ve sandığından bir bandaj buldu.Bandajı bağladıktan sonra yanıma uzandı.

Ona kızmak istiyordum.Duyularımı saran bu arzu beni alevlendirmişti ve hiçbir çıkış yolu bulamayınca rahatsızlık dayanılmaz hale gelmişti.Ama elbette haklıydı.

Yan döndüm ve yüzümü Raleigh'nin göğsüne bastırdım. Ona bakmaya çok utanıyordum ama ondan ayrı kalmaya da dayanamıyordum. Ne yapacağını bilmiyordum; orada donakalmış, kolları kaskatı yanlarında mı yatacağı yoksa beni uzaklaştırmak için yeni ve yaratıcı bir yöntem mi bulacaktı? Bu yüzden , kollarını bana doladığında ve çenesini nazikçe başımın üstüne bastırduğunda kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu .

Artık rol yapacak kimse kalmamıştı.Bu gerçektir.

Yaralarım acıyordu, bedenim sönmemiş arzularla alev alev yanıyordu.Bu gece bir canavar kanımı emmişti ve koca bir canavar ordusu beni avlamak için yoldaydı.

Ama dünyanın hiçbir yerinde bundan daha mutlu olamazdım.

Yirmi sekiz

Bir saat kadar sonra Raleigh'nin elini ağızıma bastırmasıyla birden irkilerek uyandım . Hâlâ yarı uykuluydum, ona karşı direndim, avucu protestolarımı yutuyordu ta ki uyanık zihnim içgüdülerimin önüne geçene kadar. Raleigh beni sakinleştirmeye çalışıyordu, oysa kendisi de açıkça dehşete kapılmıştı.

'Şşş.'Elini yavaşça dudaklarımdan çekti.'Buradalar.Saklanmalısın.'

'Bizimihtiyacımız-'

'Tartışma.Zaten duyma mesafesinde olabilirler.'Pencereye tedirgin bir şekilde baktı.'Tartışacak durumda değilsin.'

'Biz de koşuyoruz.'

Raleigh başını salladı.'Koşabilirim.Sen kapıdan öteye geçemezsin.'

'Öyleyse gidin.Hepimizin ölmesindense birimizin yaşaması daha iyidir.'

Parmaklarının tersiyle yanağımda gezindi.'Seni korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilerek ölmeyi, ellerimde senin kanınla yaşamaktan daha çok tercih ederim.'

Elini uzattım ve parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim.'Ben de öyle yapardım.'

'Clara...' Gözlerini kapattı, yüzünde acı belirdi.'Lütfen bunu zaten zor olan bir durumdan daha da zorlaştırma.'

Sinirden dişlerimi sıktım.'Pekala.Saklanacağım.Ama hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermen gerekiyor.Sadece beni korumak değil.Yaşaman gerekiyor.'

Raleigh gözlerini kaçırdı.'Söz veriyorum.Şimdi, hançerin nerede?'

'Ceplerimden birinde,' dedim, onları bıraktığım sandalyenin üzerinde görünce.

'Hepsini al.Sonra karıştırırsın.'Raleigh'nin görüntüsü titredi, sonra onları bana uzattı.'Bunu da giy.Kokunu gizler.'

Bu onun paltosuydu.Paltoyu üzerime geçirdim ve onun tarafından sarılmış olmanın verdiği rahatlıkla anında huzur buldum.Ama bu rahatlığın tadını uzun süre çıkaramadım.Raleigh küçük gardırobun kapısını açmış ve beni içeri çağırıyordu.

Tereddüt ettim.'İlk bakacakları yer orası olacak.'

'Güven bana.'

Ona güveniyordum ama bu, planına da inanmam gerektiği anlamına gelmiyordu.Kaşlarımı çatarak, dediğini yaptım ve hemen pişman oldum.İçeride bir elbise asmak için bile zar zor yer vardı.Sıkışıp kalmıştım, kollarım yanlarıma yapışmıştı.

'Özür dilerim,' dedi Raleigh, ardından kapıyı kapatarak tüm ışığı söndürdü.

Çığlık atmamak için tüm gücümü kullandım.Raleigh beni bırakana kadar yumruklarımı kapıya vurmak istesem de kendimi hareketsiz durmaya zorladım.Dışarıdan bir hışırtı geldi ve ahşabın hafif gıcırtısı Raleigh'nin kapıya yaslandığını gösterdi.İstesem bile dışarı çıkamazdım.

Nefes almaya odaklanmaya çalıştım.İçeri.Dışarı.Sığ.Düzenli.Zihnim bulanıktı, mide bulantısı kıvranıyordu, bandajın altında boğazım ağrıyordu.Raleigh,Moira'nın yaşadığı semptomları yaşamam için yeterli kan almamıştı, ama yine de kaybı hissetmek için yeterliydi.

Alt kattan biri çığlık attı.Boğuk bir çarpma sesi, bir kahkaha, bir adamın acı dolu feryadı duyuldu.Karanlıkta ceplerimi karıştırırken sesin daha da yaklaşmamasını umarak gözlerimi sıkıca kapattım, ama elime ilk gelen şey gümüş değildi.Parmaklarımın arasına cam bir şişe düştü.Raleigh'nin kanı.

Raleigh haklıydı.Savaşacak durumda değildim.İçindekileri içersem ne olurdu?Kanım onun damarlarındaydı, zehri benimkilerdeydi.Bir saat önce bu tek şişenin beni sonsuza dek lanetlemek için yeterli olacağından hiç şüphe yoktu.Ama şimdi, vücudum Raleigh'in ısırığından dolayı artık alev alev yanmadığı halde?Bilmiyordum.Bu kadar uzun süre beklememiş olsam bile, bu şişedeki kan üç yüz yıldan fazla eskiydi.Yeni alınmış kanla aynı etkiyi gösterip

göstermeyeceği belli değildi.Belki de tamamen başka bir şeyden dolayı beni anında öldürebilirdi.

Odanın hemen dışından gelen, anlaşılmaz bir çığlık daha duydum.Şişeyi göğsüme bastırdım ve tekrar nefes almaya odaklanmaya çalıştım.Bir çarpma sesi, bir gürültü duyuldu.Kapı zorla açıldı ve üzerimize geldiler.

'Randal,' dedi Raleigh kapının diğer tarafından soğukkanlılıkla, 'Elif.İkinizi de tekrar görmek bir zevk, derdim ama duygularınızı incitmemek için pek de istekli değilim.'

Bir anlık sessizlik oldu.'Evcil hayvanın nerede?'Bu kesinlikle Randal olmalıydı.

'Clara mı?Onu günlerdir görmedim.Arabayı takip edeceğinizi biliyorduk, bu yüzden bir ata binip tek başına batıya gitti.Gerçekten de buna kandınız, değil mi?Şaşırmamalıyım – siz hiçbir zaman çok zeki bir grup olmadınız.'

'Gardıropta bir insan kokusu alıyorum.'Bu ikinci sesti, bu sefer bir kadının sesiydi, yumuşak ve sinsi bir sakinlikle.

'Ah,hayır, bakın, az önce yemek yerken talihsiz bir dökülme oldu,' dedi Raleigh.'Onun kokusunu alıyorsunuzdur.'

'Yalan söylüyorsun,' diye mırıldandı Elif.

'Clara çoktan gitti,' dedi Raleigh tekrar.Sesi alçaldı, çocukluğumun prensi yeniden yüzeye çıkmaya başladı.

'Önemli değil,' dedi Randal.'İnsanı bulmakla görevli olanlar diğerlerdi.*Bizim*memrimiz ise seni almaktı.'

Kendi tehlikem unutulmuştu.Garip ve keskin bir berraklık beni sardı.Raleigh benim için hayatını tehlikeye atıyordu.Moira ve Enrique kim bilir neredeydi – umarım hâlâ hayattadırlar – ve benim yapabileceğim tek şey, çaresiz bir bebek gibi Raleigh'nin kıyafetlerine sarılıp saklanmaktı.

'Beni geri getirebilecek bir mahkeme hâlâ var mı?'

Randal, "Mahkeme varlığını sürdürüyor," dedi."Bölünmüş olsun ya da olmasın."

Nefesim kesildi.Demek Kraliçe kazanmıştı.Titremeye başladım.Raleigh hâlâ ölümsüzken, saldırıdan sağ çıkmamış olmasını ummanın fazla olduğunu biliyordum, ama bir şekilde zayıflamış olmasını ummuştum.

Raleigh, "Eğer seninle gidersem, Clara hayatta kalacak mı?" diye sordu.

Kadın homurdandı."Çok sıkıcsın Raleigh.Ama evet, emirler böyle.İsteyerek gelirsene, evcil hayvanın da yaşayacak."

'Özgürce,' dedi Raleigh.'Özgürce yaşıyor.Onu da elinden alamazsın.'O an ne demek istediğini anladım.Çığlık atmak, kapıyı açıp ne söyleyecekse onu durdurmak istedim.

'Bu konuyu Majesteleri ile görüşmeniz gerekecek.Ama size söz veriyorum, sevgilim, onun güzel saçının teline bile zarar vermeyeceğiz.'

'Sakin yapma,' diye fısıldadım kendi kendime.

Raleigh beni susturmak için gardırop kapısına dirseğiyle vurdu.Kuzenlerinin de beni aynı netlikte duyduğundan şüphem yoktu.Eğer bir kelime daha söyleseydi, hayatımın en kötü kararını vermek üzereydim.Belki de hayatımın son kararı.

'Ben de seninle gelirim,' dedi Raleigh.'Ve Clara serbest kalır.'

Onu durdurmak zorundaydım.

İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum.Ne kadar süreceğini, belki de artık çok geç olup olmadığını da bilmiyordum.

Bilmiyordum.

Bilmiyordum.

Bilmiyordum .

Ama denemek zorundaydım.

Kapağı açarken parmaklarım o kadar titriyordu ki, şişeyi neredeyse düşürüp Raleigh'nin hayata dair son şansını da yok ediyordum.Koku anında burnuma çarptı.

Gerçekten bunu mu yapıyordum?Hayatımın geri kalanını tek bir an için mi takas ediyordum?Ama eğer bu anı atlatamazsak, takas edebileceğim bir hayatım da kalmayacak.

Kendimi zorlayarak içindekileri boğazımdan aşağıya döktüm, öğürme isteğimi bastırdım ve hepsini yuttum.

Raleigh kapıdan uzaklaşırken etrafımdaki tahta gıcırdadı.İçimde bir güç dalgasının yükselmesini, damarlarımda kan susuzluğunun ve büyüünün akmasını bekledim.Hiçbir şey olmadı.Aksine, kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu.İçimde dolaşan tek his, mide bulandırıcı bir farkındalıktı.

Mide bulantısı ve panik dalgasıyla mücadele ederken, dönüşüm süreci hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Lanetin etkisini göstermesi ne kadar sürüyordu? Tam bir dönüşüm günler sürebilirdi, ancak okuduğum kaynaklar ilk belirtilerin hemen ortaya çıkacağını ima ediyordu. En azından bir şeyler *hissetmeliydim* .

İşe yaramamıştı. Tek avantajımı kaybetmiştim. Ve bu gece ölen tüm insanlar, kendimizi feda edemeyecek kadar bencil olduğumuz için hayatlarını boşa harcamışlardı. Hepimiz burada ölecektik, Raleigh hariç, onun için çok daha kötü bir kader vardı.

Bütün hayatımı korkunç sesler dinleyerek geçirmiştim. Bir babanın karısının soğuk bedeni üzerindeki feryadı. Bir ruhu tüketen alevlerin çığırması. Yatağımda bir ceset bulduğumda kendi çığlıklarım. Ama hepsinden kötüsü, Raleigh'in teslimiyetinin boyun eğmiş sessizliği. İnsandım, güçsüzdüm, ama onun özgürlüğünü korumak anlamına geliyorsa dünyadaki her vampiri öldürürdüm. Elimi cebime sokup hançeri aramaya başladım.

'İstekli bir şekilde geldiğin için memnun olacaktır,' dedi Elif. 'Umarım cezayı çok sert tutmaz. Hepimiz o güzel yüzünü özledik.'

'Üzgünüm ama zaten başka bir evlilik sözü verdim,' dedi Raleigh.

Ceplerimi yere fırlattım ve gardırobun sonuna kadar açtım, gerekirse ikisiyle de tek başıma savaşmaya hazırdım, ama Raleigh çoktan harekete geçmişti, et ve öfkenin bir karışımıydı. Randal olması gereken adamın üzerine atıldı ve boğazını kavramaya çalıştı, ama Randal daha güçlü ve daha hızlıydı. Raleigh'i üzerinden fırlattı, onu havaya savurdu. Raleigh yere çarptığında duvarlar sarsıldı, etrafındaki sıvalar döküldü.

Elif adındaki kadın, gardırobun içinden fırlayışımı görünce şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Onu öldürmek istedim ama başkası dümeni ele alsa şansım daha yüksek olurdu. O anlık tereddüdünden faydalanarak hızla yanından geçip kapıdan dışarı fırladım.

'*"Moira!"* diye bağırdım korkuluktan.

Bir gürültü ve bir küfür duydu ve bunun beni duyduğu anlamına geldiğini umdum. Odaya geri koştum, hançerimi daha sıkı kavradım ve korunmak için haçı önümde tuttum. Elif, ona doğru ilerlerken tısladı ve onu köşeye sıkıştırdım.

' *Geri gelme*

, ' diye homurdandı Raleigh. Randal onu duvara yaslamış, bir eliyle boğazını sıkarak havada tutuyordu. Raleigh'nin ayakları yere değmiyordu. Çaresizce tekmeleyerek kendini kurtarmaya çalıştı.

'Bir fahişe için ne kadar da kibirlisin, değil mi Raleigh?'Randal boğazını daha da sıktı.Tırnakların ete değdiği yerde bir damla kan belirdi.'Bizi durdurabileceğini mi sanıyorsun?Onu durdurabileceğini mi?Sen sadece tek bir şeyde iyiydin, o da kesinlikle dövüşmek değildi.'

Randal'ın sırtışı mide bulandırıcıydı.Daha önce de görmüştüm, şehvet düşkünü sarhoşlardan, Yorik ve Lukas'tan.Her kadın görmüştür.Alıştığımı, görmezden gelebileceğimi sanıyordum, ama bunu Raleigh'e yöneltmiş halde görmek içimdeki ilkel bir şeyi uyandırıldı.

'Nişanlıma sakın öyle konuşmaya kalkma.'

Randal bakışlarını yavaşça benimkilerle buluşturdu.'Demek Majestelerinden hırsızlık yapacak kadar aptal olan insan sensin.'

Gözlerimi kıstım.Demek fark etmişti.Darbenin tüm karmaşasında kayıp şişeyi fark etmemiş olabileceğini ummuştum.'Eğer önemsiz şeylerle uğraşmak yerine daha çok zaman harcasaydı belki de tebaasını kontrol altında tutabilirdi,' dedim.

Randal homurdandı.'Seni paramparça edecek.'

'Önce ben yaparsam olmaz.'Bu, köşeye sıkışmış bir sokak kedisi gibi sırtı kamburlaşmış Elif'in sözüydü.

'O zaman onu nereye sakladığımı asla bilemeyecek,' dedim."O" yine ceplerime gömülmüştü, tüm değeri tükenmişti, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Randal, başını Raleigh'e doğru çevirerek, "Ondan daha fazla kan çıkarabiliriz," dedi."Onun cezalandıracağı şey senin küstahlığın."

'Benim şişemi mi çaldın?'diye sordu Raleigh.

'Onun yardımı olmadan seni kontrol edemez.'Randal'ın bir sonraki hamlesini anlamaya çalışarak bakışlarımı ondan ayırmadım.

Elif tiz bir kahkaha attı.'Sen ne saçmalıyorsun?'

Kafam karışmış bir şekilde ona döndüm, ama açıklama yapamadan bir şey kulağımın yanından ısıklık gibi geçti ve Elif'in göğsüne saplandı.Moira, ölümcül bir ateş topu gibi kapıdan içeri daldı,okun

hedefi vurup vurmadığını beklemeden bir sonraki oku yaylı oka yeniden yerleştirmişti bile.

Moira yaklaşırken Elif çığlık atarak yere yığıldı. Bir eliyle kalbinin eskiden olduğu hızla açılan uçuşunu tırmalarken, diğer eliyle yerde sürünerek ilerlemeye çalıştı ve çenesini sonuna kadar açarak Moira'nın bacağını ısırıldı.

'Güzel deneme,' dedi Moira ve ikinci oku tam gözlerinin arasına sapladı.

Elif, ne olduğunu anlama fırsatı bulamadan kül bulutuna dönüşerek yok oldu.

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmayan Moira, ayaklarının tozunu silkeledi. 'Tek sorun bu mu—*Raleigh*.' Moira başka bir ok aradı ama kesenin boş olduğunu gördü. Yaylı oku bir kenara fırlattı ve kemerinde başka bir silah aramaya başladı.

Randal hiç tereddüt etmeden Raleigh'i onun üzerine fırlattı. İkisi de yere yığıldı. Moira hemen yuvarlanarak kendini Raleigh ve Randal'ın arasına koydu, ancak ayağa kalkmaya çalışırken sendeledi ve sonra düştü. Nefes nefese kalmış, teni ölümcül derecede solgundu.

Randal alaycı bir şekilde, "Bu senin ordun mu, Raleigh? Lukas'ın konuşma tarzından en azından birinizin savaşabileceğini sanıyordum." dedi.

"Arkadaşın da böyle der miydi?" diye sordum, geceliğimden düşen bir kül tanesini silerken.

Randal yavaşça bana döndü. İyi. Dikkatini Moira'dan uzaklaştırmam gerekiyordu. O haldeyken savaşmamalıydı; ikimiz de savaşmamalıydık. Ama ondan bir şey daha yapmamı istiyordum.

'Elif'in hiç *arkadaşı* yoktu

.' Bana doğru bir adım attı. 'Onu öldürerek hepimize iyilik yaptın.'

Yaklaşmasını engellemek için hançerimi sapı yukarı doğru uzattım.

Aniden durdu, gözü seğiriyordu. "Gerçekten benimle dövüşebileceğini mi sanıyorsun, insan?"

Kenara çekildim, böylece sırtı Raleigh ve Moira'ya dönük olacak şekilde döndü. Moira kendini toparladı ve bu sefer ayakta kalmayı başardı.

'Hadi öğrenelim.' Rakibime karşı ezici bir üstünlükle mücadele ettiğimi umursamadan, hançerimle saldırdım.

Elimi itti.'Yapabileceğin en iyi şey bu mu?'

'Savaşmış kişi ben değilim,' dedim.

'Ne—' Sorusunu tamamlayamadı.Gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı, boğazından kan fışkırdı.Kendimi kurtardım, sendeledim ve Moira sırtından kazığı çıkardı.Randal'ın son laneti, bedeni çökerken sustu, kötülüğü de onunla birlikte küle dönüştü.

Üzerimize bal gibi bir sessizlik çöktü.Oda tam bir karmaşa içindeydi: duvarlar çatlamış ve dökülüyordu.Volkanik bir patlamanın ardından kalmış gibi küller yerleri kaplamıştı.

Raleigh yerden kalkarken, "Daha fazlası var mı?" diye sordu.

'Aşağı katta Clara'yı arayan üç kişi vardı.Şimdi hepsi öldü.'

'Güzel,' dedi Raleigh.'Peki ya Enrique?'

'Hayatta kalan misafirlerle birlikte aşağıda.'Moira bandajına dokundu ve boynunu bükerek acıyla yüzünü buruşturdu. 'Onları hipnotize etmeniz gerekecek.Vampirleri buraya sizin getirdiğinizi düşünüyorlar.'

Raleigh içini çekti.'Şunu bir an önce bitirelim.'

Alt katta panik içinde bir kalabalık vardı.Zemin kan ve küllerle kaplıydı, hayatta kalan insanlar telaşlı ve korkmuştu.Toplamda sekiz kişiydiler.Başlangıçta kaç misafir olduğunu bilmiyordum, ancak hanın tamamen dolu olması, sayının sekizden çok daha fazla olduğunu gösteriyordu.

İçeri girmeden önce konukların hissettiği korku, Rostenburg Prensi içeri girdiğinde yaşadıkları dehşetin yanında hiçbir şeydi.Daha önce onu tanımamış olsalar bile, şimdi kesinlikle tanıyorlardı.Çenesini dik tutuyor, gözlerini kısarak soğuk bir ifadeyle bakıyordu.Her hareketi koreografik bir zarafetle parılıyordu.

Bir adam ona doğru atıldı.Raleigh onu kolundan yakaladı ve ayağını bile kıpırdatmadan kanlar içinde yere fırlattı.'Başka ölüm dileği olan var mı?'

Kimse konuşmadı.

'Güzel.Duvara dizilin.'Yerdeki adama tekme attı.'Sen de.'

İdam edilmeyi bekleyen mahkumlar gibi itaatkâr bir şekilde sıraya girdiler.Çoğu titriyordu; bir kadın sessizce hıçkırarak ağlıyor, iri gözyaşları burnundan aşağı akıyordu.

'Hipnoz nasıl gidiyor?'diye sordu Raleigh, Enrique'ye.

'Var olmayan.'

'Bu yüzden bu kadar çekicisin.'

'Raleigh,' diye başladım ama Moira elini omzuma koydu.

'Yapma.Bunu yapmak zorunda.'

Onun haklı olduğunu biliyordum, ama aklımdan geçen tek şey onun kafasından geçenlerdi.Onlar için o, sadece zihinlerini ve anılarını alarak terör saltanatını meşrulaştıran vampir liderlerinden başka bir şey değildi.Onların korkusunu biliyordu.Yüzyıllardır o korkuyu yaşamıştı.

Sıra boyunca ilerleyerek, teker teker zihinlerini büyüledi.Ve her tanık bilinçsizliğe daldığında, aynı sözleri söyledi:'Beni affedin.'

İşini bitirdiğinde, yaptığı işin sonuçlarını görmemek için hızla arkasını döndü."Başka kimse gelmeden gidelim," dedi."Evimde ölmek istiyorum."

Yirmi Dokuz

Çalınmış atlarla şafak sökmeden yola çıktık
. Bu Moira'nın fikriydi. Gerçek sahiplerinin muhtemelen ölmüş olduğunu ve yeni atlara ihtiyaçları olmadığını söyledi. Tartışacak gücüm kalmamıştı. Raleigh, güneş ufukta parlamaya başlamadan önce tabutuna çekildi. Gücünü korumak için olduğunu söyledi ama konuşurken bana bakmadı.

'Sorun sende değil,' dedi Moira. Atların gürültüsü arasında sürücü koltuğunda yan yana oturuyorduk. Parıldayan güneş, dağların zirvesinde ısıldıyor, loş gökyüzünde pembe çizgiler oluşturuyordu. Moira, çıkarken çaldığı bir demet pastayı didikliyordu. Şeker, gücünü geri kazanmasına çok iyi geliyordu. 'Bu durum onun için çok zor. Bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var.'

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de bana kızgın olduğu düşüncesinden kurtulamıyordum.

"Az önce şişe meselesi neydi?" diye sordu.

İnleyerek her şeyi anlattım. Kan duvarını, Kraliçe'nin saray üzerindeki kontrolünü. Moira ben bitirene kadar dinledi, sonra düşünürken alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı.

"Bence işler böyle yürümüyor," dedi bir süre sonra. "O, onun babası. Yine de onu kontrol edemez mi?"

'Raleigh'e böyle söyledi.'

'Peki, ona güveniyor musun?'

Onun söylediklerini çürütememekten nefret ediyordum.

'Bununla ne yapmayı planlıyorsunuz?'

'Onu çoktan attım,' diye yalan söyledim. 'Bunun izimizi kaybettirebileceğini düşündüm.'

Moira homurdandı. 'İşte bu işe yaradı.'

Gün ağırdıktan kısa bir süre sonra atların dereden su içmesi ve çeşitli kişisel ihtiyaçlarımızı gidermemiz için durduk. Ben gölgede kaldım. Soğuk, açık bir gündü, kışın eşiğindeydik ve havadaki soğuklukla sert güneş ışığının karışımı beni ateşli hissettiriyordu. Moira bana son pastaları ikram etti ama reddettim. Dün gecenin olaylarından sonra midem hala düğüm düğüm olmuştu ve yemek yeme düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Enrique sersemlemiş bir halde arabadan çıktı. Bir sonraki nöbeti Moira'ya teklif ettim, o da kesinlikle reddetti. Bunu asla itiraf etmezdi ama uyuyamayacak kadar gergin olduğunu biliyordum. Göz kamaştırıcı güneş ışığına rağmen silahlarını bırakmayı reddetmişti ve taç giyme törenindeki bir Linford prensinden daha fazla gümüş silahla şıkır şıkır sesler çıkarıyordu.

'Git ve Raleigh ile aranızdaki sorunu çöz.'

'Uyuyor olduğuna oldukça eminim.'

'Öyleyse onu uyandırın.'

Daha sert itiraz etmeliydim; onun benden daha çok dinlenmeye ihtiyacı vardı. Yaralarımız aynı olabilirdi ama Moira'nın çektiği rahatsızlıkların hiçbirini yaşamıyordum. İçten içe, uyku nöbetini reddedecek kadar iyi durumda olmasına sevindim.

Tekrar hareket etmeye başladığımızda, Raleigh'nin tabutunun yanındaki koltuğa sıkışmıştım ve karanlığa alışmak için hızla göz kırpyordum. Uyanıksa bile belli etmiyordu. Tabutunun kapağı inatla kapalı kalmıştı, oysa araba o kadar karanlıktı ki dışarı çıkmak tamamen güvenli olurdu. Bir süre sonra yere oturdum ve yanına uzanıp, sert ahşaba yaslandım.

'Ne yapıyorsun?' Raleigh'nin sesi içeriden boğuk geliyordu.

Onun taktiğini uyguladım ve tabuttan kalkıp bana dik dik bakana kadar onu görmezden geldim. 'Böyle göğsüme sürtünürken uyuyamıyorum.'

'Öyleyse uyuma,' dedim Moira'nın sözlerini tekrarlayarak. Oturdum. 'Seninle konuşmak istiyorum.'

'Bekleyemez mi?'

'Senin bana kızgın olduğun bir halde ölmek istemiyorum.'

Şaşkınlıkla geriye sendeledi. 'Sana kızgın değilim.'

Kaşlarımı kaldırdım.'Öyle değil misin?'

Ağzını açtı.Kapattı.İçini çekti.'Benim için ölmeye bu kadar kararlı olmanı anlamıyorum.'

Benden bu yüzden mi kaçınıyordu?Rahatlamış bir şekilde gülmek istedim.

'Gerçekten farkında değil misin?'

'Neyi fark edecektin?'diye sordu.'Kraliçeden çaldın, Clara.Bunu öğrendiğinde seni öldüreceğini biliyordun herhalde.'

Elbette yaptım, ama o an bir önemi olmamıştı.Şimdi ise önemi daha da azdı.'Zaten ölmemi istiyordu.En azından bu şekilde seni kontrol edemez.'

'Benim özgürlüğümün senin hayatından daha değerli olabileceğini nereden çıkardın ki?'Sesindeki tiksinti bana yönelik değildi ve benim çok sevdiğim birine karşı böyle bir nefret beslediğini bilmek kalbimi acıttı.

'Mahkemede sana söylemiştim.'Dizlerimin üzerine çöktüm ve tabutun kenarına tutunarak dengemi sağladım.

Kıpırdamadı, kirpiklerinin arasından bana bakıyordu, dudakları hafifçe aralıktı.'Bana ne söyledin?'

'Ciddiydim.'Derin bir nefes aldım.'Kraliçeye asla yalan söylemedim.'

Öne doğru eğildim ve Raleigh geri çekilmeyince aramızdaki mesafeyi tamamen kapattım.Dudaklarımız birleştiğinde boğazından boğuk bir ses çıktı.Çenemi avuçladı, beni kendine doğru çekti, ta ki vagonun ani bir sarsıntısı bizi ayırana kadar.O anda bile elleri hâlâ üzerimdeydi, başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor, sanki bu sahneyi sonsuza dek gözlerinin içine kazımaya çalışıyormuş gibi bakıyordu.

'Gerçekten bunu mu kastediyorsun?'

'Kraliçe, sizinle yaptığı anlaşmaya sadık kalamamanız için en zayıf bahaneyi uydurdu.Yalan söylediğimi düşünseydi gerçekten zahmete girer miydi sanıyorsunuz?'

Gözlerini sıkıca kapattı, sonra alınlarımızı birbirine yasladı.'Söylediklerimin arkasındayım.Her şeyden çok.'

Kalbim sıkıştı.'Söylediklerini gerçekten kastetmiş miydin?'

Geri çekildi, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı."Mahkemede," dedi."Ne düşünüyorsun?"

Ondan uzaklaşarak yana döndüm, ellerimi gözlerime bastırdım. 'Seni hiç anlamıyorum.'

Elini omzuma koydu. 'Anlamamı istiyorum, sana olan ilgimi reddetmemin seninle hiçbir ilgisi yok.'

'Bunu kastetmiyorum,' dedim. Bunu anlamıştım. Mahkemede yaşadıklarını bildiğim halde, benim yakınlaşmalarımı geri çevirmesini kesinlikle suçlayamazdım. 'Ama kendin de söyledin, yalnız kaldığımızda bile bunların hepsi bir oyun.'

'Clara—' Sözü duraksadı. ' Aylardır *sana aşığım* .'

Hareket etmeyi unuttum. 'Ne?' Bu duygu selini nasıl yorumlayacağımı bilemedim. 'Ne zaman?'

'Orfen'de benimle geri dönmeyi seçtiğin zaman,' dedi Raleigh. 'Ya da en azından o zaman anladım. İlk tanıştığımızda fırıncını korumak için gösterdiğin çabalardan çok etkilenmişim, birinin benim için de aynı şeyi hissetmesi için her şeyimi verirdim. Sonra da bunu benim için senin hissetmeni istedim .' Elleri açtı. 'Ve sonra gerçekten oldu.'

'Öyleyse neden o gece kulende...Neden yalnız kaldığımızda beni seviyormuş gibi yapacağını söyledin?'

'Panikledim.Seni korumak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını fark ettim ve seni benden uzaklaştırabilecek bir şey yapmak aklıma gelen en son şeydi.'Gözlerini kırptırdı.'Bunu bildiğini sanıyordum.'

' *Hayır* ,' diye kekeledim. 'Ya ondan sonra? Kraliçeye yalan söylemek zorunda olduğunu söylemiştin.'

'Ben asla öyle bir şey söylemedim.'

'Evet, yaptın.'

'Sanırım hiçbir şey söylemedim.'

Dişlerini sıktım.Haklıydı.Hiçbir şey söylememişti.Sessiz kalmış ve boşlukları benim doldurmama izin vermişti, ama ben onları yanlış doldurmuştum.Sessizliği, yalan söylediğini anlayamayacağı anlamına gelmiyordu. Aksine, yalan söylemeyeceği *anlamına geliyordu* .

Onun kadar iletişim konusunda sinir bozucu derecede berbat birini daha önce hiç tanımamıştım.

'Neden bana gerçeği söylemedin?'

Dişlerini sıktı.Başını çevirdi.'Hislerimi anlattıktan sonra hiç kimse yanımda kalmadı.Seni uzaklaştırmak için yaptığım her şeyden sonra,

aşkımanın senin ayrılmanın sebebi olmasını istemedim.'

İçimde biriken umutsuz acı yüzeye çıktı.O benimdi, tıpkı benim her zaman onun olduğum gibi.*O benimdi*.Ve her zaman da benim olmuştu.

Dünyadaki her şeye sahipmişim gibi hissediyordum, sadece zamanım yoktu.

'Vampir zehrinin insan vücudundan atılması ne kadar sürer?' diye sordum.

Raleigh gerildi.'Birkaç saat.Eğer uyuyup atlatmadıysan, şimdiye kadar geçmiştir.Peki, buna ne sebep oldu?'

'Çünkü hâlâ sana dokunmak istiyorum.'

Güldü ve sesi mükemmeldi.Cevap olarak dudaklarımı yakaladı.Zihnim artık tamdı ve rol yapacak kimse yoktu.Kraliçenin bizi yakalaması konusunda daha sonra endişelenebilirdik.Şimdilik sadece ben ve o vardık ve kalan zamanımız.

Parmaklarımı saçlarına doladım ve tüm duygularımın yoğunluğuyla onu öptüm.Bu sefer yumuşak bir şey yoktu.Boğazından bir ses daha çıktı, küçük ve muhtaç bir ses ki tüm bedenimi alev alev yaktı.Sadece kucağına oturmak için kısa bir süreliğine ayrıldım, dizlerim tabutun yastıklı kenarlarına dayandı, göğüslerimiz birbirine yapıştı.Beni kendine çekti ve sanki onu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi öptü.

Araba tekrar sarsıldı, kalçalarını benimkine doğru itti ve içimde yanan kalbime karşı arzusunun tüm gerçekliğini hissetmeme izin verdi.Çılgılık atma sırası bendeydi.Ona doğru geriye doğru sallandım, sürtünme ararken, onun dolaşan elleri beni elbiseme bağlayan bağları arıyordu.

Tabutun içine kumaş yığılmıştı.Dışarı çıktık ve ikimiz için daha fazla yer olan yere, zemine geçtik.Ve sonra tekrar bir aradaydık.Her anı ezberlemeye çalışarak ellerimi göğsünde gezdirdim.Parmaklarım meme ucuna değdiğinde midesinin kasılmasını, ellerim daha da derine indikçe dudaklarından çıkan nefesi.Avucum tenine değdiğinde çıkardığı iniltiyi.

'Enrique muhtemelen bizi duyuyordur,' diye fısıldadı Raleigh köprücük kemiğimin çukuruna doğru.Konuşurken dişlerinin dokunuşunu hissedebiliyordum.

'Öyleyse ona duyabileceği bir şey verelim.'Onu hafifçe sıktım ve hareketsiz kaldı, tüm vücudu altımda gerildi.Gözleri benden öteye, artık bu zamanda olmayan bir yere doğru bakıyordu.

Donakaldım.'Raleigh mi?'diye fısıldadım.

Gözlerini kırıştırtarak gerçekliğe döndü, sonra titrek bir gülümseme verdi.

'Durabiliriz,' dedim.

'Durmak istemiyorum.'Ellerimi kenara çekti ve parmak boğumlarımı nazikçe öptü.'Sadece... sanırım önderlik etmem gerekiyor.'

Kalbim yerinden fırladı.Tabii ki.Mahkemenin ona yönelttiği her edepsiz sözden sonra, bu anın onun için ne anlama geleceğini anlamalıydım.Üzerinden kalktım ve onun yerine beni yere indirmesine izin verdim.Araba tekrar sarsıldı ve aniden ikimiz de yerdeydik, tüm ağırlığı beni yere bastırıyordu.

'Hareket etmeyen bir yerde itiraf etmek için gerçekten bekleyemez miydin?'

Cevap vermedim.Bariz olanı söylemenin bir anlamı yoktu; elimi yanağına koyduğumda kendisi de anlamış gibiydi.Gün batımından sonra hayatta kalacağımızın garantisi yokken nasıl bekleyebilirdim ki?

Başını eğdi ve zamanın kısıtlı olduğunu unutana kadar beni öptü.Araba etrafımızda adeta eriyip gitti.Sadece biz vardık, dudaklarının dokunuşu, teni.Gitgide daha aşağıya inen, dokunan, arayan eli.

'Sana dokunabilir miyim?'diye fısıldadı.Bunu alaycı bir gülümsemeyle söyledi ama cevaba ihtiyacı olduğunu biliyordum.

'Bana istediğin gibi dokun.'Saçlarını gözlerinden uzaklaştırdım.'Ve ne zaman istersen dur.'

Parmaklarının ani soğukluğu beni nefessiz bıraktı, sonra da bunun kolay olmayacağını anlayınca inledim.Parmak uçlarıyla hafif, alaycı işkence daireleri çizdi, bana ihtiyacım olanı verecek kadar sert bastırmadı.Sürtünmeyi artırmaya çalışarak kıvrandım, ama o her hareketimi önceden tahmin etti.

Aklım çoktan kaymaya başlamıştı.Gerçekten temas kurduğunda uzun süre dayanamayacağımı biliyordum.Ama buna ihtiyacım vardı.Onun benim sonum olmasını istiyordum.

'Raleigh,' diye inledim.

'Neye ihtiyacın var?'Sesi alçaktı, her hece sahte masumiyetini ele veren bir açlıkla doluydu.

Gözlerimi kapattım, bunu bana söylettirecek olmasından utanıyordum.'Bana düzgünce dokun.'

'Nasıl?'Ses tonundaki alaycı gülümsemeyi duyabiliyordum, parmaklarının hafifçe dokunuşunu hissedebiliyordum.Kalçalarımı yukarı doğru iterek, protesto edercesine eline sürtündüm ve bu da derin bir eğlence sesi çıkardı.

'Söyle bana,' diye mırıldandı. 'Beni nasıl istiyorsun? Böyle mi?' Uzun bir parmağını içeri kaydırды, benim kayganlığımla ısınmıştı. Ani oluşuna, doğruluğuna, *onun* olduğunu bilmenin dayanılmaz zevkine hayretle nefesimi tuttum . 'Yoksa her yerimi mi istiyorsun?'

İkinci bir kişi birincisine katıldı ve tek bir vücut gibi kıvrılarak duvarlarıma bastırdılar, beni yavaş yavaş unutulmaya doğru çektiler.

'Sen,' diye nefes nefese kaldım.'Hep sen.'

Raleigh yavaşça geri çekildi, beni boş ve çaresiz bırakarak, sonra da yerini aldı.Orada oyalandı, gözleri dağılmış bedenimi inceliyordu, adeta mermerden oyulmuş bir şeytan gibiydi.Daha önceki tereddüdünü aradım onda, ama bu sefer tamamen oradaydı, zevkinin kanıtı üzerime sıkıca bastırıyordu.Bana baktığımı fark etti ve beni tekrar öptü, soracağımı bildiği soruyu yutarak, sonra da içeri doğru yavaşça ilerlerken inlememi de yuttu.

"Çok sıcaksın," diye fısıldadı.

O değildi.Her hareketinde, sanki etten değil de camdan yapılmış gibi, tüm soğukluğunu hissedebiliyordum.Ama camdan yapılmış olan bendim.Kalçalarının her vuruşunda, derimin altında çatlakların yayıldığını hissediyordum.Zarif, korkunç elleri kasıklarına spiraller bastırarak gerçeklik algımı paramparça ediyordu.Onun da giderek artan itişleriyle birlikte parçalandığını, nefesim düzensizleşirken onun da nefes almayı bıraktığını hissedebiliyordum.Bütün vücudu titriyordu.Dudaklarından ismim döküldü, gözleri kapandığında gözlerinin ardında beni gördüğünü anladım.

'Raleigh,' diye fısıldadım karşılık olarak.Yüzünü iki elimle kavradım, 'Seni seviyorum.'

Yüz ifadesi bile beni onun yanında paramparça etmeye yeterdi.Zevkin doruk noktasında bana karşılık vererek boğuk bir çığlık

attı.Bilincimin kenarında, kendi sözlerimin yankısını tekrar tekrar fısıldadığını, zevkinin her dalgasıyla noktalanın kesik kesik çığlıklarını duyabiliyordum.

Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve kendini kaybetti.

Bir süre birbirimize dolanmış halde kaldık, ben nefes nefese kalmıştım, o da aklını başına toplamaya çalışıyordu.Sonunda benden ayrıldığında, Raleigh sarhoş gibi görünüyordu.Kırmızı dudakları ve dağılmış saçları bende öyle bir dalgalanma yarattı ki, buna dayanacak gücüm yoktu.

'Böyle olacağını bilseydim bu kadar uzun süre beklemezdim.'

Şakayla karışık omzuna vurdum.'Sen benden nefret etmeni istedin.'

'Hâlâ inanmadığıma inanamıyorum.'

Onun kilo kaybıyla içim acıdı, ama o sadece uzun zamandır unutulmuş kıyafetlerin arasından iç çamaşırımı çıkarmak için kısa bir süreliğine gitmişti.

'Al,' dedi ve onu kollarımın arasına itti.'Soğuktan öleceksin.'

Dışarısı neredeyse buz gibiydi ama üşümedim.Tek istediğim uyumaktı.Uykum gelmiş bir halde yere uzandım ve Raleigh yanıma uzanıp beni koruyucu bir kolla göğsüne doğru çektiğinde ağlamak istedim.

'Rahat mısınız?'diye sordu.

'Hiç de değil.'Ama en son istediğim şey hareket etmektir.Yüzümü göğsüne gömdüm, teninin soğukluğuna rağmen varlığının sıcaklığıyla ısındım ve arabanın beni ölüm gibi bir uykuya daldırmasına izin verdim.

Otuz

Birkaç saat sonra uyandım ,
hala Raleigh'nin kollarındaydım. Sert zeminden dolayı tüm vücudum ağrıyordu ve tenim buz gibiydi.

'Clara.'Raleigh'nin sesi kulağıma yumuşak bir şekilde fısıldadı.'Durduk.Sanırım bir sorun var.'

Birdenbire tamamen uyandım.Pencereye gittim, perdelerin arasından dışarı baktım.'Hâlâ gündüz.Tabutuna girmelisin.'

'Göğüs.'

'Hemen ceza sahasına gir.'

'Doğru.'Raleigh tereddüt etti.'Böylece üşüyebilirsin.'

Aşağıya baktım, üzerimde sadece bir gecelik olduğunu fark edince yüzüm kızardı ama korse bağcıklarıyla uğraşarak vakit kaybetmek istemedim.Raleigh tabutuna geri tırmanırken, bana sunduğu azıcık mahremiyet için onun attığı paltoyu kaptım ve biraz olsun ısınmak için çantamın kenarında buruşmuş bir çift eldiven buldum.Dışarısı hala aydınlık olmasına rağmen, ne olur ne olmaz diye bıçağımı bacağıma geri bağladım. Son birkaç gündür o kadar uzun süre orada kalmıştı kigümüğü cildimi tahriş etmeye başlamıştı.Eğer bu iş bir şekilde iyi sonuçlanırsa, ondan kurtulmak dört gözle beklediğim bir şey daha olacaktı.

Arabadan dışarı adımımı attığımda güneş alışılmadık derecede yakıcıydı.Rostenburg Kalesi'nin hemen aşağısındaydık – dış kapının sivri kulelerinden sadece bir taş atımı uzaklıktaydık.Bizi güvenli duvarlardan ayıran, hepsi kabaca silahlanmış elli kadar erkek ve kadından oluşan bir kalabalık vardı.Grubun başında ise...

'Baba,' diye fısıldadım.

Orlfen halkını beni kurtarmak için seferber edebileceği onca zaman varken neden şimdi seçti ki?Kapının önünde bir ileri bir geri yürüyordu.Yann da onunla birlikteydi ve babama bir şeyler söylüyordu, ama babam dinlemek istemiyor gibiydi.

'Geri dönelim mi?'diye seslendi Moira bana.Hala çok uzaktaydık, birbirlerini duyacak mesafede değildik.Geri dönseler bile, arabayı hemen fark edeceklerinden şüpheliyim.

'Hayır.O benim babam.'

'Nereden biliyorsun?'diye sordu Moira.

'Onu görebiliyorum.'

O ve Enrique, rahatsız edici derecede uzun süre bana baktılar.

'Enrique, yüzlerini görebiliyor musun?'

'Hayır,' diye yanıtladı.'Yapamam.'

'Hadi araba kullanalım,' dedim.Karnımdaki düğümü umursamadan Enrique'nin yanına tırmanıp oturdum.'Bize zarar vermezler.Sanırım o benim için burada.'

'Ah evet, öfkeli kalabalıkların her zaman en iyi niyetleri vardır,' dedi Moira, atları tekrar harekete geçirirken.

Milislerin beklediği yere doğru ağır adımlarla ilerledik.Babam arabayı görür görmez adımlarını durdurdu ve kalabalığa geri çekilmeleri için emir verdi.Yaklaşırken arabanın etrafında dağıldılar, tanıdık yüzler korku ve öfkenin karışımıyla yukarı bakıyordu.Boğazıma bir bulantı çöktü.Herkes hâlâ onu takip ediyordu, ailelerine yaptıklarından habersiz.

Durduğumuzda aşağıdan "Burada ne yapıyorsunuz?" diye seslendim.

Ben kendi başıma aşağı indiğimde Yann öne atıldı, sonra ilişkimizin şu anki durumunu hatırlayınca aniden durdu.Uzun zamandır unutulmuş bir acı içimde yeniden alevlendi.Hayatımın büyük bir bölümünde o, bir uzvum kadar benim bir parçamdı.Şimdi hayatımın o bölümü tamamen sona ermişti.

Yann, kaybedecek fazla kilosu kalmamıştı.Gözlerinin kenarları kızarmış ve gölgelenmişti.Kol askısı gitmişti, ama sadece görünüşünden bile parmaklarının asla düzgün bir şekilde iyileşmeyeceği açıktı.İçimde suçluluk duygusu kıvranıyordu.

Baba, yanından hızla geçip, bir kez daha kalabalığın önüne geçti.Sırtında, aylar önce Raleigh'i vurmak için kullandığı aynı arbalet vardı. Sadece "Kıyafetlerin nerede?"dedi.

Raleigh'nin paltosunu bluzumun üzerinden çekştirerek kapattım.'Uzun bir hikaye.'

'O kadar uzun sürmez,' diye mırıldandı Enrique, arkamdan aşağı atlayarak.Ona ters ters baktım.

'Böyle görünerek ortalıkta dolaşamazsın.'

O an önemseydiğim şeylerin arasında, üzerimdeki çıplaklık kesinlikle yoktu.Sinirden burnumun köprüsünü sıktım ve başımı geriye doğru eğdim.Tam o sırada saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldü.

Babam kolumdan tuttu ve saçlarımın geri kalanını acı verici bir şekilde kenara çekti.'Bunu prens yaptı.'

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.Boğazımdaki bandajı bulmuştu.

Enrique dişlerini sıkarak tısladı.Saldırıdan önce yaşananları ona ya da Moira'ya anlatmamıştım.Ama Enrique en azından olayın bağlamını biliyordu.Babam bilmiyordu.

"Onu öldüreceğim," diye homurdandı.

'Ne yapmayı planlıyorsun Juri?'Moira, arabadaki yerinden alaycı bir şekilde sordu.'Onu açlıktan mı öldüreceksin?'

'Nelerden bahsediyor?'diye sordu Yann.

Babam dışarıdan sakın görünüyordu, ama gözlerinden soğuk bir öfke yansıyor.'Hiçbir fikrim yok.'

'Ne demek istediğini gayet iyi biliyorsun,' dedim.

Babamın gözleri buz gibiydi, sanki tekrar konuşmaya cesaret etmemi bekliyordu.Kalabalığa baktım, her zayıf ve kül rengi yüzü hafızama kazıdım.Buradaki herkes kıtlık yüzünden bir şekilde birini kaybetmişti.Hepsi onun ne yaptığını bilmeyi hak ediyordu.

'Onlara sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi?'diye sordum.

'Anlatacak bir şey yok.'

Demek o böyle oynamak istiyordu.Tamam.

'Raleigh, kıtlığın en kötü döneminde Orlfen'e düzenli yardım gönderdi,' dedim, en uzaktakilerin bile duyabileceği kadar yüksek sesle.'Babam, Orlfen için ayrılanları alıp Triz'de sattı, insanların açlıktan öleceğini biliyordu, sonra da bizi oradan ayrılmaktan

vazgeçirmek için Triz'in bizden daha kötü durumda olduğunu söyledi.Bütün bunları, toplumdaki konumunun ailelerinizin hayatından daha değerli olduğunu düşündüğü için yaptı.'

Kalabalığın arasında bir mırıltı yayıldı, ama Peder tepki vermedi.'Gördünüz mü?'dedi kalabalığa dönerek.'Tam da size söylediğim gibi.Bizi ayırmak için en akıl almaz yalanları nasıl da uyduruyor, dinleyin.O canavar aklını karıştırdı ve söylediği hiçbir şeye inanmayın.'

"Babamın çeyiz parasını nereden bulduğunu hiç merak etmedin mi?"diye seslendim ona.

Arka sıralarda oturan bir adam yanındaki kadına bir şeyler fısıldadı.

'Ya da neden ihtiyacı olduğunda her zaman takas edebileceği doğru şeye sahipti?'

Şimdi daha çok mırıltı duyuluyordu.

"Yiyecekleri biz yetiştirmedeğimiz halde, atlarımızı beslemeye yetecek kadar yiyeceğimiz hep nasıl oldu da oldu?" diye devam ettim.

'Yeter!'diye bağırdı baba.'Ona bu yalanları kimin söylediğini unutmayın.Nişanlısı bizim gerçek düşmanımız.'

'Raleigh mi?'Zoraki bir kahkaha attım.'Orlfen'in yarısı senin soyluluğa parayla girebileceğini sanacak kadar aldanman yüzünden öldü.Ve Raleigh seni ifşa etmek istediğinde, onu susturmak için beni ona sattın!'

"Orlfen'in yarısıöldüçünkü kocan dün gece onları öldürdü!" diye bağırdı baba.

Kalbim durdu.Ne demek istiyordu?Kim ölmüştü?Babam çok uzaktaydı, dünya etrafında tüneller açmış gibiydi.Sallandığımı hissettim ama bedenim ormanın öbür tarafındaymış gibiydi.

'Kim...' diyebildim ancak.

'Her evden bir kişi,' dedi Yann.Çok yorgun görünüyordu.'Onları bu sabah bulduk.'

Hayır.Yann ve babam ikisi de buradaydı, ama bu Klaus'un... Johanna'nın... Orlfen'de yüzlerce hane olduğu anlamına geliyordu. Yüzlerceyaslı aile.Yüzlerce ölü.Kalabalığın yorgun yüzlerine baktım ve gerçek bana bakıyordu.

Mahkeme burada bizi yenmişti.Bizi handa durdurmayı hiç amaçlamamışlardı.Sadece zaman kazanmaya çalışıyorlardı.

Babamın silueti gözümün önünde bulanıklaştı.Tekrar sendeledim, sonra yakıcı bir acıyla çığlık attım.Boğazım tıkanı; damarlarım kendi içlerine doğru büzülmüş gibiydi.Bütün vücudum parçalanıp yeniden şekilleniyormuş gibi hissettim.Güneş çok sıcaktı, bütün vücudum alev alev yanıyordu.Göremiyordum, düşünemiyordum.

Ve sonra durdu.Düşmüş olmalıyım, çünkü arabanın gölgesinde yerdeydim, başım babamın kucağındaydı, Moira ve Enrique ise telaşlanıyorlardı.İyiydin.Kalp atışım normale döndü.Acı, arttığı kadar hızlı bir şekilde azalmaya başladı.

'Ne oldu?'

'Clara, bir şey söyle.'

Doğrulup oturdum, Moira'nın parmaklarını bileklerimden uzaklaştırdım.Güneş dağın zirvesine ulaşmış, akşam ışığıyla göz kamaştırıyordu, ama ne yangın vardı ne de dayanılmaz bir sıcaklık.Kuraklık izin verirse, kar yağacak kadar soğuktu.

'Başım dönüyor,' diye mırıldandım umursamazca, ayaklarımın üzerinde dururken.Başım hala bulanıktı.Babama ağır bir şekilde yaslandım, başka bir pozisyon bulamayacak kadar dengesizdim.

Baba, Moira'ya öfkeyle baktı.'Ona ne yaptın?Buraya gelmeden önce hiç baş dönmesi yaşamamıştı.'

'Baş dönmesi nöbeti *geçirmiyor ki*,' diye çıkıştı Moira.'Nişanlısını toplu cinayetle suçladın, bayılmasına şaşmamalı.'

Sadece Enrique sessiz kaldı.Gözlerine baktım, sessiz kalması için yaptığım yalvarışımı anlamasını umuyordum.Kendini toparladı, mantığına karşı koyarak, 'Hepimiz yorgunuz.Bayılmasına kızabilir misin?Bir haftadır neredeyse hiç uyumadı.Bunların hepsini kaldıramaz.' dedi.

Normal nefes almayı hatırlayamıyordum.'Raleigh değildi,' dedim.'Yurtdışındaydık ve o tüm süre boyunca bizimleydi.'

Babasının gözleri önce arabaya, sonra gökyüzüne kayarken, Moira kendini onunla kapılar arasına yerleştirdi.Kapıları açıp Raleigh'i güneşe sürüklemek çok kolay olurdu. Bunu biliyordu.Babası da biliyordu.

'Mantıklı, Juri,' dedi Yann usulca.'Prens her seferinde sadece bir can alırdı.Bu ona hiç benzemiyor.'

"Canavarların zihninde mantık yoktur," diye tısladı baba.

'Bunu sen bilirsin,' dedi Moira.

Başım bir kez daha döndü.Güneş gözlerimi delip geçiyormuş gibi hissediyordum.Karanlığın içinde saklı olan ölümü bilmeme rağmen, güneşin bir an önce dağın arkasına saklanmasını diledim.'İçeri girmem gerek,' dedim Moira'ya.

'Eve gelmen gerekiyor,' dedi baba.

'Evdeyim,' diye çıktım.Sonra diğerlerine döndüm.'Prens dün gece aile üyelerinizi öldürmedi, ama burada onun gibi başkaları da var ve güneş batınca tekrar öldürecekler.'Konuşurken, dağın gölgesi bize doğru yaklaşırken yayılan bir ürperti hissettim.'Geceyi sağ salım atlatmak istiyorsanız, hâlâ yapabiliyorken kaçmanız gerekiyor.Kendinizi kiliseye barikatlayın ve güneş doğar doğmaz Triz'deki katedrale gidin.Oradaki insanlar nasıl yardım edeceklerini biliyorlar.'

Herkes babaya baktı ve kimse kıpırdamadı.

'Prensinizin kellesi olmadan hiçbir yere gidemezler.'

"Bana bu kadar zaman ayırdığınız için minnettarım," diye bir ses geldi arkamdan, "ama eğer sakıncası yoksa, başımı korumayı tercih ederim."

Raleigh arabadan indi ve etrafımızdaki giderek uzayan gölgelerin içine girdi.Kendini silahlandırmak için zaman ayırmıştı ama yine de hoş bir şekilde dağınık görünüyordu; kravatı yamuk, saçları dağınıktı.Skandal olurdu ama herkesin yüzündeki dehşet, ikimizin de neden yarı çıplak olduğumuzu düşünmediklerini açıkça gösteriyordu.Çoğu, Raleigh'i on beş yıl önceki festivalden beri görmemişti.Onu sadece ününden tanıyorlardı ve bu, zararsız bir eksantriğin ünü değildi.

'Geri çekil.'Babam beceriksizce yapılmış tahta bir haç çıkardı.O an Rostenburg Şatosu'ndaki ilk gecemde nasıl görüldüğümü anladım.Raleigh, o gece olduğu gibi kaşlarını kaldırdı ve gözlerini devirdi.

'Pekala.Moira, bununla ilgilen.'Parmaklarını şıklattı ve Moira babasının yanında belirdi, kolunu çevirerek haçı düşürmesini

sağladı.Diğer eliyle haçı Yann'a fırlattı ve babasını bırakmadan önce onu güvenli bir yere koymasını söyledi.

Öfkeyle bağıarak geriye doğru sendeledi.'Nasıl cüret edersin—'

Raleigh kalabalığa seslenerek, "Hepiniz benim ne olduğumu biliyorsunuz," dedi."Sizden saklamaya çalışmayacağım.Eğer ben buradaysam, benim gibilerden artık güvende değilsiniz."Durakladı ve olabildiğince çok kişinin gözüne baktı."Sizin çektiğiniz acılardan Juri kadar ben de sorumluyum."

'Raleigh, konuşmayı kes,' diye tısladı Moira.

Sözlerine şöyle devam etti:"Ama ben sadece zaten ölmekte olanlarınızdan beslendim.Aç kalmanızı asla istemedim.Belediye başkanınıza bu kadar körü körüne güvenmeseydiniz, bu ölümler önlenebilirdi.İyi bir yönetici olduğumu iddia etmeyeceğim, ama yine de Rostenburg Prensi'yim ve hepimiz benim korumam altındasınız.Hayatlarına değer verenleriniz, benimle birlikte kalenin içine girin.Sabaha kadar sığınakta kalın ve karşılığında tek istediğim, beni öldürme isteğine karşı koymanız."

Baba inanmaz bir ifadeyle baktı.'Sence biz...'

Yann öne çıktı, sonra başını eğdi."Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Yüce Majesteleri."

Baba, onu geri tutmak için omzundan tuttu."A açıkça yalan söylüyor."

'Biriniz,' dedi Yann, kendini kurtararak.'Ama Clara'nın söyledikleri doğruysa, burada kalamayız.Ve ona herkesten çok güveniyorum.'Başını bana doğru eğdi.'Önden gidin, prenses.'

Bir şeyler ters gidiyordu.İçeri adımımızı attığımız anda bunu hissettim.Kale huzursuzdu, sanki büyü, duvarların içine davet edilen elli düşman insanla ne yapacağını bilemiyordu.

Raleigh giriş holünün ortasında durdu. Yüzünün buruşmasından onun da aynı şeyi hissettiğini anladım. İnsanlar etrafa dağılıp, mütevazı çevrelerine karşılıklı bir hayal kırıklığıyla bakarken, beni kendine doğru çekti ve yanımda kalmamı mırıldandı.

'Sanırım sık sık misafir ağırlamıyorsunuz,' dedi babam, ortamdaki havadan habersiz. Merdivenlere ulaştı ve parmağıyla korkulukların kenarına yapışmış tozu temizledi.

Raleigh, dikkati yemek salonunun kapılarında olmasına rağmen, "Davetiye mi bekliyordunuz?" diye sordu.

Yann'ın komşusu Kay, merakı görgü kurallarını hiçe sayarak onlara yaklaşmıştı. Diğerleri gibi o da keşfetme arzusuna kapılmıştı. Ev sahibinin geride kaldığı ya da bin yıllık bir kalenin ev olabileceği aklına bile gelmemişti. Kapıların gıcırtılı protestolarına aldırmadan beklemekten araladı ve bekleyen karanlığın içinde kayboldu.

Nefesimi tuttum ama Kay birkaç dakika sonra sinirli bir şekilde tekrar ortaya çıktı. Yann'a, "İçeride hiçbir şey göremiyorum," dedi.

Sonra zaman yavaşladı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Yüzünden kan çekildi. İnce bir el yakasını kavradı ve onu tekrar karanlığa sürükledi.

Birdenbire, daha önce hiç duymadığım kadar yoğun bir kan kokusuyla karşılaştım. Hiçbir şeyin bu kadar güçlü kokabileceğini bilmiyordum. Oda tekrar dönmeye başladı. Başım omuzlarımdan kopacak gibiydi.

'Herkes dışarı!' diye kükredi Raleigh. ' Hemen *dışarı çıkın* !'

Herkes esas duruşa geçti ve neredeyse itaat edecekken, emri verenin ne babam ne de Yann olduğunu fark ettiler. Yann, Kay'e yardım etmek için koşacakmış gibi sendeledi, ancak Moira da ona doğru uzanan hayaleti taklit ederek onu gömleğinden yakalayıp geri çekti, bu sırada Enrique de iki kapıyı birden sertçe kapattı. Bilge olanlar sadece Raleigh'in sözleriyle ön kapıya doğru koştular, ancak çoğu Kay'in kaybolduğunu görmemişti ve nabızı atmayan birinden emir almaya hazır değillerdi. Yann, Moira'dan kurtulmaya çalışırken, babama dönüp onun tavsiyesini aradılar.

"Bizi kandırdınız," dedi gözlerini Raleigh'e dikmiş bir şekilde.

'Neden uğraşayım ki—'

'Onu gün ışığında öldürmeliydik, ama o bizi buraya çekti, böylece bizi kardeşlerine yem edebilecekti.' Babam artık Raleigh'e değil, Orlfen halkına konuşuyordu. Bazıları her kelimeyi yutuyormuş gibi görünüyordu, her hece kan susuzluklarını körüklüyordu. Diğerleri Raleigh'e bakıyordu. Hayır, *bana*.

'Bilmiyorduk,' diye bağırdım.Sonra, 'Hepinizin şimdi gitmesi gerekiyor.'

'Hipnotize edilmiş.Dışarıda bizi neler bekliyor kim bilir!'

Yann, Moira'nın elinden kurtuldu."Planın ne, Juri?"diye bağırdı.

O ses herkesi sessizliğe büründürdü.Ben bile Yann'ın böyle bağırdığını daha önce hiç duymamıştım.

'Az önce olanları görmedin mi?Bizi açlıktan öldüremediğin için burada hepimizi öldürmeye mi çalışıyorsun?Ama ben bugün ölmeyeceğim.'Kapıdan içeri girdi.'Yaşamak isteyen herkes benimle gelebilir.'

Bunun üzerine gitti.Aramıza giren kötü niyete rağmen, içimde bir gurur dalgası hissetmeden edemedim.İşte bu, eskiden sevdiğim Yann'dı.

Geri kalan insanlar orada oyalandı.Sonra, teker teker kararlarını verdiler.Babalarının nafile hacı seferinde onunla kalmak mı, yoksa Yann ile birlikte güvenli bir yere kaçmak mı?

'Ne kadar korkunç,' diye yankılandı mide bulandırıcı bir ses.'Savaşın ilk belirtisinde dağılan bir ordu.'

Raleigh, konuşmacıyı görmeden önce beni arkasına itti.Omzunun üzerinden, merdivenlerin tepesindeki dalgalanan altın sarısı saçlarını ve alaycı gülümsemesini tanıdım.Gömleğindeki kan kokusunu buradan bile alabiliyordum.

'Lukas,' diye alay etti Raleigh.

Diğer bir düzine solgun figür gölgelerin arasından belirerek üst korkuluğu doldururken, Lukas merkezde komutayı elinde tutuyordu.İnsanlara hitaben, "Kalabilirsiniz ya da gidebilirsiniz," dedi."Her iki durumda da kaderiniz aynı olacak."

Yann, Moira'nın daha önce ona fırlattığı hacı sallayarak, kollarını öne doğru açmış bir şekilde, sendeleyerek tekrar ön kapılardan içeri girdi."Dışarıdalar!" diye bağırdı, sonra yeni gelenlerin sırasını görünce küfretti.Kapı aralığında daha fazla yüz birikti, solgun gülümsemeleri akşamın loş ışığıyla aydınlanmıştı.

Raleigh ona seslenerek, "Senin işin benimle," dedi."Diğer herkesi bırak."

'Benim işim hepinizle.'Lukas bize doğru bir adım attı.'Avcı.'Bir adım.'Melez.'Bir adım daha.'İnsan evcil

hayvanınız.'Durdu.'Korkmayın, sadece avcıyı öldürme emri aldık.Majesteleri, geri kalanınız için ölümün çok kolay olduğunu söylüyor.'

Lukas'ın, bunun ne anlama geldiğini öğrenmeden önce ölmüş olmasını umuyordum.

'Kızım hakkında sakın öyle konuşmaya kalkma.'Lukas merdivenlerden inerken, babası yukarı çıkmıştı.Yarı yolda buluştular ve aralarındaki basamağa rağmen, babasının boyu sayesinde burun buruna duruyorlardı.'O, Rostenburg Prensesi ve ona öyle saygı duyacaksın.'

Lukas eğlenmiş bir ifadeyle,"Raleigh, senin de kayınvaliden ve kayınpederin olduğunu bilmiyordum," dedi.

'Beni görmezden gelme,' dedi babam.

Lukas gözlerini devirdi ve onun yanından öylece geçip gitti.

Besin zincirinin en tepesinde yer alan canlılara özgü, eşsiz bir kibir vardır.Bir insan için, sinsice yaklaşan bir kedi sevimli, havlayan bir köpek baş belası, saldırgan bir tavuk ise yarının yemeğidir.Mahkeme için de biz sadece böyleydik; Orlfen'in en güçlü ve en sağlıklı olanları, sadece kötü davranışlı bir sürü hayvan olarak görülüyordu; uslu dursalar daha uzun yaşayacaklarını anlayacak kadar zeki değillerdi.

Lukas, babamı inatçı bir böcekmiş gibi bir kenara itti, ama pireler tüm vampirlerin toplamından daha fazla insan öldürmüştü.Lukas geçerken babam döndü.Yaylı okunu kaldırdı ama ateş etmedi.Bunun yerine, birden bire, benden onay beklediğini fark ettim.Başımı o kadar yavaşça eğdim ki Lukas başımı salladığımı asla fark etmezdi.Ama babam anladı.

Lukas, babasının arbaletinin sesiyle hızla arkasına döndü, ama çok geçti.Ok boğazına isabet etti.Kaynar kan fışkırmasıyla oku hemen çıkardı, ama gümüş çoktan zehrini derisine işlemişti.Lukas'ın yüzünde karanlık, için için yanan bir çatlak belirdi.Sadece gümüş bunu yapamazdı; babası okları kutsal suya batırmış olmalıydı.Ona hak ettiğinden daha fazla değer vermeyi istemesem de, gerçekten zekiydi.

'Seni uyarmıştım,' diye hırladı babam.Yaylı oku tekrar doğrulttu.

'Sen hiçbir şeysin.'Lukas yaklaşan ölüme sırtını döndü.'Bununla ilgilen,' dedi.Ve sonra Baba uçuyordu.Merdiven sahanlığından bir

kadın ona doğru atılmış, pençeleri boğazını sarmıştı.Raleigh'nin ayaklarının dibine, yere çakıldılar ve kaos patlak verdi.

Her yerde vampirler vardı, merdivenlerden, kapılardan fıskırıyorlardı.Sonra kan fıskırmaları,kül bulutları belirdi.Orlfen halkının anında pes edeceğini sandım, ama vampirlerle savaşmaya hazırlanmışlardı ve hepsinin damarlarında intikam ateşi yanıyordu.

Çatışmanın bir yerinde Raleigh onlarla birlikte savaştı.Ara sıra kırmızı yeleşinin parıltısını gördüm, sonra tekrar kayboldu.Lukas'tan hiçbir iz yoktu.Ya stratejik bir geri çekilme yapmıştı ya da havada yayılan kül bulutlarından biri olmuştu.İkincisine inanacak kadar iyimser değildim.

Ben de kendi hançerimi kınından çıkardım ve kavgaya katılmaya çalıştım.

'Hayır.'Moira kendini bana doğru attı, sonra döndü ve bir saldırganla kılıcıyla saldırdı.'Sen ve Raleigh gitmelisiniz.'

'Onları bırakamayız.'Gözlerim babamdaydı.Kıpırdamıyordu.

Moira beni sarstı.'Gitmeni kastetmiyorum.Eğer savaşı sen yönetirsen, hepimizin hayatta kalma şansı daha yüksek olur.'Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.'Silah deposuna git, taşıyabileceğin kadar gümüş al ve geri getir ya da kolların yorulana kadar savaş.Tek şansımız bu.'

'Peki sen?'

'Sınırı koruyacağım.'

'Yeterince iyi değilsin!'

Moira hızla döndü, yaklaşan vampirlerden birine sert bir tekme attı, ardından dönmeye devam ederek hançerlerinden biriyle diğerinin boğazına vahşice saldırdı. Soğuk kan ikimize de sıçradı, sonra tekrar hamle yapıp saldırganını küle çevirdiğinde kan sıcaklaştı. 'Şu anda yere yatmak pek mümkün değil prenses,' dedi. *Raleigh* .'

Raleigh bir anda yanımdaydı, rüzgârda savrulmuş ve kan lekeleriyle kaplıydı.

Moira, girdabın içine atılmadan önce ona sadece 'Silah deposu' dedi.

Hemen anladı.Acaba geçmişte bu ihtimali konuşmuşlar mıydı diye merak ettim.

"Hadi gidelim," dedi.

Odayı nispeten sorunsuz bir şekilde geçtik; Raleigh önden yolunu açarak ilerlerken ben de geriye doğru giderek, yaklaşmaya cüret eden herkese haçımı salladım.Odayı Lukas'ın herhangi bir izini aramak için taradım, ama ortadan kaybolmuştu.

Kapılara vardığımızda, Yann'ı yakınlarda, elindeki tahta haçla bir saldırganı cesurca püskürtürken, bir yandan da baltayı beceriksizce sallarken gördüm.'Bekle,' dedim Raleigh'e, sonra da hançerimin kabzasını adamın yüzüne sapladım.Kazandırdığı saniyeler içinde Yann'ı kendime doğru çektim.Raleigh benim yerimi aldı ve kılıcıyla saldırmaya başladı.

'Raleigh'i ne kadar öldürmek istiyorsunuz?'

'Ne?'Yann, Raleigh'in bulanık görüntüsüne baktı, sonra istemsizce sağ elini büktü.'Bu ciddi bir soru mu?'

Raleigh'nin kılıcı Yann'ın kulağından birkaç santim uzakta havayı kesti.Küller omuzlarına kondu."Çabuk ol," dedi ve tekrar ortadan kayboldu.

'Şu an olmaz,' diye fısıldadı Yann.

Bu bana yeterdi.'Yukarı çık, odamı bul.Gardıropta kullanabileceğin bir çanta dolusu malzeme var.Çok fazla değil ama bundan daha iyi.'Tahta haça doğru başımı salladım.Sadece bu görüntü bile beni endişelendiriyordu.Gümüşle donanmış olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

'Senin odan hangisi?'

'Anlayacaksın.'Yukarı baktım.'Onu yönlendir,' dedim duvarlara, sonra da Yann'a, 'Bana güven, kale büyülü.Seni oraya götürecekt.'

Tereddütlü görünüyordu ama yine de başını salladı ve kalabalığın arasına karıştı.Merdivenlerin dibinde belirmesini görene kadar onu izledim, sonra Raleigh tekrar yanımda belirdi.

'Şimdi gitmemiz gerekiyor.'

Otuz Bir

Servis koridoruna girdiğimiz anda Kay'ı bulduk. Koridorun sonunda , mutfak kapısının eşiğinde bitkin ve terk edilmiş halde yatıyordu; ağzı, giriş holünü kaosa sürükleyen aynı çılgınlıkla hâlâ açıktı. Ondan ne kadar nefret etsem de, Yann'ın hatırına içimde bir keder dalgası yükseldi, ama hemen yuttum. Kederle meşgul olursam bu savaştan asla sağ çıkamazdım.

Cesede yaklaşırken Raleigh'nin adımları sendeledi.'Bizi yönlendiriyorlar.'

'Ne demek istiyorsun?'Kay'in üzerinden geçmesini, kırık bedenini geride bırakmasını rica ettim.Eğer hayatta kalırsak onunla ilgilenirdik.Ama Raleigh kıpırdamadı.

'Buradan en hızlı kaçış yolu hizmetçilerin kapısından.'Başını mutfak kapısına doğru çevirdi.'Ama ya içeride birileri bekliyor ya da bizi öyle sanmamızı istiyorlar.'Kay'in cansız eline ayakkabısının ucuyla hafifçe dokundu.

'Kaçmamızı mı istiyorsunuz?'

'Hayır,' dedi kararlı bir şekilde.'Ama sanırım bizden bunu bekliyorlar.'

'Neyse ki bunu denemiyoruz.'Raleigh'nin etrafından dolaştım, Kay'in üzerinden atlardım ve ilerlemeye devam ettim, ama Raleigh yetişti ve beni mahzene götürecek dönüşe ulaştığımda geri çekti.

'Durun bir dakika.Bu o kadar basit değil.Kalenin her yerinde, bir saldırı durumunda kaçabilmemiz için tasarlanmış tüneller var,' dedi Raleigh.

Başımı salladım.Kale bana onları daha önce bir kez göstermişti.

"Onlardan haberdar," diye devam etti."Onun kuşatmalarının yeterince çoğuna katıldım ve en yakın girişlere muhafızlar

yerleştirdiğini biliyorum, buraya en yakın olanı da silah deposunda."

Birden Raleigh'nin şatosunun inceliklerini başka kimin bilebileceğini fark ettim.şatonun büyüü neden davetsiz misafirleri çoktan kovmamıştı?Büyü Raleigh'yi korumak için yapılmış olabilir, ama onu şekillendirmeye yardım eden kişiye karşı güçsüzdü.

Raleigh, koridorun sonundaki mezarlığa çıkan kıvrımlı merdivenlere doğru karanlık koridora baktı.Mumların her zamanki gibi yanmadığını fark etmem biraz zaman aldı.Yanmamış fitiller karanlıkta keskin bir şekilde dışarı fırlıyordu.O an, giriş holünü saran aynı içgüdüsel, sinsice yayılan yanlışlığı tekrar hissettim.Yalnız değildik.

'Sence o burada mı?'diye fısıldadım.

Raleigh, "Lukas'ın kaybolduğu her yerde olacak," dedi."Zaferin kesinleştiği anda savaşa girebilecek kadar yakın bir yerde."

Giriş holündeki o telaşlı ilk anları düşündüm.Lukas da dahil olmak üzere mahkeme üyeleri birinci kattaki sahanlıkta belirmişti.O da oraya yakın bir yerde, arkadaşlarımızın düşmesini izliyor ve bekliyordu.Yine de terk ettiğimiz herkes arasında, aklım odamı aramak için üst kat koridorlarına gönderdiğim Yann'a takıldı.Eğer o da onunla birlikte yukarıdaysa, büyü onu güvenli bir şekilde yönlendirecek miydi?Yoksa onu kollarında ölmeye mi göndermiştim?

'Geri dönelim mi?'diye sordum.

'Elimizdekilerle savaşmayı deneyebilir ve bunun yeterli olmasını umabiliriz.Ya da...' Raleigh dudağını ısırđı, sonra sesini o kadar alçalttı ki kelimeleri anlamak için ağzını izlemek zorunda kaldım.'Mahzende onun bilmediği bir giriş var.Ona yolları gösterdiğimde kapalıydı.Riskli ama eğer göze alırsanız, oradan cephaneliğe girip planladığı her türlü pusuyu tersine çevirebiliriz.'

Kimsenin bizi duymayacağı kadar sessiz konuşabileceğime güvenmiyordum.Başka seçeneğimiz kalmamıştı.İnsanlardan dikkati uzaklaştırmak istiyorsak, pusuyu tersine çevirmek hayatta kalma şansımızın en yüksek olduğu yoldu, ancak pusuya yatan güçler silah dolu bir odada kamp kurmuşsa, şansımız yine de azdı.Yine de başımı salladım, sonra Raleigh'in elini sıktım.Her şey burada bitecekti.

Silah deposunun yanından geçerken nefesimi tuttum, adımlarımın içerde bekleyenler için de kulaklarım için olduğu kadar sessiz olmasını umuyordum.Son merdiven setinin tepesinde, Raleigh elimi,

spiral şeklindeki duvar boyunca uzanan halat korkuluğa doğru yönlendirdi, ancak ben onu gayet net görebiliyordum.Yavaşça, sessizce karanlığa doğru indik, ta ki uzun zaman önce solmuş harflerle oyulmuş bir taş kemere ulaşana kadar.

Odanın uzunluğu boyunca taş levhalar dizilmişti, bazılarının başında çoktan unutulmuş kralların ve prenslerin suretinde oyulmuş heykeller vardı.Zeminler, ayaklarımızın altında gömülü olan eşleri, kızları ve yeğen olmayan oğullarını ölümsüzleştiren oymalarla doluydu.Birkaçının üzerinde kurumuş çiçekler vardı, çürümelerinin tatlı kokusu durgun havada asılı kalmıştı. Her ne kadar buradaki her şey kadar ölü olsalar da, nispeten yakın zamanda bırakılmış olmalılar.Keder beni pençeledi.Raleigh ile akrabaları hakkında neredeyse hiç konuşmamıştım.Keşke hâlâ fırsatım varken bunu düşünseydim.

Raleigh, hiçbir ismin kazınmadığı dar şeritten beni aşağıya doğru yönlendirdi.Odanın sonunda, eski bir Sakson kralının heykeliyle süslenmiş bir tür sunak vardı.Linford soyunun ilkiydi, Raleigh'den bin yıl önce doğmuştu.Heykel, bir elinde yüksekte tuttuğu bir kütük dışında, oldukça iyi korunmuştu; bunun bir zamanlar haç olduğunu tahmin ediyordum.Raleigh sunağa çıktı ve uzatılmış eli tutmak için uzandı.Ağırlığı altında büküldü ve arkasındaki duvarda bir mekanizma harekete geçti.Gözlerindeki hafif memnuniyet parıltısından bunun kendi yaptığı bir zekâ ürünü olduğunu anlayabiliyordum.Taş duvar açılırken tepkimi beklentiyle izledi, ama ona bakamadım.Çünkü arkasında, hareket eden taş yarılarak yalnız bir figürü ortaya çıkardı ve bastırmaya çalıştığım tüm korku bir anda alevlendi.Because behind him, the shifting stone parted to reveal a solitary figure and every ounce of fear I'd tried to keep contained flared to life at once.

Bizi alt etmişlerdi.Koridorun yolumuzu aydınlatmayı reddettiği an bunu anlamalıydım.Yukarıda baskın yapıp zafer ilan edebileceğimiz bir savaş yoktu; önemli olan tek savaş alanı Raleigh'in gittiği yerdi.Zaten onu izole etmişken bir komutan neden ona pusu kurmak için nöbetçiler göndersin ki?Raleigh nöbetçilerle savaşabilirdi.Ama babasıyla savaşamazdı.

Kraliçe başını yana eğdi ve gülümsedi."Seni tahmin etmek çok kolay, Raleigh."

Raleigh kendini mihrabın üzerinden attı ve gözümü kırpmam kadar kısa bir sürede yanımda belirdi. Her kası gerilmişti, saldırmaya hazırды. Silahsızdı ama bu bir teselli değildi. Ordusunun hiçbir üyesi silahlanmamıştı ve Moira olmasaydı hepimiz iki kere ölmüş olurduk.

Kraliçe, balo gecesindeki kadar güzel görünerek, son derece sakin bir şekilde gölgelerin arasından çıktı. Lukas arkasından belirdi. Boynundaki çatlaklarderisinde daha da yayılmış, yüzünde siyah nehirler gibi akıyordu. Raleigh en azından silah deposu konusunda haklıydı; Lukas, son görüşmemizden beri kendini silahlandırmıştı. Kalçasındaki kılıç, Rostenburg armasıyla süslenmişti.

"Şunu söylemeliyim ki, o küçük darbeniz oldukça büyük bir başarıydı," dedi Kraliçe. "Saray mensuplarından bu kadar çoğunun size acıyıp bana karşı döneceğini kim düşünürdü ki?"

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu," dedi Raleigh sert bir şekilde.

'Ah, biliyorum. Yıllardır bunun planını yapıyorlardı ve bunu benden gizleyebileceğini bir an bile sanmıyorum. Ama sana destek olmaları çok tatlı bir davranış.' Sunaktan bir adım uzaklaştı. 'Söyle bakalım, senin için kaçının öldüğünü bilmek ister misin?'

Haçerimi önüme doğru savurdum. 'Daha fazla yaklaşma.'

Kraliçe sıkılmış gibi gözlerini gümüşten kaçırdı. "Evcil hayvana iyi bakın," diye emretti.

'Memnuniyetle.' Bu sefer Lukas'ın sesinde hiç mizah yoktu.

Kılıcını çekerken çeliğin taşa çarpma sesi yankılandı, ama ben haçerimi havada tuttuğum sürece bana ancak belli bir mesafeye kadar yaklaşabilirdi. Ne kadar daha tutabileceğimi bilmiyordum. Eldivenlerimin içinden bile sıcaktı. İçimde kemirici bir endişe belirmeye başlayınca onu karanlığa, olabildiğince uzağa fırlatmak istedim, ama tüm dikkatim olduğum yerde kalmaya odaklanmalıydı.

Dolayısıyla Lukas kılıcını bana doğru savurduğunda tamamen hazırlıksızdım.

Raleigh, ne olduğunu tam olarak anlamadan beni kenara itti. Kılıç başımızın üzerinden ıslık çalarak geçti ve Raleigh'nin büyük büyükbabasının heykeline çarptı. Haçerim elimden fırladı ve gözden kayboldu. Atmosfer anında hafifledi. Ama Lukas yanımdaydı. Raleigh'yi üzerimden kaldırdı ve Kraliçe'ye doğru itti.

Tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde ayağa kalktım ve bana yetişip beni yere fırlatmadan önce koridorun yarısına kadar ilerlemiştim.

Başım taşa çarptı.Dünya bembeyaz oldu.Bir kulağımdan diğerine keskin bir çınlama yayıldı.Ölmüş müydüm?Nefes alamıyordum.Hareket edemiyordum.Üzerime ağır bir şey çöktü.Uzaktan Raleigh'in adımı haykırdığını, çaresizliğinin bilincimin en derin noktalarına kadar ulaştığını belirsizce fark ettim.Sonra boynumda keskin bir acı, soğuk bir ıslaklık ve—

Lukas geri çekildi.Tiksintiyle kanımı yere tükürdü, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.Ve tereddütünden dolayı Raleigh onu fırlattı.

Dünya yeniden netleşti.Kendimi zorla ayağa kaldırdım ve parmaklarım Lukas'ın fırlattığı kılıca dokundu.Düşünmeden onu kaptım, kendimi tekrar silahlendirdim ve titreyen ayaklarım üzerinde doğrulup Kraliçeyi aramaya başladım.Kraliçe, sunağın üzerinde, lahitin yanına yaslanmış, olup biten çatışmayı pek de ilgiyle izlemiyordu.Silahsız olmasına rağmen Lukas, çılgın bir umutsuzlukla savaşıyor, Raleigh'in kılıcının her darbesinden kaçıp duruyordu.Raleigh'in her bir hamlesinde Lukas bir şekilde iki adım geri atmaya başarıyordu, ta ki bir aldatmaca Raleigh'i sendeleyene kadar ve Lukas Raleigh'in bileğini temiz bir şekilde yakalayana kadar.Raleigh'i kılıcını düşürmeye zorlayarak bileğini çevirdi ve ikisi de silahsız kaldı.

'Bu, senin için bile acınası bir durum, Raleigh.'Lukas onu itti, sendelemesine neden oldu, bu da Raleigh'in eğilip kılıcını almasına yetecek kadar zaman kazandırdı.Gümüş kılıcı isteksiz bir hayranlıkla tarttı.'Gümüş mü?Bu oldukça büyük bir gelişme,' dedi, silah deposundan aldığı ve şimdi benim elimde olan kılıcı işaret ederek.Sonra bulanıklaştı.

Kılıcı Raleigh'e doğru savurdum.'Al bunu!'diye bağırdım.

Raleigh bana doğru koştu.Gözlerim yetişmeden önce elinin kılıcı parmaklarımdan çektiğini hissettim.Kılıcı sıkıca kavradı, zarifçe döndü ve bıçağı Lukas'ın karnına sapladı.Lukas dizlerinin üzerine çöktü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Raleigh ise kınından kanlı bir darbe indirdi.

Kraliçe, ifadesiz bir şekilde, tamamen anlaşılmaz bir biçimde sunağın üzerinden izledi.

Lukas gülmeye başladı.'Beni bununla öldüremezsın—' Sözleri boğazında düğümlendi, elleri bir zamanlar karnı olan açık yaraya gitti.Derisinin çoktan iyileşmeye başlamış olması gereken yerde, duman çıkmaya başlamıştı.'Nasıl—'

'Bu tören kılıcı,' dedi Raleigh, dudakları soğuk bir şekilde kıvrılarak, 'büyük büyük dedeme göreve başlamasının arifesinde hediye edilmiş.'Eğildi ve kılıcın ucuyla Lukas'ın çenesini hafifçe eğdi.'Çelik değil, Triz Piskoposu tarafından kutsanmış gümüş alaşımı.'Lukas'ın çenesi duman çıkarmaya başlamıştı.'Bilmiyor muydun?Bütün Linford'lar gümüş taşır.'

Lukas sendeledi ama yorgunluktan acıyla düşüp bağırdı.Başını, buz gibi güzelliği gölgede kalmış Kraliçesinin beklediği sunağa doğru uzattı.Tek kurtuluşuna uzanırken hırıltılı bir sesle, "Konstantina," dedi.

Kraliçe bir adım daha yaklaştı ve dudakları tiksintiyle büküldü.Raleigh kılıcı sırtına saplamadan ve derisi küle dönmeden önce ona söylediği son şey, "Bu kadar zayıf olduğunu fark etmemiştim" oldu.

Kadın, küllerin Raleigh'nin ayaklarının dibine çökmesini sessizce izledi.Raleigh ona döndü ve kılıcını kaldırdı.

'Onu severdim,' dedi.'Keşke ikiniz de iyi geçinebilseydiniz.'Gözlerini Raleigh'e kaldırdı.'Şey, generalimi öldürdün.Sarayımı böldün.Şu küçük öfke nöbetin bitti mi?'

'İşin bittiği yer sensin,' dedi Raleigh kararlı bir şekilde.'Artık senden emir almayacağım.Benim üzerimde hiçbir gücün kalmadı ve korunmasızsın. Kaybettin.'

Kaşını kaldırdı."Sence benim hiçbir gücüm yok mu?"

"Clara benim şişemi aldı," dedi, duygularını gizleyerek."Sana hesap vermek zorunda değilim."

Kraliçenin kahkahası, soğuk taşın tiz bir şekilde yankılanarak mahzenin içinde yankılandı.'Bu saçmalığa mı inandın?Çok şanslısın ki yakışıklısın, aptal çocuk.Şişeler sembolik.'Elini uzatarak Raleigh'i yanına çağırdı.

Bütün vücudu çekime direndi, sendeledi, sonra onun büyüüne kapıldı.Gözleri kocaman, tetikteydi, hiçbir büyü izi yoktu, ama

bacakları onu doğruca ona doğru sürükledi, ta ki ayaklarının dibinde diz çökene kadar.

Kraliçe bir eliyle yüzünü kavrayarak onu kendisine bakmaya zorladı.'Seni ben yarattım.Ben olmasaydım yüzyıllar önce çürüyüp toz olurdun.'Eğildi, o kadar yaklaştı ki kirpikleri yanağına değdi.'Ölmek için bu kadar çaresizsen, isteyebilirdin biliyorsun.Elbette, şimdi asla izin veremem.'

Onu öptü.Raleigh'nin dudaklarından boğuk bir protesto sesi yükseldi, çünkü zihinsel kontrolüne karşı gerilmişti.

Kanım asit gibiydi, içimde öfke kaynıyordu.'Ona dokunmayın!' diye bağırdım.

Kraliçe öpüşmeyi kesti ama Raleigh'i bırakmadı, tırnakları sertçe yanağına saplandı."Bu kadar uzun süre hayatta kalman tamamen şans eseri," dedi zehirli bir sesle."Beni tehdit etmeye sakın cüret etme."

Gözlerim, hançerimin kaydığı yere kaydı.Raleigh'nin babasının heykelinin arkasında parıldıyordu.Ama çok belli etmişim; hareketi fark etti, dudakları aralandı.'Hadi bakalım, dene bakalım, insan.'

Bu bir tuzaktı, o kadar açık bir tuzaktı ki beni felç etti.Eğer o hareket etmeden önce oraya ulaşabilseydim, eğer önce ben oraya varabilseydim... Hayır, imkansızdı.Ayağımı kaldırdığım anda beni öldürürdü.

'Hiçbir şey mi?' diye mırıldandı, parmaklarını Raleigh'nin saçlarında gezdirirken. 'Bak Raleigh, küçük evcil hayvanın senden çok daha akıllı. Keşke bizimle eve gelebilseydi.' Dudaklarını kulağına yaklaştırdı. 'Çünkü onu öldüreceksin.'

Raleigh'nin tüm vücudu kasıldı.'Hayır.'Kolu titremeye başladı, parmakları kılıcı bırakmak için çabalarken, zorlama onu kılıcı tutmaya mecbur etti.Bir kukla gibi ayağa kalktı, onun etkisi altında ağır ağır sallandı.'Clara, kaç!'

Emirlerine karşı gelerek sarsıldı ve bana doğru atıldı.Kılıcıyla geniş bir savuruş yaptı, hareketleri beceriksiz ve özensizdi.Yana doğru yuvarlandım, sonra kılıç darbesi inerken hızla ayağa kalktım.Tekrar savurmadan önce, hançerimin beklediği yere doğru kendimi fırlattım.İkimizi de kurtarmak için tek umudum buydu.

Türbeye vardığımda dizlerimin üzerine çöktüm, kendimi yere atarak heykelin arkasına uzandım. Parmaklarım gerilmekten acıyordu. Tam bir anlığına bir şey görebildiğim sırada—

İçime bir şey saplandı. Nefes alamayarak, göğsümde bulamadığım bir yarayı yoklayarak irkildim. Kalbim durdu. Nefes alamıyordum. Raleigh...

Etrafımdaki her şey yavaşladı. Mezar odası gürültü, renk ve göz kamaştırıcı ışıkların girdabı gibiydi. Bayılmış olmalıyım; soğuk taş her yerime yapışmıştı. Ne kadar zamandır yerdeydim? Neden henüz ölmemiştim?

Raleigh, Raleigh neredeydi? Onu aramak için başımı hareket ettirdiğimde tüm kaslarım protesto edercesine acıdı. Sanki orada yattığım süre boyunca körelmiş, kullanılmaz hale gelmiş gibiydiler. Raleigh'i bulduğumda felç olmuştu.

'Clara!' Çığlığı çok yüksekti. Dişlerimi sıktım, kulak zarlarımdaki yankıya karşı kendimi zorladım. Her şey çok fazlaydı. Ağzım çok doluydu. Dilimi dişlerimin üzerinden geçirdim, sonra donakaldım, berraklık zehir gibi içime işledi.

Kraliçe fark etmeden önce ağzımı sıkıca kapattım, ama Raleigh çoktan fark etmişti. Dehşeti daha derin, vahşi bir şeye dönüştü, sonra da okunamaz bir şeye aktı. Kılıcını indirdi. Emri yerine getirilmişti.

Onun eliyle öldüm.

'Savaş, Clara.' Bu komut içimden geçti, ama hipnoz değildi. Yapışkan bir sis yoktu, sadece berraklık vardı. Bu, bir vampirin büyülenmiş bir kölesine verdiği bir komut değildi. Bu, bir babanın kendi soyuna verdiği bir komuttu.

'Bunun benim emrim olduğuna inanmıyorum.' Kraliçe Raleigh'e yaklaştı, yakasından tutup onu kendisine bakacak şekilde çevirdi. 'Benim emrim onu öldürmendi, burada durup her neyse *bu hastalıktan ölmesini izlemen değil* .' *Yüzümü gizlemek için yana doğru döndüğümde bana el salladı. 'Onun senin elinle ölmesini istiyorum.'*

'Emirlerim yerine getirildi.' Kılıcını ona doğru savurdu, ama kadın kolayca sıyrılıp boğazını yakaladı, tırnaklarıyla etine kıpkırmızı hilaller çizdi.

'Bunun için gözlerini alacağım.'

'Böyle bir şansın olmayacak,' diye hırıltılı bir sesle söyledi Raleigh. Kraliçe gülmeye başladı, ama arkasında ben çoktan kendimi ayağa kaldırmaya çalışıyordum. Sanki çamurda ilerliyormuş gibi hissediyordum, ama zaman da çok yavaş geçiyordu.

Bıçağımı ihtiyacım vardı.

Kraliçenin kahkahası kulaklarımı tırmaladı, o kadar tizdi ki daha önce nasıl dayandığıma şaşırdım. Gözlerimi sıkıca kapattım ve tekrar mezarın altına uzandım. Bu sefer elim gümüşe değdi.

Sanki kızgın bir fırından bir şey çıkarıyormuş gibi hissettim. Eldivenlerim beni en kötü etkilerinden korusa da, gümüşün çok uzun süre tutmaya cesaret edersem etimi eriteceği tehdidi vardı. Kendi silahımı görürsem her şeyin biteceğini bildiğim için kendimi bakmamaya zorladım.

Korku beni sardı. Dehşet. Göz kapaklarımın ardında en büyük korkularım gözlerimin önünde canlandı. Raleigh, kırılmış, işkence görmüş, yaşamaya zorlanmış. Moira ve Enrique asılmış, kendi kaderlerinden tanınmaz halde. Babam Yann, Orlfen halkı sığırlar gibi kanı akıtılarak kurumuş. İzlemeye, dayanmaya kendimi zorladım, biliyordum ki eğer dayanmasaydım gerçek olacaktı. Ve tüm irademle kolumu öne doğru uzattım ve bıçağın üzerine oyulmuş haçı savurdum.

Kraliçe ve Raleigh aynı anda geri çekildiler. Kraliçe gözlerini korumak için onu bıraktı.

'Dedim ki: Onadokunma.'

Kraliçe tısladı. Kayboldu ve ardından gelen ani bir güç beni odanın öbür ucuna savurdu. Bir heykele çarptım. Mermerin etrafımda ufalandığını hissettim. Sersemliğimi atlatıp ayağa kalkmaya çalıştım ama o çoktan oradaydı. Ceketimin yakasından tuttu ve beni yere fırlattı. Göğsümde keskin bir acı patladı. Nefes nefese kaldım, vücudumun nefes almaya çalışmasıyla artık nasıl nefes alacağımı bilmemem arasındaki çelişkili hisle boğuluyordum.

"Acınası," dedi ve ayağını sertçe bileğime indirdi.

Kemik parçalanırken, bembeyaz bir acı her şeyi görmemi engelledi ve çığlık attım. Her bir kıymık, kasları dalga dalga keserek dayanılmaz bir acıya neden oldu.

'Onu rahat bırak!'Dalgınlığı yüzünden Raleigh üzerindeki kontrolü kaymıştı. Raleighkılıcını sallayarak ona doğru koştu, ama o sadece bir elini kaldırdı.Raleigh durdu.Kolları titriyordu, yüzü bağlarından kurtulmaya çalışırken buruşmuştu.

"Kılıcı bana ver," dedi sakın bir şekilde.

Raleigh uzun bir süre tereddüt etti, ama sonunda onun üzerindeki etkisi ağır bastı.Adam yavaşça ve titreyerek kılıcı bekleyen eline indirdi.

Parmakları, sanki kendisi için dövülmüş gibi çelik kabzayı kavradı."Aferin oğlum," dedi ve bıçağı karnına sapladı.

Kulakları sağır eden bir gürültü havayı yarıp geçti ve bunun kendi çılgılığını olduğunu anlamam biraz zaman aldı.Raleigh geriye doğru sendeledi, ağzı açık ve titriyordu.Kraliçe, tıpkı Raleigh'in Lukas'a yaptığı gibi kılıcı geri çekti ve bıçağın ucunu tam olarak atan kalbinin üzerine yerleştirdi.Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım, ama ayak bileğim ağırlığım altında titredi, sonra çöktü.Parçalanmış kemiğin kendini tekrar bir araya getirmeye çalıştığını hissedebiliyordum.Çok yavaş.Asla başaramayacaktım.

'Gerçekten de en sevdiğim oyuncağımdın.'Bıçağı derinin ilk katmanını delecek kadar içeri bastırdı.

Raleigh gözlerini sıkıca kapattı.

'Seni kaybetmek çok üzücü.'

Daha da yaklaştım.Acım hiçbir şey ifade etmiyordu.

'Ama bunu kendin yaptın.'Son bir kez korkunç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sonra bir şey paramparça oldu.

Kraliçe hızla döndü ve bu hareketle Raleigh'nin göğsünde ince, yanık bir yara izi bıraktı.Sol tarafının tamamı ıslanmış, cildinde kırmızı lekeler oluşmuştu.Sonra da duman çıkarmaya başladı.

Yann merdivenlerin dibinde duruyordu, Peder Leon'un bana verdiği çanta göğsüne asılıydı.Bir elinde cam bir şişe tutuyordu.O anda anladım ki, kırılmanın sebebi onun ikiz kardeşiydi.Kutsal su.

Kraliçe, yüzünün sol tarafı erimeye başlarken ona doğru sendeledi.Sarayda olduğu gibi ortadan kaybolamazdı.Yavaş ve savunmasızdı.

Yann ikinci şişeyi fırlattı.Kadın onu savuşturdu, şişe duvara çarparak paramparça oldu.Diğer eli tekrar çantanın içindeydi.Ama kadın ona yaklaşmıştı.

Orlfen haçını çıkardı ve sertçe kadının göğsüne bastırdı.

Gümüşü bir anlığına gördüğüm o kısacık saniyede, Raleigh'in ondan neden bu kadar nefret ettiğini anladım.Şekli anlamsızdı;öldürmek için yapılmış bir silahla tapınmak için yapılmış bir süs eşyası kıyaslanamazdı.O haç, Orlfen'de yaşamış her ruhun hayatına tanıklık etmişti.Yüzyıllar boyunca, vaftizlerin umudunu, düğünlerin sevincini, cenazelerin kederini metanetle içine çekmişti ve her an, bizzat gümüşün içine işlenmişti; hayatın parlayan bir feneriydi.Ve her saniyesi, alevler içinde yanarken Kraliçe'nin göğsüne karşı bembeyaz yanıyordu.

Çığlık attı.Parmakları büyüyen yarayı tırmaladı, ama Yann parmakları kabarsa bile daha sıkı tuttu.

Ayağa kalkmaya çalışırken bileğim Kraliçe kadar yüksek sesle çığlık attı.Sendeledim.Bir adım.İki.Eriyen et kokusu havayı doldurdu.Yann'ın haçının varlığından duyduğum dehşet midemi bulandırdı ama hançerimi kaldırdım.

Ve onu sırtına gömdü.

Kraliçe son bir kez kulakları sağır eden bir çığlık attı.Ardından Yann'ın şaşkın gözlerine bakakaldım, o da küle dönüştü.

Her şey bitmişti.

Külleri aramızda çürümüş kar gibi döküldü.Yann, daha fazla dayanamayarak yanan haçı kenara fırlattı.Haç yere düşerken alevler söndü ve ben de yaydığı itici kokuyu bastırmak için paltomu üzerine attım.

Ve sonra dünya sessizleşti.Olabileceğini tahmin ettiğimden çok daha sessizdi.Kazanmıştık.Raleigh özgürdü.Raleigh özgürdü—

'Clara...'

Ona doğru döndüm ve tüm sevincim kayboldu.

Raleigh hâlâ yerde, karnını tutarak yatıyordu, etrafı kan içinde kalmıştı.

Dizlerimin üzerine çökerek yanına koştum.Neler oluyordu?Şimdiye kadar çok daha iyileşmiş olması gerekirdi.Evet, gümüş bir bıçaktı

ama yara kalbinde değil, midesindeydi.Ölümçöl olmamalıydı.Bir vampir için hiç olmamalıydı.

Başımın kanından bir anda çekildim.

Kraliçe ölmüştü.Raleigh bir vampir *değildi*.

O da bir insandı.Ve ölüyordu.

Otuz İki

! RALEIGH!' Dizlerimin üzerine çöktüm ve saçlarını gözlerinden çektim. Kanının zengin tatlılığı o an burnuma çarptı.

Boğazım kurudu. 'Raleigh, benimle kal.'

Tamamen hareketsizdi, nabzının en ufak bir uyuşukluğu dışında hiçbir kıpırtısı yoktu: zayıf, aksak ama yine de oradaydı. Keskinleşmiş duyularımla onu duyabiliyor, hissedebiliyordum. Ve onu tatmayı çok istiyordum.

Boğazımda bir bulantı hissi yükseldi. İçimde kabaran o korkunç yeni doğayı itip olabildiğince derine gömmeye çalıştım.

'Clara...'

Yann'ın orada olduğunu unutmuştum. Başımı hızla ona çevirdim. 'Moira'yı bul.'

'Sanmıyorum ki—'

'Eğer hâlâ yaşıyorsa, onu bulun ve buraya getirin.' Kendi sesimi tanıyamadım, sözlerimin ardındaki panik ve öfke. Yann bembeyaz kesildi ve itaat etmek için kaçtı, beni Raleigh ile yalnız bıraktı. 'Dayanmalısın,' dedim ona.

Büyük bir çabayla gözlerini açtı ve gülümsedi. Titreyen elini yanağıma götürdü ve ben de görüşümbulanıklaştıkça elini orada tuttum. İlk defa onun sıcaklığını, hayat dolu bir avucun dokunuşunu hissedebiliyordum. Elden kayıp giden bir hayat.

Her şeye rağmen, bir şekilde gülümsüyordu.

'Özgürsün, Clara,' diye fısıldadı.

'Hayır,' diye ağladım. 'Beni böyle bırakamazsın. Seni ben seçtim. Kendi isteğimle kaldım.' Gözyaşlarımla arasından yüzünü zar zor seçebiliyordum. 'Seni seviyorum.'

Konuşuyormuş gibi dudaklarını oynattı ama hiçbir ses çıkmadı.Gözleri odaklanmayı kaybetti.

'Uyanık kal,' diye emrettim.Moira gelene kadar dayanamayacaktı.Ve dayansa bile, o ne yapabilirdi ki?O bir vampir avcısıydı, kanlı bir cerrah değil.Onu kaybedemezdim.Yapabileceğim bir şey olmalıydı.Ellerim yarasının üzerinde titriyordu.Dokunmaya cesaret edemedim, ama dokunmasaydım ölecekti.'Seni nasıl kurtaracağımı bilmiyorum,' diye hıçkırığa hıçkırığa konuştum.

Kendini kaybediyordu.Göz kapakları titriyordu, açık kalmak için bile büyük bir çaba sarf ediyordu.Eli yanağımdan aşağı kaydı, başparmağı dudağımın üzerinden geçerek dişlerimin ucuna kadar değdi.Eli gevşerken, "Öyle," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı.'Ne demek istiyorsun?'diye bağırdım.Cevap vermedi.Dudakları hâlâ titriyordu ama konuşmaya mı çalışıyordu yoksa sadece hayatta kalmaya çalışan kaslarının son seğirmesi miydi anlayamadım.Bir hıçkırık daha koptu ağızımdan.Yaşamak zorundaydı, yaşamak istiyordu.Bunu kendisi de söylemişti—

Donakaldım.

Haklıydı.Ne yapmam gerektiğini *biliyordum* .

Gerçekten de bunu mu kastetmişti?Bunca zamandan sonra Raleigh özgürlüğüne kavuşmuştu.Onu kurtarabilirdim, ama bedeli uğruna savaştığı her şey olacaktı.Eğer ölürse, ben de tekrar ölümlü olacaktım.Eğer onu kurtarırsam, geri dönüş olmayacaktı.İkimizin de öldürebileceğimiz bir ataları yoktu.Onu, tüm yıl boyunca savaştığımız aynı sonsuzluğa zorlayacaktım.Bunu gerçekten ona tekrar yaşatabilir miydim?

Daha önce benimle aynı fikirde olmuştu, değil mi?Ne olursa olsun yaşamak istediğini söylemişti.Elbette o son sözler tek bir anlama geliyordu, ama eğer yanıılıyorsam beni affeder miydi acaba?

Umurumda mıydı?Onun benden nefret etmesine katlanabilirdim.Amaonsuz bir dünyada yaşayamazdım.

"Affet beni," diye kekeleyimve boğazını ısırdım.

Kanı ağızıma doldu.Şişeyi içmekle hiç alakası yoktu.Baştan çıkarıcı derecede tatlıydı, daha önce hiç tatmadığım bir şeydi.

Onu kendi ellerimle öldürmeden önce durmak için kalan tüm gücümü kullandım.

"Hayatta kal," diye içimden yalvardım ondan uzaklaşırken. Gözlerini kapatmıştı. Hâlâ nefes alıyor muydu? Anlayamadım. Dünya çok gürültülüydü, sesler birbirine karışmıştı. Hayatta olmalıydı.

Hiç tereddüt etmeden kendi bileğimi ısırđım ve kendi kanımı ağzıma çektim.Raleigh'e kıyasla tadım iğrençti ama içmek zorunda olan ben değildim.Dudaklarımızı birbirine bastırdım ve kanı Raleigh'in bekleyen dudaklarına zorla akıttım, başını yana eğerek kanın boğazından aşağı akmasını sağladım.

Lütfen çalışın.

Lütfen çok geç kalmayın.

Ölüm döşeğinde hareketsiz yatıyordu.Hayatına geri gelen o azıcık renk de bir kez daha solmuştu.Parmaklarımı boğazına bastırıp nabzını aradım, sonra eldivenimi çıkarıp tekrar denedim.Belki yanlış yerdi.Belki de eğer...

Kulağımı göğsüne dayadı.Hareketsiz, sessiz göğsüne.Vücudum kasıldı, panik pençelerini pençelerine aldı.Kendime nefes almamı söyledim ama nasıl yapacağımı hatırlayamadım.Hiçbir şey yardımcı olmuyordu, hiçbir şey yardımcı olmuyordu ve Raleigh...

Raleigh.

'Beni bırakma,' diye hıçkıra hıçkıra ağladım, kan içinde kalmış kıyafetlerine tutunarak.'Gözlerini aç, aptal prens.O öldü.Sen özgürsün.Yaşamadan önce ölemezsin.'

Hiçbir yanıt gelmedi.Elbeste yanıt gelmezdi.

Onun üzerine yığıldım, hayattayken sahip olmayı dilediğim gibi onu kucakladım.Onunla böyle yatmayı, başımı göğsüne yaslamayı, kollarımı ona dolamayı kaç kez arzulamıştım?Bunu neden daha önce hiç yapmamıştım?Neden o öldükten sonrasını beklemiştim?

Onunla birlikte orada ne kadar süre yattığımı, hareketsiz göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladığımı bilmiyorum.Hareket ettiğimde beni bekleyen manzaradan çok korkuyordum.Raleigh'nin yüzünün, yüzyıllarca yaşadığı hayattan çok daha kalıcı bir ölümün içinde çökmüş ve mumsu bir hal almış halini görmekten.Sonunda hareket etmek zorunda kalacaktım.Kendimi görmezden gelmeye zorladığım susuzluk, etrafımdaki biriken hayattan güneş ışığı gibi yakıcı bir şekilde giderek şiddetleniyordu.Ama orada yattığım sürece, bu gerçek olmayacaktı.Onun hala burada olduğunu hayal edebilirdim.

"Benimle evlenecektin," diye fısıldadım yenilgiyi kabul ederek.

'Bu bir teklif mi?'

Hızla yukarı tırmandım, kendimi ondan ayırdım.Raleigh gözlerini yarı açık bırakmıştı.Gözleri hâlâ acıdan bulanıktı, teninde hayatın kızarıklığı yoktu.Ama hareket ediyordu.

'Hayattasın,' diye kekeledim.

'Yaşamak... güçlü bir kelime.'Dudaklarının arasından bir diş parıltısı geçti.Garip bir his beni sardı: onu koruma, ona sahip olma, ona itaat etme, ona emir verme ihtiyacı.Ve onun da duygusal çatışmasını görebiliyordum.'Anlamıyorum.Nasıl...?'

'Şişenizi asla atmadım,' diye itiraf ettim, 'Dün gece gardıropta içtim.'

Yüzü dehşet içinde buruştu. *Neden?*

Utançtan kıvranıyordum.'Seni korumak için aklıma gelen tek şey buydu.'

'Bunu benim için yapar mıydın?'

Baş parmağımla pürüzsüz yanağını okşadım.'Bunu bin kere daha yapardım.'

'İşte bu yüzden hastaydın.'diye inledi Raleigh.'Değişiyordun.Anlamalıydım.'

'Meşguldünüz...'

Zorlanarak güldü, sonra acıyla yüzünü buruşturdu.'Peki bu seni benim babam mı yoksa evladım mı yapıyor?'

'Bence ikisi de.Sen de hissedebiliyorsun, değil mi?'

"Yapabilirim," dedi, yüzü çelişkili duygularla doluydu.Sesi mesafeliydi, sanki ne hissedeceğinden emin değildi.Onu suçlayamazdım.Sevdiği son kadından kaçmak için üç yüz yıl harcamıştı, ama ben onu tam olarak aynı hapishaneye geri sürüklemiştim.

'Özür dilerim,' dedim.

'Ne?' Raleigh'nin yüzündeki çelişkili duygular, mükemmel bir şekilde kafa karışıklığı içinde birleşti. *Neden ?*

'Tek istediğin yeniden insan olmaktı, şimdi ise seni tekrar karanlığa geri ittim.'

'Clara...' Sesi yumuşadı, parmaklarını benimkilerle kenetleyerek yanağına dokundu.'İstediğim şey özgür olmak ve aşkı bulmaktı.Bana her şeyi verdiğin için seni nasıl suçlayabilirim ki?'

'Yaşamak istediğini söylemiştin.'

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.'Seninleyken insan olduğum zamankinden daha canlı hissediyorum.'

Kendimi nutkum tutulmuş halde buldum.Kalp atışlarım belirgin bir şekilde durmuş gibiydi, ama yine de yanaklarım kızarmaya başladı.Acaba o, Kraliçe'yi hâlâ sevdiği zamanlarda ona da böyle mi konuşmuştu?Kraliçe onu böyle konuşurken, yüzündeki tatlı samimiyeti görürken, onun sevgisini onu kırmak için nasıl kullanabilirdi ki?

Artık kimse ona böyle bir zarar veremezdi.O gitmişti, bu yüzden ona zarar verebilecek tek bir kişi kalmıştı.

'Sana yemin ederim,' dedim, 'seni asla onun gibi kullanmayacağım.Ne kadar gücüm olursa olsun, özgür olduğunu bil.'

Beni kendine çekti ve sertçe öptü.Ayrılırken, 'Biliyorum,' dedi.'Ve sana da aynısını söz veriyorum.İkimiz de bu dünyada yaşadığımız sürece, bir daha asla senin üzerinde gücümü kullanmayacağım.'

'Biliyorum,' diye tekrarladım içtenlikle ve yaraları onu geri çekilmeye zorlayana kadar onu öptüm.Sert zemine birlikte uzandık ve başımı boynunun kıvrımına yasladım.Zayıf bir şekilde bana yaslandı, ama bana doğru uzanmaya çalıştığında acıyla inledi.Düşen elini yakaladım ve tekrar hareketsiz kalan kalbine sıkıca bastırdım.

'Bir keresinde vampir olmanın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu söylemiştin,' diye mırıldandı Raleigh.

'Biliyorum,' dedim.'Ama daha da kötüsünü keşfettim.'

Raleigh sustu.Başparmağı elimin sırtını okşadı.'Sana başka bir çare bulacağım.İlk seferinde üç yüz yıl sürmüştü.Sen yanımda olduğun sürece, iki yüz yıl içinde bir yenisini hazır hale getireceğiz.Sadece o zamana kadar birbirimizi öldürmemeye söz vermemiz gerekiyor.'

Güldüm, iki yüz yıl sonra dünyanın nasıl bir yer olacağından hiç emin değildim.'Pekala.Madem indirimleri bu kadar seviyorsunuz, neden şimdi bir tane daha yapmayalım?'

'Dinliyorum.'

"Beni asla öldürmeye kalkışmayacağına söz ver," dedim ellerini tutarak."Ben de sana aynı sözü veriyorum.İnsanlığımızı geri kazanmanın, birbirimizi öldürmeyi gerektirmeyen başka bir yolunu bulacağız."

'Bu bir anlaşma değil, bir yemin.'

'Ve karşılığında—'

'Pazarlık söz konusu olduğunda, şartlarımı ben belirlemeli değil miyim?'

'Karşılığında,' diye tekrarladım bu sefer daha yüksek sesle, 'seninle evleneceğim.'

Doğrulamaya çalıştı, sonra tekrar yere düştü.Acı, gülümsemesini söndürmeye yetmedi.En karanlık mezarları bile aydınlatacak kadar parlak bir gülümsemeydi.

'Anlaştık.'

Otuz üç

Moira bizi yan yana yatarken, sevinç ve rahatlama dan kendinden geçmiş bir halde bulana kadar mahzende kaldık. Yaralarımız iyileşip yukarı çıkmanın devasa görevini üstlenmeyi bekliyorduk. Üzeri o kadar külle kaplıydı ki saçları griye dönmüştü ve bir kolunda kanlı pençe izleri vardı, ama hayattaydı. Bizi görünce koşmayı bırakmadı, bunun yerine kendini Raleigh'in yanına yere attı.

'Seni ölü sandım, aptal!'

Yann merdivenlerin dibinde belir diğ inde Moira ona suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Bana onun ölmek üzere olduğunu söylemiş tin."

'Ölüyordu.'

'Ah, ben çoktan öldüm,' dedi Raleigh hafiften. 'Clara bunun için elinden geleni yaptı.'

Moira'nın sızan yüzünü bana doğru kaldırmasıyla sıırttım. Dişlerimi nasıl geri çekeceğimi henüz çözememiş tim. Göreceğ i ilk şey dişlerim olacaktı. 'Beni öldürme,' dedim.

'Ne zaman vakit buldun ki— Aslında, boş ver. Hepsini sonra açıklayabilirsin. Ölüm döş eğ inde değ ilsen, yukarı çıkmamıza yardım edebilirsin.'

O ve Yann ikimizin de ayağ a kalkmasına yardım ettiler. Raleigh'nin gözleri acıdan bulanıklaşt ı ama kahramanca ayakta kaldı. Benim bileğ im isyan etti ama kırık bir kemikten ziyade eski bir burkulma gibiydi. Yavaşça yürüyebiliyordum, ancak her adımda boğ azım daha da kuruyordu.

Yürürken, Yann'ın aklından geçenleri anlamak için onu dikkatlice inceledim. Raleigh'in ölmesini istemekte ondan daha haklı kimse olamazdı, yine de Moira'yı bize getirmiş ti. Belki de daha inanılmazı,

büyü sayesinde savaş sırasında odamı bulabilmişti.Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim.Sonra tamamen sustum.

'Yann, seninle biraz konuşabilir miyim?'Gözlerimi Raleigh ve Moira'ya çevirdim.'Yalnız.'

Moira kaşlarını çattı ve duymak istemeyeceğim bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Raleigh sözünü kesti."Yukarıda görüşürüz," dedi kısaca, sonra Moira'yı da yanına alarak yukarı çıktı ve beni eski nişanlımla yalnız bıraktı.Yann ise onları takip etmeyi tercih edecek gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim köşeyi dönüp gözden kaybolduklarında."Hepimizi kurtardınız.Tam zamanında gelmeseydiniz ölmüş olurduk."

'Seni kurtardım,' dedi. ' Onu *kendin kurtardın* .'

Demek ki hiç değişmemişti.Sesindeki o tanıdık burukluğu duymak garip bir rahatlamaydı.

Gözlerini kapattı, sonra iç çekti.'Nişanımızı bozmak üzeresin, değil mi?'

Utanç duygusuna kapıldım.Hâlâ nişanlı olduğumuzu düşüneceğini hiç tahmin etmemiştim, ama elbette düşünecekti.Son görüşmemizde büyülenmiş olduğumu sanmıştı; sözlerimi ciddiye almazdı.'Özür dilerim,' dedim.

Uzun süre sessiz kaldı.'Prensle ilk tanıştığımız zamanı, vadiye ilk döndüğü zamanı hatırlıyor musun?'

Başımı salladım.O geceyi, Yann'ın kapısının önünde birlikte yediğimiz krapfenin tadına kadar, çok net hatırlıyordum.

'Onu ilk gördüğündeki yüz ifadeni hiç unutmadım.Onu en başından beri sevdin.'

Bu çok saçmaydı. ' On *yaşındaydım* . On yaşındaki bir kız çocuğunun gözünde yakışıklı bir prens nasıl görünür biliyor musun?'

'Evet,' dedi.'Bana seni seviyorum dediğinde de eskiden aynı şekilde bakardın.'

Donakaldım, nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Sen hep ona takıntılıydın," diye devam etti."Onu sürekli gündeme getirirdin, hatta Juri onun hakkında konuşmamızı yasakladıktan sonra bile.Belki de benim suçum.Yas tutarken onun bir canavar olduğuna

dair hikayelerin seni neşelendireceğini düşünmüştüm, ama sen onları asla unutmadın."

'Dağda yaşayan ve tüm kasabayı yavaş yavaş öldürdüğünü sandığımız bir vampir prens vardı,' diye hatırlattım ona.'Böyle bir şeyin normalmiş gibi hayatıma devam etmemi mi bekliyordun?'

'Kimse bunun normal olduğunu düşünmedi.Tabii ki sen ve Juri etrafta yokken hepimiz ondan bahsediyorduk.Ama sen bazı şeylere takılıp kalıyorsun Clara, her zaman böyleydin ve nefret etme şeklin, başka hiç kimsenin paylaşmadığı bir tutkuydu.Ve benden bahsederken bu tutkuyu asla göstermedin.'

Ona bakakaldım, kendimden dehşete kapılmışım, onun için kederden yıkılmışım.Kendimi savunmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.Evlenme teklif ettiği gün bile, aklım kaç kere Raleigh'e gitmişti?'Seni gerçekten sevdim,' dedim dürüstçe.

"Ve seni hâlâ seviyorum," dedi."Ama prensin benden aldığı tüm insanlar arasında, sürpriz olmayan tek kişi sensin."

'Özür dilerim,' diye fısıldadım tekrar.

'Yapma,' dedi Yann.'Ama eğer hatanı telafi etmek istiyorsan, en azından bazen ziyaret ederek başlayabilirsin.'

İçimdeki yoğun rahatlama hissiyle ona sarıldım.'Yapacağım.'

Üst kat tam bir karmaşa içindeydi.Erkekler ve kadınlar alt katta şaşkın bir halde dolaşıyorlardı.Bir şekilde hayatta kalmayı başaran Orlfen köylülerinin travma geçirmiş olanları en iyi durumdaydı.Yaralılar yemek odasında toplanmıştı ve yaralı olmayan çok az kişi de bulabildikleri her şeyi kullanarak yaralarını sarmaya çalışıyordu.

Diğer insanlar daha çok sarsılmıştı.

Kraliçe'nin düşüşüyle iyileşen tek vampir Raleigh değildi.Saraydaki çoğu kişi onun eliyle değiştirilmişti ve laneti çözüldükçe üzerlerindeki etkisi de ortadan kalkmıştı.Artık kendileri için yaşamının ne anlama geldiğini bilmeyen, yeni insan olmuş düzinelerce kişi vardı.Çoğu yüzyıllarca hipnotize edilmişti.İlk kez uyanıyorlardı, aniden işledikleri vahşetlerin farkına varıyorlar ve şiddete karşı hiçbir iştahları

yoktu.Birkaç vampir hala aralarındaydı – Kraliçe'nin soyundan gelenler – ama onlar da bastırılmıştı.Bazıları eski efendileriyle birlikte kalmış, ne yapacaklarını fısıltılarla tartışıyorlardı, ancak biz geçerken hiçbirisi Raleigh ve bana saldırmaya meyilli görünmüyordu.Aslında, hepsi bize sessiz bir saygıyla bakıyordu.Ne yaptığımızı biliyorlardı.Ve ona olan sadakatleri gerçek mi yoksa büyülü müydü bilinmez, ama şimdi bize duydukları hayranlık ve korku tamamen gerçektir.

Enrique de aralarındaydı.Birçoğu onu çocukluğundan beri tanıyordu ve sonraki haftalar ve aylarda, yeni hayatlarına geçişlerinde onlara yardımcı olmakta hayati bir rol oynayacaktı.O an, bundan sonra ne olacağını veya iyileşmiş vampirlerden oluşan bir orduyu Rostenburg halkıyla nasıl bütünleştireceğimizi düşünmemiştik.Onu hayatta gördüğüme çok sevindim.Boğazındaki yırtık yaraya bir bez bastırılmıştı ; biri onun tamamen insan olmadığını fark etmeden önce ondan beslenmeye çalışmıştı. Herkes gibi o da küle bulanmıştı.

Hayatta kalanlar, çatışmanın başladığı giriş holünde ölenleri toplamışlardı.Toplamda on dokuz kişi vardı; böylesine harap olmuş bir kasaba için muazzam bir kayıp, ama beklediğimden çok daha azdı.Tanıdık yüzlerin her birini tek tek aradım, isimlerini fısıldadım ve onları Orlfen'le ilgili birkaç mutlu anım arasında konumlandırmaya çalıştım.

En zoru sonuncusuydu.

Babamın merdivenlerden fırlatıldığı andan itibaren düşüşten sağ kurtulamayacağını biliyordum.Biliyordum ama bu bilgiyi, mücadeleyi atlatmak için yeterince uzun süre bastırmıştım.Artık tehlikede olmadığım için kendimi bakmaya, görmeye ve anlamaya zorladım.Çarpma anında öldüğü apaçık ortadaydı.Kafatası paramparça olmuştu.Umarım haklıydım.Umarım boğazını paramparça ettiklerinde hayatta değildi.

Gözlerimi kapattım, gözyaşlarım yanmaya başlarken yüzünü zihnimden sildim.Bu adam kıtlığı planlayan adamdı.Orlfen'in yarısını öldüren adamdı.İçten içe bunun, hatta daha kötüsünün hak ettiğini biliyordum.Ama o benim babamdı.Ve biliyordum ki, en ufak bir kalp atışı bile olsa, onu geri getirirdim.

Lukas'ı vurmasaydı, belki hayatta kalabilirdi.Ve Lukas'ı zayıflatmasaydı, hiçbirimiz hayatta kalamazdık.

'İyi savaştın,' diye fısıldadım, sonra yüzünü örttüm ve son kez yanından ayrıldım.

Otuz Dört

Sabahın **erken** saatlerinde , hayatta kalanların çoğu kalenin etrafında toplanıp uykuya dalarken, Raleigh bana vampirlerin pragmatizmi konusunda ilk dersimi verdi.

On sekiz cesedi teker teker laboratuvara indirdik ve bana, beslendiği kişilerin kanını nasıl boşaltıp bodrumdaki stoğuna eklediğini gösterdi.Tadının, Raleigh'nin hayatta olduğu kısa anlardaki kanının tadına kıyasla, neredeyse bayat olduğunu kısa sürede keşfettim.

"Çok uzun zamandır ölüler," dedi ona durumu anlattıktan sonra."Taze kan her zaman daha iyidir, ama bir süre buna katlanmak zorundasın.Başka bir can, daha iyi bir yemeğe değmez."

Kanını tamamen boşaltmadığımız tek kişi babamdı.Bu ikimiz için de çok ileri bir adımdı.Yıllar geçtikçe ve yüzler birbirine karışırken, o ilk on sekiz yılı asla unutmayacağım.Hayatımda yaptığım en kötü şeydi.Ve buna alışmak için sonsuza dek zamanım oldu.

Ertesi gün kanları çekilmiş cesetleri yaktık.Yaptıklarımızdan kimse bahsetmedi ama herkesin bildiğinden şüpheleniyordum.O zamana kadar neye dönüştüğümü herkes biliyordu – bunu saklamakta pek başarılı olamıyordum– ama umursamıyor gibiydiler.Savaşın ardından, Orlfen'den hiç kimse bizim onların tarafında olduğumuzu inkar edemezdi ve şimdiye kadar karşılaştıkları en büyük tehdit, bizzat kendisi yakılan ateşin üzerindeydi.Sadece ölümsüz olmak artık idamı hak edecek bir suç değildi.

Geriye kalan vampirler, savaştan sonra Orlfen insanlarından uzak durarak, gündüzleri Kraliçelerinin dökülen külleri arasında, mezarlıkta saklanırken, ölümlü efendileri de kasaba halkıyla iyi geçinmeye

çalışıyordu.Yann sonunda hayatta kalanları dağdan aşağı indirdiğinde, iyileşen insanların yarısı onunla gitmeye karar verdi.Orlfen'de hepsini barındıracak kadar terk edilmiş ev vardı ve çiftlikler de fazladan iş gücüne ihtiyaç duyuyordu.Diğerleri ise daha uzaklara dağıldı – Triz'e, Salzburg'a, saraya gelmeden önce ev olarak adlandırdıkları her yere.

Bazıları da bizimle kaldı.

Kraliçeyi öldürerek, Yann, Raleigh ve ben hiç beklemediğimiz bir saygı kazanmıştık.Yeni insanların çoğu o kadar uzun zaman önce değiştirilmişti ki, evleri harabeye dönmüş, geldikleri krallıklar hafızalardan silinmişti.Saray öncesi hayat, başka bir dünyanın uzak bir hayaliydi.Bir süre Raleigh direndi, ama sonunda onları gitmeye zorlamaktan vazgeçti.Onlar onun yeni sarayı oldular.*Bizim*yeni sarayımız.

Raleigh'nin uzun zamandır ihmal ettiği görevleri kendi aralarında paylaştılar ve Moira ile Enrique'yi de bu görevlere yerleştirdiler.Yaşlı bir tüccar hazinedar oldu; eski bir terzi ihracat işlerinden sorumlu olacağını açıkladı.Diğerleri, şato personeli olarak daha az göz alıcı görevler için maaş pazarlığı yaptılar ve Raleigh, maaşlarının ne kadar olması gerektiğini bilmediğini düşünmelerine izin verdi.Yavaş yavaş şato yeniden hareketli bir merkez haline geldi.Ve Rostenburg yavaş yavaş yeniden hayata döndü.

Geriye kalan vampirleri Kraliçe'nin artık terk edilmiş sarayına yerleşmeye ikna ettik.Onları ikna etmek fazla zaman almadı.Kraliçe her zaman korku yoluyla kontrolü elinde tutmuştu.Dokunulmazdı, ama ben bir insan olarak ona karşı çıktım, prensini çaldım, onunla savaştım, ona karşı bir darbe düzenledim ve sonunda onu öldürdüm.Zar zor hayatta kaldığımı, darbeye hiçbir katkım olmadığını ve Raleigh saraydan ayrıldığında çocuk olduğumu bir kenara bırakalım.Ne olduğumu anlamadan önce itibarım pekişti.Clara von Rostenburg bir emir verdiğinde kimse itiraz etmezdi.

Ama bunların hepsi daha sonra olacaktı.

Kraliçenin düşüşünden sonraki akşam, Raleigh ve ben, insanların Orlfen'e dönüşünü kuleden izlemek için erkenden uyandık.Öldüğümüz kıyafetlerimizi bile değiştiremeyecek kadar yorgun olduğumuz için çarşafların üzerinde

uyuyakalmıştık.Önümüzde uzanan şeyin büyüklüğü dayanılmazdı, ama Raleigh ile her adımı birlikte attığım sürece, bir şekilde idare edilebilir hale geliyordu.

'Peki, sırada ne var?'diye sordum, son insanın da ağaçların arasında kayboluşunu izlerken.

Raleigh, "Özgürlüğümüz var," dedi."Dilediğimiz her şeyi yapabiliriz."

'Öyleyse önce ne yapmalıyız?'diye sordum kuru bir sesle.

Düşünüyormuş gibi yaptı.'Önce,' dedi, 'seni öpmek istiyorum.'

Ve öyle de yaptı.

Teşekkürler

İnsanlar bana sık sık yayıncılık sürecinde beni en çok şaşırtan şeyin ne olduğunu soruyorlar ve cevabım her zaman ne kadar çok insanın dahil olduğu oluyor. Elbette bunu teoride biliyordum – yüzlerce kez bizzat gördüm – ama kendi kitabınızla ilgili her şeyin etrafınızda olup bittiğini görmeden, bu muazzam ölçeği kavramak zor. Bu kitabın dünyaya gelmesine yardımcı olan çok sayıda insana teşekkür etmek istiyorum. Öyleyse başlayalım.

Öncelikle, ilk okuyucum Alex'e. Bu kitap, mükemmel vampir havasına sahip bir kitap arayışımız hakkındaki eski sohbetlerimiz olmasaydı var olmazdı. Ve bu yazıyı yazdığım sırada henüz bu kitabı

okumamış olan Adam'a, anneme ve babama da teşekkür ederim; onların sonsuz desteği sayesinde bu kitap sizin elinizde.

Şimdi de Penguin Random House Avustralya'ya geçelim, işte burada işler biraz karmaşıklaşıyor çünkü çok fazla kişi var.Öncelikle, bu kitaba şans veren muhteşem yayıncım Chris Ebbs'e teşekkür ederim.Bu süreç boyunca bana sürekli destek oldunuz ve bu süreçte bana destek olacak daha iyi birini hayal edemezdim.Her zaman sabırlı olan editörüm Amanda Martin'e de teşekkür ederim. Sizinle çalışırken yazarlık hakkında çok şey öğrendimve görüşleriniz bu kitabın umduğumdan çok daha parlak bir şekilde parlamasına yardımcı oldu.Ve elbette, öncelikle el yazımı göndermem için beni teşvik eden Holly Toohey'e de teşekkür ederim.

Raleigh hayran kulübünün ilk üyesi ve olağanüstü haklar yöneticisi Sarah McDuling'e, bu kitaba duyduğu heyecan sayesinde onu hayal edebileceğimden çok daha geniş bir kitleye ulaştırmamıza yardımcı olduğu için teşekkür ederim.MEMorgan, Elizabeth Turner Stokes ve Adam Laszczuk'a, hayal edebileceğim en muhteşem kapak ve kenar tasarımları için ve henüz görmediğim ama tamamen güvendiğim süslemeleri için Nikla Martin'e teşekkür ederim.Posta odasındaki tuhaf bir şekilde kehanet niteliğindeki konuşmamızı asla unutmayacağımı düşünüyorum – bir dahaki sefere bir şey göndermem gerektiğinde, piyango hakkında konuşalım.

Şimdi de ofisin benim tarafına geçelim.Pazarlamacım Bek Chereshsky ve halkla ilişkiler sorumlum Bella Arnott-Hoare'ye.Bu yazıyı yazdığım sırada sürecin henüz başındayız ve sizden istediğim şeylerde şimdiden gecikme yaşıyorum... ama bunu okuyan herkes için çalışmalarınız için sonsuz minnettar olacağım.Ve kariyerimin bu garip yeni tarafında bana her zaman destek olan Dot Tonkin ve Heidi Camilleri'ye de teşekkür ederim.Desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor.

Ve tabii ki PRH'deki herkese. Her birinizin adını tek tek yazmak isterdim ama başka bir yazar benden önce davrandı ve bunun ne kadar sayfa tutacağını gördüm. Eğer birini atlarsam kendimi çok kötü hissederim, bu yüzden hepinize teşekkür ederim. Sizler sadece *VOEN* üzerinde çalışan insanlar değilsiniz , aynı zamanda arkadaşlarım ve meslektaşlarımsınız. Bu sürecin her adımını bir zevk haline getirdiniz

ve geç saatlere kadar çalıştığım için stresli ve huysuz olsam bile her zaman heyecanlı kalmamı hatırlattınız.

Hepinize teşekkür ederim.

şimdi daha uzaklara.Bu kitabı dünyaya kazandıran Rebecca Heyman, Justine Bylo, Hannah Lindsey ve Entangled Publishing ekibine teşekkür ederim.Hepinizin adını henüz bilmiyorum ama dünyanın dört bir yanından gelen uzmanlığınız bu kitabı bambaşka bir seviyeye taşıdı.

TikTok ve Instagram'da bana destek veren herkese, özellikle de bu kitaba olan heyecanınızı paylaşanlara çok teşekkür ederim.Desteğiniz en güzel şekilde inanılmazdı ve umarım Clara ve Raleigh'i tanımaktan keyif almışsınızdır.

Ve son olarak, bunu Alacakaranlık'la karşılaştırmayı çok sevecek olan Toby'ye.

Yazar Hakkında

Lily Crozier her zaman kendini kitaplarla çevrelemiştir.Londra'da kitap koleksiyoncusu bir ailede doğan Crozier, kitap satıcısı, BookToker ve kitap tanıtımcısı olarak çalışmıştır.Asya-Pasifik Çalışmaları alanında lisans ve Yayıncılık alanında yüksek lisans derecesine sahip olup Avustralya ve Japonya'da eğitim görmüştür.Kitap okumadığı, yazmadığı veya kitaplar hakkında konuşmadığı zamanlarda genellikle video oyunları oynarken veya canavar adamlar hakkında hikayeler hayal ederken bulunabilir.

Sydney'de, dairesine sığmayacak kadar büyük bir kitap koleksiyonuyla yaşıyor ve [@lilycantstopreading](#) kullanıcı adıyla internette bulunabilir

. *"Vow of Eternal Night"* ilk romanıdır.

Kitap Kulübü Notları

Lütfen bu soruların kitapla ilgili spoiler içerdiğini unutmayın.

1. Kitap, Clara'nın Prens Raleigh'in bir canavar olduğuna ikna olmasıyla başlıyor.Peki, onun fikri ne zaman değişmeye başlıyor? Sizin kendi algınız ne zaman değişmeye başladı, eğer değiştiyse?
2. Seçim mi yoksa zorlama mı, Clara'nın içinde bulunduğu çıkmazın merkezinde yer alıyor.Hikaye boyunca özgür irade duygusu nasıl gelişiyor?Hikaye, baskı altında aşkın etiğini nasıl ele alıyor?
3. Roman, 'canavarların takabileceği birçok yüz' fikrini ele alıyor.Hikayenin farklı noktalarında gerçek canavar kimdir?Kitap, canavar tanımını nasıl sorguluyor?
4. Sizce Juri'nin Orlfen halkını aldatmasındaki nihai amacı neydi?
5. Hikayenin klasik Güzel ve Çirkin masalıyla nasıl bir bağ kurduğunu tartışın.Hangi unsurlar korunmuş veya altüst edilmiştir?
6. Yazar, gotik unsurları kullanarak nasıl bir atmosfer yaratıyor? Hangi unsurlar sizin dikkatinizi çekti?
7. Bu romandaki vampir tasviri, okuduğunuz veya izlediğiniz diğer öykülerdeki vampir tasvirinden nasıl farklılık gösteriyordu?
8. Hikaye, 1790'lar Avrupa'sında kurgusal bir kasabada geçiyor.Kurgusal mekan, gerçek hayattaki tarihi olaylar ve fantastik türün birleşimi başarılı mı?Neden veya neden değil?
9. Sizi en çok şaşırtan yan karakter kimdi ve neden?

10. Clara ve Raleigh'nin geleceği hakkında ne düşünöyorsunuz?

PENGUIN KİTAPLARI

Birleşik Krallık | ABD | Kanada | İrlanda | Avustralya
Hindistan | Yeni Zelanda | Güney Afrika | Çin

Penguin Books, adresleri global.penguinrandomhouse.com adresinde bulunabilen Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır

İlk olarak Penguin Books tarafından 2026'da yayınlandı.

Telif hakkı © Lily Crozier 2026

Yazarın manevi hakları savunulmuştur.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, Penguin Random House Australia Pty Ltd veya yetkili lisans sahiplerinden önceden yazılı izin alınmaksızın hiçbir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz, kamuya açık olarak sergilenemez veya kamuya iletilemez.

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak, izinsiz olarak herhangi bir bölümünü çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine olanak sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını unutmayın.

Kapak illüstrasyonu ME Morgan tarafından yapılmıştır.
Kapak tasarımı Adam Laszczuk tarafından yapılmıştır © Penguin
Random House Australia Pty Ltd
Elizabeth Turner Stokes tarafından yapılan kenar tasarımı.

A catalogue record for this
book is available from the
National Library of Australia

ISBN 9781761354588

Penguin Random House Australia olarak, Aborjin ve Torres Boğazı Adalı halklarının, yaşadığımız ve çalıştığımız toprakların Geleneksel Sahipleri ve ilk hikaye anlatıcıları olduğunu kabul ediyoruz. Aborjin ve Torres Boğazı Adalı halklarının Ülke, sular, gökyüzü ve topluluklarla olan sürekli bağlantısını onurlandırıyoruz. Aborjin ve Torres Boğazı Adalı halklarının hikayelerini, geleneklerini ve yaşayan kültürlerini kutluyor ve geçmiş ve şimdiki büyüklerine saygılarımızı sunuyoruz.

Penguin tarafından desteklenmektedir.

Daha fazla harika kitap, özel içerik ve kitap çekilişi mi arıyorsunuz?

Haftalık bültenimize abone olun.

QR kodunu tarayın veya penguin.com.au/signup adresini ziyaret edin.

 Book cover. Vow of Eternal Night by Lily Crozier

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM